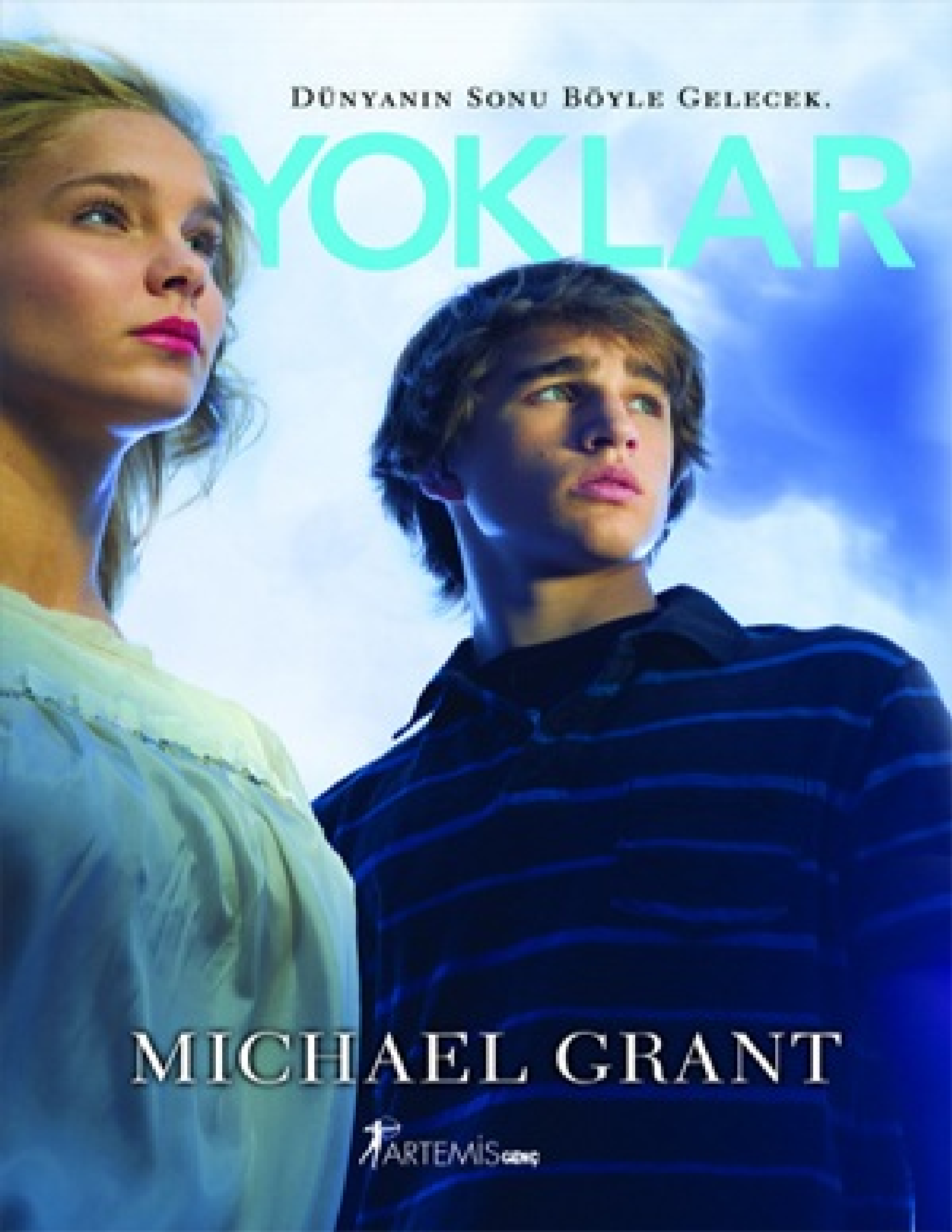
DÜNYANIN SONU BÖYLE GELECEK.

YOKLAR

MICHAEL GRANT

ARTEMİS GENÇ

Michael GRANT

Dünyanın Sonu Böyle Gelecek

Yoklar

Çeviren: Engin Karadeniz

Artemis Yayınları

YOKLAR
MICHAEL GRANT

ABG/56
AB/206
A/55
YOKLAR
Michael Grant
Orijinal Adı : *Gone*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Engin Karadeniz
Türkçe Düzenleme : Seçil Ersek
Son Denetim : Alkım Irkad
Kapak Fotoğrafı : Amber Gray
Kapak Tasarımı : Joel Tippie
Kapak Uygulama : Melek Koç
Mizanpaj : Hülya Fırat
1. Basım : Ekim 2009
ISBN : 978-605-4228-32-4
Sertifika No : 10905
Michael Grant© 2008
Amber Gray© 2008
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti. 'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt; Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23
Faks: (212) 674 97
ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 2021
Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
website: www.artemisyayinlari.com
Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03
Faks: (212) 519 33
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

YOKLAR
MICHAEL GRANT

BİR

299 SAAT, **54** DAKİK A

BİR DAKİKA önce öğretmen İç Savaş'ı anlatıyordu. Bir dakika sonra ise gitmişti.

Tam şuradaydı. Oysa şimdi yoktu.

Öyle sihirbazlık numaralarmdaki gibi bir duman bulutu ya da patlama olmamış veya ışık çakmamıştı.

Sam Temple üçüncü dönem tarih dersi sınıfında oturmuş, boş gözlerle tahtaya bakıyordu. Aklı ise bulunduğu yerden çok uzaklardaydı. Kafasının içinde arkadaşı Quinn'le birlikte sahildeydi. Sörf tahtalarını da yanlarına almış, bağırarak Pasifik Denizi'nin soğuk sularında ilk kulacı atabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Bir an için öğretmenin kaybolduğunu kafasında hayal ettiğini sandı. Oturduğu yerde içi geçmiş ve rüya görmüş olmalıydı mutlaka.

Sol tarafında oturan Marry Terrafino'ya döndü. "Sen de gördün, değil mi?"

Marry az önce öğretmenin durduğu yere gözlerini dikmiş öylece bakıyordu.

"Bay Trentlake nereye kayboldu?" diye soran Sam'in en iyi -belki de tekarkadaşı Quinn Gaither'dı. Sam'in sağ arkasında oturuyordu. İkisi de cam kenarına oturmayı severlerdi çünkü doğru açıyı yakalayabildikleri zaman okul binası ve ilerisindeki evlerin arasından bazen okyanusun köpüren dalgalarını görmeleri mümkün olurdu.

Mary, "Sınıftan çıktı sanırım," derken sesinden buna kendisinin bile inanmadığı belli oluyordu.

Edilio, "Hayır, dostum. Adam resmen buhar oldu," derken parmaklarıyla bu durumu tasvir eden bir hareket yaptı.

Çocuklar sağa sola bakınıp göz göze geldikçe gergin bir şekilde kıkırdaşıyordu. Hiçbiri korkmamıştı. Kimse ağlamıyordu. Aslında olay biraz eğlenceliydi de.

"Bay Trentlake puf deyip gitti!" dedi Quinn, gülerek. "Hey," diye seslendi biri. "Josh nerede?"

Başlar bu sefer çocuğu görebilmek için sağa sola döndü. "Bugün geldi mi ki?"

"Evet buradaydı. Tam yanımda oturuyordu," diyen sesi Sam hemen tanıdı: Bette.

"O da birden kayboldu," dedi Bette. "Tıpkı Bay Trentlake gibi."

Sınıf kapısı açıldı. Bütün gözler kilitlenmiş oraya bakıyordu şimdi. Belki de içeri Bay Trentlake, yanında Josh'la beraber girecek ve bu sihirbazlık numarasını nasıl yaptığını açıkladıktan sonra tekrar heyecanlı bir ses tonuyla aslında kimsenin umrunda bile olmayan İç Savaş'ı anlatmaya devam edecekti.
Ancak içeri giren o değildi. Giren, Dahi Astrid diye tanınan Astrid Ellison'dı. Ona bu lakap takılmıştı çünkü... dahiydi işte. Okuldaki bütün ek derslere katıldığı gibi bazı projelerde üniversiteden online kurs bile alıyordu.
Omuzlarına kadar inen sarı saçları vardı. Kızın sürekli giymekten hoşlandığı beyaz, kısa kollu, dar bluzler Sam'in hiç gözünden kaçmazdı. Astrid'in kendi dengi bir kız olmadığını çok iyi biliyordu aslında. Ama sonuçta onu düşlemesini engelleyen bir yasa da yoktu.
"Öğretmeniniz nerede?" diye sordu Astrid.
Herkes bu sorunun cevabını bilmediğini belli etmek istercesine omuz silkti. Quinn komik olacağını düşünerek "Puf deyip gitti," dedi.
"Koridorda değil mi?" diye sordu Mary.
Astrid hayır anlamında başını salladı. "Garip bir şeyler oluyor. Matematik çalışma grubum... üç kişiydik ve bir de öğretmen tabii. Birden hepsi kayboldu sonra."
"Ne?" diye sordu Sam.
Astrid dönüp doğruca ona baktı. Çocuk normalde yaptığı gibi gözünü kaçıramazdı çünkü şimdi kızın bakışlarında her
zamanki meydan okuyan ve kuşkucu ifadenin yerini başka bir şey almıştı: Korku. Kızın her zaman keskin ve zeki bakan mavi gözleri şimdi kocaman açılmış ve gözbebekleri küçülmüştü. "Hepsi gitti. Hepsi birden... ortadan kayboldu."
"Peki ya öğretmen?" diye sordu Edilio. "O da gitti."
"Gitti derken?"
"Puf," dedi Quinn ama bu sefer öncekiler kadar gülmüyordu. Bunun bir şaka olmadığını düşünmeye başlamıştı.
Sam bir ses işitti. Daha doğrusu birden fazla ses. Uzakta, şehrin içinden araba alarmlarının sesi geliyordu. Ayağa kalkıp tereddüt içinde kapıya doğru yürüdü. Astrid çocuğun geçebilmesi için kenara çekildi. Yanından geçtiği sıra. da kızın şampuanının kokusunu alabiliyordu.
Sol taraftaki 211 numaralı sınıfa doğru baktı. Burası Astrid'in matematik grubunun toplandığı sınıftı. Hemen bu sınıfın yanındaki 213 numaranın kapısından da bir çocuk kafasını çıkartıp etrafa baktı. Yüzünde lunaparklarda hızlı trene binen insanlarınkine benzer, korkmuş ve sersemlemiş bir ifade vardı.
207 numaralı sınıfın bulunduğu diğer tarafta çocukların yüksek sesli kahkahaları duyuluyordu. Hem de biraz fazla yüksek sesli. Beşinci smıf öğrencileri.

Koridorun ilerisindeki 208 numaradan birden, üç tane altıncı sınıf öğrencisi fırlayıp bir anda hareketsiz kaldılar. Sam'e sanki onlara bağıracakmış gibi bakıyorlardı.

Perdido Sahili Okulu küçük bir kasaba okuluydu. Buradaki çocuklar kreşten dokuzuncu sınıfa kadar hep birlikte okurdu. Lise, yarım saatlik mesafedeki San Luis'teydi.
Sam, Astrid'in sınıfına doğru yürüdü. Kız ve Quinn de tam arkasmdaydılar.
Sınıfta kimse yoktu. Sıralar ve öğretmen masası bomboş duruyordu. Matematik kitapları ve defterler sıraların üzerinde açık bir halde bırakılmıştı. Açık duran bilgisayarların ekran koruyucuları devreye girmişti.
Tahtaya yazılırken yarım kalmış bir sözcük göze çarpıyordu. "Polin-"
"Tahtadaki kız 'polinom' yazmaya çalışıyordu," diye çok kısık bir sesle açıkladı Astrid.
"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye cevap verdi Sam. "Bir kez bende de polinom çıkmıştı," dedi Quinn. "Neyse ki doktor onu aldı."
Astrid bu saçma espriye aldırış bile etmedi.
"Tam bunu yazarken gözümün önünde birden ortadan kayboldu."
Sam yavaşça elini kaldırıp yeri işaret etti. Bir parça tebeşir tam da tahtadaki yarım kalmış 'polinom' -artık her ne demekseyazısının hizasında yerde duruyordu.
"Bu hiç normal değil," dedi Quinn. Quinn, Sam'den daha uzun ve daha güçlüydü ve en az onun kadar da iyi bir sörfçüydü. Hafif çılgın tavırları ve gülümsemesiyle ve tabii tuhaf giyim tarzıyla -bugün üzerinde bol bir şort, asker bot lan, pembe, polo yaka bir tişört ve dedesinin tavan arasında bulduğu eski moda bir şapka vardıdiğer çocukları kendinden uzaklaştırıp ondan uzak durmalarını sağlardı. Quinn oldukça kendine özgü bir insandı ve belki de bu yönünden dolayı o ve Sam çok iyi anlaşırlardı.
Sam Temple ise oldukça sıradan bir tipti. Üzerinden çıkarmadığı kot pantolonu ve sıradan görünümlü tişörtleriyle kimsenin pek ilgisini çekmezdi. Zamanının çoğunu plajda veya okulda geçirirdi. Hemen herkes onu tanırdı ama pek az kişi gerçekte nasıl biri olduğunu bilirdi. O, diğer sörfçülerle takılmayan bir sörfçüydü. Zekiydi ama dahi olduğu söylenemezdi. Yakışıklıca bir çocuktu ama kızların hemen dikkatini çekecek türden de değildi.
Diğer çocukların en iyi bildiği şey onun Okul Otobüsü Sam olduğuydu. Bu lakabı yedinci sınıfta kazanmıştı. Bir okul gezisinden dönerken otobanda servis şoförü kalp krizi geçirince Sam büyük bir soğukkanlılıkla adamı koltuktan kenara çekmiş ve otobüsü sağsalim durdurduktan sonra adamın cep telefonundan 9H' i aramıştı.

Eğer bir saniye bile tereddüt etseydi otobüs şarampole yuvarlanıp okyanusun serin sularını boylardı.
Gazetelere resmini bile koymuşlardı.
"Diğer iki çocuk ve öğretmen ortadan kaybolmuş. Bir tek Astrid hariç," dedi Sam. "Bu kesinlikle normal bir şey değil. Kızın ismini söylerken dilinin sürçmemesine uğraştı ama beceremedi. Kız onun üzerinde böyle bir etki yaratıyordu işte.

"Evet. Burası biraz fazla sessiz, dostum," dedi Quinn. "Artık uyanmaya hazırım," derken bu defa şaka yapmıyordu.
Bu sırada biri çığlık attı.
Üçü birden şimdi çocuklarla dolu olan koridora fırladılar. Çığlığı atan altıncı sınıflardan Becka adında bir kızdı. Elinde bir telefon tutuyordu. "Kimse cevap vermiyor. Kimse cevap vermiyor," diye ağlıyordu. "Hiç ses yok."
İki saniye için herkes olduğu yerde donup kaldı. Ardından ortalığı bir koşuşturmaca ve onlarca parmağın cep telefonlarının tuşlarına basarken çıkardığı sesler kapladı.
"Hiçbiri çalışmıyor."
"Annem evdeydi. Mutlaka cevap verirdi ama telefon çalmıyor bile."
"Aman Tanrım, internet bağlantısı da yok. Sinyal alıyorum ama hiçbir şey olmuyor."
"Benim telefonum çekiyor."
"Benimki de ama hiçbir yeri aramıyor."
Biri ağlamaya başlayınca etrafta insanın tüylerini ürperten bir ses yankılandı. Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı ve bu sesler yerini bir süre sonra bağırışmalara bıraktı.
"911'i deneyin," dedi korkmuş bir ses.
"Ben nereyi arıyorum sanıyorsun, gerizekalı?" "911 de cevap vermiyor."
"Hiçbir yere ulaşılamıyor. Bütün hızlı aramalarımı denedim ama hiç yanıt yok."

Koridor normal bir gündeki' teneffüs arasında olacağı gibi çocuklarla doluydu ama bu defa çocuklar sınıfa yetişmek veya dolaplarına gitmek için orada değildi. Herkes ne yapacağını şaşırmış bir haldeydi. Orada dikilmiş, sürü gibi bekleşiyorlardı.
Ders zili çalınca çocuklar sanki ilk defa duyuyormuş gibi irkildiler.
"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyordu birileri. "Müdürün odasında biri olmalı. Zilin sesi kesildi."
"Zil zaman ayarlı, beyinsiz," diye cevap veren Howard'di. Howard tek başına eziğin tekiydi ama dokuzuncu sınıfları bile ürküten yağ ve kas yığını baş

belasının teki olan sekizinci sınıf öğrencisi Orc'un bir numaralı yalakasıydı. Kimse Howard'a bulaşamazdı. Ona yapılacak en ufak bir hareket Orc'a yapılmış sayılırdı.
"Öğretmenler odasında bir televizyon olacaktı," dedi Astrid.
Sam ve Astrid, arkalarından gelen Quinn'le beraber öğretmenler odasına koştu. Merdivenleri inip daha az sınıf ve dolayısıyla daha az öğrenci olan alt kata indiler. Sam elini öğretmenler odasının kapısına uzatmıştı ki donup kaldılar.
"Buraya girmememiz gerekiyor," dedi Astrid. "Kimin umrunda?" diye karşılık verdi Quinn.
Sam kapıyı itip açtı. Odada bir buzdolabı vardı ve kapısı açıktı. Bir kase meyveli yoğurt zemine ve halının üzerine
saçılmıştı. Televizyon da açıktı ama ekranda sadece karlı bir görüntü vardı.
Sam uzaktan kumandayı aradı. Neredeydi bu? Kumandayı Quinn buldu ve kanalları gezmeye başladı.
Ekranda sadece koca bir hiç vardı.
"Anten kablosu çıkmıştır," dedi Sam, söylediğinin ne kadar saçma bir şey olduğunun bilincinde olarak.
Astrid televizyonun arkasına uzanarak kabloyla oynadı ancak görüntüde herhangi bir düzelme olmadı.
"Dokuzuncu kanalda her zaman yayın vardır," dedi Quinn. "Kablo takılı olmadığında bile."
"Öğretmenler, öğrencilerin bir kısmı, televizyon yayını ve cep telefonlarının hepsi aynı anda mı gitti yani?" diye sordu Astrid. Kaşlarını çatıp buna bir anlam vermeye çalıştı. Sam ve Quinn de kız sanki tüm bu olanlara bir cevap bulabilecekmiş gibi durup beklediler. Astrid bir anda, "Ah, tabii, şimdi anladım," diyecekti. O, Dahi Astrid'di sonuçta. Ama kızın tüm diyebildiği, "Hiç mantıklı değil," oldu.
Sam duvara asılı telefonun ahizesini kaldırdı. "Çevir sesi yok. Buralarda bir radyo var mı acaba?"
Yoktu ne yazık ki. Birden kapı gürültüyle açıldı ve içeri yüzleri heyecan içinde birkaç tane beşinci sınıf öğrencisi çocuk girdi. "Okul bize kaldı!" diye bağırdı bir tanesi ve diğeri de ona katıldı.
"Şekerleme otomatını açacağız."
"Bu o kadar da iyi bir fikir olmayabilir," dedi Sam.

"Bize ne yapacağımızı söyleyemezsin," derken çocuğun yüzünde saldırgan bir ifade vardı ama yapacağı şeyin doğruluğundan kendisinin de emin olmadığı her halinden belli oluyordu.
"Haklısın dostum ama onun yerine birlik olup burada neler döndüğünü

öğrenmeye ne dersin?" diye sordu Sam.
"Sana bol şans o zaman," diye karşılık verdi çocuk ve çıkıp gittiler.
"Sanırım bana da bir gofret getirmelerini istemem pek doğru olmaz," diye mırıldandı Sam.
"On beş," dedi Astrid.
"O kadar gofreti ne yapacaksın?" diye sordu Quinn. "Onu demiyorum, sınıfımdaki öğrenciler, Jink ve Michael. îkisi de birer matematik dahisidir, benden bile iyidirler, ama onlarda öğrenme güçlüğü var, disleksi yani. Onlar benden biraz daha büyüktüler ve sınıftaki tek on dört yaşındaki kişi bendim."
"Bizim sınıftaki Josh da on beş yaşındaydı sanırım," dedi Sam.
"Yani?"
"On beş yaşındaydı diyorum, Quinn. O da... bir anda gözden kayboldu. Gidiverdi işte."
"Olmaz öyle şey," diye kafasını sallayarak karşı çıktı Quinn. "Okuldaki bütün yetişkinler ve yaşı biraz büyük çocuklar kayıp mı oldu yani? Bu hiç mantıklı değil."
"Sadece okulda değil," dedi Astrid.

"Nasıl yani?" diyerek kıza bir bakış attı Quinn. "Telefonlar ve televizyonu nasıl açıklıyorsun?" diye sordu Astrid.
"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," derken Quinn hem kafasını sallayıp hem de kötü bir şaka duymuş gibi hafifçe sırıtıyordu.
"Annem," dedi Sam.
"Kes şunu abi," dedi Quinn. "Tamam mı? Hiç komik değil?"
İlk defa Sam içinde uyanmaya başlayan paniği hissetmeye başladı. Kalbi göğsünün içinde deli gibi atıyordu.
Yutkunmakta zorlanmaya başladı. Güçlükle nefes aldı ama ciğerlerine çok az bir hava çekmeyi başarabildi. Ardından da arkadaşının yüzüne baktı. Daha önce Quinn'i hiç bu kadar korkmuş görmemişti. Quinn'in gözleri kocaman açılmış, ağzı da yarı aralık duruyordu ve dili sanki boğazına kaçacak gibiydi. Astrid ise hala sakinliğini koruyarak kaşlarını çatmış odaklanmaya çalışıyor ve bu duruma mantıklı bir açıklama arıyordu.
"Bunun doğru olup olmadığını öğrenmemiz gerek," dedi Sam.
Quinn uzun süredir tuttuğu nefesini sonunda vermeyi başarabildi. Daha Sam'in dediğini duyar duymaz harekete geçmiş ve arkasını dönmüştü bile. O sırada Sam onu omzundan yakaladı.
"Bırak beni abi," diye onu tersledi. "Eve gitmem gerekiyor. Kendi gözlerimle görmeliyim olanları."
"Hepimizin bunu yapması gerekiyor," diye karşılık verdi Sam. "Ama izin ver de

hep beraber gidelim."
Quinn kendisini kavrayan elden kurtulmaya çalıştı ama Sam daha da sıkı tuttu çocuğu. "Quinn. Birlikte hareket etmeliyiz. Haydi, dostum, tıpkı dalganın içine girmek gibi, anladın mı? Dalganın tam merkezindesin şimdi, ne yapman gerekiyor?"
"Paniğe kapılmamam."
"Aynen öyle. Sörf tahtasını doğruca dalganın dışına yönlendirmen gerekir. Öyle değil mi? Sonra da gün ışığına doğru gidersin."
"Sörf metaforu mu?" diye sordu Astrid.
Quinn karşı koymayı bıraktı. Derin bir nefes aldı. "Tamam. Haklısın. Birlikte hareket edeceğiz. İlk benim evime gideceğiz ama. Her şey o kadar kötü ki."
"Astrid?" diye kıza döndü Sam. Kızın kendileriyle geleceğini hiç sanmıyordu. Ona bunu teklif etmek her ne kadar fazla cüretkar bir hareketmiş gibi gelse de, sormamak da bir o kadar yanlış olurdu.
Kız dönüp sanki çocuğun yüzünde bir cevap bulmak istermiş gibi Sam'e baktı. Sam işte o anda Dahi Astrid'in ne yapacağı ve nereye gideceği konusunda en az kendisi kadar kararsız olduğunu farketti. İmkansız bir şeymiş gibi geliyordu insana.
Bir insan topluluğunun gürültüsü duyuldu. Yüksek sesle bir şeyler söyleyenler, ne dediği anlaşılmayan konuşma lar koridorda uğulduyordu. Sanki konuşmaya devam ederlerse her şey yoluna girecekmiş gibi herkes hep bir ağızdan bir şeyler söylüyordu. Bazıları ise resmen aklını kaçırmış gibiydi.
Bu, kulağa hiç de hoş gelmiyordu, insanı tedirgin eden bir durumdu.
"Bizimle gel, Astrid, olur mu?" diye sordu Sam. "Birlikte daha güvende oluruz.
'Güvende' kelimesi kızı biraz tedirgin etse de, başıyla onayladı.
Okul artık tehlikeli bir hal almıştı. Paniğe kapılan insanlar, çocuk bile olsalar çoğu zaman saçma hareketlerde bulunabilirlerdi. Sam bunu kişisel tecrübelerinden çok iyi biliyordu. Korku, tehlikeli bir şeydi. İnsanlar zarar görebilirdi bu yüzden. Şimdi okula hakim olan tek şey ise bu korkuydu.
Perdiclo Sahili'nde hayat değişmişti. Korkunç bir olay meydana gelmişti.
Sam bunun sebebinin kendisi olmamasını diledi.

İKİ

298 SAAT, **38** DAKİK A
ÇOCUKLA R yalnız başlarına veya ufak gruplar halinde okuldan çıktı. Kızların bazıları birbirlerine sarılmış ağlayarak yürüyordu. Oğlanların bir kısmı ise sanki gökyüzü üstlerine düşecekmiş gibi etrafta korku içinde geziniyordu. Çoğunun gözü yaşlıydı.
Sam'in aklına daha önceden televizyonda izlediği okul görüntüleri geldi.

Televizyondaki o görüntülerde de çocukların yüzlerinde tıpkı şimdiki gibi korku ve şaşkınlık ifadesi olurdu. Histerikleşirler veya bunu abartılı kahkahaların ve taşkınlıkların altına gizlemeye çalışırlardı.
Kardeşler ve sıkı arkadaş olanlar çoktan birbirlerini bulup beraber dolanmaya başlamıştı. Yaşı çok daha ufak olan kreş veya birinci sınıf öğrencileri ise nereye gideceğini bile bilemeden etrafta öyle amaçsızca geziniyordu. Onlar daha evlerinin yolunu bulabilecek kadar bile büyük değillerdi.

Perdido Sahili'ndeki kreş çağı çocukları genelde Barbara Kreşi'ne giderdi. Burası şehir merkezinde, duvarları çizgi film karakterlerinin resimlerinden oluşan soluk duvar kağıtlarıyla dekore edilmiş, betonarme bir binaydı. Binanın yanında bir hırdavatçı dükkanı ve karşısında da McDonald's vardı.
Sam, oradaki çocukların da iyi olup olmadıklarını merak etti. Sonuçta bu onun vazifesi değildi ama yine de bir şeyler söylemesi gerekiyordu.
"Ufaklıklara ne olacak peki? Sokağa çıkıp araba altında kalabilirler."
Bunun üzerine Quinn durup sokağa tuhaf tuhaf baktı. "Hiç hareket halinde araba görüyor musun?"
Trafik ışığı kırmızıdan yeşile geçti ama ortalıkta ışığı bekleyen bir araba gözükmüyordu. Çalan araba alarmlarının sesleri daha yüksek geliyordu şimdi. Her arabanın farklı tonlarda çalan alarmı vardı ve bunlar iç içe geçiyordu.
"Önce gidip ailelerimizin durumuna bakalım," dedi Astrid. "Görünüşe bakılırsa bütün yetişkinler ortadan kaybolmuş ama hepsinin birdenbire yok olması mümkün değil."
"Haklısın," diyerek kıza destek verdi Sam. "Bir kısmı hala buralarda bir yerde olmalı, öyle değil mi?"
"Annem ya evdedir ya da tenis oynamaya gitmiştir. Tabii eğer başka bir planı yoksa. Küçük kardeşim de ya annemle ya da babamladır. Babam PSNS de çalışıyor."
PSNS, Perdido Sahili Nükleer Santrali demekti. Santral, okula yaklaşık on beş kilometrelik bir mesafedeydi. Artık kimsenin dikkatini çeken bir yer değildi ama doksanlarda orada büyük bir kaza meydana gelmişti. Herkes olayın bir facia olduğunu söylerdi. Milyon yılda bir olabilecek bir olaydı ve bu yüzden endişelenecek bir şey yoktu.
İşte bu yüzden, Perdido Sahili'nin, kıyı şeridinin aşağısındaki Santa Barbara gibi büyük bir şehir olamayıp hep ufak bir kasaba olarak kaldığı düşünülüyordu. Buraya verilen takma ad Radyoaktif Serpinti Bölgesi'ydi. İnsanlar her ne kadar bütün radyoaktif serpinti temizlenmiş olsada, genelde böyle bir üne sahip bir yerde oturmak istemezdi sonuçta.
Biraz önlerinde uzun bacakları sayesinde hızlı hızlı yürüyen Quinn'le birlikte

Sheridan Caddesi'nden aşağı inip Alameda Caddesi'nden sağa döndüler.
İki caddenin kesiştiği noktada parketmiş Toyota marka bir arazi aracına çarpmış ama motoru hala çalışan bir araba duruyordu. Toyota'nın alarmı bir süre çalıp susuyor ve yaklaşık bir dakika sonra yine başlıyordu.
Arazi aracının hava yastıkları da açılmıştı: Sönmüş, beyaz balonlar aracın konsolunu örtüyordu şimdi.
Aracın içi boştu ve kaputun altından buhar yükseliyordu.
Sam bir şey farketti ama bunu yüksek sesle söylemeye çekindi.
Onun yerine bunu söyleyen Astrid oldu: "Aracın kapıları hala kilitli. Eğer içinde biri olsaydı ve dışarı çıkmak isteseydi kapının içindeki kilitler yukarı kalkardı."

"İçinde onu süren biri varmış ama birden puf deyip gitmiş," dedi Quinn. Bunu sanki komik bir şeymiş gibi söylemiyordu şimdi. Artık bu olanların hiçbiri komik gelmiyordu.
Quinn'lerin evi Alameda'nın iki blok aşağısmdaydı. Quinn kontrolünü yitirmemeye ve sakin kalmaya çalışıyordu. Her zamanki soğukkanlı Quinn gibi olmak için büyük bir çaba harcıyordu. Ancak birdenbire koşmaya başladı.
Sam ve Astrid de peşinden koştu ama Quinn çok hızlıydı. Koşarken başından düşen şapkasını Sam yakaladı.
Ona yetiştikleri sırada Quinn ön kapıyı açıp içeri dalmıştı bile. Sam ve Astrid mutfağa kadar gidip durdular.
"Anne. Baba. Anne. Hey!"
Quinn üst kata çıkmış bağırıyordu ve her seferinde sesi biraz daha yükseliyordu. Ses yükseldi, hızlandı ve ağlamaya dönüştü. Sam ve Astrid'in bunu duymuyormuş gibi yapmalarına imkan yoktu.
Quinn tükenmiş bir halde seslenmeye devam ederek merdivenleri indi. Onun bu bağırışlarına tek cevap sessizliğin kendisiydi.
Saçları önüne düştüğü için Sam, arkadaşının yüzünü tam olarak göremiyordu ama yanaklarından süzülen gözyaşları hemen belli oluyordu. Sam, arkadaşının boğazına oturmuş olan yumruyu tahmin edebiliyordu çünkü aynısından şimdi kendisinde de bir tane vardı. Yardım etmek için ne yapabileceğini bilmiyordu.
Quinn mutfağa girip durdu. Çok hızlı soluyordu. "Annem burada değil. Telefonlar çalışmıyor. Not falan bıraktı mı acaba? Siz bir şey gördünüz mü? Not var mı diye bakın."
Astrid ışık düğmesine bastı. "Elektrikler gitmemiş." "Olmasa ne olurdu ki sanki?" diye sordu Quinn. "Bu gerçek olamaz. Bir tür kabus ya da onun gibi bir şey olmalı. Bu.. . mümkün değil." Ardından telefonun ahizesini kaldırıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak numaraları tuşlamaya başladı.
Sonunda telefonu kulağından indirip ekranına bakmaya koyuldu. Bu haliyle

sanki her an çalmasını bekliyormuş gibiydi.
Sam kendi evindeki durumdan da son derece umutsuzdu artık. Hem evdeki durumu öğrenmek istiyor hem de öğreneceklerinden korkuyordu. Ancak Quinn'e gidelim diyemezdi şimdi. Böyle bir şey yapmak ona pes etmesini ve ailesinden umudu kesmesini söylemek olurdu çünkü.
"Dün gece babamla tartışmıştık," dedi Quinn.
"Sakın böyle şeyler düşünmeye başlama," dedi Astrid. "Bildiğimiz tek şey var: Bunun sebebi sen değilsin. Hiçbirimiz değiliz."
Elini çocuğun omzuna koydu. Bu hareket karşısında çocuk artık kendini tutmayı bıraktı ve gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı.
"Her şey düzelecek," dedi kız. Böyle söyleyerek hem Quinn'i hem de kendisini bu fikre inandırmaya çalışıyordu aslında.

İçten içe buna inanmıyor olsa da "Haklısın," diyerek kıza katıldı Sam. "Elbette düzelecek. Bu sadece bir tür..." Böyle bir cümleyi nasıl bitirebileceğini bilmiyordu.
"Belki de bunu yapan Tanrı'dır," dedi Quinn, biraz umutlanarak. Gözleri kıpkırmızıydı ve bu sözü söylerken biraz kendine gelmişti.
"Olabilir," diye cevap verdi Sam.
"Başka kim olabilir ki, değil mi? O-o-o-o za—" Panik içinde titremeye başladığı için tıkanmış konuşamıyordu. "O zaman her şey düzelecektir." Ne kadar mantıksızca olursa olsun şu anda herhangi bir açıklamanın büyük bir faydası olacaktı. "Tabii ki her şey düzelecek. Hepsi geçecek."
"Sırada Astrid'in evi var," dedi Sam. "En yakınımızdaki ev onun."
"Nerede oturduğumu biliyor musun?"
Bir keresinde kızla konuşup belki bir filme davet edebilmek umuduyla onu evine kadar takip ettiğini ama sonunda cesaretini kaybedip vazgeçtiğini söylemek için doğru bir zaman değildi. O yüzden Sam sadece omuz silkip "Bir keresinde oradan geçerken seni görmüştüm," demekle yetindi. Astrid'lerin evi bulundukları yere on dakikalık yürüme mesafesinde, arka tarafında havuzu olan, yeni sayılabilecek bir evdi. Zengin değillerdi ama evleri Sam'lerinkinden çok daha güzeldi. Sam'e üvey babası onları terketmeden önce yaşadıkları evi hatırlatıyordu. Üvey babası da zengin sayılmazdı ama iyi bir işi vardı.
Astrid'lerin evi Sam'e biraz tuhaf göründü. İçerideki tüm mobilyalar güzel ve biraz da gösterişliydi fakat çok da fazla eşya yoktu etrafta. Kırılabilecek hiçbir şey ortalıkta durmuyordu. Masaların köşelerinde sivri kısımlarını örten plastik korumalar vardı ve elektrik prizlerinin üzerlerine de çocuk kilitleri yerleştirilmişti. Mutfakta bıçakların durduğu dolabın ve ocağın düğmelerinin üzerindeki kilitler de hemen farkediliyordu.

Astrid onun bunlara takıldığını anladı. "Bunlar benim için değil, Küçük Pete için."
"Biliyorum. O... " bunun için doğru kelimeyi bilmiyordu. "Otistik," diye sanki önemsiz bir şeyden bahseder gibi çocuğun lafını tamamladı kız. "Burada da kimse yok," derken sesinin tonu bunu zaten beklediğini belli ediyordu. "Kardeşin nerede?"
Kız birden çocuğu da şaşırtan bir şekilde bağırarak cevap verdi. "Bilmiyorum, tamam mı? Nerede olduğunu bilmiyorum." Ardından bir eliyle ağzını kapattı.
Quinn tuhaf denilebilecek kadar temkinli ve ciddi bir ses tonuyla, "Ona seslen," dedi. Az önce kontrolünü yitirmiş olduğu için biraz utanıyordu ve hala tam olarak kendine gelmiş değildi.
"Sesleneyim mi? Cevap vermez ki," dedi Astrid sıktığı dişlerinin arasından. "O ileri derecede otistik. O.. . o tepki vermez. Cevap vermeyecektir, anladın mı? İstersem adını bütün gün haykırayım yine de sonuç değişmez."

"Sorun değil Astrid. Etrafı kontrol edeceğiz. Eğer buradaysa onu mutlaka buluruz."
Kız ağlamamak için kendini zor tutup başını salladı.
Evi didik didik aradılar. Yatakların altlarından dolapların içlerine kadar her yere baktılar.
Sokağın karşısında oturan ve zaman zaman Küçük Pete'e bakan kadının evine de gittiler ancak orada da kimseler yoktu. Bütün odaları aradılar. Sam bunu yaparken kendini hırsız gibi hissetti.
"Annemle birlikte olmalıydı. Belki babam da onu iş yerine götürmüş olabilir. Ona bakacak kimse olmayınca genelde öyle yapar." Kız bunları söylerken Sam onun sesindeki çaresizliği hissetti.
Esrarengiz ortadan kaybolma olayı yaşandığından beri yarım saat geçmiş olmalıydı. Quinn hala tuhaf davranıyordu. Astrid ise her an kontrolünü yitirecek gibiydi. Daha akşam olmamıştı ama Sam gecenin nasıl geçeceğini merak ediyordu şimdiden. Kasımın onuydu ve Şükran Günü'ne çok az bir süre kalmıştı. Günler artık kış geldiği için daha kısaydı. Geceler ise daha uzun.
"Yolumuza devam edelim," diye önerdi sonunda. "Küçük Pete'i merak etme. Onu bulacağız."
"Bu bir tür taahhüt mü?" "Nasıl yani?"
"Kusura bakma. Demek istediğim, Petey'yi bulmama yardım edecek misin sahiden?"
"Elbette," derken Sam, ona her yerde, her zaman, isterse sonsuza kadar yardım edebileceğini de eklemek istedi ama ağzını açarsa saçmalayacağından korktuğu için bundan vazgeçti. Kendi evine doğru yürümeye başladıkları sırada nasıl bir

tabloyla karşılaşacağını zaten biliyordu aslında ama yine de bir kontrol etmek istedi. Ayrıca bir şeyi daha kontrol etmesi gerekiyordu. Delirip delirmediğini görmesi lazımdı.
Hala orada mı görmesi şarttı.
Bütün bunlar zaten deliceydi ama Sam için delilik çok uzun zaman önce başlamıştı.
Lana yüzüncü kez başını çevirip köpeğini kontrol etti.
"Bir şeyi yok. Endişelenmeyi bırak artık," dedi Büyükbaba Luke.
"Pencereden atlayabilir."
"Çok aptal bir köpek ama yine de atlayacağını hiç sanmıyorum."
"Hiç de aptal falan değil. O son derece zeki bir köpek," diye cevap verdi, büyükbabasının rengi bir zamanlar kırmızı olan külüstür kamyonetinin ön koltuğunda oturmakta olan Lana Arwen Lazar. Arka koltukta oturan sarı renk labrador da kızın köpeği Patrick'ti. Başını camdan dışarı çıkarttığı için kulakları ve dili rüzgarda dalgalanıyordu.
Köpeğin adını kızın çok sevdiği televizyon programı
Sünger öobdaki bir karakter olan Denizyıldızı Patrick'ten
esinlenerek koymuşlardı. Aslında kız köpeğin kendisiyle ön koltukta oturmasını istiyordu ama Büyükbaba Luke buna izin vermemişti.
Adam bir süre sonra radyoyu açıp müzik dinlemeye başladı.
Büyükbaba Luke oldukça yaşlı sayılırdı. Diğer çocukların pek çoğunun daha genç büyükanne ve büyükbabaları vardı. Zaten Lana'nm Las Vegas'ta oturan diğer büyükanne ve büyükbabası da çok daha gençtiler. Büyükbaba Luke'un kınşıklıklarla dolu yüzüne bakıldığında ne kadar yaşlı olduğu anlaşılıyordu hemen. Elleri ve yüzü oldukça esmerdi. Bu esmerliğin tek sebebi güneş değildi aslında, kendisi Chumash Yerlileri soyundan geliyordu. Başında hasır kovboy şapkası vardı ve gözüne de koyu renk camlı güneş gözlüklerini takmıştı.
"Günün geri kalanında ne yapacağım?" "İstediğin her şeyi yapabilirsin."
"Sende televizyon, DVD, internet veya onun gibi şeyler yok ama."
Büyükbaba Luke'un sözüm ona çiftliği dünyadan izole bir yerdi ve adamın teknoloji namına tek sahip olduğu şey ise, her zaman sadece tek bir dini radyo kanalını çeken eski püskü bir radyoydu.
"Yanında kitaplarını getirdin, değil mi? İstersen ahırı temizleyebilir veya tepelerde yürüyüşe çıkabilirsin." Bunu söylerken parmağıyla ilerideki tepeleri işaret etti. "Orada manzara inanılmazdır."
"Bir keresinde tepelerde bir çakal görmüştüm." "Çakallar zararsız hayvanlardır. Çoğunlukla yani. İnsanlarla uğraşmamayı bilecek kadar akıllı hayvanlardır aynı zamanda."
"Zaten bir haftadır burada tıkılı kaldım. Yeterince uzun değil mi? Daha ne kadar

burada kalacağım? Eve dönmek istiyorum artık."
Yaşlı adam dönüp kıza bakmadı bile. "Baban seni evden bir şişe votka aşırıp bir serseriye verirken yakalamış."
"Tony serseri değil," diye öfkeli bir cevap verdi kız. Büyükbaba Luke radyoyu kapatıp vaaz veren bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bir kızı bu şekilde kullanıp başının belaya girmesine yol açan biri serserinin tekidir."
"Eğer onun için bunu yapmasaydım dükkandan alkolü sahte kimlikle almaya çalışacak ve başını daha beter belaya sokacaktı."
"Esas sorun on beş yaşında birinin alkol alması zaten. Böyle giderse eninde sonunda başı belaya girecektir. Ben de içmeye senin yaşındayken yani on dört yaşında başladım. Ardından gelen otuz yılımı da bir şişenin dibinde heba ettim. Şimdi bir yandan yazık ettiğim otuz bir yıl, altı ay ve beş güne üzülürken bir yandan da Tanrı'ya ve huzur içinde yatsın, büyükannene her gün şükrediyorum," dedikten sonra tekrar radyoyu açtı.
"Ayrıca eve en yakın içki satan yer neredeyse on kilometre uzakta."

Bu sözün üstüne Büyükbaba Luke gülmeye başladı. "Tabii bu, suçunu biraz hafifletiyor kesinlikle."
En azından espri anlayışı vardı.
Kamyonet, kurumuş bir nehir yatağının yanı boyunca bozuk yollardan deli gibi zıplayarak ilerlemeye devam etti. Nehir yatağı yaklaşık yüz metre daha inerek kurumuş otlar, çalılar, kızılcıklar ve daha fazla toz toprakla kaplı bir alana varıyordu. Büyükbaba Luke'un anlattığına göre yılda birkaç kez yağmur yağar ve sular bazen sel halini alıp bu nehir yalağından aşağı akardı.
Kızın şimdi kupkuru duran bu boşluğa bakarken böyle bir sahneyi aklında canlandırması çok zordu.
Derken aniden kamyonet yoldan çıktı.
Lana, az önce büyükbabasının oturduğu ama şimdi bomboş duran koltuğa bakıyordu.
Adam yok olmuştu.
Kamyonet yokuş aşağı ilerlemeye devam ederken Lana emniyet kemerinin düğmesine atıldı.
Kamyonetin hızı artıyordu. Daha yeni dikilmiş bir ağacın dosdoğru üzerinden geçip yerinden kopartıp attı.
Bir toz bulutunun içinde artık kontrolsüz bir şekilde sallanarak giderken, Lana başını aracın tavanına vurdu ve omzu da cama çok sert bir şekilde çarptı. Başına aldığı darbenin şiddetiyle dişleri birbirine girdi. Direksiyona uzandı ama kontrolü imkansız kılacak bir şekilde sallanıyordu. Tam da bu sırada kamyonet takla atmaya başladı.

Araç sayısız kez takla attı.
Emniyet kemerini ele çıkartmış olduğu için çaresizce arabanın içinde bir o yana bir bu yana savruluyordu. Direksiyon adeta kızı dövmek ister gibi her yanma çarpıyordu. Ön cam omuzlarını fena halde acıtırken vites kolu da yüzüne çarptı. Araç son taklasını attığı sırada kafasının arkasını da dikiz aynasına vurdu.
Araç şimdi hareketsiz duruyordu.
Lana ise yüzüstü yatıyordu. Vücudu tuhaf bir şekil almıştı. Sanki kolları ve bacakları her tarafa saçılmış gibiydi. Ciğerleri tozla dolmuştu ve ağzında da kan vardı. Bir gözü tamamen kapandığı için sadece tek gözüyle görebiliyordu.
Tek gözüyle gördüklerine başta bir anlam veremedi. Ters duruyordu ve kendisine dik açı yapan bir kaktüse bakıyordu.
Dışarı çıkması lazımdı. Elinden geldiğince doğrulup kapıya uzanmaya çalıştı.
Ancak sağ kolu kımıldamıyordu.
Koluna bakınca çığlık atmaya başladı. Sağ kolunun dirsekten bileğe kadar olan kısmı artık düz değildi. Kolu kırılarak bir 'V' şekli oluşturmuştu. Aynı zamanda kolu dönmüş olduğu için de avuç içi şimdi dosdoğru yukarı bakıyordu. Kırılan kemiğinin sivri uçları etini yarıp dışarı çıkmıştı.
Bu sahneyi görünce panikledi.
Acı o kadar dayanılmazdı ki, gözleri dönüp bir anda bayıldı.

Ama çok üzün süre baygın kalamadı. Yeterince uzun süre değil.
"Uyandığmda kolundaki, sol bacağındaki, sırtındaki, boynundaki ve başındaki acı midesinin bulanmasına neden oldu bir zamanlar kamyonetin eski püskü tavan kaplaması olan yere kustu.
"Yardım edin," diye bağırdı. "İmdat. Biri yardım etsin!" () kadar acı çekerken bile etrafta yardıma gelecek kimse olmadığını iyi biliyordu. Ailesi bir yıl önce Las Vegas'a taşıınana kadar yaşadığı Perdido Sahili'nden kilometrelerce uzaktaydılar. Bu yol çiftlik dışında başka hiçbir yere ulaşmıyordu. Haftada bir uğrayıp büyükbabasıyla dama oynayan yaşlı kadın ve nadiren bu yolu kullanan evsizler dışında buradan kimse geçmezdi.
"burada öleceğim," dedi kendi kendine.
Ama henüz ölmemişti ve acısı da dinmiş değildi. KamyoPatrick. Patrick'e ne olmuştu?
Köpeğin adını söyledi ama cevap yoktu.
Ön cam yerinden oynayıp çatlamıştı ama yine de sağlam tek bacağıyla onu tekmeleyip parçalayamıyordu. çıkabileceği tek yön sürücü tarafındaki camdı ama o da ık.ısında kalıyordu. Dönmeye çalışırsa dayanılmaz acılar çekeceğini çok iyi biliyordu.
Mirden Patrick ortaya çıktı. Burnunu kıza sürtüp endişeyle inledi.

"Aferin oğluma."
Köpek bunun üzerine kuyruğunu salladı.
Patrick birden akıllanıp kahraman olmayı öğrenebilecek öyle muhteşem bir köpek değildi. Lana'yı tutup enkazdan çekip kurtaramazdı da. En azından kız bir saat boyunca çabalayıp cehennem azabı çekerek arabanın içinden sürünerek çıkarken onun yanından ayrılmadı.
En sonunda kendini kurumuş çalıların üzerine atıp dinlendi. Patrick de bu sırada kızın yüzündeki kanı yalıyordu. Sağlam olan eliyle yaralarını kontrol etti. Alnındaki yaradan akan kan bir gözünün üzerini kaplamıştı. Bir bacağı kırılmış ya da en azından üzerine basamayacağı şekilde burkulmuştu. Sırtında, böbreklerine yakın bir yeri de incinmişti. Üst dudağı uyuşmuştu. Kanlı bir parça diş tükürdü.
Ama en kötüsü de sağ kolunun korkunç görüntüsüydü. Bakmaya bile dayanamıyordu. Kolunu biraz yukarı kaldırma çabasından hemen vazgeçti: Acı dayanılabilecek türden değildi.
Yine bayıldı ve bir süre kendine gelemedi. Güneş çok acımasızdı. Patrick de kıvrılıp kızın yanma yattı. Gökyüzünde ise yarım düzine kadar akbaba daireler çizerek tepelerinde uçuyor ve bekliyordu.
298 SAAT, **05** DAKİKA
"ŞU KAMYON, " DEDİ SAM, parmağıyla işaret ederek. "Bir kaza daha." Bir FedEx kamyonu evin önündeki çalıları yarıp bahçedeki ağaca girmişti. Arabanın motoru hala çalışıyordu. çimenlerinin üzerinde isteksiz bir şekilde kovalamaca oynuyordu. "Annemiz evde değil," dedi büyük olan. "Bu öğleden sonra piyano dersine gitmem gerekiyordu aslında ama oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum."
"Benim de dans dersim vardı. Gösterimiz için kostümlerimizi hazırlayacaktık. Ben uğurböceğini oynuyorum." ye sordu Sam.
"Ben biliyorum sanırım." "Oraya gitmelisiniz o zaman."
"Evi terketmememiz gerekiyor ama," diye itiraz etti küçük olan.
"Büyükannemiz Laguna Sahili'nde yaşıyor," dedi büyük olan. "Gelip bizi alabilir ancak onu arayamıyoruz. Telefonlar bozuk."
"Anlıyorum ama belki de gidip şehir merkezinde bekleşeniz daha iyi olacak, ne dersiniz?" diye ısrar etti Sam. "Üzülmeyin sakın, tamam mı? Evde kurabiye ve dondurma var mı?"
"Olacaktı sanırım."
"Etrafta kurabiye yememenizi söyleyecek kimseler yok, öyle değil mi? Aileniz yakında dönecektir sanırım. Bu sırada siz de birer kurabiye yiyip şehir merkezine inin."
"Senin çözüm önerin bu yani? Kurabiye yemek?" diye araya girdi Astrid.
"Hayır, benim önerim sahile koşup her şey bitene kadar orada saklanmak ama bir

kurabiyenin de kimseye zararı dokunmaz."
Yola devam ettiler. Sam'in evi şehir merkezinin doğusunda kalıyordu. O ve annesi ufak bir arka bahçesi olan tek odalı bir evde yaşıyordu. Annesi geceleri Coates Akademisi'nde hemşirelik yapıyordu ve çok fazla para kazandığı da söylenemezdi. Sam'in babası hiçbir zaman ortalarda olmamıştı. Hayatının en büyük gizemlerinden biriydi. Geçen sene üvey babası da onları terketmişti.
"Bizim ev bu," dedi Sam. "Öyle pek gösterişli bir yerde yaşadığımız söylenemez açıkçası."
"Ama Town Sahili'ne çok yakınsınız," dedi Astrid, bir yandan da eliyle evin ve bu mahallenin tek avantajı olan sahili göstererek.
"Evet. Yürüyerek iki dakika mesafede. Tabii eğer motosiklet çetesinin takıldığı evin bahçesinden geçebilirsem."
"Motosiklet çetesi mi?" diye sordu Astrid.
"Çetenin tamamı değil, sadece Katil ve sevgilisi Suç Ortağı." Kızın kaşlarını çattığını görünce, "Kusura bakma. Kötü bir şakaydı. Sadece burası o kadar da iyi bir mahalle sayılmaz."
Buraya kadar gelmiş olmasına rağmen Sam içeri girmek istemiyordu. Annesi orada olmayabilirdi.
Ayrıca evin içinde Quinn'in ve özellikle de Astrid'in görmemesi gereken bir şey vardı.
Güneşten eskimiş, üzerine basılınca gıcırdayan üç basamağı çıktı. Veranda oldukça dardı ve birkaç ay önce birisi annesinin işe gitmeden önce üzerinde bir süre oturduğu sallanan iskemleyi çalmıştı. O yüzden artık dışarıda oturacakları zaman mutfak sandalyelerini çıkartmaları gerekiyordu.
O an günün en iyi anı olurdu, Sam'in gününün bittiği ve annesinin işinin başladığı an. Sam okuldan geldiği sırada bütün gün uyumuş olan annesi yeni uyanırdı. Annesi bir fincan çay içerken o da soda veya meyve suyu içerdi. Annesi ona okulda günün nasıl geçtiğini sorardı ve o da kaçamak birkaç cevap verirdi. Yine de gerçekten içinden gelse ona gününü anlatabileceğini bilmek bile kendisini iyi hissetmesini sağlardı.
Sam kapıyı iterek açtı. Buzdolabının sesi dışında içeride başka hiç ses yoktu. Buzdolabının motoru eski ve oldukça gürültülüydü. En son verandada ayaklarını uzatmış konuşurken annesi dolabı tamir ettirmenin mi yoksa ikinci el başka bir buzdolabı almanın mı daha ucuza geleceğini sormuştu. Tabii kamyonet tutmadan onu eve nasıl getirecekleri de ayrı bir sorundu.
"Anne?" diye oturma odasındaki sessizliğe seslendi Sam. Cevap yok.
"Belki tepededir," dedi Quinn. 'Tepe' oralarda, özel bir yatılı okul olan Coates Akademisi için kullanılan bir lakaptı. Okulun bulunduğu yer tıpkı bir tepe gibi yüksekte kalıyordu. "Hayır. O da tıpkı diğerleri gibi ortadan kayboldu," diye

cevap verdi Sam.
Ocak hala yanıyordu ve ateşin üzerindeki boş tava kapkara olmuştu. Sam uzanarak ateşi kapadı.
"Her ne oluyorsa bütün kenti etkilemiş."
"Evet," dedi Astrid. "Ocaklar yanık duruyor, arabaların motorları hala çalışıyor. Birinin etrafı dolaşıp bu gibi şeyleri kapatıp emniyete alması lazım. Tabii küçük çocuklara da birilerinin göz kulak olması gerekiyor. Etrafta ilaçlar, alkol ve başıboş silahlar kol geziyordur şu anda."
"Bizim mahallede bazılarının roketatarı bile var," dedi Sam.
"Bunu yapan Tanrı olmalı," diye araya girdi Quinn. "Başka kim olabilir ki? Başka birinin bunu yapmaya gücü yetmez. Bütün yetişkinleri kim bir anda yok edebilir?"
"On beş yaş ve üstü olanları," diye düzeltti Astrid. "On beş yaş henüz yetişkin sayılmaz. İnanın bana, onlardan bazılarıyla aynı derslere giriyordum." Sonra sanki bir şey arar gibi oturma odasında dolandı. "Tuvaleti kullanabilir miyim Sam?"
Çocuk gönülsüz bir şekilde başıyla onayladı. Aslında kızın oraya girmesini hiç istemiyordu. Ne annesi ne de kendisi ev işleriyle uğraşırdı. Etraf yine temiz sayılırdı ama Astrid'lerin evi kadar değil.
Astrid banyonun kapısını kapattı ve Sam musluktan dökülen suyun sesini işitti.
"Biz ne yaptık ki?" diye sordu Quinn. "Benim anlamadığım da bu. Tanrı'yı bu kadar kızdıracak ne yaptık?"
Sam buzdolabının kapağını açıp içindekilere baktı. Süt. Birkaç şişe soda. Tabakta duran kesik bir karpuz. Yumurta. Elma ve her zamanki gibi annesinin çayı için limon.
"Yani, bunu hakedecek bir şey yapmış olmalıyız, değil mi?" diye devam etti Quinn. "Tanrı durduk yere böyle şeyler yapmaz sonuçta."
"Bunu yapanın Tanrı olduğunu hiç sanmıyorum." "Abi, mutlaka o olmalı."
Bu sırada Astrid döndü. "Belki de Quinn haklıdır. Böyle bir şeyi yapmaya gücü yetecek başka hiçbir şey bilmiyoruz.
Var mıdır sizce? Hiç mantıklı değil. İmkansız gibi geliyor ama oldu bile."
"Bazen imkansız görünen şeyler de olabilir," diye karşılık verdi Sam.
"Hayır, olmaz," diye itiraz etti Astrid. "Evrenin kuralları vardır. Bütün o fen dersinde öğrendiğimiz şeyler. Siz de biliyorsunuz, hareket yasası gibi veya hiçbir şeyin ışık hızından daha hızlı gidemeyeceğini bilmemiz gibi. Ye r çekimi kanunu mesela. İmkansız şeyler meydana gelemez. Zaten bu yüzden onlara imkansız diyoruz," dedikten sonra dudağını ısırdı. "Özür dilerim, nutuk çekmenin sırası değildi sanırım."
Sam tereddüt etti. Eğer onu, arkadaşlarına gösterecek olursa sınırı aşacaktı ve bir

daha asla unutmalarını sağlayamazdı. Her şeyi anlatana kadar yakasını bırakmazlardı.
Onun hakkında düşünceleri değişirdi. Tıpkı şimdi kendisinin olduğu gibi onlar da paniğe kapılırlardı.
"Üzerimi değişeceğim, tamam mı? Odama gidiyorum. Hemen dönerim. Dolapta içecek bir şeyler var. Keyfinize bakın."
Odasına girip arkasından da kapıyı kapattı.
Odasından nefret ederdi. Penceresi yola bakıyordu ve camı dışarıyı görmeyi zorlaştıran filmli camlardandı. Güneşli bir günde bile içerisi kasvetli olurdu bu yüzden. Geceleri ise resmen zifiri karanlık çökerdi.
Sam ise karanlıktan nefret ederdi.
Annesi kendisi işteyken kapıları kilitli tutmasını isteyip "Şimdi evin erkeği sensin ama yine de kapıların kilitli olduğunu bilirsem içim daha rahat eder," derdi hep.
Annesinin kendisinin evin erkeği olduğuyla ilgili söyledikleri aslında hiç hoşuna gitmiyordu. Şimdi evin erkeğiymiş.
Şimdi.
Belki de böyle söyleyerek bir şey kastetmiyordu kadın. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Üvey babası eski evlerini terkedeli sekiz ay olmuştu. Altı ay önce de annesiyle birlikte bü köhne mahalledeki eve yerleşmişlerdi ve kadın çalışma koşulları kötü olan az kazançlı bir işte çalışmaya başlamak zorunda kalmıştı.
İki gece önce fırtına kopunca bir süreliğine elektrikler gitmişti. Çakan şimşeklerin eşyaların gölgelerini korkunç şekillere dönüştürdüğü odasında karanlığın içinde yapayalnız kalmıştı.
Bir süre uyumayı başarmış olsa da, yakınlara düşen bir yıldırım onu uyandırınca gözünü bir kabusun içinde açmıştı. Ev bomboş ve kapkaranlıktı.
Bu kadarı dayanabileceğinden fazlaydı. Annesine seslenmeye başlamıştı. Onun gibi on beşine basmak üzere olan dayanıklı bir çocuk bile karanlıkta "Anne" diye bağırıyordu. Kolunu karanlığa doğru uzatmış sesleniyordu.
Ve birden... ışık.
Tam olarak dolabın içinden geliyor denemezdi çünkü eğer öyle olsaydı dolabın kapağını kapayarak ışığı engelleyebilirdi. Ancak bunu yapmaya çalıştığında ışık sanki dolabın kapağı orada yokmuş gibi içinden geçmişti. Sonunda dolabın kapağını örtüp ışığı engellemek için üzerine tişörtlerinden bir kısmını asmıştı. Ancak bu küçük hilesi uzun süre işe yaramayacaktı. Eninde sonunda annesi görecekti... eve döndüğü zaman görmemesine imkan yoktu.
Uzanıp şimdi yine kapalı duran kapağı açtı. Bu sırada dolap kapağının üzerindeki kamuflaj da yere düştü.
Hala oradaydı.

Işık ufak ama göz alıcıydı. Orada; hareketsiz ve hiçbir yere bağlı olmadan havada asılı duruyordu. Bir lamba veya ampul değildi. Sadece saf ışıktan küçük bir küreydi.
Bu imkansızdı. Böyle bir şeyin var olması bile mümkün değildi. Ancak yine de oradaydı işte. Tam da Sam'in ihtiyacı olduğu anda ortaya çıkmış ve bir daha da kaybolmamıştı.
Uzanıp ona dokundu ama bildiğimiz anlamda bir dokunuş değildi bu. Parmakları kürenin içinde kaybolduğunda sadece hafif bir sıcaklık hissetti.
"Evet, Sam," diye kendi kendine fısıldadı. "Hala burada." Astrid ve Quinn her şeyin bugün başladığını sanıyorlardı ama yanılıyorlardı. Normal hayat bundan sekiz ay önce normalliğini yitirmeye başlamıştı. Ardından bir süre daha işler sakin gitmişse de, birden bu ışık küresi ortaya çıkmıştı.
Sam için gayet sakin geçen bir on dört yıldan sonra her şey rayından çıkmaya başlamıştı.
En sonunda bugün, normal diye adlandırdığımız her şey dağılıp kül oldu.
"Sam?"
İçeriden ona seslenen Astrid'di. Kız içeri girmek isterse diye kapıya endişeli bir bakış attı. Hemen küreyi kamufle ettikten sonra arkadaşlarının yanma döndü.
"Annen dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyormuş," dedi Astrid.
Büyük ihtimalle e-postalarına bakıyordu, diye düşünerek bilgisayarın başına oturduğunda karşısında e-postalar yerine bir metin belgesi buldu.
Bu, bir günlüktü ve ekranda sadece üç paragraf vardı.
Dün gece yine aynı şey oldu. Keşke bunları G'ye anlatabilsenı. Ama o benim deli olduğumu düşünecektir. İşimi bile kaybedebilirim. Uyuşturucu falan kullandığımı sanacaktır. Olanları bir kameraya kaydedebilsem elimde kanıtım olurdu. Ancak elimde hiç kanıt yok ve C'nin annesi zengin ve CA 'ya çok para veriyor. Beni anında kapı önüne koyarlar. Bütün gerçekleri birine anlatsam bile benim kafayı sıyırmış biri olduğumu düşünürler.
Er ya da geç, C veya içlerinden biri tehlikeli bir şey yapmaya kalkışacak.. Birinin başına bir iş gelecek. S ve Tf'nin başına mesela.
Belki de C'yle konuşurum. Yine de onun her şeyi itiraf edeceğini sanmıyorum. Bütün olanları bildiğimi öğrenecek olursa ne farkeder sanki?
Sam sayfaya bakmayı sürdürdü. Dosya henüz kaydedilmemişti. Bilgisayarın masaüstünü araştırıp 'Günlük' isimli dosyayı buldu. Dosyanın içine giremiyordu çünkü şifre korumalıydı. Annesi eğer bu sayfayı da kaydedebilmiş olsaydı o da şifre koruması altında olacaktı.
'CA' kısaltmasının anlamını bulmak çok kolaydı. Coates Akademisi. 'G' büyük ihtimalle okul müdürü Grace'di. Tabii 'S' harfinin de kimi temsil ettiği çok açıktı: Sam. Peki ya 'C kimdi ama?

Satırlardan biri sanki o bakarken titremiş gibi gözüktü: "S ve T'nin başına"
Astrid de omzunun üzerinden yazıları okuyordu. Bunu ona hissettirmeden yapmaya çalışıyordu ama Sam o anda dizüstüni'ın kapağını örttü.
"Gidiyoruz."
"Nereye?" diye sordu Quinn.
"Burası dışında her yere," diye cevap verdi Sam.

DÖRT

297 SAAT, **40** DAKİKA

"HADİ şehir merkezine gidelim," dedi Sam. Evin kapısını kilitleyip anahtarı da cebine koyduğu sırada.
"Neden?" diye sordu Quinn.
"Diğer herkes oraya gidecektir," diye açıkladı Astrid. "Başka gidilebilecek neresi var ki? Okula geri dönmeyeceklerine göre. Bir şeyler bilen birileri varsa veya etrafta hiç yetişkin kaldıysa mutlaka oraya gelecektir."
Perdido Sahili güneybatı kıyı yolu boyunca uzanan bir yerleşim yeriydi. Kıyının kuzeyinde kalan kurak dağlar sıra halinde bir set oluşturup kenti kuzeybatı ve güneydoğu taraflarından çevreliyordu. Bu nedenle kent, kurulu alanın dışına doğru genişleme imkanına sahip değildi.
Kentteki nüfus sadece üç bindi -ki bu sayı şimdi daha da azalmıştı. En yakın alışveriş yapılabilecek hipermarket
San Luis'teydi ve yine en yakın alışveriş merkezi de kıyıda yaklaşık on beş kilometrelik mesafedeydi. Kuzey tarafında dağlar denize o kadar yakındı ki, nükleer santralin zamanında kurulmuş olduğu dar alan dışında yeni binaların yapılabileceği hiçbir boş alan yoktu. Onun da ötesinde, tarihi ağaçların oluşturduğu ormanlık ulusal park alanı başlıyordu.
Perdido Sahili her zaman için sessiz, düzenli, caddelerinin iki yanında hep sıra halinde ağaçlar olan, genellikle eski, turuncu renk, eğimli veya düz şekilli İspanyol tarzı bungalovların olduğu bir kent olarak kalmıştı. Burada yaşayanların hemen hepsinin yemyeşil ve bakımlı bahçeleri vardı. Bütün bahçeler de yine gayet düzenli çitlerle çevriliydi. Şehir merkezinde palmiye ağaçları ve arabalar için de bol bol park yeri vardı.
Şehrin güneyindeki otel, Coates Akademisi ve nükleer santralin dışında geriye kalan bütün iş yerleri, Ace Hırdavat, McDonald's, Kahve Çekirdeği adında bir kafe, Subway sandviç dükkanı, birkaç market, bir manav ve otobandaki bir benzin istasyonundan ibaretti.
Sam, Astrid ve Quinn şehir merkezine yaklaştıkça daha fazla çocuğa rastlıyorlardı. Sanki kentteki bütün çocuklar orada toplanmaları gerektiğini sezmişlerdi. Birlikten kuvvet doğardı. Ya da sadece, boş evler artık onlara sıcak yuvalarını çağrıştırmadığı için yalnızlıktan, çıkıp buraya gelmişlerdi.

Yarım blok öteden Sam'in burnuna yanık kokusu geldi ve ardından, kaçan çocukları gördü.
Meydan ufak bir açıklık alandı. Yer yer çimenler ve ortasında asla çalışmayan süs havuzu olan bir park da denebilirdi. Etrafta oturmak için banklar ve çöp kutuları vardı. Meydanın yukarısında mütevazi görünümlü belediye binası ve kentin kilisesi yan yana duruyordu. Bazısı çok uzun süredir kapalı olan mağazalar, meydanın etrafında diziliydi. Dükkanların bulunduğu binaların kimilerinin üst katları aynı zamanda apartman daireleriydi. Artık kapalı olan eski bir çiçekçi dükkanı ve köhne görünümlü bir sigorta acentesinin iki kat yukarısındaki dairenin camından dışarı duman çıkıyordu. Sam oraya yaklaştığı sırada pencereden dışarı kırmızı alevler yükselmeye başladı.
Onlarca çocuk durmuş, bu sahneyi izliyordu. Kalabalık Sam'in gözüne çok tuhaf gözükse de, başta bunun sebebini anlayamadı. Ancak birden bu garipliğin nedenini farketti: Etraftaki herkes çocuktu ve hiç yetişkin yoktu.
"İçeride kimse var mı?" diye seslendi Astrid ama cevap veren olmadı.
"Yangın diğer binalara sıçrayabilir," dedi Sam. "911 'i de arayamayız," dedi biri.
"Yangın yayılacak olursa kentin yarısı kül olur."
"Etrafta itfaiyeci göreniniz oldu mu?" diye soran bir çocuğun aldığı tek cevap ise çaresiz omuz silkmeler oldu.
Kreş, hırdavatçının hemen bitişiğindeydi ve ikisi de şu an yanmakta olan binaya çok yakındılar. Sam çabuk davranırlarsa kreşteki çocukları dışarı çıkartmak için zamanları olduğunu düşündü ama hırdavatçı da kaybetmeyi göze alabilecekleri bir yer değildi.
Orada boş boş dikilen en az kırk çocuk olmalıydı ve hiçbiri de bir şey yapacakmış gibi gözükmüyordu.
"Aman ne harika," dedi Sam. Daha önceden tanıdığı iki çocuğu kollarından yakalayıp "Siz ikiniz kreşe gidip oradaki yaşı ufak olanların çlışarı çıkarılmasına yardım edin," dedi.
Ancak çocukların ikisi de hala hareketsiz onun yüzüne bakıyordu.
"Haydi. Gidin. Hemen!" diye bağırdı ve ardından ikisi de koşmaya başladı. Ardından Sam başka iki çocuğa işaret edip "Sen ve sen hemen hırdavatçıya girip bulabildiğiniz en uzun hortumu alıyorsunuz. Hortum başı da almayı unutmayın. En yakındaki musluklara hortumları takıp hırdavatçının olduğu binanın yan duvarına ve çatısına su sıkmaya başlayın."
Bu ikisi de öncekiler gibi boş boş yüzüne bakıyordu. "Arkadaşlar: Yarın demedim. Hemen. Gidin haydi! Quinn? Sen de onlarla gitsen iyi olacak. O binayı bir an önce suyla ıslatmanız gerek -rüzgar alevleri ilk olarak oraya taşıyacaktır."
Quinn de tereddüt içindeydi.

Etraftakiler bir türlü durumu kavrayamıyordu. Nasıl olur da öylece dikilmek yerine bir şeyler yapmaları gerektiğini anlamıyorlardı?
Sam kalabalığın önüne geçip yüksek sesle konuşmaya başladı. "Hey, millet dinleyin, Disney Kanalı'nı izlemiyorsunuz şu anda. Öylece durup hiçbir şey yapmadan duramazsınız. Etrafta yetişkinler yok. İtfaiye yok. Şu anda itfaiyeciler bizleriz."
Edilio da oradaydı ve Sam'e katıldı. "Sam haklı. Neye ihtiyacın var Sam? Seninleyim."
"Tamam, Quinn? Hırdavatçıdan hortum lazım. Edilio? İtfaiye binasından daha büyük hortumların gelmesi ve yangın musluğuna takılması lazım."
"O hortumlar ağırdır. Güçlü kuvvetli birkaç kişi daha lazım."
"Sen, sen, sen, sen," derken Sam her birini omuzlarından tutup sarsıyor ve harekete geçmelerini sağlıyordu.. "Haydi. Sen. Sen. Fırlayın!"
Ardından bir feryat koptu.
Sam olduğu yerde donup kaldı. "İçeride birisi var," dedi kızın biri.
"Sessizlik," dedi Sam diğerlerini susturarak. Herkes alevlerin gürültüsünü ve içeriden gelen çatırtıları dinliyordu şimdi. Birden bir çığlık işitildi: "Annecim."
Ardından bir kez daha. "Annecim."
Kalabalığın içinden biri sesi taklit ederek dalga geçmeye başladı. "Annecim, korkuyorum."
Bu, durumu komik bulan Orc'tan başkası değildi. Diğer çocuklar ondan bir adım uzaklaştı.
"Ne?"
Orc'tan aşağı kalır bir yanı olmayan Howard küçümser bir ifadeyle, "Merak etme, Servis Otobüsü Sam bizi kurtarır, öyle değil mi Sam?"
"Edilio, işe koyul," dedi Sam sakin bir şekilde. "Bulabildiğin her şeyi getir."
"Dostum, yukarı çıkamazsın," diye itiraz etti Edilio. "İtfaiye binasında oksijen tüpleri ve başka malzemeler vardır. Biraz bekle, onları alıp geleyim." Bunu söylerken, iri kıyım çocuklardan oluşan ekibini de beraberinde götürerek çoktan koşmaya başlamıştı bile.
"Hey, yukarıdaki," diye seslendi Sam. "Kapıya veya pencereye ulaşabiliyor musun?"
Binanın ön cephesinde sıra halinde altı pencere vardı. En sol uçtaki camdan alevler yükseliyordu ama şimdi bir yandakinden de duman gelmeye başlamıştı. Belli ki yangın yayılıyordu.
"Annecim," diye tekrar ses duyuldu. Sesin tonundan sahibinin dumana maruz kalmadığı anlaşılıyordu. En azından şimdilik.
"Eğer yukarı çıkacaksan bunu yüzüne sar," dedi Astrid.
Bir yerden bir bez bulup suyla ıslatmıştı.

"Ben yukarı çıkacağımı mı söyledim?" diye sordu Sam. "Kendini yaralamamaya çalış," diye cevap verdi kız.
"İyi bir tavsiye," dedi ve ıslak bezi bir tek gözlerini açık bırakacak şekilde kafasına sardı.
Bu sırada kız kolunu kavradı. "Bak, Sam-insanları öldüren ateş değil dumandır. Eğer çok fazla duman solursan civ ğerlerin sıvıyla dolacağından nefes alamazsın." "Peki bu çok fazla dumanın ölçüsü nedir?
"Her şeyi bilmeme imkan yok, Sam," diye gülümseyerek cevap verdi kız.
Sam o anda kızın elini tutmak istedi. Korkuyordu. Ona cesaret verecek birine ihtiyacı vardı. Kızın elini sımsıkı tutmak istedi. Ancak şimdi sırası değildi. Bu nedenle zoraki bir gülümsemeyle, "İşte gidiyorum," dedi.
Arkadan biri, "Başarabilirsin, Sam," diyerek ona destek verdi. Kalabalığın içinde bir alkış ve destek tufanı koptu ardından.
Binanın girişi kilitli değildi. İçeride posta kutuları, çiçekçiye açılan bir arka kapı ve yukarı çıkan dar merdivenler vardı.
Sam, yoğun bir duman bulutuyla karşılaşıncaya kadar neredeyse en üst kata varmak üzereydi. Dumandan bir nefes soluyunca öksürükler içinde dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri bir anda yaşarmıştı.
Yerde sürünerek biraz daha fazla hava solumayı başardı. "Beni duyabiliyor musun?" diye sesleniyordu. "Sesini duymam lazım."
"Annecim," sesi bu defa oldukça cılız geldi. Koridorun diğer ucundan geliyordu. Belki çocuk pencereden atlayabilir ve aşağıdakiler de onu tutar diye düşündü Sam. Böyle bir imkanları varken tutup da burada kendisini öldürtmesinin bir anlamı yoktu.
Duman kokusu dayanılır gibi değildi. Kokunun sanki bozuk süt gibi ekşimsi bir tadı da vardı.
Dizlerinin üzerinde sürünerek koridorda ilerlemeye başladı. Tuhaf bir görüntüydü. Üzerinde süründüğü koridor halısı sıradan bir halıydı işte: Uçları aşınmış, kimi yerleri yırtık, şark desenli bir halıydı ve üzerinde de ölü bir hamamböceği yatıyordu. Tepesinde hala yanan lambanın ışığından süzülen dumanlar koridora yayılıyordu.
Duman artık daha da aşağı çöküyor ve adeta onu zorlayarak yere daha da yakın sürünmek zorunda bırakıyordu. Başka türlü nefes almasının imkanı yoktu artık. Önünde altı veya yedi daire daha olmalıydı. Sürünerek yangının başladığını tahmin ettiği dairenin önüne geldi. Çocuğun sesi sanki buradan gelmişti. Duman tıpkı bir sel gibi bu kapının altından alabildiğine yoğun ve hızlı bir şekilde fışkırıyordu çünkü. Artık çocuğu kurtarmak için sadece saniyeleri kaldığının farkındaydı.
Sırtüstü döndü. Kapının altından fışkıran duman tersine dökülen bir şelale

gibiydi şimdi. Kapıya sert bir tekme attı ama kilit çok yukarıda kaldığı için kapı sadece biraz sarsıldı. Açılması için Sam'in ayağa kalkıp doğruca dumanın içine girmesi gerekiyordu.
Korku ve öfke içindeydi. Bu işi yapması gereken insanlar neredeydi şimdi? Bütün yetişkinler nereye kaybolmuştu?
Neden bütün iş onun üstüne kalmıştı? O daha sadece bir çocuktu. Başka hiç kimse onun gibi yanan bir binaya dalacak kadar çılgın ve aptal değil miydi peki?
Başına gelenlere karşı öfkeliydi ve eğer Quinn haklıysa ve tüm bunlar Tann'nın işiyse o zaman Tanrı'ya da öfkeliydi.
Ama eğer bunların sorumlusu Sam ise... her şeye o sebep olmuşsa... o zaman kendisinden başka kızacak biri yok demekti.
Olabildiğince derin bir nefes alıp ayağa kalktı ve kapıya tüm gücüyle yüklendi.
Hiçbir şey olmadı. Tekrar bir omuz attı. Yine bir şey yok.
Bir kez daha denedi ama artık nefes alması gerekiyordu, buna mecburdu. Ancak duman her yerdeydi, burnuna ve hatta gözlerine kadar girmiş ve görmesini engelliyordu. Son bir kez daha yüklendi ve bu sefer kapının açılmasıyla beraber yüzüstü yere kapaklandı.
Odanın içinde hapsolmuş olan duman sanki kafesinden kaçan bir aslan gibi koridora hücum etti. Bir an için yer hizasında Sam'in soluyabileceği kadar bir hava kaldı ve o da tüm gücüyle bunu ciğerlerine çekti. Öksürüp hepsini dışarı liflememek için bir süre kendisiyle mücadele etmesi gerekti başta. Eğer kendine hakim olamaz ve son havayı da bitirirse öleceğini çok iyi biliyordu.
Tıpkı yağmurlu bir günde bulutlar tekrar gökyüzünü örtmeden önce güneşin birkaç saniyeliğine yüzünü göstermesi gibi çok kısa bir an için dairenin içindeki duman biraz azalır gibi oldu.
Yerde yaşı en fazla beş olan bir kız çocuğu öksürerek yatıyordu.
Sam, güçlükle konuşarak, "Buradayım,"dedi.
Dışarıdan oldukça korkunç görünüyor olmalıydı. Her yanı isten kapkara, yüzünü örten giysi yüzünden ne olduğu anlaşılmayan bir şey dumanların arasından çocuğa doğru yürüyordu.
Bu haliyle bir canavarı andırıyor olmalıydı. Panik içindeki küçük kız Sam'i görünce birden ona doğru ellerini uzattı ve o tombul ellerin avuç içlerinden ateş topları çıkmaya başladı.
Alev. O küçük ellerden çıkıyordu. Alev!
Üstelik doğruca Sam'i hedef almıştı.
Ateş topları onu kıl payı ıskaladı. Başının hemen üzerinden geçip arkasındaki duvara isabet ettiler. Alev topları sanki bir napalm bombasıymış veya bir alev makinesinden çıkıyormuş gibi isabet ettikleri yerleri anında yakmaya başladılar.
Birkaç saniyeliğine Sam sadece orada öylece yatıp olanları izledi.

Bu delilik.
İmkansız.
Küçük kız ağlamayı sürdürüp tekrar ellerini havaya kaldırdı. Bu defa ıskalamasına imkan yoktu.
Bu defa onu öldürecekti.
Sam bir anda ne yaptığını bile düşünmeden sadece ellerini öne doğru uzattı ve avuç içlerinden insanın gözlerini kör eden yıldırımlar çıktı.
Ufak kız geriye doğru devrildi.
Sam, midesine kramplar girip bir yandan da çığlık atmak isterken kıza doğru gitti. Aklından sadece hayır, hayır, hayır, hayır diye tekrarlıyordu.
Çocuğun bir daha asla uyanmayacağından korkarak kollarına aldı ve ayağa kalktı.
Sağ tarafındaki ciuvar korkunç bir gürültüyle çöktü. Şimdi tuğlaları gözüküyordu. Alevler duvarın içine cloğru ilerledi.
Tıpkı yanan bir fırının kapağı açıldığında olduğu gibi, sıcak dalgası Sam'i vurdu. Astrid insanları öldürenin alevler olmadığını söylemişti. Tabii onun hayatında böyle bir yangın ya da ellerinden ateşler saçan küçük bir kız gördüğünü de hiç sanmıyordu.
Sam kızı kollarıyla kavradı. Arkasındaki ve sağındaki alevler kirpiklerini tutuşturup etini yakıyordu.
Tam karşısında bir pencere vardı.
Sendeleyerek ileri doğru atıldı. Kızı sanki çuvalmış gibi yere bırakıp iki eliyle pencereyi açtı. Dumanlar her yerdeydi ve alevler de bu yeni oksijen kaynağına doğru hareketlenmeye başlamıştı.
Dumanların arasında eğilip tekrar çocuğu buldu ve kollarına aldı. Sonra bir mucize eseri bir çift el çocuğu tutmak için ona doğru uzandı. Eller tıpkı doğaüstü birer nesne gibi dumanların ardından çıkıyordu.
Sam de daha fazla dayanamayıp pencere eşiğine doğru devrildi ve yarı beline kadar dışarı sarkmıştı ki, başka biri de onu tutarak demir merdivene doğru çekti. Kafası merdivenin basamaklarına çarparken umrunda bile olmadı çünkü kısarak baktığı yaşarmış gözlerinin arasından tekrar mavi gökyüzünü görebiliyor ve temiz havayı soluyabiliyordu.
Edilio ve Joel adında başka bir çocuk Sam'i kaldırımın kenarına oturttu.
Başka biri üzerine hortumla su sıktı. Acaba yandığını mı düşünüyorlardı?
Gerçekten de yanıyor muydu?
Ağzını açıp tepesinden dökülen buz gibi suları büyük bir iştahla içti.
Ancak bilincini toparlayamıyordu. Birden kendini kaybetti ve bayıldı.
Baygınken gördüğü düşte annesi de yanındaydı ve tam yanında oturuyordu. Çenesini dizlerine dayamıştı ama çocuğa doğru bakmıyordu.

"Ne var?" diye sordu Sam.
"Tütsülenmiş tavuk gibi kokuyorsun," diye cevap verdi kadın.
"Nasıl?" diye sordu.
Annesi ona doğru uzanıp sert bir tokat attı. Gözleri anında açıldı.
"Üzgünüm," dedi Astrid. "Seni uyandırmam lazımdı."
Sam'in başına eğilmiş ağzına bir şey tutuyordu. Plastik bir maske. Oksijen maskesi.
Öksürüp bir nefes aldı. Ardından, maskeyi yüzünden çekip tıpkı bir ayyaş gibi kaldırıma kustu.
Astrid yüzünü buruşturarak başka bir tarafa baktı. Sam daha sonra bu yaptığından çok utanacaktı ama şu anda kendini gayet rahatlamış hissediyordu.
Maskeden biraz daha oksijen soludu.
Quinn'in elinde bahçe hortumu vardı. Edilio ise elindeki itfaiye hortumlarından birini yangın musluğuna takmanın derdindeydi. Sonunda hortumu takmayı başardı ve su büyük bir güçle fışkırmaya başladı. Hortumu tutan çocuklar basınç yüzünden sağa sola kaçan şeyi kontrol altına almaya çalışırken sanki bir yılanla güreşiyormuş gibi gözüküyorlardı. Başka şartlar altında olsa bu sahne hayli komik olabilirdi oysa.
Sam ayağa kalktı ama hala konuşamıyordu. Yarım düzine çocuğun dizlerinin üzerine çöküp etrafında toplandığı küçük kıza çevirdi kafasını. Hem ırksal özelliklerinden hem de isten dolayı teni siyahtı kızın. Kafasının bir yanındaki saçlar yanmıştı. Diğer taraftaysa güzelce örülmüş saçının ucunda çok şirin bir tokası vardı.
Çocukların öyle toplanmasından kıza ne olduğunu hemen anladı Sam ama yine de sorup emin olması gerekiyordu.
"Çok üzgünüm Sam," dedi Astrid. Çocuk sadece başını sallayabildi.
"Ailesi ortadan kaybolduğu sırada ocak da yanık kalmış olmalı. Yangın da bu sebepten çıkmış sanırım veya yanan bir sigara da buna sebep olmuş olabilir."
Hayır, diye düşündü Sam. Öyle olmamıştı.
Küçük kızda bir güç vardı. Sam'in sahip oldukları gibi veya en azından ona benzer bir şey.
Panik anında ortaya çıkardığı o yıldırımlar.
Daha önce de kullandığı ve neredeyse birinin ölümüne yol açacak olan o güç.
Ve şimdi yine bir kez daha kullandığı ve kurtarmak için çok uğraştığı birinin sonunu getiren o güç.
Bir tek o değildi. Sadece o değildi ucube olan. Birileri
-veya en azından yakın zamana kadar biridaha vardı.
Her nasılsa bu gerçek onu rahatlatmak yerine keyfinin daha da kaçmasına neden oldu.

BEŞ

291 SAAT, **07** DAKİKA

GEC E OLUNC A Perdido Sahili'nin üzerine de karanlık çöktü. Sokak lambaları hava kararınca otomatik olarak yandı. Ancak karanlığı bastırmak yerine daha beter ürkütücü gölgelerin oluşmasına neden oldular.

Yaklaşık yüz çocuk kent meydanında toplanmıştı. Herkesin elinde şekerlemeler ve gazozlar vardı. Genelde bira ve cips satan market çoktan yağmalanmıştı bile. Sam de sevdiği cipslerden ve içeceklerden payına düşeni almıştı tabii. Ne yazık ki en sevdiği şekerlemeler o daha markete gitmeden silip süpürülmüştü. Alacaklarını aldıktan sonra kasanın üzerine iki dolar bıraktı. Para bırakıldıktan saniyeler sonra kaybolup gitti.

Alevlerin gücü tükenene kadar binanın yarısı yanıp kül olmuştu. Çatı ve üst katların bir kısmı çökmüştü. Zemin katlar nispeten daha iyi durumda olsalar da, bütün camlar dumandan simsiyahtı. Hala çok cılız dumanlar yükseliyordu ve her yere pis bir yanık kokusu sinmişti.

Neyse ki hırdavatçı ve kreşi kurtarabilmişlerdi.

Küçük kızın cansız bedeni hala kaldırımın üzerinde yalıyordu. Birinin üzerine bir battaniye örtmeyi akıl etmiş olması Sam'i sevindirdi.

Sam ve Quinn yüzlerini şehir merkezine çevirip süs havuzunun yakınındaki çimlerin üzerine oturdular. Quinn kollarını, iyice karnına doğru çektiği dizlerinin etrafına sarmış ileri-geri sallanıyordu.

Bette yanlarına gelip tam Sam'in önünde tuhaf bir şekilde durdu. Yanında küçük erkek kardeşi de vardı. "Sam, sence evlerimize gitmemiz güvenli olur mu? Gidip bir şeyler almam gerekiyor çünkü."

Sam omuz silkti. "Bette, ben de senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum."

Kız başını salladı, bir an tereddüt.etti ve ardından yürüyüp uzaklaştı.

Parktaki bütün banklar doluydu. Bazıları bankların üzerine çarşaflar gerip kendilerine ufak çadırlar bile yapmıştı. Çocukların çoğu evlerine dönmüştü ama yalnız kalmaya katlanamayan bazıları meydanı terkedeırıemişti. Kimileri kendilerini kalabalığın içinde daha rahat hissederdi. Neler olup bittiğini bilmek onları rahatlatırdı.

Sam'in tanımadığı, muhtemelen beşinci sınıf öğrencisi iki çocuk yanına gelip "Şimdi neler olacağını biliyor musun?" diye sordu.

Sam başını iki yana sallayıp "Hayır, arkadaşlar, bilmiyorum," dedi.

"Ne yapmalıyız sence?"

"Bence bir süre bir şey yapmadan beklemek en iyisi, anlarsınız ya?"

"Burada hiçbir şey yapmadan duralım yani?"

"İsterseniz evinize de gidebilirsiniz. Kendi yataklarınızda uyuyun. Nasıl

isterseniz."
"Biz hiçbir şeyden korkmayız."
"Öyle mi?" diye şüpheci bir tavırla sordu. "Oysa benim korkudan ödüm patlıyor. Az önce altımı ıslattım."
Çocuklardan biri sırıttı. "Yok canım, yapmamışsındır." "Haklısın. Ancak korkmakta utanılacak bir şey yok. Buradaki herkes şu anda biraz korkuyor."
Bu durum sıklıkla tekrarlanıyordu. Çocuklar Sam'in yanına gelip cevabını bilmediği sorular soruyordu.
Bunun son bulmasını diledi.
Orc ve dalkavukları hırdavatçıdan kendilerine şezlong alıp bir zamanlar Perdido Sahili'nin en işlek caddesi olan yere çekmişlerdi. Rengi, sırasıyla kırmızı, sarı ve yeşil arasında gidip gelen trafik ışığının altında oturuyorlardı.
Hovvard ise bulduğu odunları tutuşturarak şenlik ateşi yakmaya çalışan alt sınıflardan bir dalkavuğu azarlıyordu. Orc'un tayfasından bazı tipler hırdavatçıdan buldukları ahşap balta saplarını ve beysbol sopalarını yakmak için başarısız bir girişimde bulundular.
Yine orada buldukları metal sopaları ve çekiçleri ise bir kenara ayırmışlardı.
Sam, öylece yerde yatan küçük kızın bedenini yerden kaldırmadı. Böyle bir şey yaptığı anda bir mezar kazıp kızı gömme işinin kendisinin vazifesi halini alacağını biliyordu. İncil'den bir şeyler okuyup kızm arkasından bir şeyler de söylemesi gerekirdi muhtemelen. Daha onun adını bile bilmiyordu oysa. Görünüşe bakılırsa etrafta kimse de biliyormuş gibi durmuyordu.
"Onu bulamıyorum," dedi Astrid. Yaklaşık bir saattir ortalarda yokken birden geri dönmüştü. Küçük erkek kardeşini aramaya gitmiş olmalıydı. "Petey hiçbir yerde yok. Kimse görmemiş onu."
Sam kıza bir gazoz uzattı "Al. Parasını ödedim. Yani en azından ödemeye çalıştım."
"Ben normalde böyle şeyler içmem."
"Sence 'normal' bir zamanda mıyız şu anda?" diye lafa daldı Quinn.
Konuşurken kızın yüzüne bakmıyordu. Gözleri sürekli çevredeki insanları ve nesneleri tarıyordu. Hiçbiriyle göz teması sağlamadan tıpkı bir kuş gibi sinirli hareketlerle etrafı süzüyordu Şimdi kafasında eski moda şapkası yokken adeta çıplakmış gibi gözüküyordu.
Sam onun çin çok endişeliydi. İkisi arasında işleri fazla ciddiye alan her zaman Sam olmuştu bugüne kadar.
Astrid, Quinn'in sataşmasına aldırış etmeyip "Teşekkürler, Sam" demekle yetindi. Şişenin yarısını bir dikişte içti ama oturmadı. "Etraftaki çocuklar bir askeri deneyin kontrolden çıkması sonucu bunların olmuş olabileceğini söylüyor. Tabii terörist bir saldırı da olabilirmiş. Bir ihtimal uzaylılar da yapmış olabilir.

Tabii Tanrı'yı da unutmayalım. Çok fazla teori var ama ortada hiç cevap yok."
"Sen Tanrıya inanır mısın ki?" diye sordu Quinn. Belli ki canı tartışmak istiyordu.
"Evet, inanırım. Sadece insanları ortada bir neden yokken ortadan kaldıran bir Tanrı'ya inanmam. Bize hep Tanrı'nm sevgi dolu olduğu söylendi. Bu olanlar ise hiç sevgidenmiş gibi gözükmüyor."
"Daha çok bir kabus gibi," dedi Sam.
"Kara mizah dedikleri bu olsa gerek," dedi Astrid. Ardından Sam ve Quinn'in bu benzetmeyi anlamadıklarını farkedip "Kusura bakmayın. Sanırım insanların benim hakkımda söyledikleri doğru: Bana zamanla alışırsınız ya da tahammül edemezsiniz."
"Ben gittikçe ikinci şıkka doğru yaklaşıyorum," diye mırıldandı Quinn.
"Kara mizah nedir?" diye sordu Sam.
"Eskiden insanları darağacında asmaya götürdüklerinde asılacak olanlar korku ve gerginlikten espriler yaparmış. Kara mizah kelimesi de buradan geliyor işte," diye anlattı kız. Ardından da biraz pişman bir ifadeyle devam etti. "Tabii bazı insanlar gerginlik ve korku durumlarında ukalalaşabilirler. Ukala kelimesini bilmiyorsanız size bir ipucu:
Sözlüklerde bu kelimenin karşısına benim resmimi koyuyorlar."
Sam bu espri üzerine güldü.
Elinde sürüklediği üzgün bakışlı bir oyuncak ayıyla, en fazla beş yaşlarında bir çocuk yanlarına geldi. "Annemin nerede olduğunu biliyor musunuz?"
"Üzgünüm, küçük adam, bilmiyorum," diye cevap verdi Sam.
"Telefonla da arayamaz mısınız onu?" "Telefonlar çalışmıyor ne yazık ki."
"Hiçbir şey çalışmıyor," diye birden çıkıştı Quinn. "Hiçbir şey çalışmıyor ve hepimiz burada bir başımıza kaldık."
"Biliyor musun? Bahse varım kreşte kurabiye vardır. Tam yolun karşısında, görüyor musun?"
"Ama benim yolun karşısına tek başıma geçmem yasak." "Sorun değil, sen yürürken ben seni kontrol edeceğim."
Küçük çocuk bir iç çektikten sonra ayısını sürükleyerek kreş binasına doğru yürümeye başladı.
"Çocuklar sana geliyor Sam," dedi Astrid. "Senin bir şeyler yapmanı bekliyorlar."
"Ne yapayım peki? Tek yapabildiğim kurabiye yemelerini önermek," diye öfkeyle karışık bir cevap verdi Sam.
"Kurtar onları, Sam," dedi Quinn, acı dolu bir sesle. "Hepsini kurtar."
"Onlar da tıpkı bizim gibi korku içinde," diye yarım kalan sözüne devam etti Astrid. "Ortada yetkiyi eline alan

kimse yok, kimse buradakilere ne yapmaları gerektiğini söylemiyor. İçten içe senin liderleri olduğunu hissediyor, Sam. Herkes senin gözünün içine bakıyor."
"Ben kimsenin lideri falan değilim. Ben de en az onlar kadar korku içindeyim ve yine onlar kadar ne yapacağımı bilmez bir haldeyim."
"Bina alevler içindeyken ne yapılması gerektiğini biliyordun."
Sam birden ayağa fırladı. Aslında bunun sebebi kendisini huzursuz hissetmesiydi ancak bu bile onlarca çocuğun bakışlarını üzerine toplayıp biraz daha yakına gelmelerine yol açtı. Hepsi de ona sanki bir şey yapmasını bekliyormuş gibi bakıyordu. Sam midesinin düğümlendiğini hissetti. Quinn'in bile gözlerinde aynı beklenti dolu bakış vardı.
Biraz durup sakinleşmeyi bekledi ve ardından yüksek bir sesle, "Bakın, tek yapmamız gereken biraz dayanmak. Er ya da geç birileri neler olduğunu çözecektir. Sonra da gelip bizi kurtaracaklar, tamam mı? Herkes biraz sakin olsun, delice bir şeyler yapmayın sakın, birbirinize yardımcı olun ve biraz cesur olun."
Sam, kendisini de şaşırtan bir şekilde az önce söylediklerinin ağızdan ağza yayıldığını işitti. Sanki sözleri birer kanunmuş gibi herkes birbirine söylüyordu.
"Korkmamız gereken tek şey korkunun kendisi," diye fısıldadı Astrid.
"Ne?"

"Büyük Buhran sırasında bütün ülke panik içindeyken Başkan Roosevelt böyle söylemişti."
"Biliyor musun?," dedi Quinn. "Bu işin tek iyi tarafı tarih dersinden yırtmamızdı ama şimdi tarih yine gelip bizi buldu."
Sam güldü. Daha çok bir tebessüm sayılırdı ama yine de Quinn'in espri anlayışının hala yerinde durduğunu görmek içini rahatlatmıştı.
"Kardeşimi bulmam gerekiyor," dedi Astrid. "Nerede olabilir ki?" diye sordu Sam.
Kız çaresiz bir şekilde omuz silkti. Üzerindeki ince kıyafetten dolayı üşüyormuş gibi bir hali vardı. Sam üzerinde kıza verebileceği bir ceketi olmasını diledi.
"Ortadan kayboldukları sırada annem ve babam neredeyse onlarla birlikte olmalı. Büyük olasılıkla babamın işyeri veya annemin tenis oynamaya gittiği Clifftop."
Clifftop, Sam'in sörf yapmayı en sevdiği plajın hemen tepesine kurulu bir oteldi. Sürekli otelin aşağısında sörf yapmasına rağmen daha önce hiç içine girmemiş, hatta yakınına bile gitmemişti.
"Sanırım Clifftop'ta olma olasılığı daha yüksek. Sormaya çekmiyorum ama siz de benimle gelir misiniz?"
"Şimdi mi?" diye hayretle sordu Quinn. "Gecenin bu

. vakti?"
Sam omuz silkip "Burada oturmaktan iyidir Quinn. Belki orada televizyon da vardır."

Quinn bir iç çekip "Orada yemeklerin güzel olduğunu duymuştum. Servis kalitesi de üst düzeymiş," dedikten sonra elini uzattı ve Sam de onu tutup ayağa kaldırdı.
Kalabalığın arasından geçtiler. Çocuklar Sam'e neler olduğunu ve ne yapacaklarını sorup duruyordu. O da sürekli, "Dayanın. Her şey yoluna girecek. Mevcut durumun keyfini çıkarın, arkadaşlar. Yiyebildiğiniz kadar şekerleme yiyin. Aileleriniz çok yakında dönecek ve her şey düzelecek," gibi şeyler söylüyordu.
Bütün çocuklar bunları duyunca başlarını sallayıp gülüyor veya Sam kendilerine bir şey vermiş gibi teşekkür ediyorlardı.
Adının arka arkaya tekrar edildiğini duydu. İnsanlar kendi aralarında konuşuyordu. "Ben de otobüsteydim o gün," veya "Abi, dosdoğru yanan binaya daldı," ya da "Her şeyin yoluna gireceğini söyledi."
Midesin deki düğüm şimdi daha çok ağrı veriyordu. Yürüyüp biraz uzaklaşmak en iyisi olacaktı. Sürekli kendisinden bir şeyler bekleyen, korku içindeki suratlardan olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordu.
Orc'un dörtyol ağzına kurduğu kampına yaklaştılar. Çocukların yaktığı yarım yamalak ateş etrafa yayılmış ve altındaki asfaltı eritmişti. Altılı bir bira paketini buz kovasının içine koymuşlardı. Orc'un tayfasından biri olan bebek yüzlü Cookie'yi alkol çarptığı için yüzü yemyeşildi ve etrafa bulanık gözlerle bakıyordu.

Yaklaştıklarını gören Howard, "Hey, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz siz?" diye bağırdı.
"Şöyle bir yürüyeceğiz," diye cevap verdi Sam. "İki aptal sörfçü ve bir de dahi ha?"
"Aynen öyle. Astrid'e sörf yapmasını öğreteceğiz. Bununla ilgili bir sorununuz mu var?"
Howard gülüp Sam'i baştan aşağı süzdü. "Günün kahramanı olduğunu sanıyorsun değil mi, Sam? Servis Otobüsü Sam. Aman ne kahraman. Benim gözümde zerre değerin yok."
"işte bu çok yazık, oysa ben bütün hayatımı senin gözünde bir yer sahibi olmak için yaşıyorum, Howard."
Howard'in yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Gelirken bize bir şey getirmen gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"
"Orc'un üzülmesini istemem. Nereye gidiyorsanız, ona da bir şeyler getirmek zorundasınız."
Bu sırada Ore da bir şezlonga uzanmış olan bitene pek aldırış etmiyor gibi duruyordu. Gözleri etrafı süzüp duruyordu. Son cümleyi duyunca "Evet," diye tek bir cümle sarf etti ve o anda tayfasının geri kalanı da ilgisini Sam'lerin olduğu yöne kaydırdı. Panda lakaplı uzun, sıska bir tip tehditkar bir şekilde elindeki metal beysbol sopasını yere vuruyordu.
"Demek büyük kahraman sensin, ha?" diye sordu Panda. "Sınırı aşıyorsun," diye cevap verdi Sam.
"Hayır, hayır, hayır Sammy. O, senin gibi hepimizden iyi olduğunu düşünmüyor," diye alaycı bir ifadeyle konuştu Howard ve ardından da Sam'in yanan binaya girmesiyle dalga geçen bir şarkı söylemeye başladı. "Elinde hortumun, etrafında çocuklar, şunu yapın, bunu yapın. Komutan benim, ben.... Sörfçü Sam."
"Biz artık gidiyoruz," dedi Sam.
"Dur, dur, dur," dedi Howard ve tepelerindeki kırmızı yanan trafik lambasını gösterdi. "Yeşil yanana kadar bekle." Gergin geçen birkaç saniye boyunca Sam, şimdi kavgaya girmeli mi diye düşündü. Ardından ışık yeşil yandı ve Howard eliyle geçmelerini işaret etti.

ALTI

290 SAAT, **07** DAKİK A
BİRKA Ç blok boyunca kimse konuşmadı.
Sahil yoluna bağlandıklarında etraf daha bir boş ve karanlıktı.
"Dalgaların sesi bir tuhaf geliyor," dedi Quinn.
"Son derece sakin," diyerek ona katıldı Sam. Şehir merkezinden uzaklaşmış da olsalar hala kendisini izleyen gözler varmış gibi geliyordu.
"Bu mevsimde denizin çok daha dalgalı olması gerekirdi. Onun yerine cam gibi dümdüz neredeyse. Tıpkı bir göl gibi."
"Meteoroloji uzmanları her zaman haklı çıkacak diye bir kural yok," diye karşılık verdi Sam. Ardından dikkatlice dinlemeye başladı. Quinn havayı yorumlamakta kendisinden daha iyiydi. Ancak havada ritmi bozan tuhaf bir ses vardı ama Sam bunun ne olduğundan bir türlü emin olamıyordu.
Evlerin ve sokak lambalarının titreyen ışıkları geliyordu her yandan fakat etraf her zamankinden daha da karanlıktı. Oysa henüz akşamüzeriydi ve yeni yeni yemek saati gelmişti. Her yerin ışıl ışıl olması gerekirdi. Bunun yerine sadece gündüz ışığı açık bırakılmış evlerin pencerelerinden ışık süzülüyordu. Evlerden birinin içinden televizyonun mavi ekranının ışığı geliyordu. Sam yaklaşıp içeri

bakınca iki çocuğun patates cipsi yiyip boş ekrana baktıklarını gördü.
Normal zamanlarda dikkatinizi bile çekmeyen -telefon zilleri, araba gürültüleri, konuşmalar gibiarka plandaki o seslerin hepsi gitmişti şimdi. Kendi ayak seslerini ve nefes alıp verişlerini bile çok net işitebiliyorlardı artık. Birden bir köpek havlamaya başlayınca hepsi yerinden sıçradı.
"Bu köpeği kim besleyecek?" diye merak etti Quinn. Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu. Kentin her tarafında kediler ve köpekler olacaktı. Büyük ihtimalle boş evlerin bazılarının içinde bebekler de vardı şu anda. Bu kadarı çok fazlaydı. Düşünülecek çok fazla şey vardı.
Sam diğer ışıkların gözünü almasını engellemek için gözlerini kısıp tepelere doğru baktı. Bazı gecelerde antrenman sahalarının ışıklarını yaktıklarında Coates Akactemisi'nin olduğu yerden parlayan ışıklan görmek mümkün olurdu. Ama bu gece öyle değildi. O yönde görebildiği tek şey daha fazla karanlık oldu.
Sam'in bir yanı annesinin gittiğini kabul etmiyordu. Bir yanı onun yine her gece olduğu gibi işte olduğuna inanıyordu.
"Yıldızlar hala yerinde," dedi Astrid. "Bekleyin. Hayır. Yıldızlar yerinde ama ufuk çizgisinin hemen üzerinde olması gerekenler gözükmüyor. Venüs bu zamanda ufuğun üzerindeki yerini almış olmalıydı ama ortalıkta yok."
Üçü birden durup okyanusun üzerinde uzanıp giden ufuk çizgisine baktı. Orada dikilirken bir yandan da kıyıya vuran dalgaların tuhaf denebilecek kadar sakin ve tekdüze seslerini dinliyorlardı.
"Şimdi söyleyeceğim size garip gelecek ama ufuk çizgisi her zamankinden daha yukarıda duruyor," dedi kız.
"Güneşin batışını izleyen oldu mu?" diye sordu Sam. Hiçbiri izlememişti.
"Yola devam edelim," dedi Sam. "Keşke yanımıza bisiklet veya kaykay alsaydık."
"Arabaya ne dersin?" diye sordu Quinn. "Kullanmayı biliyor musun?"
"Nasıl yapıldığını görmüştüm."
"Ben de televizyonda açık kalp ameliyatının nasıl yapıldığını görmüştüm," dedi Astrid. "Ama bu benim de yapabileceğim anlamına gelmez."
"Sen televizyonda açık kalp ameliyatı mı izliyorsun, Astrid? Bu birçok şeyi açıklıyor işte."
Yol birazdan kıyı şeridinden ayrılıp Clifftop'a doğru dönecekti. Otelin gösterişsiz yol tabelası, yerleştirilmiş olduğu çimlerin arasında yanıyordu. Otelin girişi de sanki Noel zamanı olduğu gibi ışıl ışıl aydınlatılmıştı.
Bir kapısı açık, boş bir arabanın yanında yerde, taşınmayı bekleyen bavullar duruyordu.
Çocuklar yaklaşınca otelin otomatik kapıları yana doğru kayarak açıldı.
Lobi son derece geniş ve havadardı. Zemin çok iyi cilalanmıştı ve az ileride son

derece bakımlı, sarı ahşaptan, yarım metreden biraz yüksek bir danışma masası vardı. Daha ilerideki gölgelerin arasından kenarları pırıl pırıl pirinçle kaplanmış bar onlara adeta göz kırpıyordu. Asansörlerden birinin kapısı açık bir şekilde misafirlerini bekliyordu.
"Ben kimseyi göremiyorum," dedi Quinn fısıldayarak. "Ben de," diye ona katıldı Sam. Bar tarafında da ekranı kararmış gösteren bir televizyon vardı. Giriş bölümünde ve resepsiyonda da bir kişi bile yoktu. Lobiyi veya barı da kimse kullanmıyordu. Attıkları her adım boşluğun içinde yankılanıyordu.
"Tenis kortu bu tarafta," diye işaret etti Astrid.
Kortun ışıkları yanıyordu ama topa vuran raketlerin sesi duyulmuyordu. Daha doğrusu etrafta hiç ses duyulmuyordu.
Üçü de onu aynı anda farketti.
En uç noktadaki tenis kortunun olduğu yerde, yüzme havuzunu ve bahçedeki süslemeleri tam ortadan kesen bir bariyer vardı.
Bir duvar.
Belli belirsiz titrek bir ışık yayıyor gibiydi.
%
Tam olarak mat renkte olduğu söylenemezdi ama içinden gelen ışık ona bulanık bir görünüm verip kolay kolay farkedilmesini engelliyordu. Karşısında durduğunda insan camdan yansıyan görüntüsü gibi kendini görebiliyordu. Hiç ses çıkarmıyordu. Titreşim de yoktu. Sanki sesi yutuyor gibiydi. *
Sam bunun bir tür zar gibi bir şey olabileceğini düşündü. Milimetrelerle ölçülebilece'k bir kalınlığı olan ve eğer parmağını batıracak olursa bir anda tıpkı bir balon gibi patlayabilecek bir şey. Bir tür göz aldatmacasından da ibaret olabilirdi. Ancak içgüdüleri, korkusu, midesindeki his, ona bir duvara bakmakta olduğunu söylüyordu. Bir göz yanılgısı veya bir perde değil. Kesinlikle bir duvar.
Bariyer gökyüzünde yükselip karanlığın içinde kayboluyordu. Yanlara doğru da çocukların görebildiği kadarıyla alabildiğine uzanıyordu. Altta kalan bölümlerinin arkasından gökyüzündeki yıldızları görmek mümkün değildi ama yukarı doğru çıktıkça en sonunda yıldızlar tekrar kendilerini gösteriyordu.
"Bu da nedir?" diye sordu Quinn. Sesinden ne kadar korkmuş olduğu anlaşılıyordu.
Astrid sadece başını sallayabildi.
"Bu da neyin nesi?" diye bir kez daha ısrarla sordu Quinn. Yavaş adımlarla bariyere doğru yaklaştılar. Bariyerin yakınma gitme arzusuna karşı koyamıyorlardı ama her an kaçmaya da hazırdılar.
Kortların etrafını kapatan tel kafesin içine girip kortun içinden geçtiler. Bariyer filelerden birinin ortasından geçiyordu. Sahanın ortasında başlayan file bariyerin

içinde gözden kayboluyordu.
Sam fileyi tutup çekti ancak file hareketsizdi. Ne kadar güçlü asılırsa asılsın filenin bariyerin içinde kalan kısmı yerinden oynamıyordu.
"Dikkat et," diye fısıldadı Astrid.
Quinn, kontrolü tamamen Sam'e bırakarak, "Kız haklı abi, dikkatli ol," dedi.
Sam, bariyerden sadece birkaç adım uzakta tüm gücüyle asılıyordu. Birden durup geri çekildi ve yerde duran tenis toplarından birini aldı.
Topu bariyere doğru fırlattı.
Top dönerek gidip bariyere çarptı ve geri sekti.
Sam, seken topu yakalayıp inceledi. Topun üzerinde normal olmayan hiçbir iz yoktu.
Sam bu defa hiç tereddüt etmeden parmak uçlarını bariyere dokundurdu.
"Ahhh!" diye bağırıp elini hızla geri çekti ve parmaklarına baktı.
"Ne oldu?" diye bağırdı Quinn.
"Yandı. Çok acıyor," diye cevap verdi ve elinin acısını azaltmak için sallamaya başladı.
"îzin ver de bir bakayım," dedi Astrid Sam elini kıza uzattı. "Şimdi daha iyi."
"Yanık izi görmüyorum."
"Ben de. Ama inan bana o şeye dokunmak istemezsin." Bütün bu garipliklerin meydana geldiği şu anda bile kızın dokunuşu çocuğa bir tür elektrik şoku gibi geliyordu.
Kızın elleri soğuktu ve bu, çocuğun hoşuna gitti.
Quinn saha kenarında duran sandalyelerden birini aldı. Dövme demirden yapılmış dayanıklı bir sandalyeydi. Sandalyeyi havaya kaldırıp ayaklarının olduğu tarafla bariyere vurdu.
Ancak bariyerde herhangi bir esneme bile olmadı. Quinn tekrar vurdu. Bu defa çarpmanın şiddeti onu geri tepecek kadar sertti.
Ama bariyer yine etkilenmedi.
Birdenbire Quinn, bağırıp küfürler ederek sandalyeyi çıldırmış gibi tekrar tekrar bariyere vurmaya başladı.
Sam'in sandalyenin kendisine çarpma riskini göze almadan yaklaşıp çocuğu sakinleştirmesinin imkanı yoktu. Elini Astrid'in kolunun üzerine koyup "Bırakalım da sinirini alsın," dedi.
Quinn tekrar tekrar sandalyeyi bariyere vurdu ama bir tek iz bile yoktu.
En sonunda çocuk sandalyeyi elinden bırakıp yere çöktü ve başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.
Albert Hillsborough içeri girdiğinde McDonald's'taki ışıklar hala yanıyordu. İçerideki duman detektörü ötüyordu ve yine başka bir alarmdan gelen yüksek tonda bip, bip, bip, bip sesleri restoranda yankılanıyordu.

Çocuklar gelip kurabiyeleri ve diğer tatlıları almışlardı. İçinde, Albert'ın henüz izlemediği popüler bir sinema filminin oyuncaklarının bulunduğu bir Çocuk Menüsü kutusu açılmış ve içindekiler etrafa saçılmıştı. Kızartma makinesinin içinde hiç patates yoktu ama yerler resmen patates kaynıyordu.
Albert kendinden emin bir şekilde mutfak kapısına yöneldi ve kapıyı açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi. Geri dönüp tezgahın üzerinden atladı.
Tezgahın diğer tarafına geçmek onda yasadışı bir şey yapıyormuş hissi uyandırıyordu.
Kızgın yağın içinde yanıp simsiyah olmuş patatesler yüzüyordu. Albert bir havlu bulup patateslerin içinde durduğu kızartma sepetinin tutma yerini kavradı ve yağın içinden çıkardı. Yağın süzülmesi için sepeti bir yere astı. İçindeki patatesler sabahtan beri kızarıyor olmalıydı.
"Sanırım olmuşturlar artık," dedi kendi kendine.
Fritöziin zaman ayarı hala ötüyordu. Hangi düğmenin onu kapattığını bulmak birkaç saniyesini aldı. Böylece içerideki seslerden birini susturmuş oldu.
Izgaranın üzerinde kapkara olmuş üç tane siyah şekil vardı. Hamburger köfteleri. Onlar da tıpkı patatesler gibi sabahtan beri, yaklaşık on saattir, pişiyordu.
Albert bir spatula bulup köfteleri ızgaradan aldı ve çöpe attı. Köfteler artık kömür olduğu için duman çıkarmıyordu.
Ancak bu yaptıklarının hiçbiri duman alarmını susturmaya yetmedi. Kızgın ızgaranın üzerine düşmeden nasıl yukarı tırmanıp kapatma düğmesine basmayı başaracağını düşündü bir süre.
Ardından gelen sessizlik çok rahatlatıcıydı.
"Böylesi daha iyi," dedikten sonra tekrar aşağı indi. Fritözü ve ızgarayı *da kapasa mı diye düşündü. Böylesi daha güvenli olacaktı. Her şeyi kapayıp öyle dışarı çıkacaktı. Dışarıda çocuklar korku içinde karanlık şehir merkezinde toplanmış kurtarılmayı bekliyorlardı. Dışarıdakilerin hiçbirini tanımıyordu.
Albert altı çocuklu bir ailenin on ,dört yaşındaki en küçük çocuğuydu. Üç erkek kardeşi ve iki kız kardeşinin yaşları on beş ile yirmi yedi arasında değişiyordu. Çoktan gidip evlerini kontrol etmişti ama hiçbiri ofada değildi. Annesinin tekerlekli sandalyesi de boştu. Normalde annesinin uzanıp yemek yediği ve televizyon izleyip sürekli sırtındaki ağrıdan şikayet ettiği koltuk da boştu. Sadece kadının battaniyesi oradaydı ama geriye başka hiçbir şey kalmamıştı.
Bir süre için bile olsa tek başına kalmak oldukça garipti. Kendisine ne yapacağını söyleyen kardeşlerinin olmamasına alışkın değildi çünkü. Kendisine ne yapacağının söylenmediği bir zamanı hatırlamıyordu.
Şimdi ise McDonald's'ın içinde hayal bile edebileceğinden daha yalnızdı.

İçine insanların girebildiği büyüklükte bir buzdolabı gördü ve metal kapı kolunu

çekince dev kapı açılıp yüzüne buz gibi hava çarptı.
İçeride metal rafların üzerine sıra sıra dizilmiş kutuların içinde hamburger köfteleri, tavuk butları ve patatesler duruyordu. Daha başka küçük kutuların içinde de farklı yiyecekler vardı ama çoğunlukla hamburger köftesi doluydu içerisi.
Buzdolabının içine girdi. İçerisi, alıştıktan sonra o kadar da soğuk gelmiyordu insana. Aksine oldukça ilginçti de. Plastik poşetlerin içinde dilimlenmiş domatesler, parçalanmış marullar, şişelerce hamburger sosu, mayonez, ketçap, kalıplar halinde duran dilim peynirler her yerdeydi.
İçinde güvenlik kuralları ve boğazına bir şey kaçıp boğulan insanları kurtarmak için kullanılan Heimlich Taktiği'ni resmeden posterlerin asılı olduğu küçük bir dinlenme odasına girdi. Posterler hem İngilizce hem de İspanyolca'ydı. Odanın içine kutularca plastik bardak ve peçete yığılmıştı. Bir başka köşede sıkıştırılmış metal Coca-Cola tüpleri duruyordu. Odanın uç köşesinde ise çörek ve kek kutuları diziliydi.
Her şeyin yeri belliydi. Her şey son derece düzenli ve temizdi.
En başta farkına varmamış olsa da şimdi anlıyordu. Beyni tüm bu etraftakileri ilginç birer obje olarak görmeyi bırakıp hamburger, tavuk kızartması, patates kızartması gibi yi yecekler yapmasına yarayacak malzemeler olarak sınıflandırmaya başlamıştı bile.
Ablası, Rowena, ona yemek yapmayı öğretmişti. Anneleri sakatlığından dolayı yemek yapamadığı için çocuklar hep kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlardı. Albert on iki yaşma basana kadar Rowena evin gayri resmi aşçısı gibi olmuştu ancak o zamandan sonra mutfak görevlerinin bir kısmı ona devredilmişti.
Fasulye haşlayıp pilav yapabilirdi -ki bunlar annesinin favori yemekleriydi. Sosisli sandviç hazırlayabilir, tost kızartabilir ve yanma da pastırma pişirebilirdi. Daha önce Rowena'ya söylememişti ama Albert yemek pişirmekten büyük zevk alıyordu. Yemek pişirmek yerleri silmekten çok daha zevkli bir işti. Ne yazık ki cuma ve pazar yemeklerinden kendisi sorumlu olsa da, hala temizliği de yapmak zorundaydı.
Restoran müdürünün küçük bir odası vardı. Aralık kapının ardından içerideki dağınık masa, kilitli bir kasa, telefon, bilgisayar ve üzerindeki yığınlar yüzünden eğik duran bir duvar rafı gözüküyordu.
Dışarıdan sesler geldi: Birileri konuşuyor, sağa sola vuruyor ve ardından özür diler gibi bir şeyler mırıldanıyordu. İki tane yedinci sınıf öğrencisi tezgahın önünde durmuş sanki sipariş verecek gibi menüye bakıyordu.
Albert bir an tereddüt etti ama fazla uzun sürmedi. Bunu yapabilirim diye kendi kendine tekrarladı.

"Me Donald's'a hoşgeldiniz," dedi Albert. "Nasıl yardımcı olabilirim?"
"Açık mısınız?"
"Ne arzu ederdiniz?"
"İki tane kombo menü alalım."
Albert önündeki bilgisayarın klavyesine baktı. Üzerinde farklı renklerde bir sürü tuş vardı. İşin bu kısmını sonra halledebilirdi.
"Serinletici ne alırdınız? İçecek olarak yani?" "Portakallı soda."
"Hemen hazırlıyorum."
Izgaranın altındaki ufak buzdolabında hamburger köfteleri duruyordu. Izgaranın üzerine attıkça son derece tatminkar cızırtılar kapladı ortamı.
Tezgahın üzerinde, üniformaların bir parçası olan şapkalardan vardı. Çocuk bir tanesini alıp kafasına geçirdi.
Hamburger köfteleri cızırdayarak pişerken, el kitabını alıp fritözü nasıl kullanacağını okumaya başladı.

YEDİ

289 SAAT, **45** DAKİKA
LANA karanlıkta yatmış yıldızları izliyordu.
Artık akbabaları göremiyordu ama orada bir yerde olduklarından emindi. Birkaç tanesi yakınlarına konmak istemişse de, Patrick onları korkutup kaçırmıştı. Ancak hala karanlığın içinde bir yerlerde beklediklerini biliyordu.
Korku içindeydi. Ölmekten korkuyordu. Anne ve babasını bir daha görememekten korkuyordu. Onlar daha kızın başına gelenlerden bile haberdar değildi büyük olasılıkla. Büyükbaba Luke'u her akşam arayıp konuşuyorlar ve nasıl olduklarını soruyorlardı. Kızla da konuşup onu ne kadar sevdiklerini söylüyorlardı ama... eve dönmesine izin yoktu.
"Şehir hayatından bir süre uzaklaşmanı istiyoruz, tatlım," demişti annesi. "Bir süre düşünüp kafanı toparlaman daha iyi olacaktır."
Lana ailesine karşı inanılmaz bir öfke içindeydi. Özellikle de anhesine karşı. Kendine hakim olmasa öfkesi o kadar artıyordu ki vücudundaki acıları bile bastırıyordu.
Ama sonsuza kadar değil. Gerçekte, acı bütün dünyasını sarıp sarmalamaktaydı şu anda. Acı ve korku.
Dışarıdan nasıl gözüktüğünü merak etti. Zaten kendini hiçbir zaman çok güzel bulmamıştı -gözleri çok ufaktı ona göre ve koyu renk saçları da fazla ince telliydi. Ancak şimdi yüzündeki yaralar ve morluklarla, vücudundaki kesikler ve kurumuş kanlarla büyük olasılıkla bir korku filminden çıkmışa benziyor olsa

gerekti.
Büyükbaba Luke neredeydi peki? Kazadan önceki birkaç saniyeyi hayal meyal hatırlıyordu. Kaza anı ise çok bulanıktı zihninde. Tek hatırladığı iç içe geçmiş sahneler, arabanın içinde sağa sola çarpması ve vücudundaki acılardı.
Çok kafa karıştırıcıydı. Hiçbir anlam veremiyordu. Büyükbabası bir anda kamyonetin içinde gözden kaybolmuştu. Bir dakika önce sürücü koltuğundayken bir anda yok olmuştu. Kamyonetin kapısının açılıp kapandığını da hatırlamıyordu. Hem zaten adam ne diye hareket halindeki kamyonetten atlayacaktı ki?
Delice. İmkansız.
Bir şeyden emindi: Büyükbabasından hiçbir uyarı gelmemişti. Bir anda ortadan kaybolmuştu ve kız da kamyonetle beraber yoldan aşağı uçmuştu.
Fena halde susamıştı. Su bulabileceği en yakın yer de çiftlikti. En fazla birkaç kilometre mesafede olmalıydı. Yukarı tırmanıp yola çıkmayı başarabilirse... ancak gün ışığında, sağlıklı bir insanın bile oraya tırmanması neredeyse imkansızdı.
Başını güçbela kaldırıp çevirdi ve kamyonete baktı. Araç biraz uzağında ters bir şekilde yatıyordu. Bu haliyle sanki yıldızları seyreder gibi bir hali vardı. Arka taraftan hafif bir ses gelince Patrick yattığı yerden kalkıp sesin geldiği yöne kilitlendi.
"Beni koru Patrick."
Patrick havlayarak karşılık verdi. Ne zaman canı oyun istese böyle yapardı.
"Yanımda sana verebileceğim hiç yemek yok. Bize ne olacak onu da bilmiyorum, Patrick."
Patrick tekrar yerine oturup kafasını patilerinin üzerine koydu.
"Annem mutludur umarım. Beni buraya gönderdiği için çok mutlu olsa gerek."
Kız karanlıkta parıldayan bir çift gözü farketmemişti ama Patrick onları görür görmez yerinden fırlayıp kızın daha önce hiç duymadığı şekilde deli gibi havlamaya başladı.
"Sorun nedir, Patrick?"
Nasıl bir bedene ait olduğu anlaşılmayan yeşil gözler havada asılıymış gibi parladı. Dosdoğru kıza bakıyorlardı. Çok yavaş bir şekilde gözler kapanıp ardından yine açıldı.
Patrick bir öne bir arkaya zıplayıp çıldırmış gibi var gücüyle havlıyordu.
Dağ aslanı kükredi. Son derece derinden gelen, boğuk ve hırlamayla karışık bir kükremeydi.
Lana bağırmaya başladı. "Git buradan! Beni rahat bırak!" Sesi son derece cılız ve çaresiz çıkıyordu. Kendisi de ne yazık ki bunun farkındaydı.
Patrick tam Lana'ya doğru koşuyordu ki, bir anda cesareti yerine geldi ve dönüp

dağ aslanıyla yüzleşti.
Aniden dövüş başladı ve etrafı gürültüler kapladı. Kediyle köpek arasındaki savaş çok şiddetli geçiyordu. Yarım dakikadan az bir sürede her şey bitti ve aslanın yeşil gözleri bir an kıza baktıktan sonra diğer tarafa dönüp hızla uzaklaştı.
Patrick yavaşça kızın yanma dönüp yanına uzandı. "Aferin oğluma benim. O aslanın ödünü koparttın, değil mi? Aferin sana oğlum."
Patrick kuyruğunu hafifçe salladı.
"Sana zarar verdi mi, Patrick? Canını mı acıttı oğlum?" Sağlam olan kolunu uzatıp köpeğin üzerine koydu.
Hayvanın kürkü ıslaktı. Kan olabilir diye düşündü ve elini köpeğin üzerinde gezdirmeye devam etti. Hayvan acıyla inledi.
Birden kanın aktığı yeri buldu. Patrick'in boynunda derin bir kesik vardı. Her. kalp atışında kan vücudundan dışarı pompalanıyordu ve böyle giderse hiç şansı yoktu.
"Hayır, hayır, hayır! Ölemezsin. Ölemezsin!"
Hayvan ölecek olursa çölde bir başına kalacaktı. Hareket bile edemez bir halde ve yapayalnız.
Dağ aslanı da geri dönecekti. Tabii akbabalar da vardı.
Hayır. Hayır. Bu olamazdı. Hayır.
Korku kontrol edebileceğinden de fazlaydı. Kendini toparlayamıyordu. Dehşet içinde bağırmaya başladı. "Anne. Annecim. Annecim. Annemi istiyorum! Yardım edin, biri bana yardım etsin! Anne. Çok üzgünüm. Özür dilerim. Eve gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum."
Ağlayıp dövündü. Yalnızlığın ve korkunun verdiği acı vücudundaki yaraların verdiklerinden kat kat fazlaydı. Çektiği acı yüzünden ciğerlerine hava almakta bile zorlanıyordu.
Tek başınaydı. Acılar içindeydi. Ve o dağ aslanının dişleri çok yakında...
Patrick yaşamak zorundaydı. Buna mecburdu. Kızın tek sahip olduğu o köpekti.
Acısının izin verdiğince köpeğe yaklaşıp ona sarıldı. Avcunu hayvanın yarasının üzerine koydu ve tüm gücüyle bastırdı.
Kanamayı durduracaktı.
Onu tutacak ve canının bedenini terketmesine izin vermeyecekti.
Ölmesine engel olacaktı.
Ancak kan hala parmaklarının arasından akıyordu. Dayanıp tüm gücüyle uyanık kalmaya ve yaranın üzerine bastırıp dostunu hayatta tutmaya odaklandı. "Aferin oğluma," diye fısıldıyordu.
Uyanık kalmak için mücadele etti. Ancak susuzluk, açlık, acı, korku, yalnızlık ve dehşet kızın kaldırabileceğinden fazlaydı. Bir süre sonra Lana uykuya daldı.

Eli de köpeğin boynunda daha fazla duramayıp aşağı kaydı.
Sam, Quinn ve Astrid gecenin büyük bölümünü otelde Küçük Pete'i arayarak geçirdi. Astrid otelin güvenlik sistemine girip bütün elektronik kilitli kapıları açabilen bir anahtar yaptı.
Bütün odaları tek tek aradılar. Ancak ne Astrid'in kardeşine ne de bir başkasına rastlayabildiler.
Son odaya geldiklerinde yorgunluktan ölüyorlardı. Bariyer bu odanın tam ortasından geçiyordu. Sanki birisi odanın ortasına bir duvar örmüş gibi gözüküyordu.
"Tam da televizyonun üzerinden geçiyor," dedi Quinn. Televizyonun kumandasını bulup üzerindeki kırmızı açma düğmesine bastı. Ekranda hiçbir görüntü belirmedi.
"Bariyerin diğer tarafından nasıl gözüktüğünü bilmek isterdim," dedi Astrid. "Televizyonun diğer yarısı o tarafta çalışıyor mudur acaba?"
"Eğer öyleyse en azından bana Lakers, maçı kazanıyor mu söyleyebilirler," diye cevap verdi Quinn ama o da dahil hiç kimse buna gülecek halde değildi.
"Kardeşin diğer tarafta güvende olabilir, Astrid," dedi Sam. "Belki annen de yanındadır."
"Bunu bilmeme imkan yok. Şu anda onun yalnız ve çaresiz olduğunu varsaymaktan başka seçeneğim yok. Ona yardım edebilecek tek kişi de benim."
Kollarını göğsünün etrafında dolayıp kendine sarıldı. "Üzgünüm. Sana kızdığımı düşünme sakın."
"Hayır. Sadece sesin kızgındı ama kızgınlığının bana olmadığını biliyorum. Bu gecelik daha fazla bir şey yapamayız. Neredeyse geceyarısı oldu. Az önce gördüğümüz şu büyük odaya gidelim bence."
Astrid sadece başıyla onaylayabildi. Quinn her an uyumaya hazır duruyordu zaten. Okyanusa bakan büyük bir balkonu olan odayı buldular. Sol tarafta bariyer manzarayı kapıyordu. Görebildikleri kadarıyla okyanusun derinliklerine kadar uzanıyordu. Sanki otelin bir duvarı uzayıp sonsuza kadar gidiyormuş gibiydi.
Odanın içinde son derece konforlu bir adet çift kişilik yatak ve iki adet de tek kişilik yatak vardı. İçeride bira, soda, alkollü başka içecekler, fındık, çerez ve çeşitli çikolataların bulunduğu bir de minibar vardı.
Tek kişilik yataklar odanın içindeki ikinci bir odanın içindeydi. Bu odaya geçen Quinn, "Erkekler odası," dedikten sonra yataklardan birine yüzüstü atladı. Daha birkaç saniye içinde uykuya dalmıştı bile.
Sam ve Astrid bir süre balkonda oturup çikolata yediler.
Uzunca bir süre ikisi de tek kelime etmedi.
Sonunda, "Sence bu nedir?" diye sordu Sam. Neyi kastettiğini belirtmesine gerek

bile yoktu.
"Bazen sadece bir rüya olduğunu düşünüyorum. Bütün bu olanlar çok garip. Kimse gelmedi. Yani şimdiye kadar çoktan ordunun, bilimadamlarmın ve televizyoncuların buraya akın etmiş olması lazımdı. Birdenbire nereden geldiği belli olmayan bir duvar çıkıp geliyor, kenttekilerin çoğu ortadan yok oluyor ve yine de etrafta hala tek bir haber aracı bile yok, bu nasıl olabilir?"
Sam'in bu soruya vereceği cevap çoktan hazırdı. Acaba Astrid de aynı kötü olasılığı düşünüyor mudur diye merak etti.
Haklıydı. Kız konuşmaya devam etti. "Bunun bizi sadece güneyde kesen bir duvar olduğunu sanmıyorum, anlıyor musun? Benc e bu bir daire. Bütün etrafımızı sarıyor. Her yönden bizi dünyanın geri kalanından koparıyor. Kimse bizi kurtarmaya gelmediğine göre başka bir neden düşünemiyorum. Sen ne dersin?"
"Haklısın. Kapana kısıldık. Ama neden? Ve neden on dört yaşından büyük herkes ortadan kayboldu?"
"Bilmiyorum."
Sam aklından geçen diğer soruyu sormak istemediği için sessizliğin bir süre uzayıp gitmesine izin verdi. Cevabı duymak istediğinden emin değildi. Ama sonunda, "Peki ya buradaki insanlar da on beş yaşına bastıklarında ne olacak?" diye soru ağzından dökülüverdi.
Astrid masmavi gözlerini çocuğa çevirdi ve çocuğu nkiler de dosdoğru ona baktı. "Senin doğum günün ne zaman, Sam?"
"Yirmi iki kasım. Şükran Günü'nden beş gün önce. Yani i daha on iki gün var. Özür dilerim, on bir gün var, geceyarısını geçtik ne de olsa. Seninki ne zaman?"
"Martta."
"Mart ayını severim. Temmuz ve ağustosu da. Hayatımda ilk defa daha genç olmayı diliyorum."
Kız daha fazla, üzgün gözlerle çocuğa bakmayı sürdüremedi. "Sence onlar hala bir yerlerde hayattalar mı?" diye sordu Sam.
"Evet."
"Bunu gerçekten inandığın için mi söylüyorsun yoksa sadece hayatta olmalarını dilediğin için mi?"
"Evet," diye cevap verdikten sonra gülümsedi. "Sam?" "Evet?"
"Ben de o gün okul otobüsündeydim. Hatırlıyor musun?" "Sanki," dedi ve güldü. "Benim on beş dakikalık şöhret anım."
"Sen tanıdığım en cesur ve en soğukkanlı insandın. Herkes böyle düşünüyordu. Sen okulun kahramanıydın. Sonra birden, ne bileyim, sen sanki... kaybolup gittin."
Çocuk bir süre sessiz kaldı. Kaybolmamıştı. Öyle miydi? "Otobüs şoförleri her

zaman kalp krizi geçirmiyor tabii."
Kız gülümsedi. "Bence sen de o insanlardan birisin. Hayatını tıpkı diğer insanlar gibi yaşıyorsun ama bir şeyler ters gittiğinde ortaya çıkıyorsun. Öne çıkıp yapılması gerekeni yapıyorsun. Tıpkı bugün yangında olduğu gibi."
"Şey, doğruyu söylemek gerekirse ben aslında ilk kısmı tercih ederim. Hayatımı yaşadığım kısmı yani."
Astrid anlamış gibi başını salladı, ancak ardından, "Bu sefer öyle olmayacak," dedi.
Sam başını eğip aşağıdaki çimlere baktı. Bir kertenkele taşların üzerinde geziniyordu. "Bak, benden çok fazla bir şey bekleme, tamam mı?"
"Anlaştık, Sam," dedi ama sesinde hiç de ciddi bir ifade yoktu. "Yarın bu gizemi çözeceğiz."
"Ve kardeşini bulacağız." "Evet, bulacağız."
Astrid içeri girdi. Sam bir süre daha balkonda oturdu. Dalgaların sesini duyamıyordu. Çok hafif bir rüzgar vardı. Aşağıdaki çiçeklerin kokusunu duyabiliyordu. Pasifik'in tuzlu kokusu da hiç değişmemişti.
Astrid'e korktuğunu söylemişti ve bu doğruydu. Ancak içinde başka hisler de vardı. Sessiz gecenin boşluğu içini doldurdu. Tek başınaydı. Yanında Astrid ve Quinn de olsa yalnızdı. Onların bilmediği bir şey biliyordu.
Bütün bu değişim o kadar büyüktü ki aklı hepsini birden almıyordu.
Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğundan emindi. Üvey babasına yaptığı şey, odasında yaptığı şey, bugüh o küçük alev saçana yaptıkları, on dört yaşından büyük herkesin ortadan kaybolması ve tabii bir de bu bariyer -hepsi bir yapbozun parçalarıydılar.
Annesinin günlüğü de tabii.
Korkuyordu, yalnızdı ve omuzlarında çok fazla yük vardı. Son aylarda olduğu kadar yalnız değildi hiç değilse ama. Küçük ateş saçan sadece kendisinin güçleri olmadığını ispatlamıştı ona.
Tek ucube kendisi değildi.
Kollarını kaldırıp avuç içlerine baktı. Pembe deri, sörf tahtasını cilalarken oluşmuş nasırlar, »yaşam çizgisi, kader çizgisi. Sıradan bir avuç içi işte.
Nasıl olmuştu peki? Ne anlama geliyordu?
Tek ucube kendisi değilse, tüm bu karmaşadan da o sorumlu değil mi demek oluyordu?
Kollarını, avuç içleri ileriye dönük, sanki bariyere dokunmak istermiş gibi ona doğru uzattı.
Bir panik anında yıldırım çıkartabilirdi.
Bir panik anında bir adamın elini kül edebilirdi. Ama tüm bu olanların sorumlusu o olamazdı.

Bu düşünce biraz içini rahatlattı. Hayır, bunu o yapmamıştı.
Biri ya da bir şey yapmıştı.

SEKİZ

287 SAAT, **27** DAKİKA

"HAREKE T ETME , bezini değiştirmeye çalışıyorum burada," dedi Mary Terrafino, ufak kıza.
"Bez değil bu. Bez, bebekler içindir. Bu benim alıştırma çamaşırım."
"Ah, afedersiniz. Bilmiyordum."
Mary işini bitirdikten sonra gülümsedi ancak küçük kız gözyaşlarına boğuldu birden.
"Bunları bana hep annem giydirirdi."
"Biliyorum, tatlım. Ama bu gecelik ben yaptım, tamam mı?"
Mary de ağlamamak için zor duruyordu. Daha önce ağlamayı hiç bu kadar istememişti. Gece tüm karanlığıyla kente çökmüştü. O ve dokuz yaşındaki erkek kardeşi, John, kalan son yiyecekleri ve meyve sularını bitirmişti. Bebek bezleri de bitmek üzereydi. Barbara Kreşi geceleri de hizmet vermek üzere tasarlanmamıştı. Ellerinde kısıdı miktarda bebek bezi stoğu vardı.
Kreşin en geniş odasının içini yirmi sekiz çocuk dolduruyordu. Onlara bakma işi de Mary'ye, John'a ve Eloise adında on yaşındaki bir kıza kalmıştı. Kızın dört yaşındaki erkek kardeşi de burada kalıyordu. Son derece sorumluluk sahibi bir kızdı. Başlangıçta birkaç çocuk daha onlara yardım ediyordu ancak baş edemeyip kaçmışlardı.
Mary ve John mamaları hazırlayıp şişelere doldurdular. Bulabildikleri malzemelerden ve John'un etraftan bulup getirdiklerinden yapabildikleri kadarıyla bir 'yemek' hazırladılar. Ardından çocuklara resimli kitaplardan bir şeyler okuyup çizgi filmleri tekrar tekrar seyrettirdiler.
"Merak etme her şey yoluna girecek," sözünü Mary bugün milyon defa tekrar etti. Bütün çocuklara sarılıp onları sakinleştiriyordu.
Ancak yine de çocuklar annelerini istiyordu. "Annem ne zaman gelecek? Neden burada değil? Nereye gitti?" sorularını defalarca sorup "Annemi istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Şimdi!" diye tutturuyorlardı.
Mary artık yorgunluktan zor ayakta duruyordu.
Sonunda kendini sallanan iskemlenin üzerine attı ve odayı seyretti. Uyku tulumları ve beşikler odanın her tarafındaydı ve baktığı her köşede kıvrılıp yatmış ufak bedenler görüyordu. Çoğu uykuya dalmıştı. Hala ağlamakta olan iki yaşında bir kız ve henüz bir yaşını bile doldurmamış bir bebek hariç.

Kardeşi John da uykuyla savaş veriyordu. Hırdavat dükkanından bulup beşik

haline getirdikleri uzun bir saksıyı sallarken gözleri kapanıp başı önüne düşüyor ve sonra bir anda tekrar uyanıyordu. Kız bir ara onunla göz göze gelince, "Seninle gurur duyuyorum, John," dedi.
Çocuk kıza çok tatlı bir gülümsemeyle karşılık verince kız neredeyse ağlayacaktı. Gözyaşları gözlerinin içini doldurdu. Boğazında bir şey düğümlenip göğsüne de bir ağırlık çöktü bir anda.
"Benim tuvalete gitmem gerek," dedi bir ses.
Mary sesin geldiği yöne dönüp "Haydi, Cassie, gidelim o zaman," dedi. Banyo odanın dışındaydı. Mary yürürken beşiklerden birinin önünde durup küçük bir kızın düğmelerini ilikledi.
"Annem de hep böyle yapardı," dedi Cassie. "Biliyorum, tatlım."
"Annem de bana hep böyle derdi."
"Tatlım mı? Ah, sana başka türlü seslenmemi mi istersin o zaman?"
"Hayır. Sadece annemin ne zaman döneceğini bilmek istiyorum. Qnu çok özledim. Hep ona sarılırdım ve o da beni öperdi."
"Biliyorum. O dönene kadar istersen ben seni öpebilirim, olur mu?"
"Hayır. Ben sadece annemin öpücüğünü istiyorum." "Tamam, tatlım. Yatağa dönelim artık."
Odaya geri dönünce Mary, John'un yanma gitti. "Elimizdeki malzemeler bitiyor. Sabah büyük sıkıntı çekebiliriz. Gidip dışarıdan neler toplayabilirim ona bakacağım. Burayı bir süre sen idare edebilir misin?"
"Evet, altlarını temizleyebilirim."
Mary, binadan şimdi gayet sessiz olan şehir merkezine çıktı.
Bazı çocuklar etraftaki bankların üzerinde uyuyordu. Bazıları da elektrik direklerinin altına gruplar halinde kıvrılmıştı. Bir elinde gazoz ve diğerinde de beysbol sopasıyla etrafta dolanan Howard'i gördü kız.
"Sam'i gördün mü?" "Ne yapacaksın Sam'i?"
"John'la ikimiz bütün çocuklarla başa çıkamıyoruz." "Kim size öyle bir şey yapın dedi ki?
Bu kadarı bardağı taşırmaya yetti. Mary uzun boylu ve güçlü bir kızdı. Howard ise bir erkeğe göre son derece çelimsizdi. Mary ona doğru iki adım atıp yüzünü çocuğunkine dayadı. "Dinle, seni küçük solucan, o çocuklarla ilgilenmezsem ölürler. Bunu kafan alıyor mu? Orada beslenmeye ve altlarının değiştirilmesine muhtaç bebekler var. Görünüşe bakılırsa bu gerçeği kavrayan da bir tek ben varım. Büyük ihtimalle çevredeki evlerin de içinde aynı durumda olan başka bebekler var. Korku içinde, neler olduğundan habersiz ve kendi başlarının çaresine bakamayacak bir acizlikle tek başlarına duruyorlar.

Howard bir adım geri atıp farkında olmadan sopayı havaya kaldırdı ve ardından

tekrar yere indirdi. "Ne yapabilirim?"
"Sen mi? Hiçbir şey. Sam nerede?" "Gitti."
"Ne demek gitti?"
"O, Quinn ve Astrid birlikte gittiler."
Mary bir an durumu kavramakta güçlük çekti. "Yetkili kim?"
"Sam, birkaç yılda bir, büyük kahramanı oynamayı seviyor diye bu onu yetkili mi yapıyor yani?"
Mary de iki yıl önce otobüs şoförü Bay Colombo kalp krizi geçirdiği sırada o otobüsteydi. O sırada etrafa fazla aldırış etmeden kitap okuyordu ama kafasını kaldırdığında otobüsün sağa sola yalpaladığını görmüştü. Biraz sonra da Sam otobüsü kontrol altına alarak yolun sağma çekmeyi başarmıştı.
Geçen ityi yıl da Sam o kadar sessiz, mütevazi ve sosyal hayattan uzâk bir yaşam sürmüştü ki, Mary onu ve kahramanlığını unutmuştu. Diğer birçok insan da.
Ancak bugün Sam alevlerin arasına dalınca kız şaşırmamıştı bile. Yetkili biri olacaksa bunun da Sam olması gerektiğini zaten içten içe biliyordu. Şimdi burada olmadığı için ona öfkelendiğini hissetti: Yardıma ihtiyacı vardı.
"Git, Orc'u getir," dedi Mary.
"Ben Orc'a ne yapması gerektiğini söyleyemem, kaltak." "Anlamadım. Az önce ne dedin sen?"
Howard yutkundu. ""Bir şey demedim, Mary." "Ore nerede?"
"Uyuyor sanırım."
"Uyandır onu. Yardıma ihtiyacım var. Daha fazla uyanık kalamam. Bebek bakma tecrübesi olan en az iki kişi gerekiyor. Ayrıca bebek bezi, biberon, emzik, mısır gevreği ve bolca süt de lazım."
"Neden bunları ben yapıyorum peki?"
Mary'nin buna verecek bir cevabı yoktu. "Bilmiyorum, Howard. Belki de gerçekte serserinin teki olmadığın içindir, ne dersin? Belki sen de normal bir insansmdır?"
Karşılığında aldığı şüpheci bir bakış ve alaycı bir homurdanma oldu.
"Bak, çocuklar Ore ne derse yapacaktır. Ondan korkuyorlar. Orc'tan istediğim sadece kendi gibi davranması."
Howard bunu uzunca bir düşündü. Mary neredeyse çocuğun kafasının içinde çarkların döndüğünü görecekti.
"Unut gitsin. Ben dönünce Sam'le konuşurum."
"Evet, ne de olsa o büyük kahraman, değil mi? Ama nerede peki? Etrafta görebiliyor musun? Ben göremiyorum."
"Yardım edecek misin yoksa etmeyecek misin? Geri dönmem gerekiyor artık."
"Pekala. İstediklerini toplayacağım Mary. Sana kimin yardım ettiğini ileride

hatırlasan iyi olur. Ore ve benim için çalışıyorsun."
"Ben çocuklarla ilgileniyorum. Biri için çalışıyorsam, bu kesinlikle onlardır."

"Dediğim gibi, yardıma ihtiyacın olduğunda kimin sana yardım eli uzattığını hatırla," dedikten sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı.
"İki bebek bakıcısı ve yiyecek," diye ardından seslendi kız. Mary kreşe geri döndü. Üç çocuk ağlıyordu ve gitgide daha fazlası uyanıp onlara katılıyordu. John beşiklerin ve uyku tulumlarının arasında mekik dokuyordu. "Döndüm. Yardım lazım mı, John?"
John yere yığıldı. Daha düşmeden uyumaya başlamıştı bile.
"Sorun değil," dedi Mary ağlayan çocuklara dönüp. "Her şey yoluna girecek."

DOKUZ

277 SAAT, **06** DAKİKA
SA M UYANDI. Üzerinde kıyafetleri vardı ve saat daha çok erkendi.
Daha önceleri kumsalda sabahladıkları zamanlardan Quinn'in uykusunda konuşma huyu olduğunu bildiği için geceyi kaldıkları odanın içindeki geniş koltuğun üzerinde geçirmişti.
Gözünü aralayınca yüzüne gelen güneş ışığının arasından Astrid'i gördü. Camın önünde durmuştu ama dışarıya değil dosdoğru çocuğa bakıyordu. Hızla ağzını yastığa sildi.
"Üzgünüm, insan uyurken ağzına hakim olamıyor." "Seni uyandırmak istemezdim ama bunu görmen gerekiyor."
Sabah güneşi kentin sırtlarındaki tepelerin ardından doğmuştu. Denizin üzerinde dans eden güneş ışıkları bariyerin üzerine geldiğinde hiçbir parlama yapmıyor, adeta gri boş luğunda kayboluyordu. Denizden yükselen bir duvar gibi okyanusun üzerinde uzayıp gidiyordu.
"Acaba yüksekliği ne kadar?" diye sordu Sam.
"Aslında hesaplayabilirim. Yerdeki uzunluğunu yaklaşık olarak ölçebilir ve tahmini bir açı bulabilirsek... neyse boşver. Birkaç yüz metre kadar yukarı doğru uzuyor olsa gerek. Üçüncü kattayız ama tepesini göremiyoruz bile. Tabii eğer bir tepesi varsa.
"Ne demek istedin şimdi?"
"Emin değilim. Her dediğimi ciddiye alma: Sadece sesli düşünüyorum."
"Benim de duyabileceğim kadar yüksek sesli düşün o zaman."
"Tamam. Bir tepesi çlmayabilir. Bu bir duvar değil de kubbe olabilir çünkü."
"Ama gökyüzünü görebiliyorum. Bulutları da. Hareket ediyorlar."
"Doğru. Bir de şöyle düşün: Elinde siyah bir cam tuttuğunu düşün. Çok büyük ve çok siyah bir güneş gözlüğü camı mesela. Bir tarafını çevirince rengi opaktı,

diğer tarafta ise yansıtıcı özelliği vardır. Gözlerini iyice kısarak bakarsan içinden geçen güneş ışıklarını görebilirsin. Her şey açıya ve—"
"Duydunuz mu?" diye sordu Quinn. O sırada daha tam ayılmamış bir şekilde odaya girmişti.
Sam dikkatlice dinledi. "Bir motor. Çok da uzağımızda değil."

Odadan fırlayıp merdivenleri indiler ve hızla tenis kortlarının olduğu bölüme gittiler.
"Bu Edilio," dedi Sam.
Edilio Escobar küçük bir iş makinesinin sürücü koltuğuna oturmuştu. Çocukların şaşkın bakışları altında bariyere yaklaşıp makinenin kepçesini indirdi.
Kepçe çimenlerin içine gömülüp içine toprak doldurarak tekrar yukarı kalktı.
"Altından bir yol açmaya çalışıyor," diye bağıran Quinn yerinden fırladığı gibi koşarak çocuğun açtığı çukurun yanma gitti. Edilio sırıtarak ona baktı.
Sonra motoru susturup "Hey, millet, sesi mi duyup geldiniz? Bu arada sakın o şeye dokunmayın."
"Evet, onu yapmamamız gerektiğini dün farkettik." Edilio motoru tekrar çalıştırıp toprağa üç kepçe daha vurdu. Sonra da aşağı inip eline aldığı bir kürekle açtığı delikle bariyer arasında geriye kalan toprağı kazmaya koyuldu.
Bariyer yerin altında bile aşağı doğru devam ediyordu.
Beraber çalışarak Edilio, Sam ve Quinn toprağın altına doğru birkaç metre daha kazdılar. Ancak bariyer bitecekmiş gibi gözükmüyordu.
Sam'in pes etmeye niyeti yoktu. Mutlaka bir yerde bitiyor olması gerekiyordu. Öyle olmak zorundaydı. Nihayet kürek bir kayaya gelip daha fazla kazamaz hale geldi. Artık ne kadar çabalarsa çabalasın küreğe her seferinde daha az toprak geliyordu.

"Belki bir kompresör olsa işimizi görür. Birkaç kazma bile olsa biraz daha kazabiliriz." Bu sırada kendisine cevap veren olmayınca artık tek kazanın o olduğunu farketti. Diğerleri durmuş kendisine bakıyordu.
"Olabilir," diye karşılık verdi Edilio. Eğilip Sam'e yukarı çıkması için elini uzattı.
Sam yukarı çıkıp küreği bir: kenara attı ve üzerindeki toprağı temizledi. "Yine de iyi bir fikirdi, Edilio."
"Tıpkı senin yangında yaptığın gibi abi. Sayende hırdavatçıyı ve kreşi kurtardık."
Oysa Sam'iry kurtardıklarını veya kurtaramadıklarını düşünmek gibi bit niyeti yoktu. "Sen, Quinn ve Astrid olmasaydı bırak bir şeyleri kurtarmayı kendimi bile kurtaramazdım." Quinn, Edilio'ya şöyle bir bakıp "Senin ne işin var burada?"

diye sordu.
Edilio bir iç çekip elindeki küreği kenara attı. Alnındaki teri sildikten sonra etrafa bakmarak, "Annem burada çalışıyor," diye cevap verdi.
"Müdürü falan mı?" "Hayır, oda hizmetçisi."
"Öyle mi? Nerede yaşıyorsunuz?"
Edilio bariyeri işaret edip "Şunun arkasında. Anayolun üç kilometre ilerisinde. Bir karavanımız var. Babam ve iki erkek kardeşim de bizimle birlikteler. Hasta oldukları için annem evden çıkmalarına izin vermiyor. Abim, Alvaro da Afganistan'da.

"Orduda m?"
"Özel Kuvvetler," dedi çocuk sırıtarak. "Elit Manga."
İri bir çocuk değildi ama sağlam bir duruşu vardı. Gözleri koyu renkti hatta adeta akı yokmuş gibi duruyordu. Her zaman nazik bir bakışı vardı ama bu bakışta asla korku benzeri bir duygu yakalayamazdı insan. Sanki başka bir bedene aitmiş gibi duran bereli, kaba elleri vardı. Kolları biraz yanlara açık durur ve avuç içlerini hafifçe dışarı çevirirdi. Bu yüzden sürekli bir şey yakalamaya hazırlanıyormuş gibi gözüküyordu. Genel olarak sakin ama her an harekete geçmeye hazır duran bir görüntüsü vardı.
"Düşününce insana aptalca geliyor. Bariyerin diğer tarafında insanlar var ve neler olduğunu biliyorlar," dedi Quinn. "Sonuçta bizim burada kapana kısıldığımızı farketmemiş olamazlar."
"Yani?" diye sordu Sam.
"Yani onların elinde bizim sahip olduğumuzdan daha iyi araç gereçler mutlaka olmalı, öyle değil mi? Biraz daha derine kazabilirler. Ya da ne bileyim, etrafından dolaşırlar, tepesinden uçarak inerler falan. Bizim burada yaptığımız sadece zaman kaybı."
"Bariyerin aşağıda ve yukarıda daha ne kadar devam ettiğini bilmiyoruz," diye araya girdi Astrid. "Birkaç yüz metre aşağıda son buluyor olabilir. Belki de sadece bir göz yanılsamasıdır."
"Üzerinden, altından, etrafından veya içinden," dedi Edilio. "Mutlaka bir yol olmalı."

"Tıpkı sizin Meksika sınırından geçtiğiniz gibi, değil mi?" dedi Quinn.
Astrid ve Sam, Quinn'e az önce söylediğine inanamıyormuş gibi baktılar.
Edilio şimdi daha da sakin gözüyordu, hatta Quinn'den birkaç santim kısa olsa da ona tepeden bakarmış gibi bir ifade vardı yüzünde. Sakin bir ses tonuyla, "Biz Honduras'tan geldik. Sınıra varmadan önce Meksika'nın da içinden geçmemiz gerekti. Annem bir hizmetçi, babamsa çiftlikte çalışıyor. Bir karavanda

yaşıyoruz ve eski bir arabamız var. Hala biraz aksanlı konuşuyor olabilirim çünkü İngilizce öğrenmeden önce İspanyolca öğrenmiştim. Bilmek istediğin başka bir şey var mı dostum?"
"Tartışma başlatmaya çalışmıyordum, amigo." "İyi o zaman."
Çocuğunki bir tehdit değildi. Üstelik Quinn Edilio'dan daha iri bir çocuktu. Ancak geri adım atan Quinn olmuştu. "Gitmemiz gerek," dedi Sam ve ardından Edilio'ya dönüp "Astrid'in kardeşini arıyoruz. O... onunla birilerinin ilgilenmesine ihtiyacı var. Astrid onun nükleer santralde olabileceğini düşünüyor."
"Babam orada mühendis olarak çalışıyor. Orası yaklaşık on beş kilometre uzağımızda ama."
Sam, Edilio'ya onlara katılmasını teklif etmeden önce tereddüt etti. Bu, Quinn'i kızdırabilirdi. Quinn şu anda pek kendisi gibi davranmıyordu, ki bu durum içinde bulunduk ları şartlar düşünülürse çok da şaşırtıcı değildi. Ancak Sam yine de onun bu hali karşısında kaygılanmıyor değildi. Öte yandan Edilio yangında bile soğukkanlılığını koruyabilmiş ve kendisine çok yardımcı olmuştu.
Onun yerine teklifi yapan Astrid oldu. "Edilio, sen de bizimle gelmek ister miydin?"
Sam biraz huzursuz oldu. Astrid kendisinin bu işin altından kalkamayacağını mı düşünüyordu yoksa? Edilio'ya mı ihtiyacı vardı?
Astrid bakışlarını Sam'e çevirdi. "Sadece siz erkeklerin didişmesine bir son vermek istedim."
"Ben didişmiyordum," diye mırıldand.ı Sam. "Neyle gideceksiniz oraya?" diye sordu Edilio.
"Araba kullanmayı denememizi önermiyorum, eğer sormak istediğin buysa."
"Belki bende işimizi görecek bir şey olabilir. Araba değil ama onca yolu yürümekten iyi," dedikten sonra çocukları soyunma odalarının arkasında kalan garaja götürdü. Garaj kapısını açınca içeride üzerlerinde Clifftop amblemleri olan iki golf arabası durduğunu gördüler. "Etrafın bakımıyla ilgilenenler ve güvenlik çalışanları otel içi ulaşımda ve yolun diğer tarafında kalan golf sahalanna giderken bunları kullanıyorlar." "Daha önce hiç bunlardan birini kullandın mı?" diye sordu Sam.
"Evet. Babam bazen golf sahalarının bakımıyla ilgilenir.
Ben de onunla gidip yardım ederdim."

Bu durum karar vermelerini kolaylaştırıyordu. Quinn bile en mantıklı seçim olduğunu farketti. Kıskanç bir sesle, "Tamam, sen kullan," dedi.
"İlk sağdan sapıp anayola çıkan bağlantı yolunu kullanabiliriz," diye önerdi Sam.
"Şehir merkezine girmek istemiyorsun demek," dedi Astrid. "Çocukların gelip

sana ne yapacaklarını sormalarını istemiyor musun?"
"Santrale gitmek istiyor musun?" diye sordu Sam. "Yoksa durup insanlara korkunun kendisinden başka korkulacak bir şey olmadığını söylememi izlemeyi mi tercih edersin?"
Astrid buna gülerek karşılık verdi ve Sam'e göre bu gülüş hayatında duyduğu en güzel sesti.
"Hatırlıyorsun demek?"
"Evet, hatırlıyorum. Roosevelt. Büyük Buhran. Hatta bazen kendimi iyice zorlarsam çarpma işlemi bile yapabiliyorum."
"Saldırganca bir espri anlayışı," diyerek çocuğa takıldı kız. Garajdan çıkıp yola koyuldular. Yeni asfaltlanmış yola çıkmak için sağa doğru keskin bir dönüş yapmaları gerekti. Yokuş yukarı giderken golf arabası o kadar yavaşlıyordu ki neredeyse yürüme hızına yaklaşıyordu. Çok geçmeden bariyerin gitmekte oldukları yolun önünü kestiğini gördüler. Durup hayalkırıklığı içinde yola doğru baktılar.
"Tıpkı *Road Runner* çizgi filmlerindeki gibi," dedi Quinn. "Eğer üzerine bir tünel çizersek içinden geçip gidece ğiz ancak çizgi filmdeki çakal Coyote karakteri duvara toslayıp kalacak sanki."
"Tamam. Diğer yolu kullanacağız o zaman. Ama arka sokaklardan gidelim ve sakın şehir merkezine yaklaşmayalım," dedi Sam. "Küçük Pete'i bulmamız gerekiyor. Bir de durup çocuklarla konuşarak vakit kaybedemem."
"Ayrıca kimsenin arabayı çalmasını da istemeyiz," diye ekledi Edilio.
"Bu konuda haklısın."
Astrid birden "Durun!" diye bağırınca Edilio tüm gücüyle frene abandı.
Kız arabadan atlayıp yol kenarında duran beyaz bir şeyin yanma gitti. Koşarken bir an durup yerdeki bir dal parçasını eğilip aldı.
"Bu bir martı," dedi Sam, Astrid'in bu ani ilgisi karşısında şaşırarak. "Uçarken bariyere çarpmıştır belki de?"
"Olabilir ama şuna bir bak," diyerek elindeki dal parçasıyla hayvanın bir bacağını havaya kaldırdı kız.
"Yani?"
"Olması gerektiği gibi perdeli ama parmak kısımlarına dikkat eder misin? Şu tırnaklara bir bak. Bunlar resmen pençe. Tıpkı avcı kuşlarınki gibi. Ancak şahinlerin ve kartalların böyle pençeleri olur."
"Bunun sıradan bir martı olmadığından emin misin?" "Kuşlarla ilgiliyimdir. Bu normal değil. Martıların pençelere ihtiyaçları yoktur. Bu yüzden de pençeli martı diye bir şey yoktur."

"Yani bu kuş bir ucube diyorsun," dedi Quinn. "Artık yola devam edebilir

miyiz?"
Astrid kuşun başından ayrılırken "Bu hiç normal değil," diye yineledi.
Quinn bir kahkaha patlattı. "Astrid, normal zaman diliminde bile olmayabiliriz. Senin ise tek endişelendiğin bu mu? Kuş ayakları?"
"Bu kuş ya rastgele oluşmuş bir mutasyon, bir ucube, ya da birdenbire ortaya çıkmış yepyeni bir tür. Evrim geçirmiş bir tür."
"Yine 'Eee n'olmuş?' savımda ısrar etmek zorundayım," diye karşılık verdi Quinn.
Astrid tam da bir şey söyleyecekti ki, başını sallayıp vazgeçti. "Boş ver, Quinn. Dediğin gibi şu anda normal kavramından epey uzak şartların içindeyiz."
Tekrar arabaya doluştular ve saatte yaklaşık on iki on beş kilometre hızla yol almaya devam ettiler. Üçüncü Cadde'den girip kestirme yolu kullandılar. Böylece şehir merkezinden uzak durabileceklerdi. Oldukça ıssız, karanlık ve hiç şüphesiz biraz eski püskü bir sokak olan Dördüncü Cadde'den geçtiler. Burada çoğunlukla kentin en eski evleri vardı ve Sam'lerin muhitine de yakın sayılırdı.
Karşılarına çıkan arabalar ya park edilmiş ya da yolda kaza yapmış olanlardı. Yine gördükleri tek insan ise yolda karşıdan karşıya geçen birkaç çocuktu. Evlerden birinden televizyon sesi geldiğini duydular ama hemen sonra bunun evde izlenen bir DVD'den geldiğini tahmin ettiler.

"En azından elektrik şebekesi hala çalışıyor," dedi Quinn. "DVD'lerimizi ve MP3'lerimizi de almadılar hiç değilse. İnternete bağlanamasak da oyalanacak bir şeyler var hala." "Onlar?" diye çocuğun cümlesinde geçen özneye takıldı
Astrid. "Şimdi 'Tanrı' gitti 'Onlar' mı oldu?"
Anayola ulaşınca gördükleri manzara karşısında birden durdular.
"İşte bu oldukça ürkütücü," dedi Quinn.
Yolun ortasında bir UPS tırı vardı. Tırın arkadaki kasa tarafı tıpkı bir oyuncak gibi parçalanmış ve yan yatmıştı. Aracın kendisi hala düzdü ama o da yolun kenarına savrulmuştu. Chrysler marka üstü açık bir araba da tırla tam kafa kafaya girmiş bir şekilde duruyordu. Esas hasar ondaydı zaten. Araba darbeyi önden almıştı ve şimdi normal uzunluğunun ancak yarısı kadardı. Yanmıştı.
"Sürücüler ortadan yok olmuş olmalılar," dedi Quinn. "En azından kimse yaralanmamış," diye ekledi Edilio. "Tabii arabada çocuk yoksa eğer," dedi Astrid:
Kimse gidip kontrol etmeyi önermedi. Böyle bir kazadan kimsenin kurtulmuş olmasına imkan yoktu. Hiçbirinin de gidip arka koltukta küçük bir ceset var mı diye bakmaya niyeti yoktu.
Anayol, iki gidiş, iki de geliş olmak üzere dört şeritti. Ortada bir de dönüş şeridi vardı ve şeritler arasında bariyer yoktu. Normalde bu yolda her zaman trafik

olurdu. Gece bile durmazdı. Şimdi ise sadece sessizlik ve boşluk vardı.
Birden Edilio kendine hakim olamayıp güldü. "Sanki her an kocaman bir kamyon çıkıp bizi altına alacakmış gibi geliyor."
"Belki o bile bir kurtuluş olurdu," diye mırıldandı Quinn. Edilio gaz pedalına bastı ve anayola bağlanıp aracın hızının el verdiğince yol almaya başladılar.
Aslında tuhaf bir durumdu. Normalde saatte seksen kilometre hızın altına düşülmeyen bir yolda profesyonel bir bisikletçinin yapacağı bir hızın bile altında gidiyorlardı. Yolda aralarında bir avukatın ve bir muhasebecinin ofislerinin de bulunduğu birkaç yerin yanından geçtiler. Bazı yerlerde anayoldan çıkıp yandaki park etmiş arabalara çarpmış araçlar vardı. Üstü açık bir araba bir kuru temizleme dükkanının camından içeri girmişti. Naylon kılıflar içindeki giysiler şimdi arabanın içinde ve kaputunun üzerinde duruyordu.
Etrafta tam bir mezar sessizliği hüküm sürüyordu. Duydukları tek ses lastiklerin yolda çıkardığı uğultu ve golf arabasının elektrikli motorunun vızıltıyı andıran gürültüsüydü. Şehir sollarında kalmıştı. Sağ taraflarında dik yamaçlı tepeler uzanıyordu. Tepeler de Perdido Sahili'nin kendine has duvarıydı. Bu kentin zaten çok öncelerden beri kuzeyde ve doğuda dağlar, güneyde ve batı da ise okyanus tarafından doğal bariyerlerle çevrilmiş olduğu Sam'in ilk defa dikkatini çekti. Şimdi son derece ıssız ve sessiz olan bu yol bu kente girmenin ve buradan çıkmanın tek yoluydu.

Az ileride bir benzin istasyonu vardı. Sam orada bir hareketlenme gördüğünü sandı.
"Ne dersiniz millet?" diye sordu.
"Belki orada yiyecek bir şeyler de bulabiliriz. Marketi falan vardır değil mi? Çok acıktım," dedi Quinn.
"Bence yola devam edelim," diye görüş belirtti Astrid. "Edilio?"
"Paranoyaklaşmak istemiyorum ama, kim bilir?"
"Sanırım ben de yola devam etmemiz yönünde oy kullanacağım," dedi Sam.
Edilio başıyla onaylayıp arabayı sol şeride sürdü.
"Orada çocuklar varsa gülümseyip el sallar ve acelemiz olduğunu söyleriz," dedi Sam.
"Emredersiniz," diye tersledi Quinn. "Kızma dostum. Oylama yaptık." "Yaa tabii."
Benzincide besbelli birileri vardı. Rüzgar içi boş bir çerez poşetini önlerinden sürükleyip götürdü.
Golf arabası yaklaşırken önce bir çocuk ve ardından diğerleri yola doğru çıktı. İlk çıkan çocuk Cookie'ydi. Diğerini Sam de tanımıyordu.
"N'aber Cookie?" diye seslendi Sam.

"Senden n'aber Sam?" diye karşılık verdi çocuk. "Astrid'in küçük kardeşini arıyoruz, dostum."
"Biraz dur bakalım," dedi Cookie. Elinde metal bir beysbol sopası vardı. Diğer çocuk ise bir kriket sopası taşıyordu.
"Olmaz dostum. Yapmamız gereken işler var. Sonra görüşürüz." Edilio ayağını gaz pedalından hiç kaldırmadı bu arada. Çocukların biraz uzağmdalardı ve biraz sonra onları geçip gideceklerdi.
"Durdurun onları," diye bir ses benzin istasyonunun içinden bağırdı. Sesin sahibi Howard'di ve hemen arkasından da Ore koşuyordu. Cookie arabanın önüne doğru yürümeye başladı.
"Sakın durma," dedi Sam.
"Çekil önümden!" diye Cookie'ye doğru bağırdı Edilio.
Çocuk son anda üzerine doğru gelen arabanın önünden çekilmeyi başardı. Diğer çocuk da arkalarından elindeki kriket sopasını fırlattı. Sopa Quinn'in kafasını az farkla ıskalayıp arabanın tentesine çarptı ve kırıldı.
"Hey, az daha kafamı yaracaktm, gerizekalı."
Benzin istasyonu gerilerinde kalmıştı ki Orc'un sesini duydular. "Yakalayın şunları, sizi sersemler."
Cookie iriyarı bir çocuktu ama çok hızlı sayılmazdı. Ancak adını bilmedikleri diğer çocuk hem ufak tefek hem de çevikti. Arkalarından bir anda depara kalktı. Ardından Ore ve Howard da koşmaya başladı ancak Ore son derece hantal olduğu için Howard'in gerisinde kaldı.
Diğer çocuk onlara yetişti. "Dursanız iyi olur," dedi soluyarak yanlarında koştuğu sırada.
"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi Sam.
Elindeki kırık kriket sopasını göstererek, "Dostum, bunu sana saplamamı istemiyorsan dursan iyi edersin," diye bir tehdit savurdu ama artık daha fena soluyordu. Elindeki sopayı cılız bir hamleyle Sam'e doğru savurdu.
Sam sopayı yakalayıp çocuğun elinden aldı. Çocuk da bu sırada takılıp yere kapaklandı. Sam elindeki sopaya küçümser bir ifadeyle baktıktan sonra yere fırlattı.
Howard da bu sırada hala peşlerinden koşuyordu. Astrid ve Quinn, bir süre Howard'in sıska kollarını sallayarak koşmasını seyrettiler. Çocuk da bu sırada geriye bakıp Orc'un kendilerine yetişemediğini gördü.
"Howard, ne yaptığını sanıyorsun abi?" diye gayet sakin bir tonda sordu Quinn. "Kamyonları kovalayan köpeklere benziyorsun bu halinle. Tek başına bizi yakalasan bile ne yapabileceğini sanıyorsun?"
Howard mesajı anlayıp yavaşladı.
"Ne kovalamacaydı ama? Belki akşam haberlere çıkarız," dedi Edilio.

Herkes bir anda kahkahayı patlattı.
Beş dakika sonra kimse gülmüyordu. "Arkamızdan son hızla gelen bir arazi aracı var," dedi Astrid. "Kenara çeksek iyi olacak."
"Üzerimizden geçecek hali yok ya?" diye sordu Quinn. "Ore bile o kadar deli değildir."
"Niyetinin ne olduğu önemli değil," diye cevap verdi Astrid. "On dört yaşında bir çocuğun kullandığı Hummer marka bir arazi aracı yolda giderken önünde olmak ister misin?"
Quinn başıyla onayladı. "Kavgaya hazır olun millet."

ON

274 SAAT, **27** DAKİKA
H U M M E R yolda yalpalayarak gelmeyi sürdürdü. Ondan kaçmaya çalışmanın pek bir faydası olmayacak gibi görünüyordu. "Devam mı edeyim yoksa kenara mı çekeyim?" diye sordu Edilio. Elleri direksiyonu sımsıkı tutmaktan bembeyaz kesilmişti.
"Canımıza okuyacaklar," diye bağırdı Quinn. "Keşke benzincideyken dursaydık. Size duralım demiştim ama kim dinledi beni? Hiç kimse."
Hummer aradaki mesafeyi çok hızlı bir şekilde kapıyordu. "Bize çarpacak," diye bağırdı Astrid.
Quinn golf arabasından atlayıp koşmaya başladı. Hummer acı bir frenle durdu. Cookie ve kriket sopalı çocuk araçtan atlayıp onun peşinden gittiler.
"Kenara çek," dedi Sam ve ardından o da atlayıp Quinn'e yardıma gitti.
Quinn yolun yanındaki hendeğe atlamaya çalıştı ama yere çok kötü bir iniş yaptı. Daha ayağa kalkamadan iki serseri ona yetişmişti bile. Cookie çocuğun sırtına bir yumruk attı.
Sam, Cookie'ye uçan bir tekme attı ve tekmesi çocuğun koluna isabet edip onu yere yuvarladı.
Cookie karnının üzerine sert bir şekilde düştü ve Sam de yere savruldu. Cookie, Quinn'e yumruk atabilmek için beysbol sopasını yere bırakmıştı. Sam hemen sopaya uzandı. Bu sırada diğer iki çocuk, Edilio ve Quinn'le kısa bir kavgaya tutuştu ancak bundan galip çıkmasına imkan yoktu. Ore ve Howard da onlara yetişmişti.
Ore elindeki beysbol sopasını savurdu ve Edilio'nun dizlerinin arkasına vurdu. Çocuk tıpkı bir çuval gibi yere kapaklandı.
Cookie'nin sopasını alan Sam, Orc'la Edilio'nun arasına girmek için ileri atıldı.
"Kavga istemiyorum," diye bağırdı Sam.
"Biliyorum," diye kendinden emin bir şekilde cevap verdi Ore. "Kimse benimle kavga etmek istemez zaten."

Astrid de bu sırada bağırarak arkalarından geldi. "Hepiniz kesin artık." Ellerini yumruk yapmıştı ve gözlerinde de yaşlar vardı. Ama bunlar kesinlikle öfkedendi. "Bu saçmalıklarla vakit kaybedemeyiz."
Howard, Orc'la Astrid'in arasına girdi. "Uzak dur Astrid.
Ore bu serserilere bir ders verecek şimdi."
"Uzak mı durayım? Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Seni...seni omurgasız."

"Astrid sen bu işe karışma. Ben hallederim," dedi Sam. Edilio da ayağa kalkmaya çalışıyordu ama henüz bacaklarındaki acı geçmemişti.
Ore herkesi şaşırtacak bir şekilde, "Bırakın da, Astrid konuşsun," dedi birden.
Damarlarına pompalanan adrenalin yüzünden Sam başta onun ne dediğini duymadı ama gecikmeli de olsa Orc'un söylediğini anlayıp sustu.
Astrid derin bir nefes aldı. Saçları rüzgardan deli gibi uçuşuyordu ve yüzü de kıpkırmızı olmuştu. Sonunda biraz sakinleşmeyi başarıp konuştu. "Kavga istemiyoruz."
"Kendi adına konuş," diye mırıldandı Cookie.
"Bütün bunlar delilik. Biz sadece erkek kardeşimi bulmaya çalışıyoruz."
Orc'un kısık duran gözleri biraz açıldı bunu duyunca. "Gerizekalıyı mı?"
"Otistik," diye çocuğa sert bir cevap verdi Astrid.
"Evet. Küçük Salak," diye alay geçti Ore ama yine de fazla uzatmadı.
Howard kafasını yavaşça iki yana salladı, "Dur dediğimizde durmalıydınız, Sammy."
Quinn, Sam'e kızgın bir bakış attı. "Ben de öyle dedim ama sonuçta dayağı yiyen bir tek ben miyim?"
Howard Quinn'e bir bakış attı. "Arkadaşını dinlemen gerekirdi Sam. Sana dün akşam da söylemiştim, dostum Orc'a saygı göstermen gerekirdi."
"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Astrid.
Howard soğuk bakışlarını kıza çevirdi. "Kumandan Orc'a saygı göstermek zorundasınız."
"Kumandan mı?" diye gülmemeyi zar zor başararak sordu Sam.
Howard, arkasında duran Orc'tan aldığı cesaretle bir adım öne çıktı. "Evet. Kumandan. Birinin öne çıkıp komutayı eline alması gerekiyordu, değil mi? Sen çok meşguldün. Muhtemelen sörf veya onun gibi bir saçmalıkla uğraşıyordun. Bu yüzden Kumandan Ore gönüllü oldu."
"Neyin komutasını aldı peki?" diye sordu Quinn. "Herkesin deli gibi etrafta koşuşturmasını engelledi." "Aynen öyle," diye onayladı Ore.
"Çocuklar ortalığı birbirine katıp her yeri yağmalıyordu." "Evet."
"Bir de tabii ortalarda dolanan sümüklüler, bütün o ufak bebekler vardı. Kimse

onların ne ağlamasını durduruyordu ne de altını değiştiriyordu. Ore, onlarla ilgilendi. Ya da en azından birinin ilgilenmesini sağladı."
"Bu doğru," dedi Ore, sanki bunları ilk defa duyuyormuş gibi.
"Kimsenin kontrolü sağlayacağı yoktu. İşte bu yüzden bunu Ore yaptı. O yüzden kendisi artık Kumandan ve büyükler gelene kadar da öyle kalacak."
"Geri dönerlerse tabii," diye ekledi Ore.
"Çok doğru," diye onayladı Howard. "Kumandanın dediği gibi."

Sam, Astrid'e baktı. İşin aslı, binlerinin gerçekten de insanların saçma hareketler yapmalarını engelliyor olması gerekiyordu. Ore, Sam'in bu iş için seçeceği kişi olmazdı ama bu işi kendisi de yapmak istemezdi.
Kavga çıkma olasılığı artık iyiden iyiye azalmıştı. Taraflar tek sıra halinde yüz yüze duruyordu. Eğer bir kavga çıkarsa kimin kazanacağı şüphe götürmezdi. Sayılar dörde dörttü ama karşılarındaki dört serserinin içine Ore da dahildi, ki onu üç kişi saymak yerinde olurdu.
"Biz sadece Küçük Pete'i arıyoruz," dedi Sam sonunda. "Öyle mi? Bu durumda biraz daha yavaş gitmelisiniz bence," dedi Howard sırıtarak. "Golf arabasını mı istiyorsunuz?"
Howard sanki uzlaşma istiyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Ben de bundan bahsediyordum Sammy."
"Tıpkı ödediğimiz vergiler gibi," dedi ismi Mallet olan diğer çocuk.
"Aynen öyle. Vergi."
"Sen de kimsin bu arada?" diye sordu Astrid. "Seni daha önce okulda hiç görmedim."
"Coates Akademi'de okuyorum." "Annem orada gece hemşiresi."
"Artık değil," diye karşılık verdi çocuk. "Niye buraya geldin peki?"
"Oradaki çocuklarla pek anlaşamıyorum," diye cevap verirken Mallet işi şakaya vurmaya çalıştı ama gözlerinde beliren korku bunun inandırıcı olmasını engelledi.
"Orada hiç yetişkin kaldı mı?" diye umutla sordu Sam. "Ayy," diye araya girdi Howard. "Sammy annesini istiyor."
"Golf arabasını alın," dedi Sam.
"Sert çocuğu oynamaya çalışarak vaktimi harcama. Seni iyi tanıyorum abi. Okul Otobüsü Sam, Bay İtfaiyeci. Kahramanlıklar yapıp birden ortadan yok olursun. Öyle değil mi? Bir gözüküp bir kayboluyorsun. Dün gece herkes 'Sam nerede? Sam nerede?' diye soruyordu. Ben de onlara 'Çocuklar, Sam Dahi Astrid'le beraber gitti çünkü o bizim gibi sıradan insanlarla takılmaya dayanamıyor. Sam ateşli sarışın kız arkadaşıyla gitmek zorundaydı.' dedim."
"O benim kız arkadaşım değil."

Howard bir kahkaha attı. Sam'in bu ani çıkışı karşısında onu kızdırabildiğini farkedince keyfi yerine gelmişti. "Gördüğün gibi Sam, sen her zaman kendi küçük dünyanda yaşamaya mahkumsun. Bu herkes için en iyisi. Ben, Kumandan Ore ve adamlarımız her şeyle ilgileniriz. Sen bir adım geri dur, biz işlerin icabına bakarız."
Sam, Quinn ve Astrid'in, Howard'm söylediklerini inkar etmesini beklediklerini biliyordu. Ama ne anlamı vardı ki? Sam şehir merkezindeyken diğer çocukların kendinden beklentilerini hissetmişti, Howard'm da söylediği gibi çocuklar onun liderlik etmesini beklemişlerdi. Oysa onun tek istediği oradan kaçıp gitmek olmuştu. Astrid'le beraber oradan gitme fikrine balıklama atlamıştı.
. "Bu tartışmadan sıkıldım artık," dedi Ore.
Howard sırıttı. "Tamam, Sam. Gidip Küçük Salağı arayabilirsiniz. Ama döndüğünüzde Kumandan için güzel bir hediye getirsen iyi edersin. Kumandan RSGB'nin önderidir."
"Neyin?" diye sordu Astrid.
Howard bu sorunun sorulmuş olmasından memnunluk duyduğunu belirten bir ifadeyle, "Bu ismi ben buldum. Radyoaktif Serpinti Gençliği Bölgesi," diye açıkladı.
Ardından da bir kahkaha attı "Anladın mı Astrid şimdi RSGB'nin ne olduğunu?"
Güneşin kavurucu ışınları yüzüne vurunca Lana gözlerini açtı. Kanatlı, uğursuz şekiller kafasının üzerinde uçuyordu. Akbabalar sabırlı bir şekilde yemeklerinin hazır olmasını bekliyorlardı.
Dili şiştiği için bütün ağzının içini kaplıyordu ve neredeyse boğulmasına neden olacaktı. Dudakları susuzluktan yarılmıştı. Ölüyordu.
Köpeğinin cansız bedenini görmek için etrafına bakındı. Tam yanında olması gerekiyordu ama görünürlerde yoktu.
Ardından tanıdık bir havlama sesi duydu. "Patrick?"
Köpek, telaş içinde sahibinin kendisiyle oynaması umuduyla koşarak kızın yanma geldi.
Sağlam olan kolunu Patrick'in boynuna dokunmak için kaldırdı. Kürkünün üzeri kurumuş kanla kaplıydı. Elini yaranın olduğu yere götürdü. Yara kapanmıştı. Yaranın olduğu yerde hala ince bir çizik vardı ama kanama yoktu ve Patrick'in hareketlerinden anladığı kadarıyla köpek kendini gayet iyi hissediyordu.
Tüm olanları rüyasında mı görmüştü acaba? Olamaz, kurumuş kanlar bunun bir rüya olmadığının kanıtıydı.
Kafasını toparlayıp gece olanları hatırlamaya çalıştı. Dua mı etmişti? Bu bir mucize miydi yoksa? Böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu, pek dua eden biri de değildi işin aslı.
Kendi mi yapmıştı bunu? Bir şekilde Patrick'i iyileştirmiş miydi?

Neredeyse gülecekti. Kafayı sıyıriyor olmalıydı. Mantıklı düşünme yetisini kaybediyordu. Hayaller görmeye başlamıştı.
Acı, susuzluk ve açlık yüzünden sıyırmıştı. Deli.
Burnuna pis bir şeyin kokusu geldi. İğrenç derecede tatlı ve pis bir koku.
Yaralı koluna baktı. Yaranın bulunduğu bölgedeki et koyu bir renk almıştı ve dışa doğru yeşererek yayılıyordu. Koku ise berbattı.
Lana derin derin nefes aldı. Titriyordu ve içinde giderek artan bir panik vardı. Kangrenin ne olduğunu duymuştu. Etine kan gitmediği ve oradaki hücreler öldüğü zaman olurdu. Kolu ölüyordu. Burnuna gelen de çürüyen insan etinin kokusundan başka bir şey değildi.
Akbabalardan biri az ileride inişe geçti. Gözlerini kıza dikip gagasını oynattı.
Leş yiyici de bu kokunun anlamını iyi biliyordu.
Patrick bir anda o tarafa doğru havlayarak koşmaya başlayınca kuş gönülsüzce havalandı.
"Beni ele geçiremeyecek," diye bağırdı Lana. Sesinin zayıflığı kendisinin bile ürkmesine yol açtı. Akbabalar onu yiyecekti. Buna hiç şüphe yoktu.
Ama neyse ki yanında bir şekilde boynundaki ölümcül yarası iyileşmiş olan Patrick vardı.
Lana sol elini sağ kolunun üzerindeki kırığın bulunduğu bölgenin üzerine koydu. Yaralı bölgedeki et çok sıcaktı ve kurumuş kanların altında fazlasıyla şişkin duruyordu.
Gözlerini kapayıp düşünmeye başladı. Patrick'e bunu her kim ve nasıl yaptıysa bunu kendim için de istiyorum diye geçirdi aklından. Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum.
Birden aklına evi geldi. Kendi odası. Duvarlardaki posterler, pencerenin önünde asılı duran rüya kapanı. Hasır bir sepetin içinde unutulmuş içi doldurulmuş hayvanlar, ağzına kadar kıyafet dolu bir dolap, herkesin tuhaf bulduğu japon yelpazesi koleksiyonu.
Artık anne ve babasına kızmıyordu. Aksine onları şimdi çok özlüyordu. Annesini her şeyden fazla istiyordu şu anda. Tabii babasını da. Şimdi burada olsa kızını nasıl kurtaracağını bilirdi kesin.
Kötü rüyalar gördü. Soluk soluğa nefes alıyordu ve kalbi de deli gibi çarpıyordu.
Kendini havada uçuyormuş gibi hissetti. Yattığı yer sanki bir balonun yüzeyi gibiydi. Altında ise bulutlar süzülüyor ve zaman zaman da ateş topları geçiyordu. Daha aşağıda ise çocukluk anılarından kalma bir canavar onu bekliyordu.
Alev alev yanan çukur gibi gözleri olan, kayadan oyulmuş, ağır hareketleri olan bir canavardı.
Bu korkunç canavarın bir de kalbi vardı. İnsanlarınki gibi kırmızı değil de yeşil

bir kalpti bu ve tıpkı bir yumurta gibi çatlamıştı. Çatlakların arasından ise son derece parlak ve insana ıstırap veren bir ışık sızıyordu.
Kendi çığlığının sesine uyandı.
Kabus gördüğü zamanlarda olduğu gibi sanki yatağında doğrulurmuş gibi doğruldu.
Doğruldu.
Acı dayanılır gibi değildi. Başı, sırtı, her yeri ağrıyordu.
Sağ koluna baktı.
Bir an için nefes almayı unuttu. Hatta başındaki, bacağındaki ve sırtındaki ağrıları bile. Hepsini unuttu çünkü kolu artık ağrımıyordu.
Sağ kolu eskiden olduğu gibi düzdü. Dirseği ve bileği olması gerektiği gibi duruyorlardı artık.
Kangren de gitmişti. Ölüm kokusunu da beraberinde götürerek.
Kolunun üzerinde hala kurumuş kan lekeleri vardı ama daha önceden orada olan yara düşünülürse bu hiçbir şeydi. Önceki haliyle kıyaslanamazdı bile.
Titreyerek, sağ kolunu kaldırdı. Hareket ediyordu.
Elini yumruk yaptı.
Parmaklar bir araya gelip kapandı.
Bu imkansızdı. İmkansız. Gördükleri gerçek olmazdı. Ancak acı yalan söylemezdi. Ve kolundaki acı şimdi ancak bir sızlama kadardı.
Lana sol elini kırılmış bacağının üzerine koydu.
Hemen olmuyordu. Uzun bir süre alıyordu ve kız açlık ve susuzluktan yorgun düşmüştü. Yine de elini orada tutmaya devam etti ve bir saat sonra bir daha asla yapamayacağından korktuğu bir şeyi yaptı: Lana Arwen Lazar ayağa kalktı.
Tepesindeki iki akbaba az ilerisindeki ters dönmüş kamyonetin üzerine kondular.
"Sanırım boş yere beklediniz," dedi kız.

ON BİR

273 SAAT, **39** DAKİK A
SAM, QUINN , EDILIO ve Astrid yürüyerek yola devam ederken hakaretler ve gülüşmeler yükseldi arkalarından.
"Quinn, Edilio, siz iyi misiniz çocuklar?" diye sordu Astrid.
"Sırtımdaki çürüğü saymazsak mı?" diye sordu Quinn. "Tabii. Yok yere dayak yediğim gerçeğini bir kenara bırakırsak gayet iyiyim. Harika bir plandı dostum. Kusursuz işledi. Golf arabasını kaybettik, dövüldük ve aşağılandık."
Sam'in içinde Quinn'e bağırmak için karşı konulmaz bir istek vardı ama Quinn haklı sayılırdı. Benzincide durmamak konusunda Quinn'in fikrine uymamıştı ve bunun bedelini ödemişlerdi.
Howard'ın lafları ise en ağırına giden tarafı olmuştu bu işin. Sanki bir kurtçuk

derisini yarıp çıkmış ve dünyaya Sam'in aslında nasıl biri olduğunu göstermişti. Onun herkeşten daha iyi olduğu kısmına zaten kendisi de hiçbir zaman itibar etmiyordu ama bir adım öne çıkamaması konusunda haklıydı çocuk. Sam'in de kendince nedenleri vardı bunun için ama şu anda arkadaşlarının önünde rezil olmuşken bunların hiçbir önemi yoktu.
"Önemli bir şeyim yok, ben iyiyim," dedi Edilio. "Yürümeye devam edelim, birazdan bir şeyim kalmaz."
"Ah, aferin sana, büyük adam oldun, Edilio," diye sataştı, Quinn. "Dayak yemek senin hoşuna gidiyor olabilıı ama benim gitmiyor. Şimdi bir de bütün yolu yürüyerek nıi gi deceğiz? Peki ya ne için? Kayıp olduğunu bile idrak edemeyecek bir velet için!"
Sam bir kez daha içindeki öfkeyi bastırmak zorunda kal dı. Olabildiğince sakin bir şekilde konuştu ardından, "Dos tum, kimse seni zorla getirmedi."
"Öyle mi diyorsun?" diyerek Sam'e doğru hızla iki adım attı ve çocuğu omzundan yakaladı. "Gitmemi mi söylüyorsun yani?"
"Hayır dostum, sen benim en iyi arkadaşımsın." "Daha doğrusu tek arkadaşın."
"Evet. Haklısın."
"Demek istediğim, kim öldü de sen bir anda kral kesildin başımıza? Sürekli patronluk taslayarak etrafta dolanıp duruyorsun. Nasıl oldu bu? Ne diye senden emir alıyorum ki?"
"Emir aldığın falan yok. Kimsenin benden emir almasını istediğim de yok zaten. Böyle bir şey isteseydim yapacağım basitti. Şehir merkezinden bir yere kımıldamaz ve yattığım yerden emir yağdırıp dururdum. İstediğin zaman yönetimi sen alabilirsin Quinn."
"Ben öyle bir şey istediğimi söylemedim," diye cevap verirken öfkesi biraz dinmişti. Edilio ve Astrid'e ihtiyatlı bir bakış atıp "Eskiden sadece sen ve ben olurduk. Şimdi ise çok tuhaf geliyor, dostum. Sence de öyle değil mi?"
"Haklısın."
"Benim tek istediğim yine sörf tahtalarımızı alıp dalgalara karşı kulaç atmak. Her şey yine eskisi gibi olsun istiyorum." Ardından kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı. "Herkes nereye kayboldu? Neden bizi kurtarmaya gelmiyorlar? Nereye kayboldu... ailelerimiz?"
Tekrar yürümeye başladılar. Edilio hafifçe sendeliyor ve Quinn de sık sık geride kalıp söyleniyordu. Sam ise Astrid'le beraber yürüyordu. Kızın yanında olmasından memnundu.
"Orada Orc'la iyi başa çıktın," dedi çocuk. "Teşekkürler." "Benim de kendimce metodlarım var," diye cevap verdi kız, hafifçe gülümseyerek. "Benden biraz çekiniyor. Tabii buna güvenip de şansımı çok zorlayamam."
Anayolun tam ortasından yürümeyi sürdürdüler. Ayaklarının altından akıp giden

sarı otoban çizgileri bir süre sonra tuhaf geliyordu insana.
"Radyoaktif Serpinti Gençliği Bölgesi," dedi Astrid. "Evet, bu çizgiler tam da sınırımızı çizer gibi, değil mi?"
"Ya doğruluk payı varsa peki? Yani bunun gerçekten de radyoaktif serpintiyle bir ilgisi olabilir mi?"
"Yani nükleer santralde meydana gelen bir kaza gibi mi?"*diye sordu Sam.
"Bilmiyorum. Sesli düşünüyorum sadece."
"Ama yine de aralarında bir bağlantı olabileceğini düşünüyorsun, öyle değil mi? Santralin havaya uçmuş olması gi bi bir şey mesela?"
"Hala elektriğimiz var. Perdido Sahili bütün enerjiyi o santralden alıyor. Işıklarımız kesilmediğine göre santral hala çalışıyor demektir."
Edilio birden durdu. "Çocuklar, biz niye yürüyoruz?" "Çünkü Ore denilen pislik ve yalakası Howard golf arabamızı bizden çaldı," diye çocuğun sorusunu yanıtladı Quinn. Edilio parmağıyla yol kenarında duran bir arabayı gösterdi. Arabanın tavanmdaki bisiklet taşıma askısında iki İane bisiklet duruyordu.
"Başkasına ait bir bisikleti almak bana doğru gelmiyor," diyerek karşı çıktı Astrid.
"Aş bunu artık," dedi Quinn. "Farketmedin sanırım. Yepyeni bir dünyadayız artık. RSGB kuralları geçerli bundan böyle."
Kız başını yukarı kaldırıp gökyüzündeki bir martıya baktı. "Evet, Quinn. Farkettim."
Sadece iki bisikletleri olduğu için iki kişinin bir bisiklete binmesi gerekiyordu. Bu yüzden Edilio, Quinn'i ve Sam de
Astrid'i önünde taşıdı. Kızın saçları giderken rüzgardan çocuğun suratına gelip hafifçe gıdıklıyordu. Yolda iki bisiklet daha bulduklarında Sam aslında bu duruma üzüldü.
Anayol santrale kadar gitmiyordu. Bir yerden sonra yan yolu kullanmak zorundaydılar. Tam yolun girişinde de oldukça büyük bir güvenlik noktası vardı ve girişi engellemek için tıpkı tren yollarındakilere benzer bir bariyer konmuştu. Çocuklar yola devam edebilmek için bunun etrafından dolanmak zorunda kaldılar.
Yol yukarı doğru devam ederek kurumuş otlar ve solmuş sarı kır çiçekleriyle kaplı tepelere doğru gidiyordu. Santralin çevresinde ne bir yerleşim yeri ne de bir ev vardı. Her yöne doğru kilometrelerce uzanan boş bir arazi vardı. Dik yamaçlar, tek tük ağaç kümeleri, çayırlar ve kurumuş dereler de bu tabloyu tamamlayan diğer unsurlardı.
Sonunda yol aşağı doğru kıvrılıp onları deniz kenarına getirdi. Manzara gerçekten de muhteşemdi. Normalde gayet kuvvetli olan rüzgar şimdi cılız bir esinti halinde denizin üzerini dalgalandırıyordu. Gittikleri yol zaman zaman

yokuş yukarı gidip bazen de tepelerin arkasına saklanıyor ve ardından tekrar okyanusun manzarasını ayaklarına seriyordu.
"İleride bir tane daha kontrol noktası var," dedi Astrid. "Orada bir güvenlik görevlisi varsa koşup öpeceğim," diye espri yaptı Quinn.
"Burası sürekli korunur," diye açıkladı Astrid. "Santrali koruyan adeta özel bir ordu var."
"Eskiden varmış daha doğrusu," diye düzeltti Sam.
Üzeri dikenli tellerle çevrili demir bir çitin önünde durdular. Görebildikleri kadarıyla bu çit iki yana doğru alabildiğine uzanıyordu. Buradaki güvenlik binası daha çok bir kaleyi andırıyordu. Büyük saldırılara dayanabilecek şekilde inşa edilmişti. Oldukça yüksek olan tel kapı da ancak içerideki bir düğmeyle açılabiliyordu.
Durup bir süre bu engeli nasıl aşacaklarını düşündüler. "İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Astrid.
"Biri kapının üzerinden tırmanacak," diye cevap verdi Sam. "Kimin gideceğine karar vermek için taş, kağıt, makas oynayalım mı?"
Çocuklar aralarında taş, kağıt, makas oynadılar ama Sam kaybetti.
"Dostum, kağıdı mı seçtin? Haydi ama!" diye takıldı Quinn. "İlk elde makası seçmek gerektiğini herkes bilir."
Sam telleri hızla tırmandı ama tepedeki dikenli teller hızını kesti. Tişörtünü çıkartıp tellerin üzerine sardı. Tam bir bacağını aralıktan geçirmişti ki dikenler kalçasına batınca acıyla bir çığlık atıp aşağı yuvarlandı. Kendisi aşağı düşerken tişörtü de tellerde kalmıştı.
Güvenlik binasına girdi. İçerideki klima tüm gücüyle çalıştığı için oda buz gibiydi. Tişörtü üzerinde olmadığı için şanssızdı.
Önündeki ekranlar az önce geçtikleri yolu gösteriyor ve zaman zaman da tepeler, okyanus, ve boş arazinin göriintüleri arasında geçiş yapıyordu. Monitörlerden ayrıca sadece yetkili personelin girebildiği odaların girişleri de kontrol ediliyordu.
Dinlenme odasına girince askıda asılı duran bir giriş kartını farketti. Büyük ihtimalle sahibi kartı buraya astıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Sam kartı alıp boynuna taktı.
Kontrol odasındaki bir soyunma dolabının içinde gri-yeşil renklerde bir asker gömleği asılıydı. Gerçi bedeni Sam'e göre fazlasıyla büyüktü ama seçme şansı yoktu. Karşısındaki duvarda silah rafı duruyordu. Odanın içinde yağ ve sülfür karışımı bir koku vardı.
Uzunca bir süre silahlara baktı. Tam otomatik silahların karşısında beysbol sopalarının hiç şansı kalmazdı.
"Sakın aklından bile geçireyim deme."

Silahların yanından uzaklaşıp odanın kapısını kapattı. Ancak eli yine de bir süre kapı tokmağının üzerinde tereddüt ederek durdu. Ardından başını sallayıp aklını toparladı. Hayır. İşlerin o noktaya varmasına izin vermeyecekti.
Henüz.
Gücün baştan çıkarıcı etkisi aklını bulandırmıştı. Böyle bir fikrin zihnini kurcalamasına nasıl izin verebilmişti?
Giriş kapısını açan düğmeye bastı.
"Niye bu kadar geciktin?" diye şüpheyle sordu Quinn. "Üzerime giyecek bir şeyler aradım."
Nükleer santral karşılarındaydı. Büyük, depo benzeri binalardan oluşan, iki yanında devasa kubbeleri olan etkileyici bir yapıydı.
Sam hayatı boyunca burası hakkında türlü şey duymuştu. Perdido Sahili'nde yaşayan insanların neredeyse yarısı burada çalışırdı. Ağızdan ağza anlatılan bir sürü hikaye dinlemişti ama bunlar gözünü hiç korkutmamıştı. Oysa şimdi, binayı -denizin ve dağların arasına sıkışıp kalmış dev canavarıkendi gözleriyle görünce sinirlerinin gerildiğini hissetti. "Kentteki bütün evleri buraya sığdırabilirsiniz," dedi Sam. "Daha önce hiç bu kadar yakınma gelmemiştim. O kadar büyük ki."
"Bana Roma'ya gittiğim zaman gördüğüm Aziz Peter Katedrali'ni hatırlattı. O da çok büyük bir yapıdır," dedi Quinn. "Sanki, bilirsiniz, insan yanında kendini çok küçük hisseder ya işte. içinizden yüceliği karşısında önünde diz çökmek geliyor.'"Bu biraz aptalca bir soru olacak ama radyoaktiviteye maruz kalmayız, değil mi? diye sordu Edilio.
"Burayı Çernobil mi sandın?" diye cevap verdi Astrid kızarak. "Orada emniyet kuleleri bile yoktu. Bu gördüğünüz kubbeler onun için var. Esas reaktörler bu kubbelerin içinde. Böylece bir sızıntı veya benzeri bir tehlike yaşanırsa radyoaktif gazlar ve serpintiler bunların içinde birikerek dışarı sızmıyor."
Quinn, Edilio'nun sırtına dostane bir şaplak attı. "Bu yüzden endişelenecek bir şey yok. Tabii unutmamak gerekir ki, bu bölgenin adı Nükleer Serpinti Bölgesi. Neden acaba? Madem her şey bu kadar güvenli."
Quinn ve Sam hikayeyi zaten biliyorlardı. Bu sırada Astrid kubbeleri işaret etti. "Daha yeni gözüken kubbenin üst kısmının renginin farklı olduğunu farkettin mi? Oraya bundan yaklaşık on beş yıl önce bir göktaşı çarptı. Şimdi de benzer bir şey yaşama şansımız nedir sizce?"
"Bir kez bile yaşanma şansı neydi dersin peki?" diye kızın sorusuna soruyla karşılık verdi Quinn.
Edilio gökyüzüne bakıp "Göktaşı mı?" diye tekrar etti. Güneş şimdi tepedeki yerini kaybetmiş denize doğru alçalıyordu.
"Hızla yeryüzüne gelen küçük bir göktaşı," diye anlatmaya devam etti Astrid. "Kubbelerden birine çarpıp paramparça etmiş. Adeta buharlaştırmış. Reaktöre de

isabet edip daha da derinlere inmiş. Aslında o kadar hızlı olması bir bakıma iyiymiş de."
Sam sahneyi kafasında canlandırmaya çalıştı. Akıl almaz bir hızla yol alan, alevler içindeki uzaydan gelen bir kayanın kubbeye çarptığı anı hayal etti.
"Peki hızlı olması neden iyiymiş?" diye sordu Sam. "Çünkü yüzde doksan oranında uranyumdan oluşuyormuş ve tüm bu uranyum açılan iki yüz metrelik kraterin içine gömülmüş. Geriye de sadece çukuru kapatıp üzerine yeni bir reaktör inşa etmek kalmış."
"Birinin öldüğünü duymuştum."
Astrid başıyla onayladı. "Mühendislerden biri. O sırada reaktör bölgesinde çalışıyormuş sanırım."
"Yani yerin altında uranyumun gömülü olduğunu ve kimsenin bunu tehlikeli bulmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Edilio.
"Uranyum ve talihsiz birinin kemikleri," diye ekledi Quinn. "Perdido Sahili'ne hoşgeldiniz. Sloganımız: Radyasyon mu? Ne radyasyonu?"
Astrid önden yürümeyi sürdürdü. Daha önce babasıyla beraber buraya sayısız kere gelmişti. Türbün odasının bir köşesinde kimsenin dikkatini çekmeyen ve üzerinde yazı da bulunmayan bir kapıya yöneldi. Sam boynundaki kartı makineye okutunca kapı açıldı. İçeri girdiklerinde kendilerini devasa büyüklükte, tavanı iç içe geçmiş kirişlerden oluşan, beton zeminli bir odada buldular. Burada her biri bir lokomotiften daha büyük dört adet motor vardı. Odanın içindeki ses inanılır gibi değildi.
Astrid sesini duyurmak için bağırmaya başladı. "Bunlar türbünler. Uranyumun reaksiyona girmesi sonucu ortaya büyük bir ısı çıkar, daha sonra bu ısı da suyu buharlaştırıp bu türbünleri döndürür ve elektrik üretir."
"Yani bunları döndüren içlerindeki devasa fareler değil diyorsun?" diye takıldı Quinn. "Yanılmışım öyleyse."
Sam, Quinn'e bir bakış attı. "Önce burayı arasak iyi olacak."
Quinn de alaycı bir selamla çocuğa karşılık verdi. Odanın içine dağıldılar. Astrid, Küçük Pete'in çağrıldığında genelde buna karşılık vermediğini tekrar hatırlattı.
Onu bulmanın tek yolu küçük bir çocuğun saklanabileceği büyüklükteki her bir köşeyi didik didik aramaktı.
Ancak bir süre aradıktan sonra çocuğun odada olmadığına karar verdiler.
Astrid aramaya başka yerde devam etmelerini işaret etti. Karşılarına çıkan iki kapıyı geçtikten sonra tekrar birbirlerini normal konuşma tonunda duyabiliyorlardı.
Astrid, "Kontrol odasına gidelim," dedikten sonra diğerlerine yolu gösterdi. Loş bir koridordan geçip eski görünümlü kontrol odasına girdiler. Amerikan Ulusal

Havacılık ve Uzay Dairesi -NASA'nm uzay roketi fırlatma odalarından birini andırıyordu burasıeski model bilgisayarlar, titreşen bilgisayar monitörleri, bilgi ekranları ve üzerinde bir sürü ışıklı düğmenin yanıp söndüğü çok sayıda kontrol panelinden oluşuyordu.
Küçük Pete odanın bir köşesinde oturmuş ileri geri sallanarak elindeki Game Boy'la oynuyordu.
Astrid ona doğru koşmadı. Sam, kızın kardeşine bakan gözlerinde düşkırıklığını andıran bir ifade yakaladı bu sırada. Biraz çökmüş gibi duruyordu.
Ardından kendini biraz zorlayarak gülümsemeyi başardı ve ona doğru yaklaştı.
Sanki hiçbir şey olmamış gibi "Petey," dedi sakin bir ses tonuyla. Gören de çocuğun tek başına bir nükleer santralin kontrol odasında elindeki Game Boy'la oynuyor olmasında hiçbir gariplik olmadığını sanırdı.

"Neyse ki reaktöre girmemiş," dedi Quinn. "Emin olun oraya beni hiçbir güç sokamazdı çünkü."
Edilio da bu fikre katıldığını belirtmek için başını salladı.
Dört yaşındaki Küçük Pete de ablası gibi sarışındı. Yüzündeki çiller ve biraz kızı andıran görüntüsüyle çok tatlı bir çocuktu. Dışarıdan bakınca hiç de öyle aptal gibi durmuyordu. Hatta bilmeseniz gayet normal ve aksine zeki bir çocuk olduğunu bile düşünebilirdiniz.
Astrid ona sarılınca hiç tepki vermedi. Anca bir dakika kadar bir süre geçtikten sonra tek elini oynadığı Game Boy'un kumandasından kaldırıp dalgın bir ifadeyle kızın saçlarını okşadı.
"Bir şeyler yiyebildin mi?" diye sordu kız. Ardından sorusunu daha basitleştirdi, "Aç mısın?"
Çocuğun ilgisini çekebilmek için belli bir tarzda konuşması gerekiyordu. Her soru sorduğunda elleriyle çocuğun kafasını iki yanlardan nazikçe tutup görüş açısını daraltması ve kulaklarını da çocuğun dışarıdaki sesler yerine kendi sesine odaklanabilmesi için hafifçe örtmesi lazımdı. Konuşurken de yüzünü çocuğunkine yaklaştırıp bağırmadan ve kelimelerin üzerine basarak iletişim kurmalıydı onunla.
"Aç mısın?" diye tekrar üstüne basarak sordu.
Çocuğun gözleri bir an hareket etti ve ardından başını evet anlamında salladı
"Tamam."
Edilio duvarların büyük bir bölümünü kaplayan eski görünümlü cihazları inceliyordu. Ardından kaşlarını çattı. "Her şey normal gibi gözüküyor."
Quinn alaycı bir tavırla cevap verdi, "İyi bir golf arabası sürücüsü olduğun kadar iyi bir nükleer mühendis miydin aynı zamanda?"
"Ben sadece göstergelere göz gezdirdim abi ve bildiğim kadarıyla yeşil ışık her

şey yolunda demektir, öyle değil mi?"Ardmdan da üzerinde üç tane bilgisayar monitörü bulunan bir masanın önündeki döner sandalyeye oturdu.
"Burada yazanlardan hiçbir şey anlamıyorum. Sadece sayılar ve semboller var."
"Dinlenme odasına gidip Petey için yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacağım," dedi Astrid. Tam kız uzaklaşırken Pete mızmızlanmaya başladı. Sesi tıpkı kukla oyunlarındaki kuklaların mızmızlanmasını andırıyordu.
Astrid dönüp yalvaran gözlerle Sam'e baktı. "Çoğunlukla benim etrafta olduğumun bile farkında olmaz. Tam da benimle iletişim kurmuşken onu bırakıp gitmek istemiyorum."
"Ben gidip bir şeyler getiririm. Neyi sever?"
"Çikolataya asla hayır demez. O..." tam bir şeyler daha söyleyecekti ki sustu.
"Ben bir şeyler ayarlarım merak etme."
Edilio, odadaki en modern görünümlü cihazın başına geçmişti: Duvara monte edilmiş bir plazma ekran.

Quinn de sandalyelerden birine kurulmuş ekranına bakıyordu. "Bak bakalım diğer kanallarda ne var. Bu kanal çok sıkıcıymış."
"Bu bir harita," dedi Edilio. "Şurası Perdido Sahili. Tepelerin ardında bazı ufak kasabalar da var. San Luis'e kadar her yeri gösteriyor."
Haritanın üzerindeki ışıklar mavi, pembe ve beyaz renklerde yanıp sönüyordu. Ortada ise tıpkı bir boğanın gözü gibi yanan kırmızı bir ışık vardı.
Pembe ışıkla gösterilen yerler olası bir sızıntı durumunda serpinti tehlikesi olan yerler," diye açıkladı Astrid. "Kırmızı ise radyasyonun en yüksek olacağı tehlike bölgesi. Tablo rüzgar, yer şekilleri, hava akımları ve bunun gibi bilgilere göre oluşturuluyor."
"Yani pembe ve kırmızı tehlike demek?" diye sordu Edilio. "Aynen öyle. Serpintinin kabul edilebilir düzeylerden çok daha yüksek olacağı noktaları gösteriyor." "Çok fazla nokta var."
"Ama tuhaf olan bir şey var," dedi kız. Küçük Pete'i de yanma alıp haritaya yaklaştı. "Daha önce haritayı hiç böyle görmemiştim. Genelde tehlikeli bölge okyanus tarafından gelen rüzgarlardan dolayı hep iç bölgelere doğru genişlerdi. Hatta bazen bütün Santa Barbara Bölgesi'ni ve havanın durumuna bağlı olarak ulusal parkı içine aldığı bile olurdu."
Oysa şimdi, pembe ışıklar tam bir daire oluşturuyordu ve kırmızı nokta da bunun tam ortasına denk geliyordu.
"Bilgisayar uydudan veri alamıyor olsa gerek," dedi Astrid. "O yüzden fabrika ayarlarına dönmüş olmalı. On beş kilometre yarı çaplı kırmızı bölge ve yüz elli kilometre yarı çaplı pembe bölge demek oluyor bu da."
Sam haritadan başlangıçta bir anlam çıkaramadı. Ardından harita üzerindeki

şehir, sahil şeridi ve diğer noktalar ona tanıdık gelmeye başladı.
"O zaman bütün kasaba kırmızı bölgenin içinde kalıyor." Astrid başını salladı.
"Kırmızı bölge kasabanın güney ucuna doğru uzanıyor." "Aynen öyle."
Sam, kızın da kendisinin farkettiği şeyi gördüğünden emin olmak için dönüp yüzüne baktı. "Tam da Clifftop'un üzerinden geçiyor."
"Evet," diye cevap verdi kız. "Geçiyor." "Sen de benim düşündü..."
"Haklısın. Çevremizi saran bariyerin tam da kırmızı bölgenin sınırını çiziyor olması çok tuhaf bir tesadüf. Yani en azından bariyerin geçtiğini bildiğimiz yerlerle birebir örtüşüyor. Tabii bütün kırmızı bölgeyi sarıyor mu bilmiyoruz henüz."
"Bu, bir radyasyon sızıntısı olabileceği anlamına gelebilir mi?"
"Sanmam. O zaman her yerde alarmlar çalardı. Yine de tuhaf tabii, bir tür sebep sonuç ilişkisi ama tersten işliyor. Bariyer hava bilgilerinin gelmesini engelledi ve bu yüzden
bilgisayar fabrika ayarlarına döndü. îlk olarak bariyer ortaya çıktı ve ardından harita bu hale geldi. O zaman bariyer nasıl olur da haritada önceden belirlenmiş bu alanla birebir örtüşebilir ki?"
Sam başını sallayıp acı bir gülümsemeyle, "Yorulmuş olmalıyım. Aklım karıştı. Gidip yiyecek bir şeyler bulacağım," dedi ve Astrid'in kendisine gösterdiği yoldan koridora çıktı.
Arkasını dönüp baktığında kız orada dikilmiş yüzünde sert bir ifadeyle haritayı inceliyordu.
Birden Sam'i farketti. Bakışları bir an için birbirine kenetlendi. Kızın yüzünde sanki suçüstü yakalanmış gibi ürkek bir ifade vardı. Bir kolunu korumak ister gibi şimdi yine oyununa dalmış olan Küçük Pete'e sardı. Gözlerini kırptı, derin bir nefes aldı ve ardından çocuğa arkasını döndü.

ON İKİ

272 SAAT, **47** DAKİK A
" K A H V E , " dedi MARY. Bu kelime kulağa sanki sihirli gibi geliyordu. "Kahve. Şu anda tek ihtiyacım olan bu."
Barbara Kreşi'nin daracık öğretmenler odasındaki buzdolabının içini didik didik arayıp yemek yemeyi reddeden küçük bir kız için yiyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Yorgunluktan ölmek üzereydi ki, o anda kahve makinesini farketti.
Annesi de yorgun olduğu zamanlarda böyle yapardı. Mary'nin geceyarısı yardım çığlığına cevap olarak Howard bir kutu bebek bezi getirmişti. Ancak bunlar da yeni doğanlar için olduğundan bir işe yaramazdı. Howard ayrıca iki damacana süt, altı paket cips ve daha bir sürü işe yaramaz ıvır zıvır getirmişti. Mary onun ağlayan üç yaşında bir çocuğu tokat atmakla tehdit ettiğini gördüğü anda da

Howard'! hemen oradan kovmuştu.
Anna ve Emma adındaki ikizler kendi istekleriyle yardımcı olmak için yanına geldiler. Ancak daha fazla insana ihtiyaçları vardı. En azından Mary iki saatlik bir uyku çeke bildi.
Ancak, sabah uyandığında -hatta sabah değil öğlen demek daha doğru olurdune saatten haberi vardı ne de nerede olduğundan. Sarhoş gibiydi resmen.
Daha önce hiç kahve yapmamıştı. Uykulu gözlerle makineyi çözmeye çalıştı. Karşısındaki tezgahta bir kepçe ve kahve filtreleri duruyordu.
İlk denemesi sadece uzun bir bekleyişle sonlandı. Çünkü yaklaşık on dakika kadar komadaymış gibi oturup kahve makinesine baktıktan sonra su koymayı unuttuğu aklına geldi. Kapağı açıp su koyunca da bu sefer makine ısındığı için havaya bir sıcak su buharı yükseldi. Beş dakika daha uğraştıktan sonra burnuna mis gibi kahve kokusu geliyordu artık.
Kendine bir fincan koyup tedirgin bir şekilde ucundan bir yudum aldı. Çok sıcak ve bir o kadar da acıydı. Süt kalmamıştı ama hala biraz şeker vardı. Fincana iki kaşık şeker koydu.
Şimdi daha iyiydi.
Hala çok iyi denemezdi ama kesinlikle daha iyiydi.
Fincanı alıp içeri döndü. Altı çocuk ağlıyordu. Altlarının değişmesi lazımdı. Bebeklerin de karınlarının doyurulması gerekiyordu. Yine.
Üç yaşındaki sarışın bir kız çocuğu Mary'yi görünce koşarak üzerine gelince Mary de bir anda boş bulunup kollarını uzattı. Kahve kızın boynuna ve omuzlarına döküldü.
Çocuk acı içinde haykırdı. "Ah, Tanrım."
John koşarak yanına geldi. "Ne oldu?" Küçük kız avazı çıktığı kadar bağırıyordu.
Mary ise yaşadığı şok yüzünden donmuş gibi duruyordu. "Ne yapacağız şimdi?"
Anne, kollarında bir bebekle yanlarına geldi. "Aman Tanrım. Burada ne oldu?"
Küçük kızın çığlıkları duracak gibi değildi.
Mary dikkatlice elindeki fincanı yanındaki masaya bıraktı ve ardından, önce odayı ve sonra da binayı terketti.
Ağlayarak iki blok ötedeki evlerine koştu ve kapıyı hışımla açarak içeri daldı. Gözyaşları önünü görmesini çok zorlaştırıyordu ve hıçkırıklar yüzünden bütün vücudu sarsılıyordu.
İçerisi serin ve sessizdi. Her şey her zaman olduğu gibi yerli yerindeydi. Tek fark içerinin çok sessiz olmasıydı. O kadar sessizdi ki, hıçkırıkları o sessizlikte sanki vahşi bir hayvanın sesleriymiş gibi geliyordu kulağa.
Mary kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Her şey yoluna girecek. Hepsi yine eskisi gibi olacak." Çocuklara uzunca bir süredir söylediği yalanın aynısıydı bu.

Hıçkırıkları biraz hafiflemeye başladı.
Mutfak masasının sandalyelerinden birini çekip oturdu. Biraz daha ağlamak niyetiyle yüzünü kollarının arasına gömdü ama artık içinden gelmiyordu.
Bir süre sadece kendi nefes alıp vermesini dinledi. Masanın tahta yüzeyini inceledi. Kendini çok yorgun hissediyordu. Anne ve babasının evde olmadığına inanmak çok güçtü.
Nereye gitmişlerdi? Bütün yetişkinler nereye kaybolmuştu? Yatak odası ve yatağı üst kattaydı.
Bunu yapamazdı. Uyuyamazdı. Bunu yapacak olursa saatlerce uyanamazdı bir daha.
Çocukların ona ihtiyacı vardı. Kardeşi, zavallı John, kendisi paniğe kapılıp kaçtığında her şey onun üzerine kalmıştı. Buzdolabının kapağını açtı. Bir kutu dondurma. Çikolata. Bunları yiyebilirdi. Böylece kendini biraz daha iyi hissedecekti.
Onları yiyebilirdi ama sonra kendini daha kötü hissedecekti.
Bir başlayacak olursa duramazdı. Pişmanlık artık katlanılamayacak boyutlara ulaşana kadar yer ama yine de duramazdı. Sonra da hepsini kusmak için kendisini zorlaması gerekirdi.
Mary on yaşından beri bulimia hastasıydı. Başlangıçta bu durum az yemek yemeyle başlayıp zamanla yediklerini çıkarmaya dönüşmüştü ve sonunda neredeyse yirmi kilo kadar kalmıştı. Dişleri mide asidinden dolayı eriyip renkleri değişmişti.
Bir süre durumunu gizlemeyi başarmış olsa da, ailesi bir zaman sonra sırrını öğrenmişti. Ardından da terapistler, özel bakımlar başlamış ama hiçbiri tam olarak düzelmesini sağlamamıştı. Tabii sonunda kaçınılmaz olarak ilaç tedavisine geçilmişti. Hazır aklına gelmişken, ilacından alması gerekiyordu.
Prozac oldukça işini görüyordu. Yemek yemesi düzene girmiş ve artık kusmaz olmuştu. Fazladan aldığı kilolardan da kurtulmuştu bu sayede.
Peki şimdi niye yemeyecekti? Neden olmasın ki? Buzdolabından gelen soğuk hava yüzüne çarptı. Dondurma ve çikolata tam karşısındaydı. Ne zararı olabilirdi ki? Sadece bir kerelik. Hem bu kadar korkmuş, yalnız ve yorgun bir anında üstelik.
Sadece bir tane çikolata.
Titreyen parmaklarıyla kutudan bir tane çıkardı ve ambalajını açtı. Daha ne olduğunu bile anlamadan ağzına atmıştı bile. Soğuk ve lezzetli çikolata ağzında eriyordu.
Hepsini yedi. Bir kurt gibi bütün çikolataları yedi. Dolaptan dondurma kutusunu aldığında neredeyse ağlamak üzereydi. Dondurmayı hafif eriyince daha çok seviyordu. Tıpkı çikolatalı şurup gibi. Hepsini içip bitirebilirdi.

Büyük bir çorba kaşığı buldu. Kaşığı büyük bir açgözlülükle kutuya daldırıp kocaman bir kaşık dondurmayı ağzına götürdü. O kadar hızlı yedi ki tadını bile doğru düzgün alamadı.
Bir yandan ağlayıp bir yandan da yiyordu. Parmaklarına bulaşan dondurmaları bile yalıyordu.
Kaşıkta kalan dondurmayı da yaladı. Yeter, dedi kendi kendine.
Dolaptan iki tane büyük boy çöp torbası çıkartıp birinin içini çocukların yiyebileceği şeylerle doldurdu. Bisküvi, fıstık ezmesi, bal, mısır gevreği, gofret ve çerez.
İkincisini alıp yukarı çıktı ve yastık kılıfları, yatak örtüleri, tuvalet kağıtları ve havluları bunun içine tıkıştırdı. Havlular önemliydi çünkü bebek bezi yerine de kullanılabilirdi. Bir şişe Prozac buldu. İçinde, dikdörtgen şekilli yeşil ve turuncu renkteki hapların bulunduğu şişenin kapağını açtı.
Avcuna musluktan aldığı suyla bir tane yuttu hemen.
Geriye sadece iki tane hap kalmıştı. Torbaları kapının önüne sürükledi.
Ardından tekrar yukarı çıkıp banyoya daldı ve kapıyı da arkasından dikkatlice kilitledi.
Tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kusma refleksi midesindekileri dışarı çıkartana kadar parmağını boğazına soktu.
İşi bitince dişlerini fırçalayıp tekrar aşağı indi ve torbaları sürükleyerek kreşe götürmeye başladı.
"Sanırım Küçük Pete bisikletin önünde gitmeyi başaramaz," dedi Sam.
"Hayır, bu pek mümkün değil,"
"Tamam o zaman, biz de yürüyerek gideriz. Saat sanırım dört şu anda. Bu gece burada kalıp yola sabah çıksak daha iyi olur diye düşünüyorum. Sen ne dersin Quinn? Gidelim mi yoksa kalalım mı?"
Quinn omuz silkti. "Benim pilim bitti. Üstelik burada şeker otomatı da var."
Santral müdürünün odasında Astrid'in kardeşiyle paylaşabileceği bir koltuk vardı. Edilio'ya da koltuğun yastıklarından bir yatak yaptılar.
Sam ve Quinn revir karşılarına çıkana kadar tesisin içini dolandılar. İçeride sedyeler ve revir yatakları vardı.
Quinn bunları görünce güldü. "Sörf tahtalarımızı bulduk ahbap."
Sam bunların üzerinde uyumanın rahat olup olmayacağını düşünüyordu ki Quinn koşarak tekerlekli sedyelerden birinin üzerine atladı ve duvara toslamadan önce bir süre üzerinde gitmeyi de başardı.
"Tamam. Bunu ben de yapabilirim."
Birkaç dakika terkedilmiş koridorlarda sedye sörfü yaptılar. Bu sırada Sam hala gülebildiğini farketti. Quinn'le en son sörf yapalı bir milyon yıl olmuş gibi geliyordu şimdi ona. Belki daha bile fazla.

Sedyelerini kontrol odasına park ettiler. İkisi de kontrol panellerinin gerçekte ne işe yaradıklarını bilmiyorlardı ama acil bir şey olursa hemen müdahale edebilsinler diye burada yatmaya karar verdiler.
illllllllllll
Edilio bu sırada her birine birer radyasyon giysisi bulup getirmişti. Kask, hortum ve buna bağlı birer oksijen tüpü bulunan kıyafetler astronotların giydikleri şeylere benziyordu.
"İyi etmişsin, Edilio," dedi Quinn. "Ne olur ne olmaz diye mi?"
Edilio'nun yüzünden orada bulundukları için son derece huzursuz olduğu belli oluyordu.
"Aynen öyle. Ne olur ne olmaz."
Quinn'in sırıtması üzerine Edilio, "Tüm olayların merkezinin burası olduğunu düşünmüyor musunuz hiç? Şu haritaya bir bakın. Kırmızı bölge tam da bariyerin geçtiği yerleri gösteriyor. Belki de şu Howard denilen eleman bir bakıma haklıydı. Radyoaktif Serpinti Gençliği Bölgesi muhabbeti yani? Tesadüf olamayacak kadar tuhaf bir durum."
Astrid'in buna itirazı vardı. "Radyasyon bariyerlerin ortaya çıkmasına veya insanların ortadan kaybolmasına yol açmaz."
"Ama sonuçta tehlikeli bir şey, öyle değil mi?"
Quinn bir iç çekip muhabbetten sıkılmış bir halde sedyesini karanlık bir köşeye itti. Sam ise Astrid'in cevabını bekliyordu.
"Radyasyon seni öldürebilir," diye onayladı kız. "Bir anda da öldürebilir, yavaş yavaş da. Kanser olabilirsin, hastalanabilirsin veya hiçbir şey de olmayabilir. Tabii bir de mutasyonlara yol açabilir."

"Aniden pençeleri çıkan martılar gibi mi mesela?"
"Evet ama bunun olması çok uzun bir süre alır. Bir gecede olabilecek bir şey değil," dedikten sonra kalkıp Küçük Pete'in elini tuttu. "Onu yatırmam gerekiyor." Tam giderken omzunun üzerinden Edilio'ya seslendi. "Merak etme, bir gecede mutasyon geçirecek halin yok."
Sam, sedyesinin üzerine uzandı. Astrid ışık düğmesini bulup kapatınca odanın içi zifiri karanlık oldu birden. Sadece kontrol panellerinin lambaları yanıp sönüyordu.
Sam'e kalsa biraz daha fazla ışığı tercih ederdi. Uyuyup uyuyamayacağını merak etti.
Quinn'le en son sörfe gittikleri zamanı düşündü. Cadılar Bayramı'ndan hemen bir gün sonraydı. Kasım ayında güneşli bir gündü ama Sam'in hafızasında bütün detaylar o gün olduğundan bile dalıa canlıydı. Kayalar, taşlar ve kumlar altın gibi parlıyordu. Dalgalar ise mükemmeldi, adeta canlı gibiydiler. Mavi, yeşil ve

beyaz dalgalar bütün dertlerini geride bırakmasını söyleyip onu çağırıyordu.
Birden kafasını kaldırdı ve annesini tepenin üzerinden gülümseyip ona el sallarken gördü. O günü çok iyi hatırlıyordu. Sam'in sörfe gittiği sabahlar çoğunlukla kadın uyuyor olurdu. Ancak o gün gelip çocuğu izlemişti.
Üzerinde mavi-beyaz çiçek desenli eteğiyle beyaz renk bluzu vardı. Normal renginden çok daha açık görünen saçları hafif rüzgar eşliğinde dalgalanıyordu. Oradan son derece narin ve savunmasız gözüküyordu. Çocuğun içinden kadına uçurumun kenarından uzaklaşmasını söylemek geldi.
Ama onu duyamazdı.
Kadına doğru seslendi ama kadın onu duymuyordu. Birdenbire dalmış olduğu uykudan uyandı. Bulundukları odada pencere olmadığı için hala gece mi yoksa gündüz mü olduğunu anlamak imkansızdı. Bir tek o uyanıktı.
Sedyeden doğrulup ses çıkarmamaya özen göstererek aşağı indi. Gidip tek tek herkesi kontrol etti. Quinn bu defa uykusunda konuşmadan sessizce uyuyordu. Edilio, Astrid'in ona verdiği yastıkların üzerinde horluyordu ve Astrid ise yanında yatan Küçük Pete'le beraber koltuğun üzerine kıvrılmıştı.
Aileleri olmadan geçirdikleri ikinci geceydi. İlk geceleri bir otelde geçmişti ve şimdi ise bir nükleer santralin içindeydiler.
Kim bilir yarın nerede olacaklardı?
Sam tekrar eski yaşamına geri dönmek istemiyordu. Annesini istiyordu ama yaşadıkları evi hiç sevmiyordu.
Müdürün odasındaki masanın üzerinde duran bir iPod gözüne ilişti. Gerçi masasındaki resminden gördüğü kadarıyla altmış yaşlarında olan adamın müzik zevki konusunda pek umutlu değildi ama tekrar uyuyabileceğini de sanmıyordu.
Sessiz bir şekilde masasına doğru ilerlerken neredeyse Astrid'in koluna çarpacaktı. Masanın başına gidip sandalyeyi arkasında, içinde golf kupalarının durduğu dolaptan ses çıkarmamaya özen göstererek uzağa çekmeye başladı.
Ancak tam o sırada ayağına bir şey sürtündü, bir fare.
Yerinden sıçrayan çocuk gerisin geri cam dolaba çarptı.
Odanın içinde birden korkunç bir şangırtı koptu. Küçük Pete'in gözleri anında açıldı.
"Özür dilerim," diye söze başladı ama daha başka bir kelime bile söyleyemeden çocuk ağlamaya başladı. Kulağı son derece rahatsız eden bir sesti bu. İnsanın kulağını tırmalayan, bir maymunun çığırtılarını andıran bir ses.
"Bir şey yok. Bir şey—"
Boğazı .tıkandı ve hiçbir şey söyleyemez oldu. Ağzını açıyor ama ses çıkaramıyordu.
Nefes alamıyordu.
Elleriyle boğazına sarıldı. Sanki görünmeyen bir elin çelik parmakları boğazını

yakalamış, onu boğuyordu. Elleriyle boğazını kavrayan görünmez parmaklardan kurtulmaya çalışırken Küçük Pete de uçmaya çalışan bir kuş gibi kollarını iki yanda sallamaya başladı.
Birden Küçük Pete'in ağlamaları çığlığa dönüştü.
Edilio ve Quinn de bu sırada uyanmış odaya koşuyordu. Sam'in gözbebeklerinde toplanan kan görüşünü engellemeye başladı. Kalbi tekliyordu. Ciğerleri büzüşüyordu ve her geçen saniye içlerine daha az hava giriyordu.
"Petey, Petey, her şey yolunda," diyerek çocuğu sakinleştirmeye çalıştı Astrid. Çocuğun kafasını tutup onu kucakladı. Gözlerinden ne kadar büyük bir korku içinde olduğu anlaşılıyordu. "Pencere kenarındaki koltuk, Petey. Pencere kenarındaki koltuk, pencere kenarındaki koltuk, pencere kenarındaki koltuk."
Sam masaya doğru sendeledi.
Astrid Küçük Pete'in Game Boy'unu aramaya başladı ve bulunca da hemen açma düğmesine bastı.
"Neler oluyor?" diye bağırdı Quinn.
"Bir şey onu korkuttu," dedi kız. "Sese karşı çok hassastır. Korkunca kontrolünü kaybeder. Her şey yolunda Petey, sorun yok, ben buradayım. İşte bak oyuncağın da burada." Sam bağırıp hiçbir şeyin yolunda olmadığını söylemek istedi. Boğuluyordu. Ancak ses çıkarmayı başaramadı. Kafası bulanmaya başlamıştı.
"Hey, Sam, sen ne yapıyorsun?" diye sordu Quinn. "Boğuluyor!" diye bağırdı Edilio.
"Şu aptal çocuğu susturamaz mısınız?"
"Herkes sakinleşene kadar susmaz," diye karşılık verdi Astrid. "Pencere kenarındaki koltuk, Petey, haydi pencere kenarındaki koltuğuna git."
Sam bir dizinin üzerine çöktü. Bu delilikti.
Ölüyordu.
Korku onu pençesine aldı.
Etrafındaki dünya gitgide kararıyordu.
Avuçları dışa dönük bir şekilde elleri boşluğa uzandı.
Birden gözleri kör eden bir şimşek çaktı odada.
Sanki küçük bir yıldız stıpernovaya dönüşüp müdürün odasına düşmüştü.
Sam bilincini kaybedip yere devrildi.
On saniye sonra kendine geldiğinde sırtüstü yerde yatıyor ve Quinn'le Edilio'nun dehşet dolu yüzleri ona bakıyordu.
Küçük Pete sakinleşmiş ve gözleri elindeki Game Boy'a sabitlenmişti yine.
"Yaşıyor mu?" diye sordu Quinn. Az önce olanlar yüzünden adeta şoka girmişti.
Sam keskin ve ani bir nefes aldı. Ardından bir nefes daha. "İyiyim," diye zoraki bir cevap verdi.
"Bir şeyi var mı?" diye soran Astrid'di. Kızın sesinden paniğe kapılmış olduğu

hemen belli oluyordu. Yine de Küçük Pete'i tekrar korkutmamak için bağırmamaya özen gösteriyordu.
"O ışık da nereden çıktı?" diye sordu Edilio. "Siz de gördünüz mü?"
"Abi, o ışığı aydan bile görmüşlerdir." "Hemen burayı terkedelim."
Astrid "Peki nereye—" diye konuşmaya başlayacaktı ki Edilio kızın sözünü kesti.
"Umrumda bile değil. Burası dışında her yer olur."
"İşte bunda haklısın," diye onayladı Quinn. Sonra uzanıp Sam'i ayağa kaldırdı.
Sam'in başı hala dönüyordu ve ayakları da uyuşmuştu. Karşı koymak faydasızdı. Etrafındaki bütün yüzlerde bir panik dalgası vardı. Tartışacak veya açıklayacak vakit yoktu.
Konuşmayı başarabileceğinden de emin değildi zaten.
Sadece parmağıyla kapıyı işaret edip başını salladı.
Ardından koşmaya başladılar.

ON UÇ

258 SAAT, **59** DAKİKA

YANLARIN A hiçbir eşya almadan sadece koştular. En önde Quinn ve hemen arkasından da. diğerleri. Sam en arkadan geliyordu.
Giriş kapısını geçene kadar koşmaya devam ettiler. Sonunda durduklarında hepsi yere çömelmiş deli gibi soluyup ayaklarını dinlendirmeye çalışıyordu. Hava çok karanlıktı. Gece, nükleer santral sanki canlı bir şeymiş gibi gözüküyordu insanın gözüne. Etrafını aydınlatan yüzlerce spot ışığı binanın alt kısımlarını aydınlatırken yukarıda kalan bölümlerinin korkunç birer karartı olarak gözükmesine yol açıyordu.
"O da neyin nesiydi?" diye sordu Quinn. "Neydi o?" "Petey bir anda panikledi," diye cevap verdi Astrid. "Evet, orasını anladık. Ardından çıkan ışık da ne oluyor?" "Bilmiyorum," diye zorlukla konuşabildi Sam.
"Sen ne diye boğuluyordun dostum?"
!
"Boğuluyordum işte."
"Ne demek şimdi o? İnsan durduk yere boğulur mu?" "Bilmiyorum... belki uykumda yürüyordum ve bir şeyi ağzıma attım. O da boğazıma kaçmış olabilir."
Quinn'in bakışlarından öne sürdüğü mazeretin inandırıcılıktan ne kadar uzak olduğu belli oluyordu. Edilio'nun da gözlerinde bunu yutmadığını gösteren bir ifade vardı.
"Öyle olmuş olmalı," dedi Astrid.
Bu o kadar beklenmedikti ki, Sam bile yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi.
"Başka, ne onun boğulmasına yol açmış olabilir ki?" diye sordu kız. "Işık da

binâ içindeki bir alarm sisteminden gelmiş olmalı."
"Alınma Astrid ama böyle bir şeyin imkanı yok," dedi Edilio. Ellerini beline koyup Sam'e yaklaştı. "Abi, bize doğruyu söylemenin zamanı geldi. Sana saygı duyuyorum. Ancak yüzüme baka baka yalan söylemeye devam edersen sana nasıl güvenebilirim?"
Sam hazırlıksız yakalanmıştı. O ve diğerleri ilk defa Edilio'yu kızgın görüyorlardı.
"Ne demek istiyorsun yani?" diye sordu.
"Burada bir şeyler dönüyor ve bu seninle ilgili. Yanılıyor muyum? Şimdi de bu ışık çıktı. O ışığı daha önce de gördüm. Seni yanan binadan çıkarmadan hemen önce."
Quinn son söylenen sözün ardından başını hemen o yana çevirdi. "Ne? Ne diyorsun sen?"
"Bariyer ve ortadan kaybolan insanlar. Bunlar işin sadece bir kısmı. Başka tuhaf olaylar da meydana geliyor. Sende garip olan bir şeyler var, Sam. Astrid de bir şeyleri gizlemeye çalışıyor."
Sam, Edilio'nun haklı olduğunu farkederek şaşırdı: Astrid de bir şeyler biliyordu. Sırları olan bir tek kendisi değildi. İçinde bir rahatlama hissetti. Bu işte yalnız değildi artık. "Pekala," diyerek derin bir nefes aldı ve her şeyi anlatmadan önc e aklmdakileri toparladı.
"Öncelikle bunun ne olduğunu bilmiyorum, anladınız mı? Nereden ve nasıl geldiğini de. Bildiğim tek bir şey var ki bazen... bu ışık... ortaya çıkıyor."
"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Quinn.
Sam kollarını kaldırıp avuç içlerini arkadaşlarına doğru çevirdi. "Ben... dostum, kulağa delice geldiğini biliyorum ama o ışık benim ellerimden çıkıyor."
Quinn bir kahkaha patlattı. "Yok dostum, bunun kulağa delice falan geldiği yok. Delice olan senin benden daha iyi sörf yaptığını söylemen olurdu. Bu dediğin tam bir akıl hastalığı. Kafayı yemişsin sen. Görmeden hayatta inanmam."
"Nasıl yapıldığını bilmiyorum. Bugüne kadar dört defa oldu ama nasıl olduğunu bilmiyorum."
"Dört defa ellerinden lazer ışıkları saçtın yani," derken Quinn artık hem gülüp hem de bağırıyordu. "Seni, yaklaşık ömrünün yarısı kadardır tanırım ve sen şimdi gelmiş bana süper kahraman mı olduğunu söylüyorsun? Ha?"
"Doğruyu söylüyor," dedi Astrid.
"Haydi canım. Eğer öyleyse bize ispatlasın. Haydi göster bize."
"Söylemeye çalıştığım da bu işte, sadece paniklediğim veya korktuğum zamanlarda oluyor."
"Dört defa olduğunu söylemiştin," dedi Edilio. "Yangında olduğunu gördüm. Az önce de burada oldu. Peki diğer iki sefer ne zamandı?"

"Bir sefer de evde oldu. O... yani ben... evdeyken yaptım. Tıpkı bir ampul gibiydi. İçerisi çok karanlıktı. Bir kabus görmüştüm." O sırada Astrid'le gözgöze geldi ve kalasında başka bir ampul yandı. "Sen onu gördün," diye suçlayan bir ifadeyle konuştu. "Odamdaki ışığı gördün. Bunca zamandır biliyordun zaten."
"Evet. İlk günden beri biliyordum. Daha uzunca bir sii redir de Petey'nin durumundan haberdardım."
Edilio hala kafasında bir şeyleri yerli yerine koymaya çalışıyordu. "Yangın, burası, şu ampul olayı, üç etti."
"İlk seferi Tom'laykendi," dedi Sam. Ancak bu isim F.dilio'ya bir şey ifade etmiyordu. Quinn ise onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.
"Üvey baban mı?" diye sordu Quinn. "Eski üvey baban daha doğrusu."
"Evet."
Quinn, Sam'e sert bir bakış attı. "Abi, sandığım şeyi söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"
"Annemi inciteceğini zannetmiştim. Sandım ki... Uykudan yeni uyanmıştım ve merdivenleri indim. Mutfakta durmuş birbirlerine bağırıyorlardı. Tom'un elinde bir bıçak gördüm ve o anda bu ışık ortaya çıktı."
Sam gözyaşlarının gözlerine hücum ettiğini hissediyordu. Bu onu şaşırttı. Kendini üzgün hissetmiyordu oysa. Hatta rahatlamış bile denilebilirdi. Daha önce kimseyle bu konu hakkında konuşmamıştı. Anlattıkça omuzlarından bir yükün kalktığını hissediyordu. Ancak o bunları anlatırken Quinn'in bir adım geriye çekilip aralarına bir mesafe koyduğunu farketti.
"Annem biliyordu elbette. Hastaneye gittiğimizde olayı gizledi. Tom ise onu benim vurduğumu söylüyordu. Doktorlar sadece bir yanık gördüklerinden silahla yaralama olduğunu düşünmediler. Annem de Tom'un ocağın üzerine düşti'ığüyle ilgili bir hikaye uydurdu."
"Oğluyla kocası arasında bir seçim yapması gerekmiş," dedi Astrid.
"Aynen öyle. Tom da acısı biraz dinince, üvey oğlunun elinden çıkan ışıklarla kendisini yaraladığını söylemeye devam ederse, sonunun psikiyatri koğuşu olacağını anladı."
"Üvey babanı havaya mı uçurdun?"
"Vay canına! Nasıl yani? Ne yaptın bir daha söyle," dedi Edilio. Şaşırma sırası şimdi ona gelmişti.
"Adamın elini kesmek zorunda kaldılar abi," dedi Quinn ve bir eliyle diğerini kesiyormuş gibi bir hareket yaptı.
"Yaklaşık bir hafta önce San Luis'te görmüştüm onu. Bir elinin yerinde şu kancalardan vardı, hani şu ucunda kıskaç olanlardan. Sigara alıyordu ve tezgahtara parayı o kancayla uzattı." Anlatırken bir yandan da parmaklarını kıskaç gibi yapıp olayı canlandırıyordu.

"Yani bir tür ucubesin?" diye sordu Quinn. Henüz bu durumu komik mi bulacağına yoksa başka türlü mü tepki vereceğine karar verememişti.
"Böyle olan sadece ben değilim," diyerek kendini savundu Sam. "Yangındaki şu küçük kız. Sanırım yangını başlatan da oydu zaten. Beni görünce panikledi ve ellerinden ateşler saçmaya başladı."
"Sen de ona karşılık vermek zorunda kaldın ve ona kendi numaranı gösterdin," dedi Edilio. Sam karanlıkta çocuğun yüzünün sadece ana hatlarını seçebiliyordu. "Seni rahatsız eden de buydu. Ona zarar verdiğini düşünüyordun." "Bunu nasıl kontrol edebileceğimi bilmiyorum. Böyle bir şeye sahip olmayı da ben istemedim zaten. Nasıl kurtulabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Tek sevindiğim şey Küçük Pete'e zarar vermemiş olmam. Boğuluyordum çünkü o sırada."
Bunun üzerine Quinn ve Edilio dikkatlerini küçük çocuğa çevirdiler. Uykusu gelmiş olan Küçük Pete gözlerini ovuşturarak onların arkasında bir yere bakıyordu. Sanki çocukların varlıklarından bile habersiz gibiydi. Belki de gecenin bir yarısı nükleer bir santralin yanında niye dikildiklerini merak ediyordu. Ote yandan hiçbir şeyi merak etmiyor olabilirdi de tabii.
"Bu da onlardan biri," diye suçlar bir tonda konuştu Quinn. "Bir ucube."
"Onun ne yaptığından haberi bile yok," diye karşılık verdi Astrid.
"Bu pek de içimizi rahatlatmadı doğrusu. Onun numarası nedir? Kıçından füze falan mı atıyor?"
Astrid eliyle kardeşinin başını okşadı. "Pencere önündeki koltuk," diye fısıldadı. "Bu sözcük rahatlamasını sağlıyor. Benim odamda pencerenin önünde duran koltuk aklına gelince sakinleşiyor."
"Pencere önündeki koltuk," dedi birden Küçük Pete. "Konuştu," dedi Edilio.
"Elbette konuşur. Sadece bunu pek sık yapmaz." "Konuşabiliyor. Bu harika. Başka neler yapabiliyor?" diye imalı bir şekilde sordu Quinn.
"Görünüşe bakılırsa pek çok şey. Genelde ikimiz iyi anlaşırız. Varlığımın pek farkında olmaz zaten. Ama bir keresinde, terapisinde ona yardımcı olurken, resimli kitabı üzerinde çalışıyorduk. Ona bir resim gösterip ne olduğunu söylettirmeye çalıştım. Sanırım o gün biraz ters bir günümdeydim. Elinf alıp resmin üzerine biraz sertçe koymuş olmalıyım ki birden çıldırdı. Bir saniye sonra artık o odada değildim. Onun odasmdayken kendimi bir anda odamda buldum.

Dördü birden dönüp Küçük Pete'e bakarken tek bir çıt çıkmıyordu.
Sonunda sessizliği bozarak, "O zaman belki buradan ışınlanıp ailelerimizin yanına gidebiliriz," dedi Quinn.
Ardından yine bir sessizlik. Beşi yolun ortasında durmuştu ve arkalarındaki santral de her zamanki uğultusu eşliğinde çalışmaya devam ediyordu.

Önlerindeki yol ise karanlığın içinde uzanıp gidiyordu.
"Her an güleceğini umut ediyorum, Sam," dedi Quinn. "Birden dönüp 'kandırdım' diyeceksin ve tüm bu söylenenlerin bir numara olduğunu anlayacağız. Lütfen bana, bizimle kafa bulduğunu söyle abi."
"Yeni bir dünyadayız," dedi-Astrid. "Bakın, Petey'nin durumundan bir süredir haberdardım. Bunun bir tür mucize falan olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum. Tıpkı senin gibi Quinn, bunu yapanın Tanrı olduğunu düşünmek istiyordum."
"Peki bunu yapan nedir?" diye sordu Edilio. "Yani bunların RSGB'den de önce olduğunu söylüyorsunuz sonuçta." "Bak, zeki olduğum söylenebilir ama bu her şeyi bileceğim anlamına da gelmiyor. Tek bildiğim, biyoloji ve fizik yasalarına göre bunların hiçbirinin olmasının mümkün olmadığı. İnsan vücudunda böyle şimşekler saçan bir organ yoktur. Pete'in yaptığı nesneleri bir yerden diğer bir yere ışınlama olayına gelecek olursak, bilimadamları bile sadece birkaç atomu ışınlamayı yeni keşfetti. Ancak insan vi'ıcudu nun tamamını ışınlamak imkansız bir şey. Böyle bir şeyi yapmak için bir nükleer santralin ürettiğinden bile daha fazla enerjiye ihtiyaç duyulur. Bu durumda anlaşılan o ki fizik yasalarının yeniden yazılması gerekiyor."
"Fizik yasalarını nasıl tersine çevirebiliriz ki?" diye sordu Sam.
Astrid ellerini iki yana açtı. "Ben daha fiziğe giriş dersini yeni alıyorum. Böyle bir şeyi anlamak için Einstein, Heisenberg, Feynman'dan biri olmak ya da o seviyeye gelmek gerekir. Bildiğim tek bir şey var ki imkansız şeylerin olmasının mümkünü yoktur. Bu durumda ya tüm bunlar aslında olmuyor ya da bir şekilde bizim bildiğimiz yasalar değişti."
"Birisi evreni mi hackledi?" diye sordu Quinn.
"Aynen öyle," diye cevap verirken Astrid, Quinn'in sonunda söylediklerini anlamış olması karşısında şaşırdı.
"Sanki birisi evreni hackledi ve yazılımı yeni baştan yükledi."
"Çocuklardan başka geriye kimse kalmadı, ortada aşılamaz bir duvar var ve en iyi arkadaşım da birdenbire sihirli çocuk oluverdi. Anladım, tamam, yani en azından konuyu kavradım. Hiç değilse en iyi dostum hala benimle, değil mi?"
"Hala senin en iyi arkadaşınım Quinn."
"Evet. Gerçi her şey tam olarak aynı sayılmaz."
"Büyük ihtimalle başkaları da var," dedi Astrid. "Sam ve Pete gibi diğerleri. Tabii bir de şu ölen kız gibi."
"Bunları aramızda sır olarak saklamalıyız," dedi Edilio. "Kimseye anlatamayız. İnsanlar, kendilerinden daha iyi ol duklarını düşündükleri insanlardan hoşlanmazlar. Diğer normal çocuklar bunları öğrenecek olurlarsa işler iyice karışır."

"Belki de öyle olmaz."
"Sen zeki bir kızsın, Astrid ancak insanların bu durumdan mutlu olacaklarını sanıyorsan onları düşündüğüne kadar tanımıyorsun demektir."
"Benim ortalıkta gevezelik etmeyeceğim kesin," dedi Quinn.
"Sanırım Edilio bu konuda haklı," dedi Astrid. "En azından şimdilik. Özellikle de Petey konusunu çok gizli tutmalıyız."
"Ben bir şey söylemem," diye onayladı Edilio.
"Sadece sizin bilmeniz benim için yeterlidir," diyerek onlara katıldı Sam.
Uzaktaki şehre doğru birlikte yürümeye başladılar. Hiçbirinden çıt bile çıkmıyordu. İlk başta yan yana yürürken bir süre sonra Quinn önden gitmeye ve Edilio da biraz daha açıktan yürümeye başladı. Astrid de Küçük Pete'le beraberdi. Sam bilerek biraz arkada kaldı. Biraz sessizliğe ihtiyacı vardı. Yalnız kalmalıydı. Bir yanı olabildiğince geride kalmak istiyordu. Ta ki diğerleri tarafından unutulana kadar.
Ancak bu dört kişiyle arasında bir bağ vardı artık. Onun ne olduğunu biliyorlardı. Sırrını öğrenmişlerdi. Üstelik buna rağmen ona sırt çevirmemişlerdi.
İleriden "Üç Küçük Kuş" şarkısını mırıldanan Quinn'in sesi geldi kulağına. Sam arkadaşlarına yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

ON DORT

255 SAAT, **42** DAKİKA
SAM, ASTRID, QUIN N ve Edilio bitkin bir şekilde kendilerini şehir merkezindeki çimlerin üzerine attılar. Küçük Pete ise sanki bütün gece onca yolu yürümemişler gibi hala elinde Game Boy'uyla ayakta dikilmeye devam etti. Arkalarındaki dağların arasından doğan güneşin ışıkları okyanusun üzerine vurmaya başlamıştı.
Üzerinde yattıkları çimenler çiy yüzünden ıslaktı ve uzanır uzanmaz nem Sam'in tişörtünden içeri geçti. Sam tam da burada uyumasının imkansız olduğunu düşünüyordu ki uykuya daldı.
Uyandığında güneş gözüne geliyordu. Gözlerini kırpıştırıp doğruldu. Çiy buharlaşmıştı ve şimdi çimler güneşten sıcacıktı. Etrafta bir sürü çocuk vardı ama arkadaşlarını hiçbir yerde göremedi. Yiyecek bir şeyler aramaya gitmiş olmalıydılar. Kendisi de açlıktan ölüyordu.

Ayağa kalktığında etrafta bir hareketlilik olduğunu farketti. Hepsi birlikte tek yöne, kiliseye doğru ilerliyorlardı.
O da kalabalığın arasına katıldı. Yanında daha önceden tanıdığı bir kız yürüyordu. Kıza dönüp neler olduğunu sordu.
"Ben de sadece kalabalığı takip ediyorum."

Kalabalık durana kadar Sam onlarla beraber yürüdü. İnsanlar bir süre sonra durunca parktaki banklardan birinin üzerine çıkıp ileride neler olduğunu görmeye çalıştı.
Dört tane araba ağır ağır Alameda Caddesi'nden aşağı ilerliyordu. Tıpkı bir geçit törenindeymiş gibi arka arkaya dizilmişlerdi. Üçüncü sıradaki araba üstü açık bir modeldi. Siyah renkte, güçlü birer motora sahip pahalı araçlardı. Son sıradaki araba yine siyah renk bir arazi aracıydı. Hepsinin farları yanıyordu.
"Bizi kurtarmaya mı gelmişler?" diye çocuklardan biri Sam'e sordu.
"Etrafta polis arabası falan göremiyorum. Hiç sanmam.
Dikkatli olmakta fayda var." "Uzaylılar mı bunlar?"
"Öyle olsalardı BMW yerine uzay gemisi kullanırlardı sanırım."
Araçların ilerleyişi şehir meydanına kadar sürdü ve oraya varınca durdular.
İçlerinden çocuklar indi. Üzerlerinde siyah pantolon ve beyaz gömlekler vardı. Kızlar da siyah pileli etek ve altlarına siyah diztistü çorap giymişti.
Üzerlerindeki bordo renk ceketlerin göğsünde birer arma vardı ve kırmızı, siyah, altın rengi çizgileri olan kravatlar takmışlardı.
Göğüslerindeki armaların üzerine süslü altın rengi harflerle 'C' ve 'A' işlenmişti. Harflerin arka planında da yine altın rengi bir kartalla, bir dağ aslanı figürü vardı. Bunların altında Latince harflerle Coates Akademisi'nin sloganı yazılmıştı: *Ad augusta, per angusta.* Yüksek yerlere dar yollardan gidilir.
"Hepsi Coates tayfası." Bu sözü söyleyen Astrid'di. O, Küçük Pete ve Edilio birlikte durmuş arabaları izliyordu. Sam, bankın üzerinden yanlarına atladı.
Sanki Sam'in aklından geçenleri okuyormuş gibi "Çalışılmış bir gösteri," dedi kız.
Coates'lu çocuklar araçlardan inince kalabalık da ister istemez bir adım geri çekildi. Zaten her zaman kentteki çocuklarla Coates'takiler arasında bir rekabet söz konusu olmuştu. Kenttekiler kendilerini normal olarak görürken, Coates'takileri zengin ve bir o kadar da garip olarak nitelerlerdi. Gerçi akademi yönetimi bu ikinci özelliği elinden geldiğince gizlemeye çalışırdı.
Coates, aileleriniz zenginse ve diğer okullar sizi 'zor' biri olarak görüyorsa gönderileceğiniz yerdi. Coates'lu çocuklar sıra halinde dizildiler.
"Askeri düzen," dedi Astrid, kısık bir sesle.
Ardından, üzerinde ceket yerine sarı renkte v-yaka bir süveter olan bir çocuk üstü açık arabanın içinde ayağa kalk tı. Etrafa bakıp hafif bir tebessüm ettikten sonra da çevik bir hareketle arabanın kaputuna çıktı.
Oldukça yakışıklıydı, bu Sam'in bile dikkatinden kaçmadı. Koyu renk saçları, masmavi gözleri ile Sam'e benziyordu. Ancak çocuğun yüzü sanki içten gelen bir tür ışıkla aydınlanıyor gibiydi. Kendine güveni hemen anlaşılıyordu ama bu güven kibir veya kendini beğenmişlik içermiyordu. Hatta tek başına dikilmiş

herkesin yüzüne bakarken bile alçakgönüllü bir tavır sergiliyordu.
"Herkese merhaba," diyerek konuşmaya başladı. "Benim adım Caine Soren. Sanırım siz de anlamışsınızdır ki ben... bizler... Coates Akademi'den geliyoruz. Zaten bu zevksiz giyim tarzımızdan da belli oluyordur."
Bu laf kalabalık içinde gülüşmelere sebep oldu.
"Ortamı biraz rahatlatmak için yapılan bir espri," diye fısıldayarak yorum yapmayı sürdürdü Astrid.
Sam göz ucuyla Mallet'i farketti. Çocuk arkasını dönüp yere çökmüş sanki saklanmaya çalışıyordu. O da Coates Akademi'dendi. Ne demişti? Oradakilerle pek anlaşamadığı gibi bir şeyler söylemişti galiba.
"Perdido Sahili'ndekiler ve Coates Akademisi'ndekiler arasında yıllardan beri süren bir rekabet olduğunu biliyorum. Bunlar artık eskide kaldı. Bana öyle geliyor ki bu işte hep birlikteyiz. Sorunumuz aynı ve bunu çözmek için birlikte hareket etmek zorundayız. Siz ne dersiniz?"
Cevap olarak kafalar onaylar gibi sallandı.
Sesi Sam'in sesinden ancak biraz daha kalındı belki ama son derece güçlü ve kararlıydı. Karşısındaki kalabalığa öyle bir şekilde bakıyordu ki sanki herkesle tek tek göz teması kurup doğrudan baktığı kişiyle konuşuyordu.
"Neler olduğunıi biliyor musunuz?" diye sordu biri. C.aine yanıt olarak başını salladı. "Hayır. Sizden daha fazlasını bildiğimizi sanmıyorum. On. beş yaş ve üzeri herkes ortadan kayboldu. Bir de tabii şu duvar var. Bariyer."
"Biz ona RSGB diyoruz," diye bağırdı Howard. "Nasıl?" diye ilgili bir şekilde sordu Caine.
"R-S-G-B. Radyoaktif Serpinti Gençliği Bölgesi."
Caine bir süre düşünüp ardından güldü. "Çok güzel. Bu ismi sen mi buldun?"
"Evet."
"Dünya birdenbire tuhaf bir yer halini aldığında mizah anlayışımızı koruyabilmemiz çok önemli. Senin adın nedir?" "Howard. Ben kumandanın bir numaralı adamıyım. Kumandan Orc'un."
Kalabalığın arasında huzursuz bir dalgalanma oldu. Caine bu durumu anında farketti. "Umarım sen, Kumandan Ore ve arzu eden başkaları da varsa gelip bizimle beraber ileride neler yapabileceğimiz hakkında konuşmak istersiniz. Çünkü bizim gelecek için bir planımız var." Bu son cümleyi öyle bir vurguyla söyledi ki sanki geçmişi bir darbede kesip attı.
"Annemi istiyorum," diye ağlamaya başladı küçük bir çocuk.

Etrafı bir sessizlik kapladı. Çocuk hepsinin aklından geçen cümleyi söylemişti.
Caine arabanın üzerinden inip çocuğun yanına gitti. Yere eğildi ve çocuğun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Çocuğun adını sordu. "Hepimiz ailelerimizi

geri istiyoruz," diye nazik ama etrafmdakilerin de duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşmaya başladı. "Bunu çok istiyoruz ve eminim bu gerçekleşecek. İnanıyorum ki, annelerimizi, babalarımızı, kardeşlerimizi ve hatta öğretmenlerimizi tekrar göreceğiz. Ben buna inanıyorum. Sen de inanıyor musun?"
"Evet," diye cevap verdi küçük çocuk.
Caine çocuğu kucaklayıp konuşmaya devam etti. "Güçlü ol. Annenin güçlü küçük oğlu ol."
"Bu işi çok iyi yapıyor," dedi Astrid. "İyiden de iyi hatta." Ardından Caine doğruldu. Diğer çocuklar çevresinde biraz geriye çekilip bir çember oluşturdular.
"Hepimiz güçlü olmak zorundayız. Bunu birlikte aşacağız. Birlikte hareket eder ve doğru kararları alacak liderleri seçersek bunu başarabiliriz."
Sanki kalabalıktaki herkesin boyu biraz uzamıştı. Önceden korku ve bıkkınlık olan yüzlerde şimdi kararlılık vardı. Sam az önceki performanstan adeta hipnotize olmuştu.
Sadece birkaç dakika içinde Caine korku ve endişe içindeki çocuklara umut aşılamayı başarmıştı.
Astrid de aynı şekilde etkilenmiş gözüküyordu ama Sam kızın gözlerinde bir tutam kuşku olduğunu farketti.
Kendisi de bu olaya biraz temkinli yaklaşıyordu. Önceden çalışıldığı belli olan bu tür gösterilere güvenmezdi zaten. Cazibenin de aldatıcı olduğunu düşünürdü. Ancak kabul etmeliydi ki Caine en azından Perdido Gençliği'ne ulaşmaya çalışıyordu. Biraz da olsa ona güvenmemek elde değildi. Hem Caine'in gerçekten de bir planı varsa, bu iyi bir şey değil miydi? Başka hiç kimsenin konuyla ilgili bir şey yaptığı yoktu.
Caine tekrar sesini yükseltti. "Sizin için bir sorun yoksa kilisenizi ödünç almak istiyorum. Tanrı'nın huzurunda liderlerinizle oturup planımı tartışmak ve gerekli değişiklikleri yapmak istiyorum. Sizin adınıza konuşmak isteyen birileri olmalı mutlaka."
"Ben," dedi Orc, öne çıkarak. Elinde hala metal beysbol sopasını taşıyordu. Kafasında da bisikletli polislerin taktığı polis şapkalarından vardı.
Caine delici bakışlarıyla çocuğu süzdü. "Sen, Kumandan Orc olmalısın."
"Evet. O benim."
Caine elini uzattı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum, Kumandan."
Orc'un ağzı açık kaldı. Önce tereddüt etti. Orc'un hayatında ilk defa kendisiyle tanıştığı için onur duyduğunu söyleyen birini gördüğü için afalladığını düşündü Sam. Büyük ihtimalle de hayatında ilk defa biri ona elini uzatıyor olmalıydı. Orc'un kafası büsbütün karışmıştı. Dönüp Howard'a baktı.

Howard ikisini birden süzüyor ve durumu değerlendiriyordu. "Size dost elini uzatıyor, Kumandan," dedi.
Orc homurdanır gibi bir ses çıkardı ve ardından elindeki sopayı sol eline geçirip pençeyi andıran elini ileri uzattı. Caine iki eliyle çocuğun elini kavradı ve samimi bir bakışla sıktı.
"Şık hareket," dedi Astrid.
Ellerinin arasında hala Orc'un eli varken Caine kalabalığa seslendi, "Şimdi, başka kim Perdido Sahili adına konuşmak istiyor?"
Bette'in sesi duyuldu, "Sam Temple küçük bir kızı kurtarmak için yanan bir binaya girdi. O, benim adıma konuşabilir."
Kalabalığın arasında bunu onaylayan bir uğultu koptu. "Evet, Sam gerçek bir kahramandır."
"Orada ölebilirdi." "Sam bir kahramandır."
Caine'in yüzünde o kadar çabuk bir gülümseme belirip kayboldu ki Sam doğru görüp görmediğinden emin olamadı. O kısacık anda sanki çocuğun yüzünde bir zafer ifadesi belirmişti. Caine doğruca Sam'e doğru yürüyüp elini uzattı. "Benden daha iyileri de vardır mutlaka," dedi Sam geri çekilerek.
Ancak Caine onu bileğinden kavrayıp kendine doğru çekti. "Sam, değil mi? Görünüşe bakılırsa seni kahramanları olarak görüyorlar. Okul hemşiremiz Connie Temple ile bir akrabalığın var mı?"
"Annem olur."
"Böyle kahraman bir oğlu olmasına şaşırmamalı. O çok iyi bir insan. Gördüğüm kadarıyla cesur olduğun kadar mütevazisin de, Sam ama ben... senin yardımını istiyorum. Yardımına ihtiyacım var."
Annesinden bahsedilmesiyle beraber her şey yerli yerine oturdu. Caine. 'C' harfi. Annesinin 'C' harfiyle başlayan başka bir Coates'lu çocuktan bahsetmiş olması mümkün müydü?
Er ya da geç, C veya içlerinden biri tehlikeli bir şey yapmaya kalkışacak. Birinin başına bir iş gelecek. S ve T'nin başına mesela.
"Tamam," diye cevap verdi Sam. "Eğer herkes bunu istiyorsa yapacağım."
Birkaç isim daha söylendi ve Sam gönülsüzce de olsa Quinn'i önerdi.
Caine'in gözleri Sam'in üzerinden Quinn'e kaydı. Yine bir saniye için o bakışlarda kurnazlık ve bir kendini beğenmişlik belirir gibi oldu ama anında yerini Caine'in o önceden çalışılmış alçakgönüllülük ve kararlılık dolu bakışlarına bıraktı.
"O zaman hep beraber gidelim," dedi Caine. Arkasını dönüp kararlı adımlarla kilisenin merdivenlerini çıkmaya başladı. Diğer seçilmiş olanlar da onu izledi.
Coates'lu çocuklardan, son derece güzel, koyu renk göz lü bir kız Sam'in önünü kesti bu sırada ve ona elini uzattı. Sam de kendisine uzatılan bu eli tuttu.

"Benim adım Diana," dedi kız, elini çekmeden. "Diana Ladris."
"Sam Temple."
Kızın geceyarısı kadar koyu renk gözleri çocuğunkilerle buluştu ve Sam kendini rahatsız hissedip gözlerini kaçırmak istedi. Ancak nedense bunu başaramadı.

"Ah," dedi kız sanki biri ona inanılmaz bir haber vermiş gibi. Ardından da çocuğu bırakıp ona gülümsedi. "Artık içeri girsek iyi olacak sanırım. Korkusuz Lider'in takipçilerinin geride kalmasını istemeyiz."
Girdikleri Katolik Kilisesi bundan yüzyıl evvel, şimdilerde bir yıkıntı halini almış olduğu için sahil kenarının görüntüsünü bozan konserve fabrikasının kurucusu olan zengin bir adam tarafından yaptırılmıştı.
•Kemerli tavanı, içindeki yarım düzineden fazla aziz heykeli ve iyi bakılmış ahşap sıralarıyla kilise Perdido Sahili'nin hakettiğinden bile iyi bir yapı sayılırdı. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerin üç tanesinin üzerinde İsa'yı çeşitli şekillerde resmeden orijinal vitraylar vardı. Diğer üç cam zaman içinde ya serseriler tarafından ya da doğal nedenlerden kırıldıkları için, yerlerine üzerinde soyut resimlerin yer aldığı ucuz vitraylar takılmıştı.
Astrid kiliseye girerken bir dizi üzerine çökerek mihrabın üzerindeki İsa'lı büyük çarmıha bakarak istavroz çıkardı.
"Bu kiliseye sık mı gelirdiniz?" diye sordu Sam. "Evet. Sen?"
Sam başını iki yana salladı. Kilisenin içine ilk defa giriyordu. Annesi pek dindar olmayan bir Museviydi ve babası hakkında da hiçbir bilgisi yoktu. Kendisinin de dinle pek ilgili olduğu söylenemezdi. Kilise ona kendini küçük ve buraya ait değilmiş gibi hissettirdi.
Caine kendinden emin bir şekilde mihraba doğru ilerledi. Mihrabın kendisi çok büyük değildi. Halı kaplı üç basamakla çıkılan dikdörtgen şekilli bir mermerden ibaretti. Caine eski moda kürsüye gitmek yerine ikinci basamağın üzerinde durmayı seçti.
Sam Temple da dahil olmak üzere orada on beş çocuk vardı. Quinn, Astrid, Küçük Pete, Albert Hillsborough, Mary Terrafino, dokuzuncu sınıfların en iyi atleti olan Elwood Booker ve kız arkadaşı Dahra Baidoo, gerçek adı söylentilere göre Charles Merriman olan Ore, Howard Bassem ve gerçek adı Tony Gilder olan Cookie.
Coates Akademisi'nden ise Caine'in dışında sarımsı kızıl rengi saçları olan ve sürekli yüzünde tuhaf bir sırıtışla dolaşan, Drake Merwin, Diana Landris ve düşünceli bakışlara sahip, Caine'in Bilgisayar Jack diye tanıttığı sarışın, gözlüklü bir çocuk vardı.
Ore ve tayfası ön sıradaki yerlerini aldılar ve diğer Perdio Sahilliler de arka sıralara dizildi. Bilgisayar Jack diğerlerinden elinden geldiğince uzağa oturdu. Drake Merwin kollarmı kavuşturup yüzünde bir gülümsemeyle Caine'in sol tarafına yerleşti ve Diana Landris de çocuğun sağ tarafına geçip karşısındaki kalabalığı izlemeye başladı.
Sam, Coates'lu çocukların tüm bunları çok önceden planlamış olduklarını düşündü. Arabalı geçit töreni -ki bunu çalışmaları saatler sürmüş olmalıydı. Ve

tabii bir de bu toplantı. Bütün bunları olaylar başladıktan sonra hazırlamış olmalıydılar.
Bu düşünce oldukça rahatsız ediciydi.
Tanışma kısmı bittikten sonra Caine planını anlatmaya başladı.
"Birlikte çalışmamız gerekiyor. Düzenin sağlanması ve sorun çıkmaması için her şeyi organize etmemiz şart. Her şey eskiden olduğu gibi olmalı ki bariyer ortadan kalkıp kaybolanlar geri döndüklerinde bizim ne kadar iyi bir iş çıkarttığımızı görsünler."
"Kumandan bunu yapmaya başladı bile," dedi Howard. "Belli ki çok iyi bir iş çıkartmış," diye onayladı Caine. Konuşurken bir yandan Orc'a doğru yürüyordu. "Ancak bu çok büyük bir yük. Neden kumandan Ore tüm bunları tek başına yapmak zorunda olsun ki? Benc e bizim öncelikli ihtiyacımız bir sistem ve plan, Kumandan Ore. Zannetmiyorum ki burada düzeni sağlamak için bütün gün yemek dağıtımı, hastalarla ilgilenilmesi, bebeklerin bakımı ve evrak işleri gibi meselelerle bir başınıza boğuşmak isteyesiniz."
"Orc'un ne derece cahil olduğunun o da çok iyi farkında," diye fısıldadı Astrici.
Ore, Caine'e büyülenmiş gibi bakan Howard'a bir bakış attı ve ardından omuz silkti. Astrid'in de tahmin ettiği gibi evrak işleri lafı onu huzursuz etmişti.
"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye karşılık verdi Caine. Tekrar yerine dönüp herkese hitap ederek konuşmasına devam etti. "Elektrik kaynağımız sorunsuz işliyor gibi gözüküyor ancak iletişim araçlarımız çökmüş vaziyette. Arkadaşım Bilgisayar Jack cep telefonlarını tekrar işler hale getirebileceğimizi düşünüyor."
Bu sözün ardından heyecanlı bir uğultu yükseldi. Caine ellerini havaya kaldırıp konuşmasını sürdürdü. "Buranın dışındaki kişileri arayabileceğimizi sanmıyorum... Howard arkadaşımızın güzel bir terimi vardı bunun için, neydi o? RSGB mi? Ama en azından bu sayede kendi aramızda iletişimi sağlayabileceğiz."
Gözler oturduğu köşede yutkunarak evet der gibi başını sallayan ve gözlükleriyle oynayan Bilgisayar Jack'e döndü birden.
"Biraz zaman alacak ama birlikte hepsinin üstesinden gelebiliriz," derken sözlerinin etkisini arttırmak için yumruğunu sol avuç içine vurdu. "Kuralların uygulandığından emin olmak için bir şerife ihtiyacımız var. Bunun için en uygun aday olarak babası yüzbaşı rütbesinde otoban polisi olan Drake Merwin'i öneriyorum. Bunun dışında acil durumlarda müdahale edilebilmesi için de bir itfaiye şefi ne ihtiyacımız olacak ki bunun için en iyi aday olarak Sam Temple'ı görüyorum. Yangında gösterdiği cesaretten dolayı kendisi bu görev için tam aradığımız kişi. Siz ne dersiniz?"
Bu fikrin onaylandığını gösteren uğultular duyuldu. "Seni yanma çekmeye çalışıyor. Kendisine rakip olabileceğini biliyor," dedi Astrid. "Ona

güvenmiyorsun."
"Çok iyi bir manipülatör. Tabii bu kötü olduğu anlamına gelmiyor. Belki iyi biri bile olabilir."
Mary söz aldı. "Sam kreşi ve hırdavatçıyı kurtardı. Neredeyse o küçük kızı bile kurtarıyordu. Hazır konu açılmışken, onu gömmemiz de gerekiyor."
"Aynen öyle," diye cevap verdi Caine. "Tanrı korusun, yine öyle bir olay yaşamak istemeyiz ama birinin de ölüleri gömmesi gerekiyor. Tıpkı hasta olanlara ve yaralananlara birinin yardım etmesinin gerektiği gibi. Küçük çocuklarla ilgilenecek birisi de lazım."
Dahra Baidoo ayağa kalkıp söz aldı. "Mary ufaklıklarla
-yani küçük çocuklarla ilgileniyordu. O ve kardeşi John. " "Ancak yardıma ihtiyacımız var," diye çabucak cevap verdi Mary. "Uyku bile uyuyamıyoruz. Bebek beziyle yemek de kalmadı ve," -nefes aldı"hemen her şeyimiz tükenmek üzere. Joh n ve ben çocukları tanıyoruz artık ve işleri yürütebiliriz ama mutlaka bize yardımcı olacak birileri gerekiyor. Gelebilecek her yardıma ihtiyacımız var."
Caine oldukça etkilenmiş görünüyordu. Hatta neredeyse gözlerinden yaşlar süzülecekti. Hızlı adımlarla kızın yanma gitti ve ona sarıldı. "Sen ne kadar da asil bir insansın, Mary. Sen ve kardeşine istediğin her türlü yardımı sağlayacağız... Kaç adama ihtiyacın var?"
Mary sayıyı kafasında kabaca hesapladı. "Bizim dışımızda dört kişi daha gerekli sanırım." Ardından biraz cesareti yerine geldi. "Aslına bakacak olursan sabah, öğlen ve akşamları dörder kişiye ihtiyacımız olacak. Tabii bunun dışında bebek bezi ve mamaya da gereksinimimiz var. Bir de insanlardan gerektiğinde ihtiyacımız olan yiyecek gibi şeyleri temin edebilmemiz lazım."
Caine başıyla onayladı. "Ufaklıklar bizim en büyük sorumluluğumuz. Mary ve John, istediğiniz kadar kişiyi yanınıza alma yetkisini veriyorum size. Ayrıca her türlü malzemeyi de alma hakkına sahipsiniz. Karşı çıkan olursa Drake ve adamları, Kumandan Orc'la beraber istediğinizi almanıza yardımcı olacaklar."
Mary minnettarlık dolu gözlerle çocuğa baktı. Ancak Howard hiç de öyle gözükmüyordu.
"Bu da ne demek oluyor? Şimdiye kadar sesimi çıkarmadım ama kalkmış Orc'un bu adamlar için çalışacağını mı söylüyorsun bana?" Kendisine tıpkı bir köpekbalığı gibi sırıtarak bakan Drake'i işaret etti. "Biz kimsenin adına çalışmayız. Kumandan Ore kimseden emir almaz."
Sam, Caine'in yakışıklı yüzünde bir an için soğuk bir öfke dalgasının belirip anında tekrar kaybolduğunu farketti.

Bunu Orc da farketmiş olacak ki o ve Cookie ellerinde beysbol sopalarıyla ayağa

fırladılar. Drake, hala yüzünde o gülümsemesiyle, Caine'le aralarına girdi. Kavga, tıpkı ani bastıran bir fırtına gibi yaklaşıyordu.
Diana Ladris ise sanki Orc hiç umrunda değilmiş gibi'tuhaf bir şekilde Sam'i süzüyordu.
Caine bir iç çekip ellerini havaya kaldırdı ve saçını düzeltti.
Birdenbire bir sarsıntı başladı. Ufak bir yer sarsıntısı. Sam ve California'da yaşayanların son derece aşina olduğu bir şeydi bu aslında.
Herkes bunun bir deprem olduğunu çok iyi bildiği için ayağa fırladı.
Ardından bir şeylerin parçalandığını duyuran bir ses işitildi ve aniden duvardaki, üzerinde çarmıha gerili İsa figürü bulunan dev haç yerinden kurtuldu. Sanki görünmez bir dev tutup onu yerinden koparmıştı.
Kimse kımıldayamadı.
Mihrabın üzerine duvardan kopan alçı ve taş parçaları yağdı.
Haç öne doğru tıpkı testereyle kesilmiş bir ağaç gibi devrildi.
Bu sırada Ca'ine de ellerini iki yanma indirdi. Yüzünde zalim ve öfkeli bir ifade vardı.
Yaklaşık on beş metrelik haç ön sıraların üzerine inanılmaz bir güçle devrildi. Ortaya çıkan gürültü bir araba kazasında çıkabilecek sesi bile bastırırdı.
Orc ve Howard yana atlamayı başardılar ama Cookie o kadar şanslı değildi. Haç çocuğun sağ omzunun üzerine isabet etti.
Şimdi yerde yatıyordu ve etrafında giderek büyüyen kırmızı bir kan gölü vardı.
Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, ayağa fırlayan çocuklar kaçacak vakit bile bulamamıştı.
"Yardım edin, yardım edin!" diye haykırdı Cookie.
Feryat ederek yerde yatıyordu ve kanlar tişörtünün kol kısmından süzülerek zemine yayılıyordu.
Elwood hacı onun üzerinden çekince acı içinde bir çığlık daha attı.
Caine yerinden kımıldamadı. Drake Merwin de kollarını kavuşturmuş, soğuk bakışlarını Orc'tan ayırmıyordu. Yerde yatan çocuğa aldırış bile etmiyordu.
Diana Ladris dikkatini tamamen Sam'in üzerine yoğunlaştırdı. Suratmdaki o sırıtış bir an bile bozulmadı.
Astrid, Sam'in kolunu kavrayıp fısıldadı, "Hemen çıkalım buradan. Konuşmamız gerek."
Diana bunu da gördü elbette.
"Ahhh, ahhhh, yardım edin bana, canım çok yanıyor!"
Orc ve Howard yaralı arkadaşlarına yardım etmek için en ufak bir harekette bile bulunmadılar.
Caine son derece sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Bu çok kötü. İlkyardım bilen birileri var mı? Sam? Annen bir hemşireydi."

O ana kadar sessizce oturmuş ve hiç kımıldamamış olan Küçük Pete gitgide hızlanarak sallanmaya başladı. Kolları sanki üzerine saldıran arıları savuşturmak istermiş gibi sallanıyordu.
"Onu mutlaka buradan çıkarmam gerek," dedi Astrid ve kardeşine sarıldı. "Pencere önündeki koltuk, Petey, pencere önündeki koltuk."
"Ben hemşire değilim," dedi Sam. "Nasıl ilkyardım yapılacağını..."
Dahra Baidoo donup kaldığı yerden kalkıp öne atıldı. "Ben ilkyardımı bilirim biraz. Ehvood, bana yardım et."
"Yeni hemşiremizi de bulduk böylece," diye son derece sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti Caine.
Diana, Caine'e yaklaşıp kulağına bir şey fısıldadı. Caine'in gözleri karşısındaki şok olmuş çocukların üzerinde gezindi bunun üzerine. Tekrar yüzüne bir gülümseme yapıştırıp belli belirsiz bir şekilde başını salladı kıza.
"Bu toplantı yaralı arkadaşımızın tedavisi bitene kadar ertelenmiştir... adı neydi? Cookie?"
Cookie'nin sesi artık histerik bir hal almıştı. "Canım çok yanıyor, dayanamıyorum."
Caine, Drake ve Diana'yı da peşine takıp Sam'in yanından geçti ve koridoru takip ederek Astrid ve kardeşinin arkasından gitti.
Koridoru yarıladığı sırada Drake durup geri döndü ve ilk defa konuştu. Sesinden keyfinin gayet yerinde olduğu anlaşılıyordu. "Ah, şey, Kumandan Orc? Adamlarınız -sağlam olanları yanıdışarıda sıra olsunlar. Karar vermemiz gereken... görevleriniz var."
Yüzündeki o iğrenç sırıtışla "Tabii daha sonra," diye ekledi.

ON BEŞ

251 SAAT, **32** DAKİKA

J A C K , Caine ve diğerlerini takip etmesi gerektiğini hemen kavrayamadı. Aklı başına gelip yerinden fırlayınca da kilise sıralarından birine çarptı. Ortaya çıkan gürültü birden, Caine'in kahraman olarak nitelediği çocuğun kendisine doğru dönmesine neden oldu.
"Pardon," dedi Jack.
Yavaşça yürüyerek dışarı çıktı. Başta Coates'lu çocuklardan hiçbirini göremedi. Bir sürü çocuk kilisenin etrafında dolanıp içeride neler olmuş olabileceğini konuşuyordu. Cookie'nin acı dolu çığlıkları dışarıdan belli belirsiz duyulabiliyordu.
Jack'in gözüne içeride gördüğü uzun boylu sarışın bir kızla kardeşi ilişti.

"Afedersiniz, Caine ve diğerleri ne tarafa gitti?"
Adını hatırlamadığı kız doğruca gözlerinin içine bakıp
"Belediye binasına gittiler. Yeni liderimiz başka nereye gidebilir ki?"
Jack genelde insanların konuşmalarındaki nüansları kaçıran biriydi ama bu defa kızın sesindeki ince alayı atlamadı.
"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," derken parmağıyla gözlüklerini yukarı doğru itip gülümsemeye çalıştı. Kafasını çevirip binanın yerini bulmak için etrafına bakındı.
"Şu tarafta," diye işaret etti kız. "Benim adım Astrid. Gerçekten de telefonları tekrar çalıştırabileceğine inanıyor musun?"
"Elbette. Biraz zaman alır tabii. Normalde telefonlarımızdaki sinyaller bir alıcı tarafından toplanır, değil mi?" Anlatırken sesi ciddi bir hal aldı. Elleriyle de bir yandan anlattıklarını canlandırıp sinyalleri toplayan bir alıcı kulesi tarif ediyordu. "Sonra da bunlar uyduya iletilip oradan da tekrar yerdeki yönlendiricilere aktarılır. Biz şu anda bunları uyduya iletemiyoruz, o yüzden—"
Birden içeriden gelen acı dolu bir çığlık, cümlesini yarıda kesmesine neden oldu. Ses onu korkutmuştu.
"Uyduya veri iletemediğimizi nereden biliyorsun?" diye sordu Astrid.
Bu soru karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve ne zaman biri kendisinin teknoloji bilgisini sorgulasa yaptığı gibi yine yüzüne kendini beğenmiş bir ifade takınıp "Anlatsam anlayacağını pek sanmıyorum," diye cevap verdi.
"Bir dene bakalım," diye karşılık verdi Astrid.

Jack'i de şaşırtan bir şekilde kız onun dediklerinin hepsini anlıyordu. Böylece o da birkaç bilgisayarı nasıl tekrardan programlayıp basit birer yönlendirici haline getireceğini anlattı. "Çok hızlı olmayacak. Yani demek istediğim, aynı anda bir düzine aramadan fazlasını kaldıramaz ama en azından iş görür."
Astrid'in gözleri Jack'in gergin bir şekilde ovuşturduğu ellerine takılmıştı. Jack, Caine'den uzakta olduğu için biraz endişeliydi. Buraya gelmeden önce Drake Merwin herkesi Perdido'lu çocuklarla fazla konuşmaktan kaçınmaları konusunda uyarmıştı.
Drake'in uyarısı son derece ciddiydi.
"Neyse, ben gitsem iyi olacak sanırım," dedi Jack.
Astrid çocuğu durdurdu. "Demek bilgisayarlarla ilgilisin." "Evet, bir tür teknisyenim denilebilir."
"Kaç yaşındasın peki?" "On iki."
"Yaşına göre çok fazla şey biliyorsun."
Yüzünde alaycı bir ifade belirdi yine. "Bu anlattıklarımın hiçbiri yapması o kadar da zor şeyler değil. Çoğu kişi bunları yapamayabilir ama benim için çocuk

oyuncağı."
Konu bu alandaki bilgilerine gelince Jack hiçbir zaman mütevazi olamazdı. İlk bilgisayarı ona dört yaşındayken yılbaşı hediyesi olarak alınmıştı. Ailesi hala o ilk gün nasıl da on dört saat boyunca bilgisayarın başından sadece yemek ve su ihtiyacı dışında hiç kalkmadan oturduğunu anlatırdı.
Beş yaşma geldiğinde kolaylıkla bilgisayarına programlar kurup internette gezinebiliyordu. Altı yaşındayken ailesi bilgisayarla ilgili konularda ona danışır hale gelmişti. Sekiz yaşındayken kendi internet sayfası vardı ve okula gayri resmi olarak teknik destek hizmeti veriyordu.
Dokuz yaşındayken polis departmanının sistemine sızıp bir arkadaşının babasının hızdan dolayı aldığı trafik cezasını silmişti.
Ailesi bunu öğrenince çok kaygılandı ve bir sonraki sömestr kendini zeki ama problemli çocukların okulu olarak bilinen Coates Akademisi'nde buldu.
Ancak Jack aslında hiç de problemli bir çocuk olmadığı için bu duruma çok içerledi. Hiçbir şey başını beladan uzak tutmasına yardımcı olmazdı. Tam aksine, bu yeni okulda ailesinin kötü örnek olarak niteleyebileceği sayısız çocuk vardı.
Bazıları gerçekten çok kötüydü.
"Peki seni ne zorlayacak, Jack?" diye sordu Astrid. "Hemen hemen hiçbir şey. Ancak benim esas istediğim bir tür internet ağı oluşturmak. Bu... artık buraya ne ad veriliyorsa."
"Görünüşe bakılırsa buraya RSGB diyoruz artık."
"Evet, ben de öyle demek istemiştim. Hesabıma göre civarda, evlerde ve iş yerlerinde olmak üzere iki yüz yirmi beş kadar bilgisayar var. Bölgenin de küçük olduğunu hesaba katarsak kablosuz bir internet ağı oluşturmam çok da
zor olmayacaktır. Son derece kolay bir iş. Hatta elimde eski G5'lerden de olsa yerel bir sistem kurmam bile mümkün olabilirdi."
Bunu söylerken mutlu bir şekilde gülümsedi.
"Bu harika olur. Söylesene Bilgsana gerçekten de Bilgisayar Jack mi dememi istersin bu arada?"
"Herkes beni öyle çağırır. Bazen de sadece Jack derler." "Tamam, Jack. Caine neyin peşinde?"
Jack hazırlıksız yakalanmıştı. "Nasıl?"
"Ne işler çeviriyor? Sen akıllı bir çocuksun, mutlaka bu konuda bir fikrin vardır."
Jack gitmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Astrid yaklaşıp elini çocuğun kolunun üzerine koydu. Çocuk da başını eğip kendisine dokunan ele baktı.
"Bir işler çevirdiğini biliyorum," dedi Astrid. Kardeşi de gözlerini Jack'e dikmişti. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Jack başını yavaşça iki yana salladı.
"Bence sen çok iyi birisin. Son derece zekisin ve insanlar her zaman sana hakettiğin gibi davranmıyorlar. Senin yeteneklerinden korkuyorlar ve seni kullanmak istiyorlar."
Jac k bu söylenenleri başını sallayarak onayladığını farketti.
"Bence o Drake denen çocuk da hiç iyi biri değil. Sence de öyle değil mi?"
Jack kendini tuttu. Ağzından bir şey kaçırmak istemiyordu. İnsanları makineleri çözdüğü kadar çabuk çözemiyordu. Hatta çoğu zaman insanlar makineler kadar ilgisini de çekmezdi.
"Zorbanın teki, değil mi? Drake'i kastediyorum." Jack omuz silkti.
"Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ya Caine?"
Jack'in cevap vermediğini görünce, Astrid daha fazla üstelemedi. Jack yutkundu ve gözünü uzaklara dikmeye çalıştı ama bu hiç de kolay değildi.
"Caine," diye tekrar etti Astrid. "Onda yanlış olan bir şeyler var, sence de öyle değil mi?"
Bilgisayar Jack'in inadı kırıldı ama ihtiyatlılığı değil. Fısıldar gibi konuşarak cevap verdi. "Bazı şeyler yapabiliyor. O— "
"Jack. Demek buradasın."
Jack ve Astrid yerlerinden sıçradılar. Sesin sahibi Diana Ladris'ti. Samimi bir şekilde Astrid'e başıyla selam verdi. "Umarım küçük kardeşin iyidir. İçeriden çok büyük bir telaşla çıktınız. Hasta falan olduğunu sandım."
"Hayır, hayır, o gayet iyi."
"Yanında sen olduğun için çok şanslı," derken Astrid'in ellerini sanki tokalaşacakmış gibi kendi ellerinin arasına aldı. Ancak Jack bunun aslında ne için olduğunu çok iyi biliyordu.
Astrid hemen elini çekti.
Diana'nm hoş bir gülümsemesi vardı ama şu anda ondan eser yoktu. Jack, Diana'nm işini bitirip bitiremediğini merak
etti. Büyük ihtimalle bitirememişti çünkü normalde insanların güç seviyesini okuyabilmesi daha uzun sürerdi.
Ortamdaki gerilim bir motor sesinin duyulmasıyla dağıldı. Meksikalı tipli bir çocuk bir iş makinesi kullanarak caddeden aşağı geliyordu.
Bu da kim?" diye sordu Diana. "Edilio," diye cevap verdi Astrid. "Ne yapıyor böyle?"
Çocuk makinenin kepçesiyle şehir meydanının çimleri üzerinde bir çukur kazmaya başladı. Çukurun yakınındaki kaldırımın üzerinde yangında ölen kızın cesedi duruyordu hala.
"Ne yapıyor?" diye sorusunu yineledi Diana. "Sanırım ölüyü gömecek."
"Caine ona böyle bir şey yapmasını söylemedi."

"Ne farkeder? Sonuçta bu işin yapılması gerek. Hatta ben de gidip yardım edeceğim. Tabii sence buna Caine'in bir itirazı yoksa."
Diana gülümsemedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Jack onu daha önce böyle görmemişti. "İyi bir kıza benziyorsun, Astrid," dedi. "Eminim aklı bir sürü fikir, gezegenimizle ilgili türlü endişe ve daha sayısız şeyle dolu o akıllı kızlardan birisindir. Ancak işler artık değişti. Bu artık senin eski hayatın değil. Tıpkı şey gibi... nasıl biliyor musun? Tıpkı eskiden çok iyi bir mahallede yaşayıp şimdi kötü bir mahallede yaşamak gibi. Sen de pek sert birine benzemiyorsun ama Astrid."
"Buna ne sebep oldu peki? Sen biliyor musun?" diye kızın gözünü korkutmasına izin vermeden sordu Astrid.
Diana bir kahkaha attı. "Uzaylılar. Tanrı. Uzay zaman süreklisinde ani bir değişim. Sana dahi dediklerini duymuştum Astrid, o yüzden eminim senin buna benim aklımdan bile geçmeyen açıklamaların vardır. Sonuçta bu hiçbir şeyi değiştirmez. Olan oldu ve biz buradayız."
"Caine ne istiyor peki?"
Jack, Astrid'in Diana'nm karşısında bu kadar cesur olabilmesine inanamıyordu. Birçok kişi buna cesaret edemezdi. Yaparlarsa buna pişman olurlardı.
Diana'nm koyu renk gözlerinde bir anlığına Astrid'i takdir eder gibi bir ifade belirdiğini sandı çocuk.
"Caine ne istiyor? Aklındaki neyse onu istiyor ve onu da alacak," diye cevap verdi Diana. "Şimdi acele et de cenazeye yetiş. Bu arada yoluma da çıkayım deme ve kardeşine de sahip çık. Jack?"
Kendi isminin söylenmesi Jack'i içinde olduğu transtan çıkardı. "Evet."
"Gel."
Jack, Diana'yı izlemeye başladı. Bir yandan da tıpkı itaatkar bir köpek gibi davrandığı için utanıyordu.
Belediye binasının merdivenlerini çıktılar. Beklendiği gibi Caine belediye başkanının odasına kurulmuştu. Dev bir maun masanın arkasındaki deri koltuğa oturmuş sağa sola dönüp duruyordu.

"Nereye kayboldun?" diye sordu Caine. "Jack'i getirmeye gittim."
"Peki Bilgisayar Jack neredeydi?"
"Hiçbir yerde. Sadece kaybolmuş bir şekilde etrafta dolanıyordu."
Kızın kendisini koruması karşısında Jack çok şaşırdı.
"Şu kıza rastladım," dedi Diana. "Tuhaf bir kardeşi olan şu sarışına."
"Evet?"
"Ona Dahi Astrid diyorlar. Sanırım şu itfaiyeci çocukla bir yakınlığı var."
"Adı Sam," diye hatırlattı Caine.

"Bence o kızın üzerinden gözümüzü ayırmamamız gerekiyor."
"Onu okudun mu?"
"Kısmen. O yüzden emin değilim."
Caine sıkkınlıkla ellerini gerdi. "Niye bilgi almak için bu kadar uğraşmam gerekiyor bana söyler misin?"
"İkinci seviye olduğunu tahmin ediyorum."
"Güçleri ne olabilir sence? Ateş çıkaran mı? Işınlanma yeteneği mi var? Şekil mi değiştiriyor yoksa? Yine ekstradan fiziksel güçleri olan biri değildir umarım, öylesi bizi çok uğraştırmıştı. Tabii senin gibi bir Okuyucu da olmadığını umuyorum, Diana."
Diana kafasını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. İkinci seviye olup olmadığından da emin değilim."
Caine başını salladı. Birden sanki dünyanın bütün yükü omuzlarındaymış gibi iç çekti. "Onu da listeye ekle, Jack. Dahi Astrid: İkinci seviye. Yanına bir de soru işareti koy."
Jack el bilgisayarını çıkarttı. Listede yirmi sekiz isim kayıtlıydı ve hepsi de Coates'lu çocuklardan oluşuyordu. İsimlerin yanındaki sütunda da bir, iki, üç gibi sayılar yazılıydı. İsimlerden sadece birinin yanında dört rakamı vardı: Caine Soren.
Jack dikkatini listeye eklediği bilgilere verdi. Astrid. İkinci seviye. Soru işareti.
Bunun, güzel, sarışın kız için ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyordu.
"Beklediğimden de iyi gitti," dedi Caine. "Bize direniş gösterecek birileri olacağını sanmıştım ve aralarından bir lider de çıkabilirdi. Orc denilen serseri bizim için çalışacak ve icabına bakmaya hazır olana kadar da lider potansiyeli olan çocuğun üzerinden gözümüzü ayırmayacağız."
"O işi ben yaparım," dedi Diana. "Tatlı çocukmuş." "Onu okumayı başarabildin mi?"
Jack, Diana'nın Sam'in elini tuttuğunu görmüştü. O yüzden kız, "Hayır, şansım olmadı," diye cevap verdiğinde çok şaşırdı.
Diana'ya bunu hatırlatmalı mı diye düşünürken kaşlarını çattı. Bu çok aptalca bir hareket olurdu. Elbette Diana Sam'i okuduğunu çok iyi hatırlıyor olmalıydı.
"Olabildiğince çabuk yap bunu," dedi Caine. "Herkesin ona nasıl baktığını gördün mü? Aday göstermelerini istediğimde de ilk onun ismini verdiler. Hemşire Temple'ın oğlu olması da hoşuma gitmedi. Kötü bir tesadüf. Onu hemen okumaya bak. Gücü varsa icabına bakma işini çok ertelemesek iyi olur."
Lana iyileşmişti.
Ama son derece güçsüzdü. Açlık ve susuzluk iyice etkisini gösteriyordu artık.
Susuzluk en kötüsüydü. Buna daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu.
Ancak cehennemden sağ çıkmayı başarmıştı. Bu da ona umut veriyordu.

Güneş tepeye yükselmişti ama henüz tam olarak yakıcı sıcaklığa ulaşmamıştı. Bulunduğu yer gölgede kalıyordu. Lana tek şansının, etraf fırın gibi ısınmadan önce tepeyi tırmanıp yukarı çıkmak olduğunu biliyordu.
"Yemeği aklına getirme," diye kendi kendine konuştu.
Kendi sesini tekrar duyabilmek ona biraz iyi gelmişti.
Dosdoğru tepeyi tırmanmaya yeltendi ama birkaç metre sonra bunun böyle olmayacağını anladı. Patrick bile tırmanmayı başaramıyordu. Yol çok dikti.
Geriye tek seçenek olarak, vadiyi, ucu bir yere varana kadar takip etmek kalıyordu. Kolay bir yürüyüş olmayacaktı kesinlikle. Bazı yerlerde zemin sertti ama çoğu yerde kaygan ve engebeli olduğu için elleri ve dizleri üzerinde de gitmesi gerekiyordu.
Her düştüğünde ayağa kalkması biraz daha zordu. Patrick de en az kız kadar bitkin vaziyette olduğu için zorlukla yol alıyordu.
"Bu işte birlikteyiz, değil mi oğlum?"
Çalılar bacaklarını çiziyor ve kayalar ayaklarını yaralıyordu. Zaman zaman dikenlerin arasından da geçmesi gerekiyordu. Bir yerde dikenler o kadar sıktı ki bacaklarında ateş gibi yanan yaralar açıldı.
Ancak orayı geçer geçmez elini yaralarının üzerine koydu ve acı dindi. Yaklaşık on dakika sonra yaralardan eser bile yoktu artık.
Bu mucizevi bir olaydı. Kendisinin daha önceleri köpekleri veya insanları iyileştirebilmek gibi bir yeteneği olmadığını çok iyi biliyordu. Böyle bir şeyi daha önceleri hiç yapmamıştı. Bir türlü anlam veremiyordu. Şu anda aklı daha farklı konularla meşguldü ayrıca: Bu durumla nasıl başa çıkacağı, üzerini parçalayan dikenler ve bu terkedilmiş arazide nereden su ve yiyecek bulacağı gibi.
Arabayla geçtikleri zamanlar yola daha dikkat etmiş olmayı diledi. Yürüdüğü bu vadi çiftliğe mi gidiyordu yoksa gitgide oradan uzaklaşıyor muydu? Yoksa varmak üzere miydi? Ya da sadece çölün içinde kör misali dolanıp durmakta mıydı? Onu arayan var mıydı acaba?
Vadinin yamaçları eskisi kadar yüksek değildi artık ama son derece diktiler ve yol da gitgide daralıyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı. Daralıp sığlaştığına göre sonuna yaklaşıyor olması gerekiyordu, değil mi?
Patrick olduğu yerde durunca etrafa bakınıp yılan mı var diye arandı.
"Ne oldu, oğlum?" diye sorduğunda köpeğin donup kalmasına da neyin sebep olduğunu gördü. Karşısında ucu bucağı gözükmeyen bir duvar uzanıyordu. Duvarın yapıldığı malzeme... bildiği hiçbir şeye benzemiyordu.
Duvarın inanılmaz boyutları, çevrenin zaten garip olan görüntüsüyle birleşince kızın içini bir korku kapladı. Sıradan görünümlü bir duvar değildi bu. İçine su katılmış süt gibi yarı saydamdı. Hafiften de parlıyor gibiydi. Saçma bir şeydi bu.

İmkansız. Olmaması gereken bir yerde yükselen bir duvar.
Duvara doğru yürüdü. Patrick kızla gitmeyi reddetti. "Yakından bakmamız lazım, oğlum," diye ısrar etti kız.
Ancak Patrick onunla aynı fikirde değildi. Bu şeyin ne olduğu hiç ilgisini çekmiyordu besbelli.
Biraz daha yaklaşınca kız duvarın üzerinde kendi yansımasını gördü.
"Kendimi çok da net görememem iyi bir şey olsa gerek aslında," dedi. Saçında kurumuş kanlar vardı. Berbat göründüğünden emindi. Üstü başının da yırtık pırtık olduğunu biliyordu ve bu yırtıklar hiç de modaya uygun değildi.
Biraz daha yaklaşıp duvara parmağıyla dokundu. "Ahh!"
Bağırıp parmağını hemen geri çekti. Kazadan önce olsa bu acının çok fazla olduğunu söyleyebilirdi ama gerçek acıının karşılığı olarak yeni standartları vardı artık. Yine de duvara tekrar dokunacak değildi.
"Bir tür elektrikli tel mi?" diye Patrick'e dönüp sordu. "Burada ne işi var?"
Artık yana doğru ilerlemekten başka bir seçeneği kalmamıştı. Ancak Lana çiftliğin solunda kaldığından emindi ve o tarafa doğru tırmanması imkansız gözüküyordu. İp ve tırmanma malzemelerine ihtiyacı vardı. Ancak sağ tarafındaki çıkıntıları kullanarak o yöne tırmanabileceğini farketti. Fakat bu sefer de vadiyi çiftlikle arasına almış olacaktı.
Başka bir alternatif de geldiği yolu tekrar geri dönmekti ki buraya kadar gelmesi yarım gününü almıştı. Başladığı noktaya dönene kadar gün biterdi. Böylece tüm günü boşa harcamış olurdu.
"Haydi, Patrick. Buradan çıkıyoruz."
Yaklaşık bir saatte yukarı tırmanabildi. Bu süre boyunca duvarın sessiz ve uğursuz bakışları Lana'ya onun sanki canlı bir şey olduğunu düşündürdü. Sanki kötü bir güç onu durdurmaya çalışıyordu.
Sonunda tepeye vardığında gözlerini kısıp her yanını taradı. İşte o anda neredeyse kendini kaybedecekti. Araba yolundan görünürde eser yoktu. Çiftlik de gözükmüyordu. Sadece tepeler ve kilometrelerce uzanan boş arazi.
Tabii bir de o duvar. Orada olması imkansız olan duvar. Bir tarafı vadi tarafından kapatılmıştı, diğer bir yanında tepeler vardı ve diğer bir tarafını da sanki oraya gökyüzünden düşmüş gibi görünen ve alabildiğine uzayıp giden o duvar kapatıyordu.
Açık olan tek yol geldiği yöndü.
Gözlerini güneşten korumak için elini siper etti. "Bekle," dedi Patrick'e. "Şurada bir şey var."
Tepelere yakın bir yerde duvarın hemen bitişiğinde bir şey vardı. Yerden yükselen sıcak dalgalarının arasında parlayan yeşil bir şey miydi bu sahiden? Serap görüyor olmalıydı.

"Sen ne dersin Patrick?"
Patrick son derece kayıtsızdı. Bütün hevesini kaybetmişti. Kızdan da beter bir durumdaydı.
"Sanırım serap görüyoruz."
Yürümeye başladılar. En azından düz yolda yürümek tırmanmaktan daha kolaydı. Ancak güneş çok kavurucu bir hal almıştı artık ve kızın tam tepesine vuruyordu. Vücudunun pes ettiğini ve dayanma gücünün de içindeki gitgide büyüyen şüphe yüzünden her dakika biraz daha azaldığını hissediyordu. Kalan son gücüyle bir serabın peşinden gidiyordu. Salak bir göz aldanması yüzünden ölüp gidecekti.
Ancak yeşil alan gözden kaybolmadı. Yaklaştıkça daha da büyüdüğünü farkediyordu. Lana'nın bilinci tıpkı bir mum alevi gibiydi şu anda. Gidip geliyordu sürekli. Birkaç saniye için açılırken bir an sonra tekrar beyni bulanıyordu. Sendelemeye başladı, ayaklarını sürüyerek ilerliyordu şimdi. Güneşin ışıkları yüzünden yarı kör gibiydi. Tam da bu sırada ayağının toprak yerine yeşil çimenlere bastığını farketti.
Çimenlerin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Yaklaşık yirmi metrekarelik küçük bir alandı burası. Tam ortasında ise bir fıskiye vardı. Ancak fıskiyeden su gelmiyordu. Fıskiyeye bağlı olan bir hortum, penceresi olmayan, küçük, ahşap bir kulübenin içine giriyordu.
Aslında tam olarak kulübe denemezdi. En fazla bir kişilikti. Arka tarafında da yarı yıkık tahta bir baraka vardı. Ve türlü şekillerde rüzgar gülleri. Yaklaşık otuz metrelik, köhne bir kulenin tepesine yerleştirilmiş bir uçak pervanesi bile vardı.
Lana hortumu tutup sendeleyerek bağlı olduğu yere doğru ilerledi. Hortumun ucu dandik görünümlü bir rüzgar gülünün altında duran bir zamanlar boyalı ama şimdi kumlardan dolayı üstü aşınmış demir bir su tankının içine giriyordu.Yine aynı yerde zeminden yükselen paslı bir boru vardı. Bu boruya başka borular ve supaplar bağlanıyordu. Hortum da tankın üzerindeki bir musluğun ucuna takılıydı.
"Bu bir kuyu, Patrick."
Lana güçsüz elleriyle hortumu kavrayıp deli gibi çekti. Hortum yerinden çıktı.
Musluğun vanasını çevirdi. Pas ve diğer minerallerin kokusu sinmiş sıcak su musluğun ağzından dökülmeye başladı.
"Lana ve Patrick bu suyu kana kana içtiler.
Suyu yüzüne de çarpıp yüzündeki kanları temizliyordu.
Saçlarının arasından kurumuş kanlar süzülüp aktı.
Ancak anlık bir zevk için bu kadar zor bulduğu mucizevi su kaynağını boşa harcayacak değildi. Musluğun vanasını çevirip suyu kapattı. Son su damlası da musluğun ağzından damlamak üzereyken bunu parmağıyla alıp kurumuş

kanlardan kapanan gözünü temizlemek için kullandı.
Sonra, sanki sonsuz gibi gelen bir süreden sönra ilk defa güldü. "Daha ölmedik, değil mi Patrick? Hayır, daha değil."

ON ALTI

171 SAAT, 12 DAKİK A

"ÖNCELİKL E SUY U KAYNATMA N gerekiyor. Sonra da içine makarnayı atarsın," diye anlattı Quinn.
"Sen nereden biliyorsun peki?" diye sordu Sam. Elinde tuttuğu makarna paketini inceleyip üzerindeki talimatları okumaya çalışıyordu.
"Annemi yaparken defalarca izledim. îlk önce suyun kaynaması gerekiyor.
İkisi beraber dönüp tenceredeki suya baktılar.
"Gözünü dikip beklersen kaynamaz," dedi Edilio arkalarından.
Sam ve Quinn dönüp çocuğa baktılar. Edilio güldü. "Bizim oralarda böyle derler. Doğru değil elbette."
"Biliyordum zaten," dedi Sam ve güldü. "Tamam, tamam.
Bilmiyordum."
"Belki de sihirli ellerinle ufak bir numara yapsan hemen kaynar," dedi Quinn.
Sam bunu duymamış gibi yaptı. Quinn'in bu konudaki imalı şakalarını son derece rahatsız edici buluyordu.
İtfaiye istasyonu iki katlı bir binaydı. Giriş katının tamamını garaj oluşturuyordu. İtfaiye arabasıyla ambulans bu garaja park edilmişti.
Üst kat, itfaiyecilerin yaşam alanıydı. Burada, içinde yemek masası ve birbiriyle uyumsuz koltukları barındıran bir mutfak bulunuyordu. Dipteki bir odada da altı kişinin yatabileceği ranzalar vardı.
Oturma odası biraz daha renkli bir yerdi. Duvarda itfaiyecilere ait kimi son derece ciddi, kimi de gayet komik fotoğraflar asılıydı. Bunların yanında sayısız teşekkür mektubu ve ilkokul öğrencilerinin gönderdiği kendi çizdikleri resimler de duvarları süslüyordu. Bazı mektuplarda yazanları el yazısının bozukluğu yüzünden okumak mümkün değil di. Çocuklar ilk geldiklerinde odanın ortasında duran yuvarlak masada ani bir yangın haberiyle yarıda kesildiği belli olan poker partisinin izleri vardı. Masaya saçılmış poker kartları, poker fişleri ve kül tablasındaki purolar. Ancak çocuklar bunların hepsini temizledi. Binanın içinde ağzına kadar domates sosu, çorba ve makarna dolu bir kiler keşfettiler. Kırmızı bir kavanozun içinde biraz bayatlamış ev yapımı kurabiye vardı ama mikrodalgada on beş dakika ısıtınca gayet yenebilir hale gelirlerdi.
Sam, itfaiyecilik görevini kabul etmişti ama kendi istediğinden çok diğer çocuklar bu görevi kendisinin iistlenmeşini istediği için kabul etmişti aslında. Kimsenin kendisini yardım için çağırmamasını umuyordu çünkü burada

geçirdikleri üç günden sonra üçü itfaiye arabasını kullanabilmek bir yana, hortumu çalıştırmasını bile öğrenebilmiş değillerdi.
Sadece bir keresinde çocuğun teki "Yangın," diye koşarak geldiğinde koca bir hortumu altı blok boyunca sürükleyerek götürmüşler ve caddedeki yangın musluğuna takıp eve girdiklerinde olaym çocuğun abisinin mikrodalga firma konserve tenekesini koyup o şekilde pişirmek istemesinden kaynaklandığını görmüşlerdi. Dumanların kaynağı sadece mikrodalga fırında meydana gelen yanıklardı.
Öte yandan, ambulansın içindeki ilk yardım malzemelerinin yerini öğrenmiş ve binanın önündeki yangın musluğuna hortumu takarak bolca alıştırma yapabilmişlerdi. Bu sayede, Edilio'nun ilk yangında olduğundan çok daha hızlı olabileceklerdi.
Tabii bir de alt kata direkten kayarak inme konusunda da oldukça uzmanlaşmışlardı.
"Ekmeğimiz bitti," dedi Edilio.
"Makarnanın yanında ekmeğe gerek yok," dedi Sam. "İkisi de karbonhidrat zaten."
"Sağlıklı beslenmeden bahseden mi oldu şimdi? Yeme-" ğin yanında ekmek olur."
"Ben senin tortillayı tercih etmeni beklerdim oysa," dedi Quinn.
"Tortilla da Meksika ekmeğidir zaten."
"Her neyse, ekmeğimiz kalmadı," dedi Sam. "Hiçbir türünden kalmadı."
"Bir iki haftaya kadar kimse ekmek bulamayacak," dedi Quinn. "Ekmek taze yapılmalıdır. Biraz bekledikten sonra küfleniyor."
Caine ve ekibi kente gelip yönetimi ele aldığından beri üç gün geçmişti.
Üç gündür kimse onları kurtarmaya gelmemişti. Giderek artan bir depresyon hali vardı herkeste ve her gün daha fazla insan bu durumu kabullenmeye başlıyordu.
RSGB duvarı ise -artık herkes ondan bu şekilde bahsediyordubeş gündür oradaydı. Beş gündür ortalıkta tek bir yetişkin bile yoktu. Anneleri, babaları, abileri, ablaları, öğretmenleri, polisler, tezgahtarlar, doktorlar, rahipler ve dişçiler olmadan geçen beş koca gün. Beş gündür ne televizyonları, ne internetleri ne de telefonları vardı.
Başlarda Caine'in gelişi mutlulukla karşılanmıştı. Birinin kontrolü eline aldığını bilmek insanlara iyi gelmişti. İnsanların cevaplara ihtiyacı vardı. Kurallar gerekiyordu. Caine, otoritesini kabul ettirmek konusunda oldukça başarılıydı. Sam, onunla karşı karşıya geldikleri her seferinde, çocuğun kendine olan güveninden oldukça etkilenmişti. Sanki lider olmak için doğmuş gibiydi.
Ancak, geçen üç günden sonra insanların kafalarında soru işaretleri ortaya çıkmaya başlamıştı. Şüphelerin yoğunlaştığı nokta Caine ve Diana'ydı ama

Drake Merwin de bundan payını alıyordu. Bazı çocuklar kuralların işlemesi için bunu uygulayan caydırıcı bir kimsenin varlığını destekliyordu ama diğer çocuklar buna katılmakla beraber Drake'in 'caydırıcı' olmaktan biraz daha fazlası olduğu konusunda hemfikirdiler.
Drake ve onun sözde şerif yardımcılarına karşı gelen herkes itilip kakılıyor, yumruklanıyor, dayak yiyor ve tekmeleniyordu. Hatta bir keresinde çocuğun biri banyoya kadar sürüklenip kafası klozetin içine sokulmuştu. İnsanlar gitgide her şeyden çok Drake'ten korkmaya başlamışlardı.
"Ben taze tortilla yapabilirim," dedi Edilio. "Tek ihtiyacım olan biraz un, yağ, tuz ve kabartma tozu. Bunların hepsi bizde var."
"Taco gecesine sakla onu," dedi Quinn ve Sam'in elindeki makarnayı alıp tencereye koydu.
"Siz de bir şey duydunuz mu?" diye sordu Edilio.
Sam ve Quinn durup dinlediler. Duydukları tek ses kaynayan suyun fokurdamasıydı.
Derken sesi hepsi duydu. Biri bağırıyordu.
Sam, alt kata inen direğe doğru üç adım atıp ellerini ve ayaklarını etrafına sarıp kendini delikten aşağı saldı ve garajın zeminine havalı bir iniş yaptı.
Garajın kapıları açıktı. Biri -uzun kızıl saçları olan bir kızeşiğin üzerine yığılmış, hareket etmeye çalışıyor ama yerinden kımıldayamıyordu.
Caddenin diğer tarafından üç kişi kıza doğru geliyordu. "Yardım edin," dedi kız cılız bir sesle.
Sam kızın yanına diz çöktü ve birden irkilerek geri çekildi. "Bette?"
Kızın yüzünün sol tarafı kanlar içindeydi. Kafasının tepesinden kan boşalıyordu. Sanki bitiş çizgisini geçmeye çalışan bitik bir maratoncu gibi kalan son gücüyle hareket etmeye çalıştı.
"Bette, ne oldu?"
"Beni yakalayacaklar," dedi kız ve Sam'in kollarına yığıldı.
Kızı kovalayan çocuklar sokak lambasının altında durdu. Bir tanesi Orc'tu. Kimse onun kadar iri olamazdı zaten. Edilio ve Quinn de garaj kapısına geldiler.
Sam de doğrulup Edilio'nun yanında yerini aldı.
"Sizi de mi güzel bir pataklama istiyorsunuz? Öyle olsun!" diye bağırdı Orc.
"Neler oluyor burada?" diye sordu Sam. Gözlerini kısarak baktı ve diğer iki çocuğu da tanıdı. Okuldan yedinci sınıflardan biri olan Kari ve Coates'lu bir sekizinci sınıf öğrencisi olan Chaz'di. Üçünün de ellerinde metal beysbol sopaları vardı.
"Bu sizi ilgilendirmez," diye karşılık verdi Chaz. "Bir işin icabına bakıyoruz."
"Hangi işin? Orc, Bette'in kafasına sen mi vurdun?" "Kuralları çiğniyordu," diye cevap verdi Orc.

"Bir kıza mı vurdun, abi?" diye öfkeyle sordu Edilio. "Kapa çeneni, seni kaçak göçmen," diye bağırdı Orc. "Howard nerede?" diye sordu Sam. Bu ona ne yapacağına karar vermek için vakit kazandıracaktı. Daha şimdiden Orc'a karşı bir kavgayı kaybetmişti bile.
Orc, bu soruyu kendine hakaret olarak aldı. "Senin icabına bakmak için Howard'a ihtiyacım yok, Sam."
Merdivenleri çıkıp Sam'e birkaç adım mesafede durdu ve beysbol sopasını omzuna yasladı. Her an sopayı bir maçtaymış gibi savurmaya hazır gözüküyordu. Maçtan farklı olarak beysbol topunun yerinde ondan çok daha büyük olan Sam'in kafası vardı ve bu mesafeden Orc hayatta ıskalamazdı.
"Çekil önümden, Sam!"
"Pekala, ben bir kez daha aynı şeye katlanamam," dedi Quinn. "Bırak da kızı alsın, Sam."
"İzin versen de vermesen de ben istediğimi alacağım."
Sam, Orc'un gerisinde bir hareketlenme gördü. Otuza yakın çocuk caddeden yukarı koşarak geliyordu. Ore da bunu farkedip omzunun üzerinden geriye baktı. "Seni kurtaramayacaklar," dedi ve sopasını savurdu.
Sam eğildi. Sopa tam kafasının üzerinden geçerken Ore da öne doğru sendeledi.
Sam'in dengesi bozulmuştu ama Edilio hazırdı. Öfkeyle kükreyip Orc'un üzerine atıldı. Orc'un yarısı kadardı ama ayaklarını yerden kesip onu kaldırıma devirmeyi başardı.
Chaz, Edilio'yu Orc'un üzerinden almak için ileri atıldı.
Sokağın aşağısından gelen kalabalık onlara yaklaştı. Sesleri öfkeliydi ve tehditlerin hedefinde de Orc vardı.
Bağırıyorlardı ama hiçbirinin de güçlerin eşit olmadığı bu kavgaya girmek gibi bir niyeti yoktu.
Drake'in bir anda uğultuyu bastıran sesi duyuldu. "Kimse kımıldamasın."
Orc, Edilio'yu üzerinden attı ve ayağa kalkıp çocuğu tekmelemeye başladı. Devasa büyüklükteki Nike marka ayakkabılar çocuğun kendini korumak için önünde bitiştirdiği kollarına çarpıyordu. Sam arkadaşına yardım etmek için ileri atıldı ama Drake daha hızlıydı. Orc'un arkasına geçip saçını kavradı ve kafasını geri çekip dirseğini çocuğun suratına gömdü. Orc'un burnundan kan püskürürken çocuk acıyla haykırdı.
Drake ona bir kez daha vurup kaldırıma fırlattı
"Kimse kımıldamasın lafının neresini anlamadın?"
Orc dizlerinin üzerinde doğrulup Drake'e doğru atıldı ama çocuk tıpkı bir matador çevikliğiyle yana çekildi. Ardından da elini Chaz'e uzatıp "Şunu bana ver," diye emretti.
Chaz çocuğa elindeki beysbol sopasını verdi.

Drake, Orc'un kaburgalarına sopanın tepesiyle sert bir darbe indirdi. Sonra bir tane böbreklerine ve bir tane de kafasının yanına. Bunlar bir insanı yıkmaya yetecek darbelerdi.
Orc gardı düşmüş bir şekilde sırtüstü yere devrildi. Drake sopanın sivri ucunu Orc'un boğazına bastırdı.
"Dostum, ben konuştuğum zaman dinlemeyi öğrenmen gerekiyor."
Ardından bir kahkaha attı. Bir adım geri atarken sopayı havaya savurup tekrar yakaladı ve omzuna yasladı. Sonra da Sam'e bakıp sırıttı.
"Peki sen bana burada neler olduğunu söyleyebilir misin, Bay İtfaiye Şefi?"
Sam daha önceleri de belalı tiplerle uğraşmıştı. Ancak hiç Drake Merwin gibisini görmemişti. Orc, onun nerdeyse iki katıydı ama Drake tıpkı bir oyuncak gibi onunla oynamıştı.
Sam, hala kendine gelememiş olan Bette'i işaret etti. "Sanırım, Orc ona vurmuş."
"Öyle mi?"
"Ben de bunu bir kez daha yapmasına engel olmaya çalışıyordum."
"Bana hiç de öyle gelmedi. Bana kalırsa birini kurtarmak şöyle dursun az daha kendi kelleni kaybetmek üzereydin." "Bette yanlış bir şey yapmadı," diye kalabalıktan cılız bir ses yükseldi.
Drake arkasına bile bakma gereği duymadı. "Kapa çeneni." Parmağıyla Chaz'i işaret etti. "Sen, burada neler olduğunu anlat çabuk."
Chaz atletik yapılı bir çocuktu. Omzuna kadar uzanan sarı saçları güneş gözlüklerinin üzerinden yüzüne dökülüyordu. Günlerdir aynı şeyi giydiği için üzerindeki Coates üniforması kirlenip buruşmuştu. "O kız bir şey yapıyordu," diyerek Bette'i işaret etti. "Gücünü kullanıyordu."
Sam sırtının ürperdiğini hissetti.
Güç, demişti çocuk. Bunu da gayet normal bir şekilde söylemişti üstelik. Sanki herkes bunu zaten biliyordu.
Drake hafifçe sırıttı. "Tam olarak ne demek istiyorsun, Chaz?" derken sesinde açık bir tehdit vardı.
"Hiçbir şey."
"Sihirli bir numara yapıyordu," diyen bir ses duyuldu. "Kimseyi incitmiyordu."
"Ona durmasını söyledim," dedi Orc. Tekrar ayağa kalkmış, nefret dolu gözlerle Drake'e bakıyordu. Ancak bu bakışlarda hiç şüphesiz biraz da korku vardı.
"Orc, bir şerif yardımcısıdır," dedi Drake. "O, yanlış bir şey yapan birine durmasını söylerse, o kişinin de durması gerekir. Bu kız itaat etmediyse o zaman hakettiğini almış olduğunu söyleyebilirim."
"İnsanları dövmeye hakkınız yok," dedi Sam.
Drake dişlerini göstererek sırıttı ama bu sırıtışta sevimlilikten eser yoktu. "Birinin insanların kurallara uymasını sağlaması gerekiyor, değil mi?"

"Sihirbazlık numaraları yapılmasını yasaklayan kurallar mı var?" diye sordu Edilio.
"Evet. Ancak belli ki bazılarının bu kurallardan haberi yok. Chaz? İtfaiye şefine kuralların bir kopyasını ver."
Sam kendisine uzatılan buruşuk bir kağıdı ne yazdığına bile bakmadan aldı.
"İşte böyle. Artık kuralları biliyorsunuz."
"Kimsenin burada sihirli numara falan yaptığı yok," dedi Quinn, ortalığı sakinleştirmek için.
"O zaman benim de işim bitti," dedi Drake ve kendi kentline güldü. Beysbol sopasını Chaz'e uzattı, "Tamam. Herkes evine gitsin."
"Bette bir süre burada kalacak," dedi Sam. "Her neyse."
Drake, Orc ve diğerlerini de alıp uzaklaştı. O yürüdükçe kalabalık önünde açılıyordu.
Sam, Bette'in yanına diz çöktü. "Kafana pansuman yapmamız gerekiyor."
"Bu sihirli numara da nedir?" diye sordu Quinn. Bette kafasını salladı. "Hiçbir şey."
"Elinden küçük ışık topları çıkarıyor," dedi kalabalığın içinden biri. "Sağlam numara."
"Evet, Drake'in dediğini duydunuz, herkes dışarı," dedi Quinn. "Hepiniz evinize dönün."
Sam, Quinn ve Edilio, Bette'i ambulansa taşıdılar. Edilio steril bir bezle kızın yüzündeki kanları sildi ve ardından antibiyotik kremle yarayı temizleyip bandajladı.
"Geceyi burada geçirebilirsin, Bette," dedi Sam.
"Hayır, eve gitmem gerek. Kardeşim beni merak eder. Yine de sağolun." Dönüp Edilio'ya gülümsedi. "Benim yüzümden canın yandı."
Edilio utanıp omuz silkti. "Büyütülecek bir şey değil."
Quinn ve Edilio da tekrar üst kata çıktılar. Sam ise Bette'le eve kadar yürüdü.
Quinn tenceredeki makarnadan bir çatal alıp tadına baktı. "Lapa gibi olmuş, dostum."
"Fazla piştiği için."
"Mısır gevreğine ne dersin?"
Kendine biraz mısır gevreği doldurup yemeye başladı. Edilio'yla muhabbet etmemeye kararlıydı. Ona tahammül edemiyordu. Neşeli tavırlarına. Her konuda gösterdiği becerikliliğe. Bugün de tıpkı bir Meksika komandosu gibi Orc'un karşısına dikilmiş olmasına.
Quinn'e göre bu çok aptalca bir hareketti. Orc gibi bir çocuğa karşı gelmek akıllıca bir şey sayılmazdı. Bette'in başına gelenler üzücüydü elbette ama yenemeyeceğin biriyle kavga etmenin ne anlamı vardı? Drake zamanında

gelmeseydi Edilio şimdi hala yürüyebiliyor olduğu için bile şanslı olurdu.
Hazır bunu düşünmüşken...
Sam geri döndü. Edilio'ya bir selam verdi ama Quinn'e bakmadı bile.
Quinn dişlerini sıktı. Harika. Şimdi de Sam kavgaya girmedi diye kendisine tavır yapıyordu. Sözde kahraman olan Sam kaç defa sörf yaparken tepetaklak olmuşken kendisi o dalgaların üzerinde başarıyla sörf yapmayı başarmıştı oysa. Sayısız kere hem de.
"Makarnayı yapamadık," dedi Quinn.
"Bette'i eve bıraktım. Umarım kendini çabuk toparlar.
Gerçi kendini iyi hissettiğini söyledi ama."
"Kızda da sende olan yetenek var, değil mi?"
"Sanırım, bendeki kadar yoğun değil diye tahmin ediyorum. Bana anlattığına göre tek yapabildiği ellerinden ışık çıkarabilmekmiş."
"Yani şimdilik kimsenin kolunu kül etmemiş?" Quinn, Sam'in kendisine acıma ve aşağılama karışımı bir şekilde bakmasına dayanamıyordu. Mantıklı davranıp kendi işine baktığı için suçlanmaktan bıkmıştı artık.
Sam başını kaldırıp gözlerini kıstı. Kavgaya hazır gibi görünüyordu. Ancak son anda dudaklarını sıkıp mısır gevreğini yemeye devam etti ve bir şey söylemedi.
"Bu yüzden kimseye anlatamazsın, insanlar senin bir ucube olduğunu düşünecektir. Ucubelerin başına da neler geldiğini görüyorsun."
"Bette bir ucube değil," diye kendini tutarak cevap verdi Sam. Konuşurken dişlerini sımsıkı sıkıyordu, "O sadece okuldan tanıdığımız bir arkadaşımız."
"Aptal olma, Sam. Bette, Küçük Pete, yangındaki küçük kız, sen. Dördünüz olduğuna göre daha başkaları da vardır mutlaka. Normal insanlar bundan hoşlanmayacaktır. Sizin tehlikeli olduğunuzu düşüneceklerdir."
"Sen de böyle mi düşünüyorsun, Quinn?" Ses tonu oldukça sakindi ama konuşurken çocuğun gözlerine bakmaktan kaçmıyordu.
Sam arka cebinden kuralların yazılı olduğu kağıdı çıkardı ve açıp masaya serdi.
"Ben sadece etrafına bakmanı söylüyorum, dostum. Ço cukların korkacağı yeterince şey var zaten. Normal insanlaı nasıl olur da—"
"Sürekli 'normal insanlar' demeyi keser misin?"
Her zaman Sam ve Quinn arasındaki tartışmaları yatıştıran kişi olan Edilio, "Şu kuralları bir oku bakalım," dedi.
Sam kağıda şöyle bir göz gezdirdikten sonra yüksek sesle okumaya başladı. "Bir numaralı kuralda yazdığına göre, Caine, Perdido Sahili'nin belediye başkanıymış ve bütün bölgenin adı bundan böyle RSGB'ymiş."
Edilio homurdandı, "Kendisi için hiçbir şey istemiyormuş, değil mi?"
"İkinci kural, Drake şerif olarak görevlendirilmiş ve kuralların uygulanmasını sağlayacak bütün yetkilere sahipmiş. Üçüncü kural, ben itfaiye şefiymişim ve

acil durumlara müdahale etmekle görevliymişim. Harika. Ne şanslıyım."
Arkadaşlarına bir bakış atıp ekledi. "Ne şanslıyız." "Küçük insanları da hatırlaman ne güzel," dedi Quinn. "Dördüncü kural, kimse belediye başkanının veya şerifin izni olmadan dükkanlara girip bir şey alamaz."
"Buna bir itirazın mı var? İnsanlar istedikleri gibi dükkanlara dalıp etrafı yağmalamamalılar."
"İtirazım yok," diye onayladı Sam. "Beşinci kural, hepimiz kreşteki Mary Anne'e yardım edip bizden istediklerini getirmeli ve o istediği zaman yardımına gitmeliymişiz. Tamam. Benc e de uygun. Altı: Öldürmeyeceksiniz."
"Gerçekten mi?" diye sordu Quinn.
Saın'in yüzünde tartışmaktan yorulduğunu ve ortamı biraz yumuşatmak istediğini gösteren bir gülümseme belirdi. "Şaka yapıyorum."
"Dalga geçmeyi bırak da oku şu şeyi."
"Dünya yok olmuşken bile mizah anlayışımı diri tutmaya çalışıyorum sadece. Altı, evlerin aranması gibi konularda hepimiz yardımcı olmalıymışız. Yedi, kurallara aykırı her türlü davranışı Drake'e bildirmeliymişiz."
"Yani hepimiz muhbirlik yapacağız," diye ekledi Edilio. "Merak etme, etrafta göçmen bürosu polisleri olduğunu zannetmiyorum," dedi Quinn. "Hem biri seni Meksika'ya geri göndermenin bir yolunu bulursa hiç merak etme, ben de hemen seninle gelirim."
"Honduras," diye düzeltti Edilio. "Meksika değil. Bunu onuncu defa söylüyorum."
"Sekizinci kural, işte, aynen yazıldığı gibi okuyorum. Hiç kimse paniğe veya korkuya sebep olabilecek sihirli numaralar yapamaz."
"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Quinn. "Demek oluyor ki Caine'in her şeyden haberi var."
"Ne büyük sürpriz," dedi Edilio. "Çocuklar bundan sanki Tanrı'nın bir işiymiş gibi bahsediyor. Ben daha en başından beri Caine'de de bu gücün olduğunu söylüyordum. O da bir tür sihirbaz."
"Hiç sanmıyorum, dostum," diyerek karşı çıktı Quinn. "Eğer onda da olsaydı Orc ve Drake'ten insanların bu gücü kullanmasını engellemelerini istemezdi."
"Elbette yapardı," dedi Sam. "O güce tek sahip olanın kendisi olmasını istiyorsa pekala yapardı bunu."
"Biraz paranoyakça bir fikir değil mi bu sence?" "Dokuzuncu kural," diye okumaya devam etti Sam. "Olağanüstü hal şartları geçerli. Bu kriz durumu süresince kimse görevli kişileri eleştirip dalga geçip,görevlerini yerine getirmelerine engel olamaz."
Quinn omuz silkti. "Kriz zamanı, yanlış mı? Bu da kriz değilse daha nedir bilemem?"

Sam buna inanamadığmı belirtmek için başını iki yana salladı. "Artık bir şey söylemeye de iznimiz yok, öyle mi?" Barış kısa sürmüştü. Quinn bir kez daha Sam'i hayalkırıklığına uğratmıştı.
"Bak, bu da tıpkı okul gibi, değil mi?" diye fikrini savundu Quinn. "Öğretmenlere karşı gelemezsin. Diğer yetkili kişilere de tabii."
"O zaman onuncu kural çok hoşuna gidecek Quinn, şerif, mevcut kuralların bazı acil durumlarda yetersiz kaldığına karar verirse, düzeni korumak için gerekli gördüğü yeni kuralları yürürlüğe koyma yetkisine sahiptir."
"Yürürlüğe koymak," dedi Quinn. "Sanki bunu yazmalarına Astrid yardım etmiş."
Sam kağıdı itti. "Hayır, bu onun tarzı değil." Ardından ellerini kavuşturup masanın üzerine koydu. "Bu çok yanlış." Edilio'nun da bakışları kaygılıydı. "Evet, abi, bu kulağa doğru gibi gelmiyor. Buna göre Caine ve Drake istedikleri her şeyi her an yapmakta özgürler."
"Aynen bu anlama geliyor. Dahası, insanların birbirlerinden şüphe duymasına sebep olup herkesi birbiri aleyhinde kışkırtıyorlar."
Quinn güldü. "Anlamıyorsunuz, dostum. İnsanlar çoktan şüphe etmeye başladı bile. Normal bir zamanda değiliz, tamam mı? Dünyanın geri kalanından izoleyiz, yetişkin hiç kimse yok, polis, öğretmenler veya ailelerimiz burada değiller. Alınmayın ama içimizde de bazı mutasyon geçirmiş arkadaşlar var. Buna rağmen her şeyin normalde olduğu gibi devam etmesini bekliyorsunuz. Buranın RSGB olduğunu unutuyorsunuz."
Sam artık daha fazla sabır gösteremeyecekti. "Ve sen de sanki Bette o dayağı haketmiş gibi davranıyorsun. Sen neden öfkelenmedin, Quinn? Bunca zamandır tanıdığımız, kimseye zararı dokunmamış bir kızın Orc tarafından dövülmesi seni niye rahatsız etmedi?"
"Ah, demek konu buraya geliyor? Her şey benim suçum yani?" diye sordu Quinn ve ayağa kalktı. "Bak, Sam, kızın dövülmesini onayladığımı söyleyemem, tamam mı? Ama sen ne bekliyordun ki? Çocukların giydikleri şeyler veya sporda başarısız olmaları yüzünden dayak yedikleri bir dünyada yaşıyorduk ve üstelik o zaman başımızda öğretmenler ve ebeveynler de vardı. Her gün olan şey bu. Sen de kalkmış her şey bu kadar berbat bir haldeyken çocukların, 'Ah, Sam'e bakın. Ellerinden yıldırımlar çıkarıyor, ne kadar havalı!' demesini mi bekliyorsun? Hayır dostum, işler öyle yürümüyor maalesef."

Quinn'i ve daha da çok Sam'i şaşırtan bir şekilde Edilio, "O haklı. Etrafta eğer sen ve Bette gibi daha çok insan varsa, işler daha da karışacaktır. Gücü olanlar ve olmayanlar. Bana kalsa, ben zaten ikinci sınıf vatandaş olmaya alışkınım," dedi. Sonra da Quinn'e bir bakış attı. "Ancak diğerleri kıskanıp korkacaktır.

Bunu tuhaf bulup suçlayacak birilerini arayacaklardır. İspanyolcada bir deyiş vardır, *ccıbeza de turco.* Yani her şeyin suçlusu."
"Günah keçisi," diye tercüme etti Quinn.
Edilio başıyla onayladı. "Aynen öyle. Günah keçisi." Quinn masumane bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Ne diyordum? İşler böyle yürür: Farklıysan, hedef olursun. İstediğin kadar güçlü ve haklı olduğunu düşün, Sam. Haklı olabilirsin ama daha sen bile bunların sebebini bilmiyorsun. Eskiden olsa, başımız belaya girdiğinde **imi** fazla uzaklaştırma cezası veya düşük not alırdık. Şimdi ise bir hata yaptığında ensene bir beysbol sopası yiyorsun. Yetişkinler tepemizdeyken bile her zaman zorbalar vardı. Şimdi mi? Şimdi yönetimi de onlar devraldı. Artık farklı bir oyun oynanıyor, kardeşim, tamamen farklı bir oyun. Şimdi onların kurallarıyla oynuyoruz artık."

ON YEDİ

169 SAAT, 18 DAKİKA

"DAHA FAZLA İLACA ihtiyacım var," diye Dahra Baidoo'ya yalvardı Cookie. Ancak kız onunla aynı fikirde değildi.
"Henüz ço k erken," diye son üç günde milyonuncu kez aynı cevabı verdi.
"Ver şu ilaçları! Canım ço k yanıyor. Dayanamıyorum."
Dahra elleriyle kulaklarını kapatıp dikkatini önündeki okuduğu metne vermeye çalıştı. İnterneti olsaydı ne yapacağına karar vermek ço k daha kolay olurdu şüphesiz. Google'a girer, 'Vicodin' veya 'aşırı doz' kelimelerini aratır, istediği bilgiye çabucak ulaşırdı. *Doktorun El Kitabı* adında kalın ve kenarları kıvrılmış bir kitaptan bu bilgileri bulması ço k kolay olmuyordu. Çocuklardan biri bu kitabı kentteki doktorlardan birinin ofisinden alıp getirmişti.
Diğer bir problem de ilaçları karıştırıp denem e yanılma yöntemiyle bir şeyler yapmaya çalışıyor olmasıydı. Kitapta ağrıyı dindirmek için hangi ilaçlardan ne kadar verilmesi gerektiği yazmıyordu çünkü.
Erkek arkadaşı, Elwood, koltuğun birine kıvrılmış uyuyordu. İyi bir erkek arkadaş olduğu söylenebilirdi. En azından yanından ayrılmayıp ona yardımcı oluyordu.
Ancak erkek arkadaşının da yapabileceklerinin bir sınırı vardı. Lazımlığı temizleyemez veya çocuğun tuvaletini yapmasına yardım edemezdi.
Bunların hepsini Dahra yaptı. Üç gün önce, bir kaza eseri kilisenin bodrumundaki bu bakımsız, karanlık, penceresi bile olmayan, yeraltındaki acılar krallığından sorumlu kişi olduğundan beri bunu yapıyordu. O zamandan beri daha önceleri aklına bile gelmeyecek şeyler yapmak zorunda kalmıştı. Bunlara yedi yaşındaki bir diyabet hastası çocuğa her gün insülin iğnesi yapmak da vardı ki bunun düşüncesi bile rahatsız ediciydi.

Kapı çalınınca Dahra masadan ve üzerinde duran işe yaramaz kitabın başından kalktı.
Mary Terrafino, yanında dört yaşlarında bir kız çocuğuyla beraber karşısında duruyordu.
"Selam Mary. Neyimiz var?"
"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ne kadar yoğun olduğunu biliyorum. Ama kızın karnında bir ağrı var."
İki kız birbirine sarıldı. Olaydan önce birbirlerini doğru düzgün tanımıyorlardı bile ama şimdi kardeş gibiydiler.
Dahra küçük kıza doğru eğildi. "Merhaba, tatlım. Adın ne senin?"
"Ashley."
"Tamam, Ashley, ateşini ölçelim de bakalım neyin var.
Gelip masanın üzerine oturur musun?"
Dahra elektronik termometreyi kızın ağzına yerleştirdi. Aniden Cookie o kadar yüksek sesle haykırmaya başladı ki, Ashley az daha termometreyi yutacaktı.
"Elimdeki ağrı kesiciler bitmek üzere," dedi Dahra. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Doktorun ofisindeki bütün ilaçları aldık ve ara sıra da insanlar evlerin ecza dolaplarında bulduklarını getiriyorlar. Ancak ağrısı hala dinmedi."
"İyileşiyor mu peki? Omzu yani?"
"Hayır. îyileşmiyor. Tek yapabildiğim yarayı temiz tutmak," dedikten sonra termometreyi kontrol etti. "Ateşin normal. Arkaya uzanırsan bir şeyi kontrol etmem lazım. Karnına bastıracağım. Bu biraz gıdıklayabilir."
"Bana iğne mi yapacaksın?" diye sordu küçük kız. "Hayır, tatlım. Sadece karnına bastıracağım," diye cevap verdi ve parmak uçlarıyla kızın göbeğinin biraz aşağısına bastırdı. "Acıdı mı?"
"Gıdıklandım biraz."
"Neyi kontrol ettin?" diye sordu Mary.
"Apandisit," diye cevap verdi Dahra. "Bütün yapabileceğim bu Mary. 'Karın ağrısı' dediğin zaman mide kanserinden kabızlığa kadar türlü sebep var. Ancak büyük ihtimalle tuvaleti vardır sadece." Ardından küçük kıza döndü, "Bugün hiç tuvalete gittin mi?"
"Sanmıyorum."
"Ben en iyisi dönünce tuvalete girmesini sağlayayım," dedi Mary.
"Biraz su içir. Birkaç bardak içmesi lazım."
Mary kızın elini sıktı. "Doktor olmadığını biliyorum ama yine de iyi ki buradasın."
"Şu kitabı okuyup bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Ancak tek yaptığı beni biraz daha korkutmak. Daha adını bile duymadığım milyonlarca hastalık var ve onları aklıma bile getirmek istemiyorum."

"Tahmin edebiliyorum."
Mary hala işi ağırdan alıp gitmediği için Dahra ona bir sorun olup olmadığını sordu.
"Şey, bunun kulağa garip geleceğini biliyorum," derken sesini iyice alçalttı. "Sana söyleyeceklerimi..."
"Burada olanları kimseye anlatmam."
"Biliyorum. Kusura bakma. Bu sadece... yani demek istediğim, utanç verici bir şey."
"Mary. Ben bunları geçeli çok oldu. Kendim zaten son derece berbat şeyler yapmak zorunda kalıyorum. O yüzden söyleyeceğin hiçbir şey beni rahatsız etmez."
Kız, bir süre daha huzursuz bir şekilde parmaklarını birbirine kenetleyip çekiştirdikten sonra sonunda sorununu söyledi. "Prozac alıyorum."
"Neden?"
"Ufak tefek sorunlarım var, bilirsin. Durum şu ki ilacım bitti. Sana da çok sık lazım olmadığını tahmin ediyorum," derken göz ucuyla Cookie'ye baktı. "Çünkü ilaç alamadığım z.aman ben..." Lafını tamamlayamadan boğazı düğümlendi ve neredeyse ağlayacaktı.
"Sorun değil," diye cevap verdi Dahra. Aslında biraz daha bilgi almak için kızı zorlamak niyetindeydi ama içgüdüleri ona durmasını söyledi. "Bakalım elimde neler var. Ne kadar doz aldığını söyleyebilir misin?"
"Günde kırk miligram."
"Tuvalete gitmem gerek," dedi Cookie acıklı bir sesle. Dahra ilaçların durduğu dolaba yöneldi. İlaçların bazıları büyük beyaz ambalajların içindeyken bazıları da küçük kahverengi silindir şişelerin içinde duruyordu. Bir miktar da doktorun ofisinden getirdiği numuneler vardı.
Edwood kendi horlamasına uyandı bu sırada. "Uyuyakalmışım ya!"
"Selam Elwood," dedi Mary.
Çocuk anlamsız bir şeyler daha mırıldandıktan sonra başını eline yaslayıp tekrar uykuya daldı.
"Seninle kalması çok iyi olmuş."
"Ancak işe yaramazın teki," dedi Dahra. Fakat ardından bu dediğine biraz pişman oldu. "En azından yanımda ama. Sanırım sana yirmi miligramlık olanlardan verebileceğim. Günde iki tane alırsın artık." İlaçlan avcuna döktü. "Bunlar sana bir hafta yeter. Kusura bakma içine koyabileceğim bir kutu yok."
Mary minnettar bir şekilde ilaçlan aldı.
"Sen çok iyi birisin Dahra. Tüm bunlar geride kalınca, yani bir gün büyüdüğümüzde, doktor olabilirsin belki."
Dahra acı bir kahkaha attı. "Yaşadıklarımdan sonra, Mary, isteyeceğim son şey

doktor olmak sanırım."
Birden hastanenin kapısı açıldı. Kızlar dönünce karşılarında Bette'i buldular. Sağ elini kafasına bastırmıştı. "Başım acıyor," dedi. Söyledikleri tam anlaşılmıyordu. Bariz bir şekilde peltek konuşuyordu. Sol kolunu da hareket ettiremiyor gibiydi. Sol bacağını da sürüyerek yürüyebiliyordu ancak.
Kız tam yere kapaklanmak üzereyken Dahra yetişip onu tuttu.
"Elwood, uyan."
Dahra, Elwood ve Mary, Bette'i sedyelerden bilinin üzerine taşıdılar.
"Benim tuvalete gitmem gerek," dedi Ashley.
"Daha fazla ilaç verin bana!" diye inliyordu bu sıratla Cookie.
"Kapayın çenenizi!" diye bağırdı Dahra. lilleriyle kulaklarını örtmüş ve gözlerini de sımsıkı yummuştu bu sırada. "Herkes sussun."
Bette de artık sadece fısıldayarak konuşabiliyordu. "Üzgünüm," dedi. "Başş ço."
"Ne dediğini anlayamıyorum, Bette," dedi Dahra. "Sen sadece uzan burada," dedikten sonra Elwood'a döndü, "Kitabı getir." .
Doktorun El Kitabı'm kızın karnının üzerine koyup içindekiler bölümüne bakmaya başladı.
"Ba.. çk acı," diye sayıklamaya devam ediyordu Bette. Sağlam olan sağ kolunu kaldırıp kafasının üzerindeki yaraya dokunmaya çalıştı.
"Biri sana vurdu mu, Bette?" diye sordu Elwood.
Bette bu soru karşısında afalladı. Sanki söylediği hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi kaşlarını çatıp çocuğun yüzüne baktı ve acıyla inledi.
"Vücudun bir yanı çalışmıyor," dedi Dahra. "Ağzı kurumuş mu diye bakın ve gözlerini de kontrol edin. İkisi de farklı yönlere mi bakıyor?"
"Ba... çk fena ac...," diye inledi Bette.
"Sanırım başının çok acıdığını söylemeye çalışıyor," dedi Mary. "Ne yapacağız şimdi?"
"Bilmiyorum. İstersen ben bir kafasını açıp düzeltebilir miyim diye bakayım," diye öfkeyle bağırdı Dahra. "Sonra da küçük bir operasyon da Cookie'ye yaparım. Hiç sorun olmaz. Ne de olsa elimde bu salak kitap var," dedikten sonra kitabı kaldırıp karşı duvara fırlattı.
Dahra derin derin nefes almaya çalışıyordu. Ashley de bu sırada ağlamaya başladı. Mary ise Dahra'nın aklını kaçırmış olmasından korkarak dehşet dolu gözlerle kızı izliyordu. Cookie, bir yandan biraz daha ağrı kesici için yalvarıp bir yandan da tuvalete gitmek istediğini haykırıyordu.
"Kard... yi bak," dedi Bette, Mary'nin kolunu kavrayıp. "Kiiçü kard...,"
Kız yüzünü acıyla buruşturdu ve ardından tüm vücudu gevşedi.
"Bette," dedi Dahra.
"Bette. Sakın yapma bunu." "Bette!"

İki parmağıyla kızın nabzını kontrol etti. "Ne dedi?" diye sordu Elwood.
"Sanırım, küçük kardeşine iyi bakmamızı istedi," diye cevap verdi Mary.
Dahra parmağını kızın boynundan çekti ve ardından elini kızın yüzünde son bir defa aşağı kaydırıp veda etti.
"Şimdi o..," diye soracak oldu Mary ama sorusunu tamamlayamadı.
"Evet, büyük ihtimalle beyin kanaması gibi bir şey geçiriyordu. Ona her kim vurduysa onu öldürdü. Elwood, gidip itfaiyeden Edilio'yu bul ve Bette'i gömmemiz gerektiğini söyle."
"Artık o, Tanrı'nın yanında," dedi Mary.
"Burada bir Tanrı olduğundan pek emin değilim." Bette'i saat birde, kent meydanında gömülü olan, yangında ölen kızın yanına defnettiler. Ölüleri gömülene kadar saklamaları veya gömme işlemine hazırlamaları için bir yerleri yoktu ne yazık ki.
Edilio kepçesiyle bir çukur kazdı. Sabahın bu saatinde motorun ve toprağa giren kepçenin gürültüsü çok ürkütücü geliyordu kulağa.
Sam, yanında Astrid ve Küçük Pete'le beraber oradaydı. Mary ve onun koluna sarılmış Bette'in dokuz yaşındaki kardeşi de cenazedeydiler. Onların dışında McDonalds'taki Albert, Elwood, ikizler Anna ve Emma da kızı uğurlamaya geldiler. Dahra, Cookie'r.in yanında durması gerektiği için katılamadı ve Quinn de gelmemeyi tercih etti.
Kızm bedenini Sam ve Edilio oraya kadar taşımıştı.
Kızı mezarına daha saygın ve nazik bir şekilde indirmenin bir yolunu bulamadıkları için sonunda onu öylece tepeden aşağı bırakmak zorunda kaldılar. Kızın yere çarpan bedeninin sesi tıpkı bir çuvalın yere düşünce çıkardığı sesi andırdı.
"Bir şeyler söylememiz gerekiyor," diye önerdi Anna. "Belki onunla ilgili anılarımızı anlatabiliriz."
Öyle de yaptılar. Akıllarında kalan birkaç anıyı paylaştılar. Aslında hiçbiri onunla çok yakın arkadaş değildi.
Duayı Astrid başlattı. "Cennetteki kutsal babamız." Küçük Pete de onunla beraber duayı tekrarlıyordu. Bugüne kadar kimse onun arka arkaya bu kadar cümle kurduğunu görmemişti. Sam hariç hepsi duaya eşlik etti.
Ardından hepsi kızın üzerine birer avuç toprak attıktan sonra Edilio'nun kepçesiyle kalan işi bitirmesini beklediler. "Yarın mezarının başına bir haç getireceğim," dedi Edilio, işi bitince.
Törenin bitmesine yakın Orc ve Howard, tıpkı birer hayalet gibi belirip sabah sisinin içinde uzaktan onları izledi.
Kimse onlarla konuşmadı ve bir süre sonra da geldikleri gibi gittiler.
"Gitmesine izin vermemeliydim," dedi Sam, Astrid'e dönüp.

"Sen doktor değilsin. Iç kanaması vardı. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Zaten ne yapabilirdin ki? Esas soru, şimdi ne yapabiliriz?"
"Sen ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Sam.
"Orc, Bette'i öldürdü. Belki isteyerek değil ama bu yine de bir cinayettir."
"Evet öldürdü. Peki sen ne yapmak istiyorsun?"
"En azından onun bir ceza almasını talep edebiliriz." "Kimden?" diye sordu Sam. "Gidip Caine'den adalet mi isteyeceksin?"
"Bu çok retorik bir soru oldu."
"Yani aslında cevabını bildiğim bir soru?"
Kız başıyla onayladı. İkisi de bir süre konuşmadılar. Mary, ikizler ve Bette'in küçük kardeşi kreşin yolunu tuttu bu sırada.
Elwood, daha çok kendi kendine konuşur gibi, "Dahra bunlara daha fazla dayanabilir mi bilmiyorum," dedi ve ardından o da hastaneye döndü.
Edilio gelip yanlarında durdu. "Bunun öylece unutulup gitmesine izin veremeyiz. Duydunuz mu? İzin verirsek bir daha asla durmaz. İnsanlar birbirini öldüresiye dövüp sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gidemezler."
"Önerin mi var?" diye sordu Sam, gayet soğuk bir sesle. "Benim mi? Ben göçmenin tekiyim, hatırladın mı? Buralı sayılmam. Bu insanların çoğunu tanımıyorum bile. Dahi de değilim ve üstelik senin gibi bir gücüm de yok." Ardından sanki hayalinde bir düşmanına vuruyormuş gibi yere bir tekme savurdu. Sanki söyleyeceği daha çok fazla şey vardı ama onun yerine dudaklarını mühürleyip arkasını dönüp gitti.
"Caine'in yanında Drake, Orc, Panda ve Chaz var. Duyduğuma göre Mallet de onunla barış yapmış. Belki yarım düzine kadar daha adamı var üstelik."
"Onlardan korkuyor musun?" diye sordu Astrid. "Evet, Astrid, korkuyorum."
"Anladım. Ancak yanan bir binaya da girmeye korkuyordun."
"Hiç anlamıyorsun, değil mi?" diye o kadar öfkeli bir şekilde bağırdı ki kız bir adım geri atmak zorunda kaldı. "Ne istediğini biliyorum, tamam mı? Sen ve diğer bir grup insanın ne istediğini çok iyi biliyorum. Caine'in karşısında durmamı istiyorsunuz. İşleri idare ediş tarzını beğenmiyorsunuz ve benim gidip onu alaşağı etmemi istiyorsunuz. Ama bilmediğiniz bir şey var. Bunu yapabilsem bile ondan daha iyi bir lider olamam."
"Bunda yanılıyorsun, Sam. Sen—"
"O, ilk kez gücümü kullandığım gece. Hani o üvey babamı yaraladığım gece. Nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"
"Üzgün. Pişman," diye cevap verdi Astrid. Çocuğun yüzüne sanki cevap orada yazılıymış gibi bakıyordu. "Biraz da korkmuş belki."
"Evet. Hepsi. Ve biraz fazlası," dedi Sam ve elini yukarı kaldırıp yumruk yaptı. "Ayrıca bir tür heyecan Astrid. Şu güce bir bak diye düşündüm.

Yapabildiklerime bir bak. Delice ve çok büyük bir heyecan bu."
"Güç insanı delirtebilir," diye karşılık verdi Astrid. "Evet, bunu duymuştum."
"Güç delirtir. Mutlak güç insanı mutlaka delirtir. Bunu kimin söylediğini unutmuşum."
"Bir sürü hata yaptım Astrid. Ama bu hatayı yapmak istemiyorum. O adam ben olmak istemiyorum. Caine olmak istemiyorum. Ben..." Kollarını iki yana açtı. "Ben sadece sörf yapmak istiyorum."
"Sen güç yüzünden yoldan çıkmazsın Sam. Sen böyle şeyler yapmazsın." Kız bunları söylerken çocuk geriledi ama kız üzerine gitmeye devam etti.
"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"
"İki sebebi var. Birincisi, bu senin karakterinde yok. Güçten dolayı bir heyecan duyman normal. Ancak ardından onu geri itebildin. Ona yapışıp kalmadın, aksine ondan vazgeçebildin. Birinci sebep bu. Sen bir Caine, Drake ya da bir Orc değilsin."
Sam bu söylenenleri kabul etmek istiyordu ancak için den bir ses eninde sonunda kendisinin haklı çıkacağını söy lüyordu. "O kadar da emin olma."
"İkinci sebep de: Yanında ben varım," dedi kız. "Öyle mi?"
"Evet."
Bu son söz çocuğun içindeki tüm öfke ve bıkkınlığı birden yok etti. Bir süre boyunca hiçbir şey diyemeden kızın gözlerine baktı. Çok yakınındaydılar. Kalbinin ritmi değişip tüm vücudunu titretmeye başladı.
Aralarında sadece birkaç santim vardı. Çocuk biraz daha yakına gelip durdu.
"Yanında kardeşin varken seni öpemem."
Astrid bir adım gerileyip Küçük Pete'i omuzlarından kavradı ve arkasını döndürdü.
"Şimdi nasıl peki?"

ON SEKİZ

16 4 SAAT , 3 2 DAKİK A

ALBERT, CENAZEDEN çıkıp McDonalds'a doğru yürüdü. Keşke konuşabileceği birileri olsa diye düşünüyordu. Belki ışıkları açık bırakırsa birileri gec e atıştırması için gelebilirdi. Ama daha restoranın -onun restoranıydı artık orasıkapısındaki kilidi bile açmadan cenaze için toplanan küçük grup dağılmıştı bile. Şimdi etraf elektrik hatlarından gelen hafif bir uğultu haricinde tamamen sessizliğe bürünmüştü. Albert, bir elinde restoranın anahtarları, diğer elinde
McDonald's logolu şapkası -ölüye duyduğu saygıdan cenazede bunu kafasından çıkartmıştırestoranın önünde dikiliyordu. İçinde kötü bir şeyler olacağına dair bir his vardı. Normalde iyimser bir insandı ama gec e vakti, serseriler tarafından

öldürülmüş genç bir kızın cenazesine katıldıktan sonra insanın aynı iyimserliği sergilemesi pek kolay olmuyordu.
Bu garip olay meydana geldiğinden beri Albert tek başına olmayı seviyordu aslında. Abileri, ablaları ve annesini merak ediyordu tabii. Ancak öte yandan, ailenin en çok çalışan ama hiç takdir edilmeyen en küçük çocuğu olmaktan çıkıp bir anda bu yeni ve garip toplumun saygı gören ve sevilen bir ferdi olmuştu bir anda.
Taze toprak kokusu burun deliklerinden girip beynine kadar ulaşırken her şeye rağmen şu anda annesinin kucağındaki kaseden patlamış mısır yiyerek birlikte onun en sevdiği reality şovlardan birini izlemeyi tercih ederdi.
RSGB ile ilgili sorular -neden olmuş, nasıl olmuş, neyin nesiymişAlbert'ı çok da ilgilendirmiyordu aslında. O, el hünerleri olan bir insandı ve bu gibi konular daha çok Astrid'in ilgi alanına girerdi. Akşam meydana gelen cinayet ise Sam ve Caine'in halletmesi gereken işlerdi.
Albert'ı kaygılandıran şey ise tamamen farklıydı: Hiç kimse çalışmıyordu. Maıy, Dahra ve ara sıra Edilio dışında hiç kimse bir iş yapmıyordu. Herkes avare gibi ortalarda dolaşıp vakit öldürüyor, kavga ediyor ya da evlerde oturup bilgisayar oyunları oynayıp DVD izliyordu. Terkedilmiş bir evde yaşayan fareler gibiydiler. Bulduklarını yiyip etrafı talan ediyor ve her şeyi ilk buldukları halinden daha da berbat bir durumda bırakıp gidiyorlardı.
Bu böyle süremezdi. Vakit öldürmekten başka bir şey değildi bütün bunlar. Oysa yakında, zaman hepsini birer birer öldürmeye başlayacaktı.
Albert buna inanıyordu. Bundan emindi. Ancak kimse kendisini dinlemediği için bunu anlatamıyordu. Caine gibi topluluklara hitap yeteneği veya Astrid gibi bir ikna kabiliyeti yoktu. O ağzını açtığı zaman insanlar onu Sam'i dinledikleri gibi dinlemezdi.
İçgüdülerinin ona doğru olduğunu söylediği şeyleri insanlara aktarmak için bir başkasına ihtiyacı vardı.
Anahtarları tekrar cebine koyup kararlı adımlarla boş sokaklarda ayak sesleri yankılanarak yürümeye başladı. Yapılacak en iyi şey eve gidip birkaç saat uyumaktı. Çok geçmeden şafak sökerdi zaten. Aslında uyuyamayacağını kendisi de çok iyi biliyordu. Sam, Caine, Astrid ve Bilgisayar Jack'in kendilerince bildikleri şeyler olabilirdi ama aynı şekilde Albert'ın da vardı.
"Fareler gibi olamayız," diye kendi kendine mırıldandı. "Mutlaka bir..." Ancak kendi kendine konuşurken bile bunun için doğru bir kelime bulamıyordu.
Şehirdeki kütüphane binası pek de insanın göz zevkini okşayan bir yer değildi. Toz içinde ve kasvetliydi ve basık binanın küf kokusu daha kapıyı açar açmaz ciğerlerine doldu. Daha önce buraya hiç gelmediğinden binanın kapısının kilitli olmadığını ve titrek ışıklı floresan lambalarının hala yandığını görmek onu biraz

şaşırttı.
Etrafa bakınıp güldü. "Olaydan beri hiç kimse buraya gelmemiş."
Kütüphanecinin ahşap masasını kontrol etti. Karşınıza nereden bir şekerleme çıkacağını asla bilemezdiniz, bir kıı tu naneli şeker buldu. Belli ki çok uzun zaman önce aslında hiçbir zaman gelmeyecek çocuklara ikram edilmek üzere oraya konmuşlardı.
Ağzına bir tane atıp içeride yürümeye başladı. Bir şeyi öğrenmesi gerektiğini biliyordu ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Kitapların bir çoğu daha Albert doğmadan önce oraya konup bir daha da hiç ellenmemiş gibi duruyordu.
Ansiklopedi setleri buldu -bir bakıma Wikipedia gibiydiler ama tek farkı bunların kağıttan ve kalın olmalarıydı. Yeri kaplayan eski halının üzerine oturup ilk cildi açtı. Neyi arayacağını bilmiyordu ama nereden başlayacağını biliyordu. 'Ç' harfinin olduğu cildi bulup 'çalışmak' kelimesini aradı. Kelimenin başlıca iki ana kullanım yeri vardı. Birincisi daha çok fizikle ilgili bir anlamdı.
Diğer anlamı ise kelimeyi 'toplumun ayakta kalabilmesi için gerekli olan aktivitelerin bütünü' olarak tanımlıyordu.
"işte bu," dedi Albert. "Ben de bundan bahsediyordum işte."
Okumaya başladı. Ciltten cilde atlıyordu. Her kitapta sadece kendisini ilgilendiren kısımları okuyordu ama bu ona okumaya devam etmesi için gerekli olan bilgiyi sağlıyordu. Tıpkı internette bir konuyla ilgili linkleri takip etmek gibiydi ama tek farkı biraz daha yavaş ve zahmetli olmasıydı.
'Çalışmak' kelimesi onu 'iş' kelimesine, oradan 'üretkenlik' kavramına ve ardından da 'Karl Marx' adında bir adamla yine başka yaşlı bir adam olan 'Adam Smith' ismine götürdü.
Albert hiçbir zaman derslerinde çok başarılı bir çocuk olmamıştı. Zaten onun bakış açısından okulda öğrendikleri çok da gerekli bilgiler değildi. Ancak şimdi okudukları çok önemliydi. Hepsi gerekliydi bu bilgilerin.
Kitapları okuyarak yavaş yavaş uykuya daldı ve uyandığında kendisini izleyen bir çift göz olduğunu farketti.
Yerinden sıçrayıp etrafına bakınmca bunun sadece bir kedi olduğunu görüp rahatladı. Sarı çizgili bir kediydi ve ki loşundan da anlaşılacağı gibi biraz yaşlıydı. Boynunda, ucunda kalp şeklinde bir taş olan pembe bir tasması vardı. Koridorun ortasında kendinden emin ve son derece sakin bir şekilde duruyordu hayvan. Çocuğu yeşil gözleriyle süzüp kuyruğunu salladı.
"Merhaba, kedicik." Kedi gözden kayboldu. Yok oldu.
Albert korkudan olduğu yerde kaldı ve ardından acı içinde yüzünü buruşturdu. Kedi çocuğun tam kafasının üzerindeydi ve jilet gibi keskin tırnaklarını kafasına-geçiriyordu. Hayvan tıslamaya başlayınca, Albert'm gözünün sadece birkaç milim ilerisindeki ağzından sivri dişleri gözüktü.

Çocuk avazı çıktığı kadar bağırıp yardım istedi ve kediye de bağırdı. Kedi pençelerini gittikçe daha derine saplıyordu. Albert, sağ elinde hala ansiklopedinin 'S' harfi cildini tuttuğunu farkedince kolunu kaldırıp tüm gücüyle kendi kafasına doğru savurdu.
Kedi gitmişti. Kitap da kedi yerine doğruca Albert'm kafasına vurdu.
Hayvanı şimdi tam karşısındaki kütüphanecinin masasının üzerinde sakince yatarken görebiliyordu.
Bu imkansızdı. Hiçbir şey bu kadar hızlı hareket edemezdi. Hiçbir şey.
Albert derin bir nefes alıp caddeye açılan çıkış kapısına doğru yavaşça geri geri yürümeye başladı.
Ancak daha Albert nasıl olduğunu bile göremeden kedi masanın üzerinde gözden gözden kaybolup çocuğun ensesinde beliriverdi. Adeta delirmiş gibi tıslayarak çocuğu tırmalıyor ve etini yırtıyordu.
Albert bir kez daha kitabı savurdu ve yine kendi kendine vurdu. Kedi kaşla göz arasında kitap yığınlarının üzerinde belirip yeşil gözleriyle sakin bir şekilde Albert'ı süzmeye başladı.
Tekrar saldırmak üzereydi.
İçgüdüleri yüzünü korumak için kitabı öne doğru kaldırmasını söyledi.
Albert da hiç düşünmeden kitabı öne doğru savurdu.
Kedinin öfkeden kudurmuş suratı birdenbire Albeıt'm yüzünün birkaç santim önünde beliriverdi.
Ama kitap hala ikisinin arasındaydı. Kedi kitabın içine girdi.
Daha doğrusu *içinden geçti.*
Albert korku içinde hayvanın gözlerindeki ışığın sönüp ruhunun bedenini terketmesini izledi.
Sonra da ansiklopediyi yere attı.
Mavi deri kaplı dev kitap, kedinin tam ortasından geçiyordu. Sanki biri kediyi ikiye bölüp ön tarafını kitabın ön kapağına ve arka kısmını da arka kapağa dikmişti.
Albert korku ve acıdan soluk soluğaydı. Yerde yatan bu şey gerçek olamazdı. Kedinin az önce oradan oraya ışınlanması, tüm bunlar gerçek olamazdı.
"Kabus. Kabus görüyorsun," diye kendi kendine tekrarladı.
Bu bir rüyaysa eğer, fazla gerçekçi bir rüyaydı. Burnuna gelen küf kokusunu da hayal ediyor olamazdı ya?
Aklına masanın üzerinde gördüğü kütüphanecinin sırt çantası geldi. Titreyen elleriyle çantayı alıp içindekileri boşalttı: Ruj, cüzdan, allık ve bir cep telefonu masanın üzerine saçıldı.
Gidip ansiklopediyi yerden aldı. Oldukça ağırdı. Kedinin de ağırlığı eklenince ansiklopedi iki misli ağır bir hal almıştı. İçinde bir kediyle beraber onu çantaya

sığdırmak pek kolay değildi.
Ancak bunu mutlaka birilerine göstermesi gerekiyordu. Bu imkansız bir olaydı. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Gerçek olamazdı. Albert, başka birinin daha İm nun gerçek olduğunu teyit etmesini istiyordu Dirinin onun hayal görmediğini veya deli olmadığını söylemesi gerekiyordu.
Caine olmazdı. Peki ya Sam? Büyük ihtimalle itfaiye binasında olmalıydı ama bu Sam'lik bir olay değildi, bu tam Astrid'e göreydi. İki dakika sonra kızın evinin önündeydi.
Astrid, gözetleme deliğinden baktıktan sonra kapıyı açtı. "Albert? Saat gecenin... aman Tanrım, yüzüne ne oldu?" "Yara bandınız varsa seve seve kabul ederim," dedi çocuk. Dışarıdan nasıl görüneceğini tamamen unutmuştu. O korkuyla acısını bile hissetmez olmuştu. "Ama buraya asıl gelme sebebim bu değil." "Yani..."
"Astrid. Ben..." Birden ne diyeceğini bilemedi. Orada güvende olduğu halde bir dakika boyunca korkudan tek bir ses bile çıkaramadı.
Astrid çocuğu eve alıp kapıyı kapadı.
"Benim..." diye tekrar tekrar söze başladı ama hiçbirinde devamını getiremedi. Titreyen bir sesle "Sadece bak," diyebildi sonunda.
Ansiklopediyi ve içindeki kediyi halının üzerine attı. Kız hiçbir şey söylemeden yere bakıyordu.
"Çok hızlı hareket ediyordu. Üzerime saldırdı. Hareket ettiğini bile göremiyordum. Sanki bir yerden bir yere ışınlanıyordu. Sonra birden üzerimde belirdi. Üzerime atladı demiyorum, Astrid. O sadece... beliriverdi."
Astrid eğilip dikkatle kitabı inceledi. Kitabı açmayı denedi ama hayvanın gövdesi bütün sayfaların içinden geçtiği
için açılmalarına engel oluyordu. Kedi, kitabın içinde bir delik açmış değildi, hayvan daha çok, eriyip sayfalara kay namış gibiydi.
"Bu da nedir Astrid?"
Kız hiçbir şey demedi, sadece baktı. Albert, onun bir şeyler düşündüğünü anlıyordu. Ancak kız ona hiçbir cevap vermedi ve Albert da bir süre sonra ondan bir yanıt alamayacağını anladı. Meydana gelmesi imkansız bir şey için bir açıklama da olamazdı gerçekte.
Neyse ki kız bu şeyi görmüştü. Albert deli olamazdı. Çok uzun gibi gelen bir süreden sonra Astrid fısıldayarak konuştu. "Gel, Albert, şu kesiklerin için bir şeyler yapalım."
Lana karanlık kulübenin içinde uzanıp çölün çıkardığı garip sesleri dinledi. Bir yerlerden, ipek kumaşın üzerinde gezinen parmakların çıkardığına benzeyen hafif bir ses kulağa geliyordu ve karanlığın başka bir ücra köşesinde ise sanki bir davul çalınıyordu. Arada sesler kesilse de bir süre sonra tekrar başlıyordu.

Hafif bir esinti rüzgargülünü ağır hareketlerle döndürürken, gıcırdayan tahtaların sesi insanın kulaklarını tırmalıyordu. Öte yandan, Patrick'in horlamaları ve şirin iç çekişleri kıza güven hissi veriyordu.
Lana'nın vücudu iyileşmişti. Bütün yaraları mucizevi bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Üzerindeki, yaralardan arta kalan kurumuş kanları da kendi temizlemişti. Suyu, yemeği ve barınacak bir yeri vardı artık.
Ancak beyni durmadan çalışıyordu. Çektiği acı, korku, büyükbabasının boş koltuğu, kamyonetin takla atışı, akbabalar ve aslanla ilgili görüntüler tekrar tekrar aklına geliyordu .
Ancak tüm bu anılar zaten yeterince dehşet verici değilmiş gibi bir de eski hayatına dair evinin, okulunun, hep gittiği alışveriş merkezinin, anne ve babasının görüntüleriyle iç içe geçmişlerdi. Yüzme havuzundaki anıları, Las Vegas'a gittiklerinde otel odasının penceresinden gözüken lazerle yazılmış Las Vegas yazısı şu anda aklında son derece canlı birer anı olarak dönüp duruyordu.
Görüntüler iyice birbirine girdi ve içinde bastıramadığı bir coşku uyandı.
Evinde olmalıydı, burada değil. Odasında yatıyor olabilirdi şu an veya arkadaşlarının yanında. Yalnız olmamalıydı.
Tek başına burada yatmış ürkütücü sesleri, böceklerin cırlamalarını ve köpeğinin horultularını dinliyor olmamalıydı.
Biraz daha dikkatli olmuş olsaydı... Votka şişesini, üzeri boncuklarla süslü olan çantasına saklamaya çalışmıştı. Ancak ne yazık ki o çanta çok ufaktı. Oysa okul çantasını alsa şişeyi rahatlıkla taşıyabilecekti ama sırf kıyafetiyle uymuyor diye almamıştı.

Böylelikle de yakalanmıştı. Sırf" salak bir moda merakı yüzünden.
Şimdi ise...
Annesine karşı hissettiği öfke dalgalarından biri daha geldi. Sanki tüm o öfkenin içinde boğulacaktı.
Tüm bu olanlar için annesini suçluyordu, babası sadece kadının dediklerini yapmıştı. Annesi kadar kah bin olmasa da kadının bu kararını desteklemek zorunda kalmıştı adam. Tony'ye bir şişe votka vermişse ne vardı bunda yani? Öyle araba kullanmayacaktı ya?
Lana'nın annesi Las Vegas'ı da anlamamıştı Las Vegas, Perdido Sahili değildi. Las Vegas'ta insanın üzerinde bir baskı oluşuyordu. Orası koca bir şehirdi, küçük bir kasabadan çok farklıydı. Üstelik öylesine sıradan bir şehir de değildi. Orada çocuklar daha hızlı büyüyordu. Oldukça fazla talibi vardı. Yedinci sınıflar, sekizinci sınıflar ve hatta dokuzuncu sınıf öğrencileri bile onunla ilgileniyordu.
Aptal annesi. Hepsi onun suçuydu.
Gerçi annesini çölün ortasında, nereden geldiği belli olmayan bir duvar için

suçlamak pek de mantıklı değildi Hu biraz haksızlık olurdu.
Belki de bunun sorumlusu uzaylılardı ve şu anda Las Vegas sokaklarında *Dünyalar Savaşı* filmindekine benzer garip şekilli yaratıklar anne ve babasını kovalıyordu.
Bu fikrin garip bir şekilde kendisini rahatlattığını farketti. En azından devasa makinelerinin içindeki uzaylılar tarafından kovalanmıyordu. Belki de bu duvar uzaylılara karşı bir tür korunma kalkanıydı ve duvarın bu tarafında güvendeydi.
Tony için bir şişe votkadan daha fazlasını da aşırmıştı evden. Annesinin Xanax ilaçlarından mesela. Bir keresinde de içki dükkanından bir şişe şarap çalmıştı.
Saf bir kız değildi. Tony'nin kendisine aşık olduğunu düşünecek hali yoktu. Kendisini kullandığının gayet bilincindeydi. Ancak o da kendi çıkarları için çocuğu kullanıyordu. Tony'nin okulda iyi bir ünü vardı ve kendisi de onunla çıkarak popüler biri olmuştu.
Patrick birden kafasını kaldırdı. "Ne oldu oğlum?"
Ses çıkarmamaya özen gösterip yerde döndü.
Dışarıda bir şey vardı. Hareket ettiğini duyabiliyordu. Yere vuran ayakların belli belirsiz sesleri kulağına geliyordu.
Patrick garip bir yavaşlıkla ayağa kalktı. Kulaklarını dikti ve sırtındaki tüyler kabardı. Gözlerini kapıya dikmiş bekliyordu.
Bir şey kapıyı tırmaladı. Sanki içeri girmek isteyen bir hayvan kapıya pençesini sürtüyordu.
Birden Lana korkunç bir ses duydu ya da duyduğunu sandı. Fısıltıyı andıran bir ses, "Dışarı çık," dedi.
Patrick normalde çoktan havlamaya başlamış olmalıydı ama o da yerinden bile kımıldamadan gözleri kapıda, dinlemeye devam ediyordu.

"Sadece hayal görüyorsun," diye kendi kendini sakinle* tirmeye çalıştı.
"Dışarı çık," diye tekrarladı ses.
Lana tuvaletinin geldiğini hissetti. Acilen tuvalete girmesi gerekiyordu ama kabinin içinde tuvalet yoktu.
"Orada biri mi var?"
Cevap yok. Belki de sadece hayalgücünün eseriydi. Sadece rüzgardı belki.
Kapıya doğru sürünüp dışarıyı dinledi. Sessizlik. Dönüp Patrick'e baktı. Hayvanın sırtındaki tüyler hala kabarıktı ama biraz sakinleşmiş gibi duruyordu. Tehdit -artık her neyseuzaklaşmıştı.
Kapıyı hafifçe araladı. Bir şey yoktu. Etrafa bakındı. Patrick de artık gergin gözükmüyordu.
Başka şansı yoktu: Dışarıya çıkması gerekiyordu. Patrick de onunla gelecekti tabii.

Tuvalet bahçedeydi. Son derece sıradan, pek bakımlı olmayan ama yine de temiz, ufak bir kabinden ibaretti. İçeride ışık olmadığı için el yordamıyla yolunu buldu ve klozete oturdu.
Bir anda kıkırdamaya başladı. Köpeği gözcülük yaparken tuvalete girmesi aslında komik bir olaydı.
Kabinin tavanmdaki tahtaların arası açıktı. Lana da buradaki boşluklardan gökyüzünü seyretti bir süre. Ay, ufuk çiz gisine doğru alçalmaya başlamıştı bile. Yıldızlar... şey, yıl clızlar biraz tuhaf gözüküyordu. Ama niye öyle olduğunu anlayamadı.

Kabinden çıkınca olduğu yerde donup kaldı bir anda. Kulübeyle aralarında bir çakal onu bekliyordu. Ancak bu daha önceden büyükbabasının kendisine gösterdiklerine benzemiyordu. Hiçbirinin boyutu Patrick kadar bile değildi ama bu sarı tüylü hayvan neredeyse bir kurt kadardı.
Patrcik çakalın geldiğini anlamadığı için o da tepki veremeyecek kadar şaşkındı. Bir dağ aslanıyla dövüşmekten korkmayan Patrick şimdi biraz ürkmüş ve kararsız duruyordu.
Lana'nın büyükbabası ona çöl hayvanlarıyla ilgili birçok şey anlatmıştı. Çakallar saygı duyulması ama korkulmaması gerekilen hayvanlardı, kertenkeleler hızlı hareketleriyle insanı şaşırtabilirlerdi, geyikler çizgi filmlerdeki Bambi'den daha çok sıçanlara benzerdi, yaban eşekleri evcil akrabalarından çok daha farklı hayvanlardı ve çıngıraklı yılanlar ayağına bot giyip gözünü açık tuttuğun sürece bir tehlike unsuru oluşturmazdı.
Büyükbabasının ona öğrettiği gibi "Kışşt," diyerek kollarını savurdu.
Ancak çakal yerinden kımıldamadı.
Aksine inlemeye benzer bir ses çıkararak Lana'nın geri gitmesine sebep oldu. Gözünün ucuyla köşelerden üç-dört tane daha karanlık şeklin geldiğini farketti kız.
Patrick harekete geçti. Korkunç bir sesle hırlamaya başlayıp dişlerini çıkardı ve kulaklarını dikti. Yine de çakal yerinden kımıldamadı ve arkadaşları da yaklaşmayı sürdürdüler.

Lana'ya çakalların insanlara zarar vermediği söylenmişti ama şu anda buna pek inanası gelmiyordu. Ani bir hareket le sağa yönelerek hayvanı şaşırtmayı denedi ama çakal faz lasıyla çevikti.
"Patrick, yakala onu," diye çaresizce bağırdı.
Patrick, ne yazık ki hırlamaktan fazlasını yapmıyordu. Birazdan diğer çakallar da gelecekti ve kim bilir o zaman neler olacaktı?
Lana'nın başka bir seçeneği kalmamıştı. Kulübeye koşacaktı. Bunu yapacaktı ya

da ölecekti.
Avazının çıktığı kadar bağırarak doğruca çakalın üzerine doğru koşmaya başladı. Hayvan bir anda afalladı.
Ne olduğunu bile anlamadan aralarına uçan şey girdi ve ardından çakal acıyla inledi.
Lana, kalbi deli gibi çarparak hayvanın yanından geçti.
Kapıya on adım kalmıştı. On, dokuz, sekiz, yedi, altı...
Patrick kızın da önüne geçip kendini içeri attı.
Lana da hemen onun peşi sıra hızını bile kesmeden kendini içeri attı. Kayarak durdu ve ardından kapıya yönelip tüm gücüyle üzerine abandı.
Çakallar onu kovalamıyordu. Onların başka sorunları vardı. Acı dolu inlemeler ve viyaklamalar geldi kızın kulağına.
Biraz sonra sesler hafiflemeye başladı ve çok geçmeden de tamamen kesildi. Ardından çakalların ulumaları başladı.
Sonra bütün sesler kesildi.
Sabah olunca, gün ışığı, gecenin ürkütücü görüntülerini göz önüne serdi. Kulübenin önünde çakalın ölüsü yatıyordu. Hayvanın ağzında ise kafasının yarısı çiğnenmiş bir yılan vardı. Yılan ikiye bölünmüştü ama ölmeden önce çakalı ısırmayı başarmış olduğu anlaşılıyordu.
Uzunca bir süre yılanın baklava şekilli kafasını inceledi. Bunun bir yılan olduğuna hiç şüphe yoktu. Oysa kız gece onu uçarken gördüğüne emindi.
Lana bu fikri aklından çıkardı. Bununla beraber gece duyduğunu sandığı fısıltıyı da düşünmemeye çalıştı çünkü uçan yılanlar, konuşan devasa çakallar pek akla yatkın şeyler değildi. Olması imkansız şeylere inanan insanlara verilen genel bir ad vardı üstelik: Deli.
"Sanırım büyükbabam çöldeki vahşi hayat konusunda o kadar da iyi bir uzman değilmiş," dedi Patrick'e dönüp.

ON DOKUZ

1 3 2 SAAT , 4 6 DAKİK A

"ADAMI SEVMEK ZORUNDA değilsin dostum ama gerçekten iyi iş çıkarıyor," dedi Quinn, üçüncü evin kapısına vurduğu sırada. Sam ve Quinn'le birlikte bir de Brook e adında Coates'lu bir kız vardı. Üçüncü arama ekibiydiler.
Sekiz gün geride kalmıştı. Caine'in yönetimindeki beşinci günleriydi.
Sam, yeni kapatılmış bir mezarın yanında Astrid'i öpeli ise iki gün olmuştu.
Caine, şehirde arama çalışmaları yapması için on takım kurmuştu. Her takım kendi bölgesindeki bütün evlere girip içeriyi arayacaktı. Fırınların, klimaların, televizyonların ve evlerin içindeki ışıkların kapalı olduğundan emin olup sundurmalarda yanan ışıkları kapayacaklardı. Sulama sistemleri ve su ısıtıcıları

da kapatılacaktı.
Çözemedikleri bir sorun olursa bunu Edilio'nun listesine ekleyeceklerdi. Edilio böyle mekanik işlerden çok daha iyi
24 anlıyordu çünkü. Belinde bir alet kemeri ve yanında iki Coates'lu 'yardımcısıyla' bütün kenti dolaşıyordu.
Arama ekipleri ayrıca kayıp çocukları ve beşiklerinde kalmış olabilecek bebekleri de aramakla görevliydiler. Tabii bir de evcil hayvanları.
Her evde iş görebilecek eşyaların listesini çıkarıyorlardı. Örneğin bilgisayarlar. Aynı zamanda tehlikeli şeylerin de bir listesi çıkarılıyordu. Silahlar ve uyuşturucu gibi. Evlerde bulunan yiyeceklerin de bir listesini yapıp Dahra'ya teslim edilmek üzere bütün ilaçları topluyorlardı. Bebek bezleri ve mamalar ise kreşe gidiyordu.
İyi bir plandı.
Caine'in bazı planlarının oldukça iyi olduğu su götürmez bir gerçekti. Bilgisayar Jack'ten bir acil durum iletişim ağı kurmasını istemişti ve o da eski yöntemleri kullanmayı önermişti: Kent merkezine, itfaiye binasına, kreşe ve Drake'in yardımcılarıyla beraber mesken tuttuğu terkedilmiş bir eve kısa dalga telsizler kuracaktı.
Ama Caine, Orc'a karşı hiçbir yaptırımda bulunmamıştı. Sam gidip ondan bunu rica etmişti oysa.
"Ne yapabilirim ki?" diye sormuştu Caine. "Bette, kurallara karşı geliyordu ve Orc da bir şerif. Olaya karışan herkes adına büyük bir trajedi. Orc da kendini çok kötü hissediyor."
Böylece Orc caddelerde boy göstermeye devam etmişti. Sam'in iyi bildiği bir şey varsa o da Bette'in kanının daha kurumamış olduğu ve çocukların bu sözde şeriflere karşı korkusunun on kat arttığıydı.
"Şimdi bu konunun sırası değil," dedi Sam. Şu anda, Brooke'un yanında Caine hakkında konuşmak istemiyordu. Bu on yaşındaki kızın bir casus olduğundan adı gibi emindi çünkü. Zaten şu anda düşünecek daha acil şeyleri vardı çünkü sıradaki evlerden biri kendi eviydi
Quinn kapıyı çaldı. Sonra da zili denedi. "Kimse yok." Ardından kapı tokmağını çevirmeye çalıştı. Kapı kilitliydi. "Balyozu getirin," diye seslendi.
Her ekibin hırdavatçıdan veya birilerinin bahçesinden ödünç alınmış birer el arabası vardı. Balyozları bu el arabalarında taşıyorlardı.
İlk iki evi bitirmeleri iki saat sürmüştü. Bütün evler bitene kadar biraz vakit alacağı anlaşılıyordu.
"Balyozu mu kullanmak istiyorsun?" diye sordu Sam. "Ne zamandır bu anı bekliyorum, dostum."
Quinn balyozu kaldırıp tam tokmağın altından kapının üzerine indirdi. Tahtalar

çatırdadı ve Quinn kapıyı iterek açtı.
Bir anda burunlarına gelen koku onları gafil avladı. "Of, dostum, burada ne ölmüş böyle?"
Ancak bu şakaya gülecek fırsatı olmadı.
Biraz ileride, yerde bir bebeğin emziği duruyordu. Üçü birden donup kaldı.
"Hayır, hayır, hayır, ben bunu yapamam," dedi Brooke.
Üçü de sundurmada dikiliyor ve hiçbiri içeri girmek istemiyordu. Yine de kapıyı kapatıp öylece yürüyüp gidemezlerdi de.
Brooke'un elleri o kadar fena titriyordu ki, Sam uzanıp onları kendi ellerinin arasına aldı. "Sorun değil. Sen girmesen de olur."
Çilli bir yüzü ve kızıl saçlan olan kilolu bir kızdı. Üzerinde Coates üniforması vardı ve şu ana kadar bütün gün doğru düzgün tek kelime konuşmadan yanlarında gezinmişti. Ne bir şaka yapıyor ne de öylesine bir sohbete katılıyordu. Tek yaptığı Sam'in talimatlarına uyup görevlerini yerine getirmekti.
"Coates'ta olanlardan sonra..." diye söze başladı Brooke. "Ne olmuş orada?" diye sordu Sam.
Brooke birden kızardı. "Hiçbir şey. Sadece, bilirsin işte, bütün yetişkinlerin birden ortadan kaybolması." Derken, biraz daha açıklama yapması gerektiğini hissederek devam etti. "Sanırım bugünlük daha fazla ürkütücü şey görmek istemiyorum, olur mu?"
Sam dönüp Quinn'e baktı ama çocuk sadece omuz silkmekle yetindi. "Görünüşe bakılırsa içeride ölü bir bebek var. Bunu bilmek için içeri girmemiz şart değil."
Sam evin içine doğru seslendi. "Kimse var mı?" Ardından da Quinn'e döndü. "Hiçbir şey yokmuş gibi yapamayız."
"Belki de bunu Caine'e rapor etsek daha iyi olacak." "Onu evlerin içine girerken hiç görmedim. Tek yaptığı koltuğunda oturup buranın kralıymış gibi davranmak."
Kimse buna bir cevap vermeyince Sam devam etti. "Ha na şu büyük boy çöp torbalarından birini ver."
On dakika sonra Sam işini bitirip dönmüştü. Torbayı içindekilerle beraber halının üzerinden sürükleyerek kapıya getirdi. Ardından ağzını büzüp el arabasına koydu.
"Tıpkı çöpü çıkarır gibi," dedi kendi kendine. Elleri titriyordu. îçi büyük bir öfkeyle dolmuştu. O anda birilerinin canını yakmayı fena halde istiyordu. Tüm bunları yapanı bir bulsa çıplak elleriyle onu boğabilirdi.
Daha çok da kendine kızıyordu. Asla bu evde oturan aileyi tanımamıştı. Evde sadece tek bir ebeveyn vardı, çocuğun annesi ve onun sık sık değişen erkek arkadaşları. Bir de bu şanssız küçük çocuk işte. Evde oturanlarla herhangi bir komşuluk ilişkileri olmamıştı hiçbir zaman. Yine de en baştan bebe k iyi mi diye

kontrol etmek aklına gelmeliydi. Bunu unutmaması gerekirdi ama unutmuştu işte.
Quinn ve Brooke'un yüzlerine bakmadan konuşmaya devam etti. "Pencereleri açın. İçeri biraz hava girsin. İçerisi bu kadar.... kötü kokmadığı zaman tekrar geliriz."
"Dostum benim oraya girmeye niyetim yok."
Sam hızla çocuğun üzerine doğru gitti. Sam'in yüzündeki ifadeyi görünce Quinn de bir adım geri attı. "Bebeği alıp çöp torbasına tıktım, tamam mı? Şimdi içeri girip şu pencereleri aç. Hemen."
"Abi, biraz sakinleş. Senden emir alacak değilim." "Hayır, emirleri Caine'den alıyorsun."
Quinn bir yumruk atacakmış gibi elini havaya kaldırdı. "Üzgünüm. Canını mı sıkıyorum? İstersen elimi kül et, sihirli çocuk?"
Sam ve Quinn yıllar içinde sayısız kere tartışmıştı ama bu olaylar baş gösterdiğinden beri, daha doğrusu Sam kendi hakkındaki gerçeği Quinn'e anlattığından beri en ufak anlaşmazlıklar bile tehlikeli boyutlara ulaşıyordu. Şimdi resmen ağız ağızaydılar. Sanki her an bir kavga başlayacaktı. Sam de öfkenin son noktasına ulaşmıştı zaten.
"Ben yaparım Sam," dedi Brooke.
Sam, hala yüzü Quinn'inkinden birkaç santim uzakta bir şekilde konuşmaya devam etti. "Aramızda işlerin bu şekilde olmasını istemiyorum."
Quinn biraz gevşedi ve yüzünde zorlama bir gülümseme belirdi. "Sorun değil dostum."
Ardından Sam, Brooke'a dönüp "Çamları aç. Sonra da gidip Edilio'ya bir mezar daha kazmasını söyle. Ben de bu arada kendi evimi kontrol edeceğim. El arabasını da kent merkezine götürürsen iyi olur ama yapamayacağını söylersen anlayışla karşılarım."
Quinn'e başka bir şey söylemeden aralarından ayrılıp hızlı adımlarla yürümeye başladı ama caddeye varınca arkasına döndü. "Brooke, bulabilirsen evden çocuğun ve annesinin bir fotoğrafını al, tamam mı? Yalnız başına gömülmesini istemiyorum. O..."
Başka bir şey söyleyemedi. Beklenmedik gözyaşları görüşünü kapattı. Cadde boyunca yürüyüp evinin merdivenlerini çıktı. O nefret ettiği evin merdivenlerini. Ve kapıyı arkasından kapattı.
Annesinin dizüstü bilgisayarının gitmiş olduğunu farketmesi biraz zaman aldı.
Masaya doğru yürüdü. Bilgisayarın en son durduğu yere bir göz attı. Hayal görmediğinden emin olmak isliyordu.
Sonra açık duran çekmeceleri farketti. Yiyecekler alınmamıştı ama etrafa saçılmışlardı.

Odasına koştu. Işık hala oradaydı. Onu gizlemek için kullandığı örtü ise bir kenarda duruyordu.
Biri biliyordu. Birileri onu görmüştü.
Olanlar bununla da kalmamıştı. Annesinin odasındaki bütün çekmeceler ve dolaplar kurcalanmıştı.
Annesinin odasındaki dolapta her zaman kilitli duran metal bir kutu vardı. Sam bunu iyi biliyordu çünkü annesi ona daha önceden kutuyu gösterip "Bana bir şey olacak olursa vasiyetim buradadır," demişti. Bunu söylerken başla çok ciddiydi ama sonra işi şakaya vurmuştu. "Bilirsin işte, otobüs çarpar da ölürsem diye."
"Perdido Sahili'nde otobüs yok anne."
"Hımm. Bu da niye her zaman geç kaldıklarını açıklıyor sanırım."
Ardından gülüp birbirlerine sarılmışlardı. "Sam, doğum sertifikan da bu kutunun içinde," diye eklemişli annesi bu sırada.
"Tamam."
"Onu görüp görmemek sana kalmış."
Bunun üzerine çocuk kafasını kaldırıp kadına bakmıştı. Annesi ona, o kağıtta yazılı olanı öğrenme şansını veriyordu. Orada üç tane isim yazılıydı: Kendisinin, annesinin ve tabii babasının.
"Belki isterim. Belki de istemem."
Kadın ona nazikçe sarılmış ama o bir adım geri çekilmişti. Bir şey söylemek niyetindeydi. Tom'a olanlar konusunda özür dileyecekti. Acaba bir şekilde kendi öz babasını da böyle korkutmuş muydu diye soracaktı.
Ama onunkisi sırlarla dolu bir hayattı. Annesi ona bir fırsat sunmuş olsa da, Sam aslında kadının bu sırları açığa kavuşturmayı istemediğini iyi biliyordu.
Aylardır Sam'in aklında bu kutu vardı. Anahtarının da nerede olduğunu biliyordu.
Ancak şimdi kutu gitmişti.
Bunları kimin yaptığına, kimin evin altını üstüne getirdiğine dair en ufak bir şüphesi yoktu.
Artık Caine onun da gücü olduğunu biliyordu. Bisikletini buldu. Astrid'in yanında olmaya ihtiyacı vardı.
O, her şeyin anlam kazanmasına yardım edebilirdi.
Artık çocukların çoğu bisiklete biniyordu -ki bu bisikletlerin çoğu kendilerinin bile değildi. Bazıları da kaykayı tercih ediyordu. Sadece yaşı küçük olanlar yürüyordu. Sam tam bisikletiyle kent merkezinden geçip Astrid'in evine doğru giderken bir grup yaşı ufak çocuk caddenin karşısına geçmekteydi. John onlara yolu gösteriyordu ve Mary de arkalarında ikiz bir bebek arabasını iterek onları takip ediyordu. Coates üniformalı bir kız da yolun ortasında durmuş
* elindeki işaretle trafiği yönetiyordu. O gün bu göreve seçilmiş başka iki çocuk

otuz kadar ufaklığa birlikte yürümeleri konusunda yardımcı oluyordu. Çocuklar çoğunlukla sakin sakin denileni yapıyordu ama içlerinden birkaç tanesi yaramazlık yapınca Mary bağırmak zorunda kaldı "Julia ve Zosia, sıraya geri dönün."
İkizler, Anna ve Emma da oradaydı. Sam onları iyi tanırdı, hatta Anna'yla bir kere randevulaşmalardı da. Kınına bir bebek arabası itiyordu. Anna da içi bebek bezi ve abur cubur dolu bir süpermarket sepetinden sorumluydu.
Sam durup onların yolun karşısına geçmesi için yol verdi. Hepsi birden yaya geçidini kullandılar, ki Sam'e göre bu iyi bir şeydi. Trafik olması durumunda ufaklıkların karşıya nasıl geçeceklerini öğrenmeleri açısından faydalıydı Bazen çocuklardan yolda arabayla gidenler oluyordu ve çoğu za man bunun sonu kötü bitiyordu. Sonunda Caine bununla ilgili de bir kural yayınlamak zorunda kalmıştı: bundan böyle Caine'in bazı adamları dışında kimse araba kullanmayacaktı. Bir de Edilio kullanabilirdi tabii çünkü teoride onun, ihtiyaç olması durumunda ambulansı ve itfaiye aracını kullanması gerekiyordu. Nasıl kullanılacağını öğrenebilirse tabii.
"Nasıl gidiyor Anna?"
"Merhaba, Sam. Nerelerdeydin?"
"İtfaiye binasında. Artık orada yaşıyorum sayılır."
Anna da önünde yürüyen çocukları gösterip "Bebek bakıcılığı," dedi.
"Zor iş."
"Sorun değil. Alıştım artık."
"Ve bu işte gayet de başarılı," diye ekledi Mary.
"Altmış saniyeden az sürede alt değiştirebiliyorum," deyip güldü kız. "Tabii sadece küçük tuvaletini yapmışlarsa."
"Nereye gidiyorsunuz böyle?" "Plaja. Piknik yapacağız." "Güzel. Sonra görüşürüz." Anna da ona el salladı.
"Hey, Anna ve benim doğum günümüz bugün Sam," diye seslendi Emma arkasından.
"İkinizin de doğum günü kutlu olsun." Ardından da pedallara asılıp son sürat yola devam etti.
Anna'yla olan bir günlük randevusunu hatırlayınca kendini biraz kötü hissetti. Kız çok iyi biriydi. Ancak kendisinin o zamanlar kızlarla pek ilgilendiği söylenemezdi işin aslı. Kızla sadece kendini buna mecbur hissettiği için çıkmıştı. Diğer çocukların onun öküzün teki olduğunu düşünmelerini istemiyordu. Annesi de sürekli kız arkadaşı var mı diye soruyordu. Böylece o da kızı bir filme götürmüştü. Aslında filmi hala çok net hatırlıyordu: *Yıldız Tozu.*
Annesi o gece çalışmadığı için çocukları filme o götürmüştü. Kadın onları sinemaya bırakmış ve filmden sonra da gelip almıştı. Anna'yla beraber pizzacıya

gidip barbekü tavuklu pizzayı paylaşmışlardı.
Doğum günü mü?
Sam ani bir manevrayla bisikleti geri çevirip Atina'ların yanına geri döndü. Bisikleti oldukça hızlı sürdüğü için daha kumsala yeni vardıkları sırada onlara yel işti Çocuklar ayakkabılarını çıkarmış gülüşerek kumların üzerinde koşuşuyorlardı. Mary Anneleri de arkalarından seslenmekleydi, "Ayakkabılarınıza sahip çıkın, sakın kaybedeyim demeyin. Alex, ayakkabılarını bıraktığın yerden al çabuk."
Anna ve Emma da içi ağzına kadar abur cubur ve bebek bezi dolu market sepetlerini boşaltmakla meşguldüler.
"İşiniz bitince Alex'in bezini de kontrol edin," diye Emma ve Anna'ya tembihledi Mary.
Sam bisikletini yere bırakıp nefes nefese Anna'ya doğru koştu.
"Ne oldu Sam?" "Kaçıncı yaş günün? "Nasıl?"
"Kaç yaşına giriyorsun, Anna?"
Kızın çocuğun neden böyle korktuğunu anlaması biraz zaman aldı. Ardından aynı korku onu da pençesine aldı.
"On beş," diye fısıldar gibi cevap verdi Anna.
"Sorun nedir?" diye sordu Emma. "Bu ne anlama geliyor?"
"Hiçbir şey," diye cevap verdi ikizi. "Haklısın sanırım," dedi Sam.
"Aman Tanrım," diye bağırdı birden Anna. "Biz de mi yok olacağız?"
"Ne zaman doğdunuz? Yani saat kaçta?"
İkizler birbirlerine korkuyla baktı. "Bilmiyoruz." "Aslında bu olay başladığından beri kimse ortadan kaybolmadı, o yüzden belki de—" Emma yok oldu.
Anna çığlık atmaya başladı.
Şimdi bütün çocuklar onların olduğu tarafa bakıyordu. "Aman Tanrım!" diye ağladı Anna. "Emma, Emma, inanamıyorum!"
Sam'in ellerini kavradı ve o da kızın ellerini sımsıkı tuttu. Ufaklıklar paniğe kapılmıştı. Mary Anne koşarak geldi. "Burada neler oluyor? Çocukları korkutuyorsunuz. Emma nerede?"
Anna hala, "Aman Tanrım," diye sayıklayarak kardeşinin adını haykırıyordu.
"Emma nerede? Ne oldu ona?"
Sam bu soruya cevap vermek istemiyordu. Anna, ellerini o kadar sıkı tutuyordu ki kızın tırnakları etine batmaya başlamıştı. Gözlerini kocaman açmış doğruca Sam'e bakıyordu kız.
"Ne kadar süre arayla doğdunuz?" diye sordu Sam. Kız sadece korku dolu gözlerle bakmayı sürdürdü.

Sam artık bir fısıltı halini almış olan bir sesle tekim sordu. "Ne kadar süre arayla

doğdunuz, Anna?"
"Altı dakika."
"Ellerimi tut, Sam. Beni bırakma." "Bırakmayacağım Anna. Gitmene izin vermem." "Bana ne olacak Sam?"
"Bilmiyorum."
"Annemle babamın gittiği yere mi gideceğim?" "Bilmiyorum."
"Ölecek miyim?"
"Hayır Anna. Ölmeyeceksin." "Beni sakın bırakma Sam."
Mary de oradaydı şimdi. Kucağında bir bebek taşıyordu. John da oradaydı. Ufaklıklar da yüzlerinde üzgün ve korku dolu ifadelerle olup biteni izliyorlardı.
"Ölmek istemiyorum," diye tekrar etti, Anna. "Ben... bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."
"Merak etme Anna, her şey yoluna girecek."
Kız gülümsedi. "Güzel bir akşamdı. Seninle dışarı çıktığımız gece."
"Kesinlikle öyleydi."
Bir saniyeliğine Anna sanki saydamlaşır gibi oldu. Farkedilemeyecek kadar kısa bir andı bu. O kısacık anda Sam, kızın kendisine son bir kez gülümsediğine yemin edebilirdi.
Ardından çocuğun parmakları artık sadece havayı kavramaya çalışıyordu.
Çok uzunca bir süre kimse ne bir şey söyleyebildi ne de kımıldadı.
Ufaklıklar ağlayamadılar bile. Yaşça daha büyük olanları da sadece boş gözlerle bakıyordu.
Sam'in parmak uçları hala Anna'ya dokunuşunu hatırlıyordu. Az önce kızın yüzünün olduğu yere bakakaldı. Gözünün önünde hala kızın yalvararak bakan gözleri vardı.
Elini kızın kaybolmadan önce durduğu yere doğru, boşluğa uzattı. Artık orada olmayan hayali bir yüze dokunuyordu şimdi.
Biri ağlamaya başladı.
Bunu bir başkası izledi ve çok geçmeden bütün çocuklar ağlıyordu.
Sam kendini berbat hissediyordu. Öğretmeni ortadan kaybolduğunda bunu beklemiyordu. Ancak bu defa neler olacağını bilerek buna tanık olmuştu. Tıpkı rüyasında ağır çekimde insanı kovalayan bir canavar gibi. Bu defa neler olacağını başından beri biliyordu. Demiryolunun üzerinde dikilip kendisine doğru son hızla gelen bir treni gören ama yana kaçamayan bir adam gibi.

YİRMİ

13 1 SAAT , 0 3 DAKİK A
"AZ«ÖNCE OLDU," dedi Drake.
Caine, önceden Perdido Sahili belediye başkanına ait olan geniş, deri koltukta

arkasına yaslanmış oturuyordu. Bu koltuğun üzerinde olduğundan da ufak ve genç gözüküyor du. Başparmağının tırnağını yemekte olduğu için şu anda parmağını emen bir bebeği anımsatıyordu.
Diana da başka bir koltuğa uzanmış elindeki bir dergiyi okuyordu. Drake'in anlattıkları pek ilgisini çekmiyormuş gibi gözüküyordu. "Ne oldu?" diye sordu en sonunda
"İzlememi istediğin şu iki kız. İkisi birden az önce büyük atlamayı yaptılar. Şu gerizekalı Quinn'in deyişiyle puf diye gittiler."
Caine ayağa kalktı. "Tam da tahmin ettiğim gibi. Bunun olacağını söylemiştim." Ancak haklı çıktığına sevinmişe benzemiyordu. Yürüyerek Diana'ya doğru gitti ve kızın elindeki dergiyi kaptığı gibi duvara fırlattı. "Belki sen de biraz dikkatini vermek istersin bu konuya, ne dersin?"
Diana oflayıp koltukta doğruldu ve elbisesinin üzerindeki bir ipliği görüp üzerinden çekip attı. "Öfkeni benden çıkarma Caine. Doğum sertifikalarını toplamayı en baştan ben teklif etmiştim zaten."
Drake, bu olaylar meydana geldikten sonraki günlerde Diana'nın dosyasını bulmaya çalışmıştı ama o günden beri dosya kayıptı. Kız kendi dosyasının yerine çocuğun dosyasını açık olarak bırakmış ve dosyada yazan 'sadist' kelimesinin yanma bir gülücük çizmişti.
Drake en başından beri ondan nefret ediyordu. Ancak kızın o hareketinden sonra bu nefret katlanarak büyümüştü.
Caine kızın cevabı karşısında alttan alınca Drake'in yine öfkesi kabardı. "Evet. İyi bir fikirdi aslında. Oldukça iyi bir fikirdi."
"Diana'nmki de oradaydı. Şu, Sam denen çocuk," dedi Drake.
Diana bu tahrike karşılık vermedi.
"Ortadan kayboldukları sırada kızlardan birinin elini tutuyordu. Doğruca gözlerinin içine baktı. Anlıyorsunuz, değil mi? İlk kızın ortadan kaybolmasından sonra hepsi neler olacağını biliyordu. İkinci kız zırlayıp duruyordu. Neler söylediklerini duymak için çok uzaktaydım ama eminim o sırada altını ıslatmakla meşguldü."
"Sadistlik," diye açıkladı Diana. "Bir başka insanın acısından zevk alma hali."
Drake'in yüzünde yine o vahşi gülümsemesi belirdi. "Sözcükler beni korkutamaz."
"Biraz korkutsalardı zaten böyle psikopatın teki olup çıkmazdın, Drake."
"İkiniz de kesin şunu," diye bağırdı Caine. Tekrar koltuğuna kurulup tırnağını yemeye koyuldu. "Bugün 17 Kasım. Bunu nasıl durdurabileceğimi bulmak için beş günüm var."
"Beş gün," diye tekrarladı Drake.
"Sen de atlama yaparsan ne yaparız bilmiyorum," dedi ama Diana'ya öyle bir

durumda ne yapacağını çok iyi bildi ğini gösteren bir bakış attı bu sırada.
Bilgisayar Jack her zamanki telaşıyla odaya gidi "Ne var?" diye sordu Caine.
"Şifresini kırdım," diye gururla açıkladı. Ancak diğerleri nin yüzlerindeki boş bakışları görünce biraz daha açık ko nuşma gereği hissederek, "Hemşire Temple'ın di/üstü bilgi sayarının şifresini kırdım," dedi.
Caine şaşırmış gibiydi şimdi. "Ne? Harika. Şimdi başımda daha büyük sorunlar var. Bilgisayarı Diana'ya ver ve kaybol."
Jack söylenileni yapıp odayı terketti.
"Ödlek solucanın teki, değil mi?" diye sordu Drake. "Onunla uğraşma sakın. İşimize yarıyor," diye uyardı
Caine. "Drake, kız... giderken tam olarak ne gördün?"
"İlki giderken ona bakmıyordum o sırada ama ikincide doğruca gözüm üzerindeydi. Bir dakika önce oradayken bir anda gitti."

"Tam biri on yedi dakika geçe mi?" "Yaklaşık olarak."
Caine öfkeyle elini masaya vurdu. "Yaklaşık olarak bir bilgi istemiyorum gerizekalı. Burada bir şeyleri çözmeye çalışıyorum. Biliyorsun, bu sadece benim başıma gelmeyecek Drake. Hepimizin yaşı büyüyor. Bir gün gelecek sen de ortadan kaybolmak için sıranı bekliyor olacaksın."
"12 nisan, geceyarısını sadece bir dakika geçe, Drake," dedi Diana. "Günü, saati ve dakikayı ezbere bildiğimden değil ama..." Tekrar dikkati okuduğu şeye yoğunlaştı.
"Ne?" diye sordu Caine.
Diana çocuğun dediğini duymadı bile. Dikkati Connie Temple'ın günlüğünde okuduğu bir şeye kaymıştı o sırada. Ayağa kalkıp zarif hareketlerle dosya dolabına gidip açtı. Dolabın içinden çıkardığı küçük metal kutuyu nazikçe Caine'in masasının üzerine koydu ardından. °
"Hiçbiriniz açmadınız mı bunu daha?" diye sordu kız. "Ben daha çok Hemşire Temple'ın bilgisayarıyla meşguldüm," diye cevap verdi Caine. "Niye ki?" "Drake, dikkatlice şu kilidi kırar mısın?"
Drake masanın üzerindeki mektup açacağını kavradı ve bıçağın ucunu kilide soktu. Kilit zahmetsizce açılıverdi.
Diana kutuyu açtı. "Bir vasiyete benziyor. İşte, bu ilginç bir şey. Hepimizin duyduğu o okul otobüsü olayıyla ilgili bir gazete kupürü. Ama benim aradığım asıl şey burada."
İçinde bir doğum sertifikası bulunan plastik bir dosyayı çıkardı. Uzun uzadıya inceledikten sonra gülmeye başladı.
"Bu kadar yeter, Diana," dedi Caine. Uzanıp belgeyi kı zın elinden kaptı. Kaşlarını çatıp o da belgeyi inceledi ve koltuğuna çöktü.

"Yirmi iki kasım," dedi Diana, sırıtarak. "Sadece bir tesadüf işte."
"Senden sadece üç dakika büyük."
"Bu bir tesadüf. Birbirimize benzemiyoruz bile." "Birbirine benzemeyen ikizlere ne denirdi?" dedikten sonra parmağını dudağına bastırarak düşündü kız. "Ah, evet, çift yumurta ikizleri. Aynı rahimden doğan, aynı annebabadan olan ama farklı yumurtalarda oluşan bebekler."
Caine, bayılacakmış gibi gözüküyordu. Drake onu daha önce hiç böyle görmemişti. "Bu imkansız."
"İkiniz de gerçek babanızı bilmiyorsunuz," dedi Diana. Şimdi elinden geldiğince iyi ve sempatik bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. "Bana daha önceleri defalarca kez anne ve babana hiç benzemediğini söylediğini hatırlıyor musun Caine?"
"Bu hiç mantıklı değil," dedi Caine. Kızın eline uzandı ve kız kısa bir tereddütten sonra çocuğun elini tutmasına izin verdi.
"Siz ne konuşuyorsunuz böyle?" diye sordu Drake. Konuyu anlamayan tek kişi olmak canını sıkmıştı. Ancak çocukların ikisi de ona kulak asmadı.

"Günlükte de yazıyor," diye açıkladı Diana. "Hemşire Temple. Senin bir mutant olduğunu biliyormuş. Senin inanılmaz bir güce sahip olduğundan en başından beri şüpheleri varmış. Tabii başkalarında da bu gücün olduğundan haberdarmış. Kimsenin bir anlam veremediği onlarca yaralanma olayından senin sorumlu olduğunu düşünüyormuş."
Drake de bir kahkaha patlattı. "Sen şimdi Hemşire Temple'ın Caine'in annesi olduğunu mu söylüyorsun?"
Caine'in suratı bir anda öfkeden alev alev yandı. "Kapa çeneni Drake."
"Kasımın yirmi ikisinde doğan iki çocuk," diye anlatmaya devam etti Diana. "Biri annesiyle kalıyor. Diğeri de başka bir aile tarafından evlat ediniliyor."
"Senin annen olmasına rağmen seni bırakıp Sam'i mi tercih etti?'.' diye sordu Drake. Caine'in bu şekilde aşağılanması onu çok keyiflendirmişti.
Caine bir anda dönüp avuç içlerini Drake'e çevirdi. "Hata edersin," dedi Diana ama bunu hangisine söylemiş olduğu belli değildi.
Bir şey Drake'in göğsüne vurdu. Sanki kamyon çarpmış gibi sert bir darbeydi bu. Ayakları yerden kesildi ve uçarak arkasındaki duvara çarptı. Ardından duvarda asılı duran çerçevelerle birlikte yere yuvarlandı.
Kendini çabuk toparladı. Hemen ayağa kalkıp Caine ona tekrar aynı şeyi yapamadan çocuğun işini bitirmeyi istiyordu içinden. Ancak Caine çoktan tepesinde bitivermişti. Kıpkırmızı kesilmiş suratı ve sımsıkı sıktığı dişleriyle tıpkı delir miş bir köpeği andırıyordu.
"Patronun kim olduğunu unutma Drake," dedi Caine. Sesi o kadar vahşi

çıkıyordu ki onu görmeyen biri sesin yırtıcı bir hayvandan geldiğini sanabilirdi.
Drake başını salladı ve yenilgiyi kabullendi. Şimdilik. "Ayağa kalk," diye emretti Caine. "Yapacak işlerimiz var."
Astrid, yanında Küçük Pete'le beraber verandada oturuyordu. Güneşlenebilmek için en ideal yerlerden biriydi. Büyük, beyaz bir sallanan sandalyeye kurulmuş ve ayaklarını da ileri uzatmıştı. Gün ışığının altında bembeyaz bacakları parlıyordu adeta. Her zaman soluk renkli olmuş ve asla bronzlaşmaya da çalışmamıştı ama bugün gün ışığına ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Günlerini Küçük Pete'le geçirince genelde evin içine hapsoluyordu. Böyle geçen birkaç günden sonra da ev ona hapishane gibi gelmeye başlamıştı.
Acaba annesi de eskiden böyle mi hissediyordu diye düşündü. Annesi o yüzden mi önceleri her anını Küçük Pete'e adarken daha sonraları bulduğu ilk fırsatta onu başkalarına bırakmaya başlamıştı?
Olaylar başladığından beri Astrid'lerin evinin olduğu sokakta bazı değişiklikler meydana gelmişti. Arabalar artık hep park halindeydi ve asla yerlerinden kımıldamıyorlardı. Artık trafik de yoktu. Kimse onları kesmediği için bahçeler
deki çimler de iyice uzamıştı. İki bina aşağılarında oturan Bay Massilio'nun her zaman bakımlı olan çiçekleri de aıtık iyiden iyiye solmuştu. Posta kutuları artık hiç gelmeyecek postacıları bekliyorlardı. Sokağın ortasındaki açık bir şemsiye rüzgar estikçe bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Birkaç bina ötede vahşi bir hayvan veya sadece aç bir evcil hayvan, çöp tenekesini devirip içindeki kararmış muz kabuklarını, gazeteleri ve tavuk kemiklerini sokağa saçtı.
Birden, Sam'in deli gibi pedal çevirerek sokağın aşağısından geldiğini farketti. Gelip onu yiyecek bir şeyler almaya götüreceğini söylediğinden beri karmaşık duygular içinde çocuğu bekliyordu. Onu görmeyi çok istiyordu. Ama aynı zamanda çok gergindi de.
O öpücük kesinlikle bir hataydı. Ama olmayabilirdi de.
Sam bisikletini bir kenara bırakıp merdivenleri çıktı. "Merhaba, Sam," dediği anda çocuğun bir şeyden ötürü üzgün olduğunu farketti. Ayaklarını yere indirip sallanmayı bıraktı.
"Anna ve Emma puf diye gittiler." "Ne?"
"Ben de oradaydım. Onları izliyordum. Yok olmadan önce Anna'nın elini tutuyordum."
Astrid ayağa kalktı ve tıpkı Küçük Pete'i sakinleştirmek için yaptığı zamanlarda olduğu gibi hiç düşünmeden çocuğa sarıldı.
Ancak Küçük Pete'in aksine Sam de kıza sarılarak bu ha rekete karşılık verdi. Bir süre için başı kızın saçlarının ara sına gömülmüştü ve Astrid çocuğun hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Bu biraz daha sürerse yine öpüşmeye başlayacaklardı ama ikisi de kendilerini toparlayıp birbirlerinden uzaklaştılar.

"Çok korkuyordu," diye anlattı Sam. "Anna. Emma'nın yok olduğunu gördü. Altı dakika arayla dünyaya gelmişler. Yani önce Emma. Sonra da Anna. Neyin olacağını biliyordu ve o altı dakika boyunca korku içinde bekledi."
"Ne kadar korkunç. Sam, içer? gir." Dönüp kardeşine baktı. Her zaman olduğu gibi tüm dikkati elindeki oyuncağındaydı.
Astrid çocuğu mutfağa götürüp bir bardak su doldurdu.
Sam bardağın yarısını bir dikişte içti.
"Beş günüm var. Beş. Gün. Bir hafta bile değil." "Emin olamazsın."
"Lütfen yapma tamam mı? Sakın bana her şeyin iyi olacağına dair bir hikaye anlatma. Hiçbir şey iyi falan olmayacak."
"Tamam. Haklısın. Bir şekilde on beş yaş bir tür sınır.
Oraya vardın mı, yok olup uçuyorsun."
Kızın onu onaylaması Sam'i sakinleştirdi. Birinin gerçeği, lafı dolandırmadan söylemesine ihtiyacı vardı. Astrid, bu şekilde çocuğa yardımcı olabileceğini farketti. Sırf şimdi değil, gelecekte de. Tabii eğer bir gelecekleri olursa.

"Bu fikri bir türlü kabullenmiyordum. Düşünmüyordum bile. Böyle bir şeyin olmayacağına inandırmıştım kendimi," derken kızı üzmemek için zorla biraz gülümsemeyi başardı. Kendi korkusu kıza geçmişti ve şimdi kendisi kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. "îşin iyi yanından bakacak olursak, burada nasıl berbat bir Şükran Günü kutlaması yapılacağı konusunda endişelenmem gerekmeyecek."
"Belki de bunu düzeltmenin bir yolu vardır," dedi Astrid. Çocuk başını kaldırıp kıza baktı. Belki de aklında bir fikir vardır diye umuyordu. Ancak kız başını salladı. Bunun üzerine Sam, "Kimse buradan bir çıkış aramıyor. Kaçmanın bir yolu olabilir belki. Bu devasa duvarın bir yerlerinde bir kapısı vardır belki. Okyanus, çöl veya ulusal parkın olduğu yerde olabilir bu. Hiç kimse böyle bir şeyi aramadı ki."
Astrid bu fikir karşısında birdenbire umutlanmamak için kendini tuttu.
"Bir çıkış olsaydı mutlaka bir girişi de olurdu. Bütün dünya burada neler olduğunu biliyor olmalı. Koca şehir, nükleer santral ve otoban birden bir şeyin içine hapsoldu
-dışarıdakilerin bunu farketmemiş olması imkansız. Onların ellerinde bizim sahip olduklarımızdan çok daha fazla imkan var. Dünyadaki bilimadamlarının yarısı bu konu üzerinde çalışıyordur muhtemelen ama sonuç olarak biz hala burada hapisiz."
"Biliyorum. Hepsinin farkındayım." Çocuk şimdi biraz sakinleşmiş ve mutfaktaki bar taburelerinden birine otur muştu. Elini mutfak masasının granit yüzeyi üzerinde gezdirip serinliğini hissetmeye çalıştı. "Düşünüyordum da, As

trid, yumurtaya ne dersin?"
"Şey. Evde hiç yumurta yok."
"Hayır, onu demek istemedim. Yumurtayı düşün mesela. Civcivler yumurtayı tek bir noktadan kırarak dışarı çıkarlar, değil mi? Ama sen dışarıdan yumurtayı kırmayı denersen tamamen parçalanır." Anlatırken bir yandan da elleriyle sahneyi tarif ediyordu. Kız bir cevap vermeyince konuyu biraz daha açmaya karar verdi. "Düşündüğüm zaman bana çok mantıklı geliyor."
"Aslında, şimdi düşününce bana da mantıklı geldi."
Birden çocuğun gözleri kızın hep hoşuna gittiği şekilde parlamaya başladı tekrar. Gülümseyerek, "Şaşırmış gibisin," dedi Sam.
"Evet, biraz. Şaşırtıcı bir analoji var aslında."
"Bu kelimeyi sırf benden daha zeki olduğunu hatırlatmak için kullandın, değil mi?"
Gözleri birbirine kilitlendi. Ardından ikisi de utanarak gözlerini kaçırdı ve güldü.
"Hiç pişman değilim," dedi Sam. "Yanlış zaman ve yanlış yer olabilir ama yine de hiç pişman değilim."
"Yani..." "Evet."
"Evet, ben de. Bu benim ilk seferimdi. Tabii birinci sınıf ta Alfredo Slavin'i öpmemi saymazsak."

"İlk kez mi?"
"Evet. Peki ya sen?"
Üzgün bir tavırla başını salladıktan sonra ekledi, "Ama ilk defa bu kadar isteyerek yaptım."
Ortalığı hoş bir sessizlik kapladı.
Sessizliği bozan Astrid oldu. "Sam, senin şu yumurta benzetmeni düşünüyorum da, eğer dışarıdakiler buraya girmek için duvarı zorlarsa bu bizim için tehlikeli olabilir. Belki onlar da bunun çoktan farkına varmıştır. Belki de tek yol bizim buradan bir yol bulup dışarı çıkmamızdır. Bütün dünya şimdi durmuş bizim bunu başarmamızı umut ediyor olabilir." Mutfak dolaplarından birini açıp yarısı dolu bir kurabiye paketi çıkardı. Ardından kurabiyeleri tezgahın üzerine döküp içlerinden birini yemeye başladı. "Aslında iyi bir teori ama sen de kabul etmelisin ki gerçek olma olasılığı hala çok düşük."
"Farkındayım. Ama hiçbir şey yapmadan durup zamanın akıp geçmesini beklemek istemiyorum."
"Ne yapmak istiyorsun peki?"
Omuz silkti. Ama bu hareketi umursamaz veya ne yapacağını bilmez bir tavırdan çok, omzundaki bir yükten kurtulan birinin yapacağı şekilde yaptı. "İlk önce bariyerin her yanını dolaşıp bir kapı var mı diye bakmak istiyorum. Belki o

kapıdan geçince sevdiklerimize tekrar kavuşabiliriz. Ailelerimize, Anna ve Emma'ya hatta."
"Öğretmenlerimiz," diye ekledi kız.

"Bu güzel düşünceyi mahvetmek zorundaydın, değil mi?" "Peki kapıyı bulursan ne olacak? Öylece gidecek misin?
Buradaki diğer çocuklara ne olacak?" "Onlar da kurtulacak elbette."
"İçinden geçmeden onun bir kapı olup olmadığını bilemezsin. Bir kez geçtikten sonra da buraya geri dönemeyebilirsin."
"Astrid, beş gün sonra ben yokum. Puf deyip yok olacağım. Diğer tarafı boylayacağım."
"Kendini de düşünmek zorundasın tabii." "Biraz öyle olmanın—"
Sam her ne diyecekse birden duyulan sesler yüzünden yarım kaldı. Önce taş bir şey hızla bir yere çarptı ve hemen ardından Küçük Pete'in acı içinde bağırması izledi bunu.
Astrid yerinden fırlayıp içeri gidince Küçük Pete'i halının üzerinde kıvrılmış acı içinde bağırıp kıvranırken buldu.
Yerde de bir taş duruyordu.
Kaldırımın üzerinde durmuş gülen ise Panda'ydı. Onunla beraber Chris adında Coates'lu bir çocuk ve Quinn vardı. Panda ve Chris ellerinde beysbol sopaları tutuyorlardı. Chris'in elinde ayrıca şeffaf bir çöp torbası vardı ve içindeki yeni model oyun konsolu rahatlıkla görülebiliyordu.
"Kardeşime taş mı attınız?" diye öfkeyle bağırdı Astrid.
Küçük Pete'in yanına diz çöktü.
Sam çimenlerden geçerek çocukların üzerine doğru yürümeye başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Panda?" "Seslendim beni sallamadı bile."
"Panda sadece biraz takılmak istedi Sam," dedi Quinn ve çocukların arasına girdi.
"Savunmasız bir çocuğa taş atmak takılmak mı oluyor?
Senin bu sürüngenlerle ne işin var üstelik?"
"Sen kime sürüngen dedin şimdi?" diye sordu Panda. Elindeki beysbol sopasını daha sıkı tutuyordu şimdi ama saldıracak gibi bir hali de yoktu.
"Kime mi dedim? Küçük bir çocuğa taş atan kimse ona dedim işte."
Quinn ortalığı sakinleştirmek için ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, biraz sakin ol dostum. Mary Anne için bir iş yapıyoruz. Panda'dan çocuklardan birinin oyuncak ayısını bulmasını istemiş, tamam mı? İyi bir amaca hizmet ediyoruz anlayacağın."
"İyilik mi yapıyorsunuz yoksa hırsızlık mı?" diye sorarken poşetin içindekini

gösterdi Sam. "Dönerken de durup otistik bir çocuğa taş atmanın iyi bir fikir olduğunu düşündünüz herhalde?"
"Hey, biraz sakinleş," dedi Quinn. "Bunu Mary'ye götürüyoruz. Böylece çocukları oyalayacak bir şeyi olur."
Küçük Pete, Astrid'in kulağının dibinde bağırdığı için kız söylenilenlerin hepsini duyamıyordu. Ancak hem Quinn'in hem de Sam'in çok öfkeli olduklarını görebiliyordu. Çocuklar bir süre daha kızgınlıkla birbirlerine bir şeyler söylediler.

Ardından Sam arkasını dönüp kıza doğru'yürümeye baş ladı ve Quinn de arkasından bir el hareketi yaptıktan sonra diğer iki çocukla beraber uzaklaştı.
Sam kendini sallanan sandalyenin üzerine attı. Astrid'in Küçük Pete'i sakinleştirmesi ise on dakika kadar sürdü.
"Her gün biraz daha işe yaramaz biri oluyor," dedi Sam. "Artık birbirimize hiç tahammülümüz kalmadı."
"Sen ve Quinn'i mi kastediyorsun?" "Evet."
Astrid susup bu işin üzerine daha fazla gitmemeyi düşündü. Ancak eninde sonunda bu konuşmayı Sam'le yapması gerekecekti zaten. "Bence bunu atlatamayacak."
"Onu iyi tanımıyorsun." "Seni kıskanıyor."
"Ne kadar yakışıklı olduğumun ben de farkındayım elbette," diyerek işi şakaya vurdu Sam.
"İkiniz de birbirinizden çok farklı insanlarsınız. Hayat gayet normal giderken bu farklılıklar pek göze batmıyordu ama işler sarpa sarınca her şey gün yüzüne çıktı. Bu, Quinn'in suçu değil aslında. O sadece senin kadar cesur ve güçlü değil."
"Hala benim kahraman olmamı mı bekliyorsun?"
"Ben sadece her kimsen yine o olmanı istiyorum." Hala Küçük Pete'in yanındaydı ama uzanıp Sam'in elini tuttu. "Sam, işler daha da kötüleşecek. Şimdi herkes şokta. Koı kuyorlar. Ama henüz ne kadar korktuklarının farkında de ğiller. Er ya da geç yiyecek kaynakları tükenecek. Nükleer santralin gücü de bitecek. Karanlığın içinde aç ve çaresiz bir şekilde oturuyor olduklarında kim onlara liderlik edecek? Caine? Orc? Drake?"
"Öyle bir anlatıyorsun ki kulağa eğlenceli geliyor." "Tamam, daha fazla başının etini yemeyeceğim," dedi kız. Bu kadar üstelememesi gerektiğinin farkına varmıştı. Çocuktan ne kadar zor bir şey istediğini biliyordu. Ama yapılacak en doğru şey olduğunu da biliyordu aynı zamanda.
Sam'e inanıyordu. Onun bir kaderi olduğunu biliyordu. Neden diye merak etti. Bu aslında hiç mantıklı değildi. Kadere inanmazdı aslında. Astrid tüm hayatı

boyunca beynine ve gerçeklere inanmıştı. Şimdi hiç bilmediği bir yanı ortaya çıkıyordu. Aklının, derinlere gömülmüş, görmezden gelinmiş bir yanı hiçbir nedeni olmamasına rağmen kızı, çocuğu zorlamaya itiyordu.
Yine de emindi. Kesinlikle emindi.
Sam yüzündeki endişeli ifadeyi görmesin diye yüzünü Küçük Pete'e doğru çevirdi ama çocuğun elini bırakmadı da. Emindi. İki artı ikinin dört ettiğinden emin olduğu kadar.
Bu su götürmez bir gerçekti.
Çocuğun elini bıraktı. Derin bir nefes aldı. Artık o kadar da emin değildi. İçindeki kuşku daha da arttı. "Gidip eve bir şeyler alalım," dedi.

Çocuğun aklı ise başka bir yerdeydi. O yüzden kızın kendi ellerine nasıl baktığını farketmedi. Astrid ellerini şortuna sildi.
"Evet," diye cevap verdi. "Hala gidebiliyorken gidelim."

YİRMİ BİR

12 9 SAAT , 3 4 DAKİK A

"LİSTEYİ GÖSTER," dedi Howard. Manavın ön kapısında şezlonguna uzanmış kucağındaki portatif DVD oynatıcıda *Örümcek Adam 3*'u izliyordu. Çocuklar yaklaşırken kafasını bile kaldırmadı.
"Listem yok," diye cevap verdi Astrid.
"Bir listen olmalı. Listesi olmayan içeri giremez." "Kağıt ve kalemin var mı?" diye sordu Sam.
"Olmaz olur mu Sam?" dedi. Ceketinin cebinden bir not defteri çıkartıp sayfasını koparttı ve kalemle birlikte Astrid'e uzattı.
Kız istediklerini yazıp kağıdı Howard'a geri uzattı.
"Taze olan ne varsa alabilirsiniz. Ne de olsa yakında hepsi çürüyecek. Dondurma en çok tercih edilen ürünümüz. Cips de var isterseniz." Ardından Küçük Pete'e bir bakış attı. "Cipsi seversin değil mi, gerizekalı?"

"Kes şunu," diyerek çocuğu tersledi Sam.
"Konserve yiyeceklerden veya makarna gibi gıdalardan istiyorsanız Caine veya şeriflerinden izin almanız gerekiyor."
"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Ast rid.
"Sebze, yumurta, meze veya süt alabilirsiniz demek oluyor çünkü yakında hepsi yenmez hale gelecek Ancak ömrü daha uzun olan yiyecekleri elimizden geldiği kadar idareli kullanmaya çalışıyoruz."
"Mantıklı aslında," diye karşılık verdi Astrid.

"Tuvalet kağıdı gibi ürünler de buna dahil. Her kes sadece bir rulo alabilir. O yüzden idareli kullanmaya bakın. Tampon mu? Hangi boy?"
"Kapa çeneni," dedi Sam.
Howard bir kahkaha attı. "Girip işinizi halledin. Ancak dönüşte aldıklarınızı kontrol edeceğim ve yanlış bir şey alırsanız geri dönüp aldığınız yere bırakırsınız ona göre."
İçerisi darmadağındı. Caine oraya bir bekçi koymadan evvel bütün abur cuburlar yağmalanmıştı. Bunu yapanlar da hiç özenli davranmamıştı üstelik. Yerlerde kırık mayonez şişeleri vardı. Raflar yerinden çıkarılmış, dondurucuların camları kırılmıştı.
Her yerde sinekler uçuşuyordu. İçerisi çöplük gibi kokmaya başlamıştı bile. Tavandaki ampullerin bir kısmı yanmış olduğu için içerisi yarı loştu. Duvarlarda indirimli ürünleri ve kampanyaları duyuran ilanlar asılıydı.

Sam bir el arabası aldı ve Astrid de Küçük Pete'i bunun içine koydu.
Reyonlardaki çiçeklerin hepsi solmuştu. Üzerinde 'Şükran Gününüz Kutlu Olsun' veya 'Doğum Günün Kutlu Olsun' yazan uçan balonlar yarı sönmüş bir halde reyonların aralarında uçuşuyorlardı.
"Belki de hindi alsam daha iyi olacak," dedi Astrid ve Şükran Günü ürünlerinin olduğu reyona yöneldi. Reyonda ayrıca balkabaklı kek, kıyma, böğürtlen sosu ve hindi harcı da satılıyor olmalıydı.
"Nasıl pişirileceğini biliyor musun?"
"İnternette bir tarif bulabilirim," dedikten sonra kız saçma bir şey dediğini farkedip "Ya da bir tarif kitabı arasam daha iyi olacak sanırım," dedi.
"Sanırım hiç böğürtlen sosu kalmamış." "Konserve bir şey de yok."
Sam sebze-meyve reyonuna doğru yürümeye başladı. Ancak tam bu sırada Astrid'in hala aynı yerde dikilmekte olduğunu farketti. Kız ağlıyordu.
"Sorun ne?"
Astrid gözündeki yaşları silmeye çalıştı ama ağlamasına engel olamıyordu. "Market alışverişi hep üçümüzün yaptığı bir şeydi. Annem, Petey ve ben. Haftada bir kez buraya geldiğimizde konuşabiliyorduk. Alışverişi iyice ağırdan alırdık ki rahat rahat konuşup akşam ne yiyeceğimizden veya diğer konulardan laflayabilelim. Öyle havadan sudan
konular işte. Daha önc e buraya annem olmadan hiç gel memiştim."
"Ben de."
"Tuhaf bir his. Her şey aynı gibi gözüküyor ama aslında hiçbir şey aynı değil."
"Bu durum kentteki her şey için geçerli. Ama insanların yine de yemek yemeye ihtiyaçları var."
Bu laf kızı hafifçe gülümsetmeyi başardı. "Tamam, haydi devam edelim."

Marul ve patates aldılar. Sam tezgahın arkasına geçip birkaç parça et aldı ve paketledi. Kasap ortadan kaybolduğu sırada açıkta duran etlerin üzerlerini sinekler kaplamıştı. Ama cam bölmenin içindeki etler sağlam gözüküyordu.
"Başka bir şey, anne?" diye sordu Sam.
"Kimse almadığına göre rostoluk etten de alabiliriz." Sam öne doğru eğilip etlere baktı. "Pekala pes ediyorum.
Hangisi rostoluk et?"
"Şu büyük olan. Eve gidince onu dondurucuya atarım." "Tabii ya bu işte," dedikten sonra Sam onu da çıkartıp kasabın yağlı kağıtlarından birine sardı. "Herhalde bu epey pahalı bir ettir, değil mi?" "Benim hesabıma yaz."
Süt ürünleri reyonuna geçtiler. Panda da oradaydı ve sinirli bir şekilde elindeki beysbol sopasını tutuyordu.
"Yine mi sen?" diye sordu Sam. Panda cevap vermedi.

Astrid bir çığlık attı.
Sam arkasına dönüp Drake Merwin'i gördüğü sırada bir şey kafasına vurdu. Peynirlerin durduğu raflara doğru sendeleyerek devrildi ve raflarda ne varsa yere saçıldı.
Kendisine doğru tekrar savrulan beysbol sopasını görüp kendini korumaya çalıştı ama başı fena halde döndüğü için bir türlü odaklanamadı.
Dizleri boşaldı ve yere devrildi.
Yattığı yerden dört-beş çocuğun koşarak geldiğini farketti. İkisi Astrid'i yakalayıp kollarını arkasında birleştirdi.
Bir kızın sesi işitildi ama Panda, "Diana," diye adını seslenene kadar kim olduğunu çıkartamadı.
"Ellerini paketleyin," dedi Diana.
Sam karşı koymaya çalıştı ama kaslarını kontrol edemiyordu. Önce sol eline bir şey geçirdiler ve ardından sağ eline. Güçlü parmaklar onu sıkı sıkıya tutuyordu.
Sonunda kendini biraz toparladığında şaşkın bir şekilde ellerine baktı. Bileklerinden plastik bir iple bağlanmıştı ve her bir eline de sönük birer balon geçirilip bantlanmıştı.
Diana Ladris ona doğru eğildi. "Bunlar polyesterden yapılmış. Yüzeyleri yansıtıcı özellik taşır. O yüzden sakın sihrini yapmaya kalkma yoksa kendi ellerini kızartırsın Sam."
"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"
"Kardeşin seninle sohbet etmek istiyor."
Kızın ne demek istediğini anlamadı çocuk. Doğru duyduğundan emin değildi. Ona 'kardeşim' diyen tek insan Quinn'di. "Astrid'i bırakın."
Drake, Diana'nın yanında geçip Sam'e bir tekme atıp sırtüstü devirdi. Ardından

da elindeki beysbol sopasının ucunu çocuğun boğazına bastırdı. Bir gece önce aynısını Orc'a da yapmıştı. "Eğer uslu bir çocuk olursan kız arkadaşına ve onun gerizekalı kardeşine iyi davranırız. Ama sorun çıkarırsan onun canına okurum."
Küçük Pete ağlamaya başladı.
"Şunu sustur yoksa senin yerine ben yaparını," diye bağırdı Drake. Sonra da Howard ve diğerlerine dönüp "Kahramanımızı alıp el arabasına koyun."
Çocuklar söylenileni yaptı.
Howard sepeti itmeye başladı "Sammy, Sammy, Sammy.
Okul Otobüsü Sam oldu size El Arabası Sam."
Drake, Sam'e doğru eğildi ve çocuğun son gördüğü şey gözlerini örten bir bant oldu.
El arabasını dışarı çıkartıp yol boyunca itmeye başladılar. Etrafı göremiyordu ama Howard ve Panda'nın kahkahaları nı duyabiliyordu.
Gittiği yönü anlamaya çalıştı. Uzunca bir süre sonra yokuş yukarı gittiklerini hissetti.
Howard söylenmeye başladı. "Hey, biriniz şunu itmeme yardım etsin. Freddie, dostum, gel de bir el at."
Ardından biraz hızlandılar ama bir süre sonra yine hızları azaldı. Sam soluduklarını duyabiliyordu.
"Şu etrafta dikilenlerden birilerini çağır," dedi Freddie. "Haklısın. Hey, sen! Gel ve şunu it."
"Olmaz dostum. İmkanı yok."
Quinn. Sam birden heyecanlandı. Quinn ona yardım ederdi.
Araba durdu.
"Arkadaşın ne yaptığını öğrenecek diye mi korkuyorsun?" diye sordu Howard.
"Kapa çeneni," dedi Quinn.
"Sammy, bize Astrid'le alışverişe gittiğini kim söyledi sanıyorsun?"
"Sus artık, Howard," diye çaresizce yalvardı Quinn. "Bize güçlerini kim söyledi peki?"
"Bunu yapacaklarını bilmiyordum," dedi Quinn. "Bilmiyordum, kardeşim."
Sam aslında hiç şaşırmadı. Yine de Quinn'in bu ihaneti onu en çok yaralayan şey oldu. Quinn'e bağırmak istiyordu ama bağırmak, çağırmak ve ağlamak onu güçsüz gösterirdi.
"Bilmiyordum, kardeşim. Doğruyu söylüyorum."
"Tabii. Onu, Sam Temple hayranları kulübünün toplantısına götüreceğimizi sanmıştın, değil mi?" diyerek bir kahkaha attı Howard. "Şimdi şunu it bakalım."
El arabası tekrar hareket etmeye başladı.
Sam kendini berbat hissediyordu. Quinn ona ihanet etmişti. Astrid, Drake ve Diana'nm elindeydi. Üstelik yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yol sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Ama sonunda durdular.
Birden araba yana devrildi ve Sam betonun üzerine yu varlandı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durup farkettirme den ellerini örten balonları yere sürtmeye çalıştı.
Ancak kaburgalarına yediği bir tekme nefesini kesti. "Hey," diye bağırdı Quinn. "Onu tekmelemeniz gerekmez." Birileri kollarını kavrayıp onu ayağa kaldırdı ve bu sırada Orc'un sesini işitti. "Direnirsen kafanı ezerim."
Sam'i ite kaka merdivenlerden yukarı çıkardılar. Sesinden, çok büyük olduğu anlaşılan bir kapı açıldı. Ardından ayak sesleri içeride yankılandı.
Bir süre sonra durdular. Başka bir kapı açıldı. Sam'i bu kapıdan geçirdiler. Orc dizlerinin arkasına bir tekme atınca yüzüstü yere kapaklandı.
Orc, çocuğu saçından kavrayıp kafasını sertçe geriye çekti.
"Gözünü açın," diye emretti bir ses.
Orc bandı sertçe tutup çekti ve bu sırada Sam'in kaşlarının da bir kısmı yolundu.
Sam nerede olduğunu hemen anladı. Okulun spor salonuydu burası.
Parke zeminin üzerindeydi ve hemen karşısında kollarını kavuşturmuş duran Caine, yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle onu izliyordu.
"Merhaba, Sam."
Sam sağını solunu kontrol etıi. Orc, Panda, Howard, Freddie ve Chaz, ellerinde beysbol sopalarıyla etrafında di zilmiştiler. Quinn ise ona görünmemeye çalışıyordu.
"Ne çok adamın var Caine? Tehlikeli biri olmalıyım."
Caine başıyla onayladı. "Temkinli olmayı severim. Tabii kız arkadaşın da Drake'in elinde. O yüzden, yerinde olsam, sorun çıkarmazdım. Drake bazen biraz vahşileşebilir."
Howard güldü.
"Ayağa kaldırın onu," diye emretti Caine.
Orc arkasına geçmeden önce Sam'in kaburgalarına bir tekme attı. Yine de Sam yerden kalktığı için memnundu.
Caine'i daha dikkatli inceledi. Çocuk ilk ortaya çıktığı zaman karşılaşmışlardı. O zamandan beri Sam onu sadece birkaç kez uzaktan görmüştü.
Caine de onu inceliyordu.
"Benden istediğin ne?" diye sordu Sam.
Caine başparmağını ısırdı ve ardından ellerini iki yanına indirdi. "Keşke dost olmamız mümkün olsaydı Sam."
"Benimle dost olmaya ne kadar can attığını görebiliyorum."
Caine bir kahkaha attı. "Gördün mü? Senin de bir espri anlayışın var. Bu annenden geçmiş olamaz. Hiç eğlenceli biri gibi gözükmemişti gözüme. Belki de bu yönünü babandan almışsındır."

"Bunu bilemem." "Neden?"
"Annemin bilgisayarını aldın. Tabii şahsi belgelerini de. Quinn de sana her şeyi anlatmış görünüşe bakılırsa. O yüzden bence cevabı zaten biliyorsun."
Caine başını salladı. "Evet. Baban doğumundan kısa bıı süre sonra ortadan kaybolmuş. Belli ki seni pek sevmiyoı muş, ne dersin?" Caine kendi esprisine gülmeye başladı ve yardakçıları da her ne kadar anlamamış olsalar da buna güldüler. "Her neyse, üzülme. Olur böyle şeyler. Benim de biyolojik ailem ortadan kaybolmuş."
Sam bir şey söylemedi. Bileklerini sıkan plastik yüzünden elleri uyuşmaya başlamıştı. Korkuyordu ama bunu belli etmemeye kararlıydı.
"Spor salonuna sokak ayakkabılarınla girmemelisin," dedi Sam.
"Yani baban ortadan kayboluyor ve neden böyle yaptığını bile merak etmiyor musun? Çok ilginç. Şahsen ben, gerçek ailemi hep merak ettim."
"Dur tahmin edeyim, sen normal insanlar tarafından yetiştirilen bir büyücü müsün yoksa?"
Caine'in gülümsemesi soğuktu. Avuç içini Sam'e çevirdi ve görünmez bir yumruk çocuğa vurdu. Az kalsın geriye yuvarlanacaktı ama son anda dengesini tekrar sağladı. Ancak başı dönüyordu. Burnundan kan akmaya başladı.
"Evet, öyle sayılır," diye cevap verdi Caine.
Bu sefer iki elini de Sam'e çevirdi ve Sam ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.
Caine onu yerden birkaç metre yukarı kaldırdı ve parmaklarını kapatınca Sam aşağı düştü.
Yavaşça yerden kalktı. Sol bacağına ağırlığını verdiğinde canı yanıyordu. Bileğini burkmuş olmalıydı.
"Gücü ölçmek için bir sistemimiz var," diyerek anlatmaya başladı Caine. "Aslında bu Diana'nın yeteneği. Ellerini tutarsa insanları okuyabiliyor ve güçlerini söylüyor. Tıpkı cep telefonlarının sinyal seviyesi gibi. Birinci, ikinci, üçüncü seviye örneğin. Ben neyim peki biliyor musun?"
"Deli mi?" dedikten sonra ağzındaki kanı tükürdü Sam. "Dördüncü seviye. Şimdiye kadar okudukları arasında bu seviyede olan bir tek benim. Seni havaya kaldırıp tavana fırlatabilir ve duvara çarpabilirim."
"Aynı zamanda sirkte iş de bulabilirsin."
"Vay, sert çocuk demek?" Sam'in korkmamış olması Caine'i biraz kaygılandırmıştı.
"Bak, Caine, ellerim bağlı ve beş tane yardakçın beysbol sopalarıyla beraber etrafımı sarmışken sihirli numaralar yapabiliyorsun diye korkmam mı gerekiyor?" Sam, Quinn'i saymadığı için 'beş' demişti. Henüz onun hangi tarafta olduğundan emin değildi.
Caine de bu durumu farkedip Quinn'e bir bakış attı. Quinn ise hala ne yapacağını

bilemez bir halde orada dikiliyordu.
"Üstelik içlerinden biri," diye konuşmaya devam etti Sam. "Bir katil. Bir katil ve yanında da bir avuç korkak. İşte senin çeten bundan ibaret Caine."
Caine'in gözleri öfkeden kocaman açıldı ve dişlerini sıkmaya başladı. Birden Sam salonun diğer tarafına doğru uçtu.

Sanki mancınıkla fırlatılmış bir insanı andırıyordu görüntıisü.
Basketbol potasına sert bir şekilde çarptı ve bir an çemberde asılı, kaldıktan sonra yere düştü.
Tıpkı bir fırtınanın ortasında kalmış gibi görünmeyen ama inanılmaz güce sahip eller tarafından sürüklenmeye başladı ardından. Bu görünmez eller onu Caine'in ayaklarının dibine kadar sürükledi.
Bu sefer ayağa kalkması daha zor oldu. Burnundan akan kana potanın camına çarptığı sırada yarılmış olan alnından sızan kan da eklenmişti şimdi.
"Bazılarımız birkaç ay önce garip yetenekler edinmeye başladı," diye anlatmaya başladı Caine. "Gizli bir kulüp gibi olmuştuk. Frederico, Andrew, Dekka, Brianna ve birkaç kişi daha. Birlikte çalışıp bu yeteneklerimizi geliştirdik, birbirimizi cesaretlendirdik. Gördüğün gibi biz Coates'lularla sizin aranızdaki fark bu işte. Yatılı okulda sır saklamak zordur. Çok geçmeden benim güçlerimin diğerlerinden çok daha farklı olduğu ortaya çıktı. Az önce sana yaptığımı başka hiç kimse yapamaz."
"Evet, çok havalıydı," diye dalga geçti Sam. "Tekrar yapabilir misin?"
"Seni kışkırtmaya çalışıyor," diyen Diana'ydı. Kızın yüzünden, gördüklerinden pek memnun olmadığı anlaşılıyordu.
"Sert çocuk olduğunu ispatlamaya çalışıyor."
"Evet, üstelik kanıtladı bile. O yüzden artık kes şunu." "Benimle konuşurken sözlerine dikkat et, Diana."
Kız yürüyerek Caine'in yanına gelip durdu ve kollarını kavuşturup Sam'e alaycı bir bakış attı. "Oldukça kötü görünüyorsun Sam."
"Daha da kötü olacak," dedi Caine.
Diana bir iç çekip konuşmaya başladı. "Anlaşma şöyle Sam. Caine senden bazı cevaplar istiyor."
"Neden Quinn'e sormuyor o zaman?"
"Çünkü cevaplan o değil, bir tek sen biliyorsun. Durum şu, Korkusuz Lider'in sorularına cevap vermezsen Drake, Astrid'in canını yakmaya başlayacak. Bil diye söylüyorum Drake akıl hastasının tekidir. Bunu seni korkutmak için söylemedim. Bu cidden doğru. Ben kötü bir kızım, Caine de büyüklük hayalleri kuruyor ama Drake'in kafasının içinde ciddi sorunları var. Kızı öldürebilir. Ben gidip beş dakika içinde ona durmasını söylemezsem en iyi bildiği şeyi yapmaya

başlayacak. O yüzden, tik-tak."
"Ne soracaksınız?"
Diana gözlerini devirip Caine'e baktı. "Gördün mü ne kadar kolay olduğunu?"
İşin ilginç tarafı, Caine kızın bu küstahlığının altında kaldı. Ne bir tehdit ne güç kullanımı, sadece durup kabullendi. Caine'in kıza aşık olduğunu farketti Sam. Onları birlikte gördüğü onca sefer buna dair hiçbir ipucu görmemişti ama şimdi kesinlikle emindi.

"Bana babanı anlat," dedi Caine.
Sam omuz silkti ama az önce aldığı darbelerden sonra bu son derece acı verici bir harekete dönüşmüş olduğu için inledi. "Hayatımın herhangi bir anında yer almış biri değil. Tek bildiğim, annemin onun hakkında konuşmayı sevmiyor olduğuydu."
"Annen. Hemşire Temple." "Evet."
"Doğum belgende baba adı bölümünde yazan isim Teagen Smith."
"Tamam."
"Teagen. Bir hayli sıradışı bir isim. Nadir duyulan cinsten." "Öyle olsa ne farkeder?"
"Tam aksine 'Smith' ismi de son derece sık rastlanılan bir isim. Gerçek adını saklamak isteyen hemen herkes bu adı kullanabilir."
"Bakın, sorularınıza cevap verdiğime göre bırakın Astrid'i de gitsin."
"Teagen," diye tekrar etti Caine. "Belgede yazan bu. Anne adi: Constance Temple. Baba adı: Teagen Smith. Doğum tarihi: Yirmi iki kasım. Doğum saati: Gece saat onu on iki geçe. Sierra Vista Bölge Hastanesi."
"Yıldız haritamı mı çıkaracaksın şimdi de?" "Bunların hiçbiri senin ilgini çekmiyor mu?"
"Ben burada neler olup bittiğiyle ilgileniyorum. Bütün bunlar neden oldu. Nasıl durdurabiliriz ya da bundan nasıl kaçabiliriz. Bu kadar çok merak edilip endişelenilecek şey varken, tanımadığım biyolojik babam benim için hiçbir şey ifade etmiyor."
"Beş gün sonra yok olacaksın Sam. Bu senin ilgini çekiyor mu?"
"Bırakın Astrid'i gitsin."
"Haydi, Caine. Kes artık şunu," dedi Diana.
"Şu, ortadan kaybolma sorusu merakımı cezbediyor. Neden biliyor musun? Çünkü ben ölmek istemiyorum. Birden kendimi dünyada bulmak da istemiyorum. Ben burayı seviyorum."
"Sence böyle mi oluyor yani? Dünyaya geri mi dönüyoruz?"
"Burada soruları ben soruyorum." "Bırakın Astrid'i gitsin."
"Önemli olan, senin ve benim bir şeyi paylaşıyor olmamız, Sam. Doğumlarımız

arasında sadece üç dakika var."
Sam sırtında bir i'ırperme hissetti.
"Üç dakika. Önce sen doğdun. Ardından da ben." "Hayır. Bu mümkün değil."
"Mümkün. Sen ve ben... kardeşiz."
Kapı ardına kadar açıldı ve Drake Merwin içeri girdi. Bir şey arıyor gibi bir hali vardı. "O burada mı?"
"Kim?" diye sordu Diana.
"Kim olacak? Kız ve onun gerizekalı kardeşi."
"Onu elinden mi kaçırdın?" diye sordu Caine. O an için Sam'i tamamen unutmuştu.

"Kaçırmadım. Odada benimle birlikteydiler. Kız öyle ka famı bozdu ki ona bir tokat attım. Ardından ortadan kaybol dular."
Caine, Diana'ya nefret dolu bir bakış attı. Kız hemen karşılık verdi, "İmkansız. On beş yaşına girmesine daha aylar var. Üstelik kardeşi daha dört yaşında."
"O zaman bu nasıl olur? Gücü mü var?"
"Yolda gelirken Astrid'i tekrar okudum. Sadece ikinci seviyede. Bunun imkanı yok. İki kişiyi birden ışınlayamaz."
Caine'in yüzündeki bütün renk gitti birden. "Peki ya o gerizekalı?"
"O bir otistik, kendi dünyasında yaşıyor," diye itiraz etti Diana.
"Onu okudun mu?"
"Küçük, otistik bir çocuğu ne diye okuyayım?"
Caine, Sam'e döndü. "Sen bu konuda ne biliyorsun?" Tehdit eder şekilde elini ona doğru çevirmişti. Yüzü Sam'den sadece birkaç santim ötedeydi şimdi ve haykırdı, "Sen ne biliyorsun?"
"Seni böyle korkmuş görmekten zevk aldığımı, Caine." Görünmez bir yumruk Sam'i geriye fırlattı.
İlk defa Diana da endişeli gözüküyordu. Her zaman yüzünde olan o küçümser ifadeden şimdi eser yoktu. "Işınla ıırken gördüğümüz tek kişi Coates'tayken bizimle olan Taylor'dı. Ama o da sadece odanın dışına gidebiliyordu . Üstelik daha üç yaşındaydı. Eğer bu çocuk hem kendini hem ele kardeşini duvarların da ötesine ışınlayabiliyorsa . "
"Dördüncü seviye olabilir," dedi Caine yavaşça.
"Evet. Olabilir," derken dönüp Sam'e baktı kız. "Hatta daha da güçlü bile olabilir.
Caine diğerlerine döndü. "Ore, Howard, Sam'i iyice bağlayın ki ellerini çözemesin, sonra Freddie'yi de yanınıza alın. Alçı işlerinden iyi anlar. Hırdavatçıdan ne gerekiyorsa alıp Sam'in ellerini alçıya alın." Ardından Drake'i omzundan kavradı. "Gidip bul şunları."

"İstedikleri zaman oradan oraya ışınlanabiliyorlarsa onları nasıl yakalayacağım?"
"Sana onları yakala demedim. Bir silah al ve onlar seni görmeden yaklaşıp ikisinin de işini bitir."
Sam bir anda Caine'in üzerine atılıp çocuk kaçmaya bile yeltenemeden onu yere yıktı. Caine'in tam burnunun üzerine bir kafa atmayı başarmıştı ki Drake ve Ore yetişip Sam'i onun üzerinden aldılar.
"İnsanları öldüremezsin Caine. Aklını mı kaçırdın?" "Burnumu kanattın."
"Sen delirmişsin Caine. Yardıma ihtiyacın var. Akıl hastasısın sen."
"Evet öyleyim. Önceleri de bana sürekli böyle söylüyorlardı. "Hemşire Temple... Annem... Böyle söylemişti bana. Seni gözümün önünde istediğim için şanslısın Sam. Senin yok olduğunu görüp bunun benim başıma gelmesini nasıl durduracağımı öğrenmeliyim. Orc, kahramanımızı alıp götür. Drake, sen de işinin başına dön."

"Onlara bir şey yaparsan, Drake, seni bulup gebertirim," diye haykırdı Sam.
"Nefesini boşa harcama," dedi Diana. "Drake'i tanımazsın. Kız arkadaşın artık ölü biri."

YİRMİ İKİ

I2 8 SAAT , 3 2 DAKİK A

ASTRID, DRAKE ve Diana'ya ne kadar'değersiz insanlar olduklarını ve şiddete başvurmak için RSGB'yi bahane olarak kullandıklarını haykırmak istiyordu.
Ancak Küçük Pete'i sakin tutmak zorundaydı. Kardeşi ilk önceliğiydi. Bo ş boş bakan, savunmasız ve hiçbir şeyden anlamayan kardeşi onun için ço k önemliydi.
Aslında içten içe ona karşı bir öfke de besliyordu. Daha on dört yaşındayken ona annelik yapmak zorunda kalmıştı. Bu haksızlıktı. Bu zamanlar, onun istediği gibi yaşayıp yapmak istediklerini yapabildiği yaşlar olmalıydı. Sahip olduğu zekayı kullanması gereken dönemlerdi bunlar. Ancak onun yerine kardeşine bebe k bakıcılığı yapmak zorunda kalıyordu.
Astrid ve Küçük Pete'i itip kakarak sınıflardan birine sokmuşlardı. Astrid'in sınıfı değildi burası ama korkunç bir
benzerlik vardı: Sıraların üzerinde açık halde duran kitaplar ve öğrencilerin yaptığı resimli projelerle süslenmiş duvarlar Astrid'in sınıfındakinjn aynısıydı.
"Sıralardan birine otur ve istersen bir kitap oku," dedi Diana. "Okumayı seviyorsundur sanırım."
Astrid sıranın üzerindeki kitabı alıp inceledi "Evet, dördüncü sınıf matematiği. Bayılırım doğrusu "

"Senden hiç hoşlanmadığımı biliyorsunduı sanırım," dedi Diana.
Drake de bu sırada duvara yaslanıp sırıtarak onları izlemeye başladı.
"Elbette benden hoşlanmayacaksın. Benim yanımda kendini kompleksli hissediyor olmalısın."
"Ben kimsenin karşısında öyle bir şey hissetmem," derken Diana'nın gözleri kocaman açıldı.
"Sahiden mi? Genelde kötü şeyler yapan insanlar kendilerinde bir terslik olduğunu hissederler. Biliyor musun? Bu nu her ne kadar bastırmaya da çalışsalar, içten içe hasta olduklarını hep bilirler."
"Tabii," dedi Diana alaycı bir ifadeyle. "Ben de bunun için kendimi kötü hissediyorum. Kötü kalpliliğim ve diğer her şey için. Şimdi bana elini uzat."
"Ne?"
"Söz sana kötülüğümü bulaştırmayacağını. Elini bana uzat."
"Hayır."
"Drake. Elini uzatmasını sağla lütfen."

Drake kıza doğru yürümeye başladı.
Astrid hemen elini uzattı ve Diana da kızın ellerini kendisininkilerin arasına aldı.
"İnsanları okuyorsun," dedi Astrid. "Bunu daha önceden anlamam gerekirdi. Sende de bu güç var, değil mi?" Diana'ya sanki laboratuvardaki bir canlı türünü inceliyormuş gibi baktı.
"Doğru," dedi Diana ve kızın elini bıraktı. "İnsanları okurum. Ama merak etme, sadece güç seviyelerini okuyabiliyorum. Sam Temple'la işi pişirmeyi ne kadar istediğinle ilgili gizli düşüncelerini okuyamam."
Astrid utanarak kızarınca Diana kahkahayı bastı.
"Haydi ama, o kadar belli oluyor ki. Tatlı çocuk. Cesur da. Akıllı ama senin kadar değil. Yani anlayacağın mükemmel."
"O benim arkadaşım."
"Yakın zamanda ne kadar iyi arkadaşın olduğunu öğreneceğiz. Caine'in öğrenmek istediklerini söyleyip istediklerini yapmazsa, Drake arkadaşımız senin canını fena halde yakacak."
Astrid içinde uyanan korkuyu hissetti. "Ne?"
"Drake'i bu yüzden etrafımızda tutuyoruz. O, insanların canını yakmaktan zevk alır. Onu iletişim becerilerinden dolayı sevecek değildik ya."
Drake'in yüzünde Diana'ya olan nefretini belli eden bir ifade belirdi. Zaten kısık olan gözleri daha da kısılmıştı. Diana bu ifadeyi hayatta kaçırmazdı.

"Hiç durma ve bana bir tokat at, Drake," diye çocuğu kışkırttı. "İşte o zaman Caine seni öldürür." Ardından Astrid'e döndü. "Bence uslu bir kız olsan iyi

edersin, şimdi iyice tepesi attı çünkü."
Bunu söyledikten sonra odadan çıktı.
Astrid, Drake'in kendisine baktığını hissediyordu ama çocuğa bakmaya cesaret edemiyordu. Gözünü önündeki matematik kitabına dikti. Ardından da dönüp yanındaki kardeşine baktı. Çocuk hala hiçbir şeyi umursamadan ve her şeyden habersiz bir şekilde elindeki o aptal oyunuyla oynuyordu.
Birden korkusundan dolayı kendinden ulandı Duvara yaslanmış bekleyen o serserinin yüzüne bakamadığı için kendine kızdı.
Sam'in kendisini korumak için elinden geleni yapacağı nı biliyordu. Ancak Caine, Sam'in veremeyeceği bir bilgiyi de isteyebilirdi.
Düşünmesi gerekiyordu. Bir plan yapmalıydı Korkuyor du, fiziksel şiddetten her zaman korkmuştu zaten Drake Merwin'in içindeki o boşluk kızı korkutuyordu.
Oturduğu sırayı kardeşininkine yaklaştırıp çocuğun omzuna elini koydu. Hiçbir tepki yok. Kızın orada olduğunu biliyor ama bunu belli eden bir şey yapmıyor. Hala gözleri oyununa kilitlenmiş bir halde.
Drake'e bakmadan konuşmaya başladı kız. "Diana'nın sana tasmasını tuttuğu bir hayvan gibi davranması canını sıkmıyor mu?"

"Yanında o gerizekalıyla gezmek canını sıkmıyor mu?
Küçük bir gerizekalının sana yapışıp kalmış olması?" "O, gerizekalı değil."
"Ah, yanlış bir kelime mi seçtim? *Gerizekalı."*
"O, otistik."
"Bence gerizekalı."
Astrid gözlerini çocuğa dikti. Şu anda ondan korkmuyordu. "O dediğin sözcük bu gibi durumlarda kullanılmıyor. Gerizekalı, zeka düzeyinde gerileme olan insanları tanımlamak için kullanılmış bir kelime. Petey'de böyle bir durum söz konusu değil. Normal bir IQ'ya sahip hatta belki de IQ'su normal insanlarınkinden bile fazla. Bu nedenle o kelimeyi kullanma."
"Öyle mi? Oysa ben 'gerizekalı' kelimesini çok seviyorum. Hatta senin de söylemen hoşuma gider."
Astrid cesaretinin kırıldığını hissetti. Çocuğun onun canını yakmak istediğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Bir süre daha Drake'e bakıp gözlerini kaçırdı.
"Gerizekalı," diye üsteledi Drake. "Haydi, söyle." "Hayır."
Drake, kızın üzerine doğru gelmeye başladı. Üzerinde silah yoktu. İhtiyacı da yoktu. Yumruğunu masaya vurup kıza doğru eğildi.
"Gerizekalı. 'Benim kardeşim bir gerizekalı' de haydi." Astrid konuşup konuşamayacağından bile emin değildi.
Gözyaşlarına engel olamıyordu. Cesur olduğuna inanmak
istiyordu ama şimdi Drake kendisinin sadece birkaç santim uzağındayken

kendini hiç de öyle hissetmiyordu.
"Haydi, 'Benim kardeşim' de. Benimle beraber tekrar et. 'Benim' haydi söyle."
Tokat o kadar hızlı geldi ki kız onun elini oynattığını bile göremedi. Yüzü acıdan yanıyordu şimdi.
"Söyle dedim sana. Benim..." "Benim," diye fısıldadı Astrid.
"Daha yüksek. Yanındaki gerizekalının da duymasını istiyorum. Benim kardeşim bir gerizekalı."
İkinci tokat o kadar sertti ki kız neredeyse yere devrilecekti.
"Hala güzel bir yüzün varken söyleyebilirsin ya d.ı istet sen ben onu dağıttıktan sonra da söyleyebilirsin senin se çimin. Kardeşim bir gerizekalı."
"Benim kardeşim bir gerizekalı," dedi Astrid sesi titre yerek.
Drake keyifle bir kahkaha attı ve Küçük Pete'e doğru yürüdü. Çocuk şimdi kafasını oyunundan kaldırmış sanki neler olduğunu anlıyormuş gibi onlara bakıyordu Drake yüzünü çocuğunkine yaklaştırdı ve bir eliyle de Astıid'i saçın dan yakalayıp kızın suratını kardeşinin kulağına doğru yak laştırdı. "Bir kez daha ve bu sefer daha yüksek." Kızın suratını kardeşinin kafasına bastırdı. "Benim kardeşim bir—"
Birden Astrid kendini yatağında buldu. Kendi yatağı. Kendi odası.
Küçük Pete de pencere kenarındaki koltukta oturmuş yine elindeki oyununa vermişti dikkatini.
Astrid neler olduğunu hemen anladı ama hala inanılmaz derecede imkansız bir şeydi bu. Bir saniye önce okuldayken şimdi odasında bulmuştu kendini.
Kardeşinin yüzüne bakamadı. Yüzü hala tokatlardan dolayı yanıyordu ama daha çok acı veren bir şey varsa o da utançtı.
"Teşekkürler Petey," diye fısıldadı.
Ore, Sam'i spor salonundan antrenman odasına doğru sürükledi.
Howard da yanlarında dolanıp ne yapması gerektiğini düşünüyordu.
"Howard, bunlara göz yumamazsınız. Caine'in Astrid ve kardeşini öldürmesine kayıtsız kalamazsınız. Orc, sen bile buna izin veremezsin. Bette'i isteyerek öldürmedin. Bu iş çığrından çıktı artık."
"Evet, her şeyin kontrolden çıktığı doğru," diye onayladı Howard. Bir şeyler düşündüğü için dudağını bükmüştü.
"Bana yardım etmelisiniz. Bırakın da Drake'in peşinden gideyim."
"Hiç sanmıyorum, Sammy. Drake'in yapabileceklerine şahit oldum. Caine'in yapabildiklerini ise sen bile gördün," Orc'a dönüp "onu şu bankın üzerine sırtüstü yatıralım ve ayaklarını da bağlayalım."

Orc, Sam'i kaldırıp sırtüstü ağırlık çalışma setlerinden birinin altındaki banka yatırdı.

"Ore, bu resmen cinayet," diye bağırdı Sam.
"Beni buna katma, abi," diye cevap verdi Orc. "Ben sadece seni buraya bağlıyorum."
"Drake, Astrid'i öldürecek. O kız sana matematik sınavında yardım etmişti. Buna bir son verebilirsin Orc."
"Aslında bunu kimseye anlatmaması gerekiyordu," diye söylendi Orc. "Her neyse zaten artık matematik dersi lalan da kalmadı."
Çocuğu ayak bileklerinden bankın ayaklarına bağladılar ve sonra bir ip de beline doladılar.
"Şimdi sıra geldi eğlenceli kısmına," dedi Howard 'Üstteki ağırlık demirine biraz ağırlık yükleyip Sam'in ellerini de bu demire bağlayacağız. Ardından demirin kilitlerini açıp aşağı kaymasını sağlayacağız, tamam mı? Bir süre demirin boğazına inmesini engellemekle meşgul olacak."
Orc bu denilenleri anlamakta biraz yavaş kalınca Howard ona göstermek zorunda kaldı. Orc da ağırlıkları demi re taktı son olarak.
"Bench-press çalışabilir misin, Sam?" diye sordu Howard. "Her iki tarafa da yirmişer kilo taktık. Demirin de ağırlığını ekleyince yaklaşık elli kilo yapar."
"O kiloyu kaldırmasına imkan yok," dedi Orc.
"Sanırım haklısın, Orc. Demirin boğazının üzerine inip onu boğmasını engellemek için çok çabalaması gerekecek."
"Bu yaptığın yanlış, Howard. Bunu sen de biliyorsun. Siz bile böyle şeyler yapamazsınız. Okulun serserileri olmak ayrı bir şey ama katil değilsiniz."
"Sammy, artık tamamen farklı bir dünyadayız, farketmedin mi? Burası RSGB, dostum."
Ore demirin kilitlerini açtı ve ağırlık Sam'in bileklerinin üzerine bindi. Demir yavaşça çocuğun adem elmasının üzerine doğru iniyordu. Tüm gücüyle itti ama normal bir zamanda bile bu ağırlığı kaldırmasına imkan yoktu. Tek yapabildiği demiri nefes almasına yetecek kadar yukarıda tutabilmekti.
Orc çocuğun bu halini gülerek izledi. "Haydi dostum, eğlenceyi kaçırmadan önce Caine'in yanına dönelim."
Howard, Orc'un arkasından yürümeye başladı ama tam kapıdan çıkacakken durup arkasına döndü. "Bu biraz garip aslında, Sam. Burada kaldığımız ilk gece biz bir şey yapmasak bile bizim Okul Otobüsü Sam işleri yoluna koyar diye düşünmüştüm. Herkes senin gözünün içine bakıyordu. Bunu sen de biliyorsun. Ama hayır, sen oyunu böyle oynayamayacak kadar havalı biriydin. Kimseye bir şey söylemeden Astrid'le beraber çekip gittin." Bir kahkaha attı. "Ama kız çok ateşli tabii, değil mi? Şimdi ise RSGB'yi Caine yönetiyor ve çok yakında Drake de kız arkadaşının icabına bakacak."
Sam üzerine doğru inen ağırlığa karşı mücadele ediyordu ama onu kaldırmasının

yolu yoktu. Elleri bağlı olmasaydı bile o demiri yukarı itemezdi.

Ama Howard bir şeyi gözden kaçırmıştı: Bu pozisyon dayken Sam ellerini örten balonlara dişleriyle ulaşabilirdi
Isırarak balonları yırtmaya başladı ama bu iş uzun sürü yordu ve zamanı yoktu. Küçük Pete'in onları kendi evlerini* ışınladığından şüphesi yoktu. Drake her an onları bulabilirdi.
Sam balonları dişleriyle tutup çekmeyi denedi ama son derece kaygan ve sağlamdılar. Üstelik buna odaklanırken demiri itmeyi tam olarak başaramıyordu.
Demir boğazına temas etmeye başladı. Tüm gücüyle itti ama artık kollarına kramp girmeye başlamıştı. Kasları gitgide zayıflıyordu.
Ya balonları yırtıp ellerini serbest bırakacaktı ya da demiri itecekti. İkisini birden yapmasına imkan yoktu.
Ellerini serbest bırakmayı başarsa bile ne olacaktı ki? Kendisi Caine gibi değildi. Güçlerini onun gibi kontrol edemiyordu. Ellerini serbest bıraktıktan sonra hiçbir şey yapamayabilirdi de.
Demir biraz daha aşağı kaydı. Polyester dişlerinin arasındaydı.
Çiğnemeye başladı. Küçük bir delik açıp onu genişletebilmeyi umuyordu.
Drake okuldan çıkıp yola düşmüş olmalıydı. Öncesinde bir yerde durup yanma bir silah mı alırdı acaba?
Astrid, onların peşlerinden geleceklerini tahmin etmiş ol malıydı. Evde kalmanın tehlikeli olacağını bilirdi. Yeterince hızlı hareket edebilir miydi acaba?
Nereye saklanabilirdi ki?
Sonunda polyesterin üzerinde bir delik açabilmeyi başardı.
Ancak zar zor nefes alabiliyordu artık. Kapının açıldığını hissetti.
Biri koşarak yanına geldi ve demirin üzerindeki ağırlıkları çıkarmaya başladı. Sam sonunda bir nefes almayı başardı.
"Dayan, kardeşim."
Quinn geri kalan ağırlıklan da demirin üzerinden çıkardı. Titreyen kollarıyla Sam demiri yukarı itti.
"Böyle bir şey yapacaklarını bilmiyordum kardeşim. İnan bilmiyordum," dedi Quinn. Çocuğun rengi bembeyazdı. "Bana inanmak zorundasın Sam," derken ipleri çözüyordu. Sam doğrulmayı başardı.
Quinn berbat bir haldeydi. Ağlamaktan gözleri kızarmış ve şişmişti.
"Yemin ederim bilmiyordum." "Drake'ten önce Astrid'i bulmam lazım."
"Biliyorum. Biliyorum. Her şey birbirine girdi."
Ayakları da serbest kalınca Sam ayağa kalktı. "Bu da başka bir numara mı? Sizi Astrid'e mi götürmemi sağlamaya çalışıyorsunuz?"
"Hayır, dostum. Seni serbest bıraktığımı öğrenirlerse beni paramparça ederler."

Quinn yalvarır gibi ellerini kavuşturdu. "Beni de yanında götürmelisin."
"Sana nasıl güveneceğim Quinn?"

. "Beni burada bırakırsan Caine sence bana ne yapar?" Sam'in tartışmak için vakti yoktu. Çabuk karar vermek zorundaydı. "Astrid'e bir şey olmaması için dua etsen iyi olur Quinn. Ve eğer bunu da yine beni tuzağa düşürmek için yapıyorsan, o zaman da benim ölmem için dua et derim."
"Beni tehdit etmene gerek yok kardeşim," derken dudaklarını gergin bir şekilde yaladı Quinn.
"Bana kardeşim falan deme. Ben senin kardeşin değilim artık."

YİRMİ ÜÇ

12 8 SAAT , 2 2 DAKİK A

ASTRID'İN İÇİNDEKİ rahatlama duygusunun yerini bir suçluluk aldı. Drake'in kendisini korkutmasına ve kardeşine gerizekalı dedirtmesine izin vermişti.
Elleri titriyordu. Kardeşine ihanet etmişti. Olduğu şey yüzünden, başkalarına muhtaç olduğu için kardeşinden nefret etmişti. Kendini kurtarmak için onu yarı yolda bırakmıştı. Ancak şimdi çocuktan nefret ettiğinden çok daha fazla kendinden nefret ediyordu.
Düşünmesi lazımdı. Çok hızlı olmalıydı. Ne yapacaktı? Drake onu tekrar yakalamak isteyecekti. Caine veya o
Diana denilen iğrenç yaratığın neler olduğunu anlayacağından şüphesi yoktu.
Drake heme n koşup durumu onlara anlatmış olmalıydı. Caine neler olduğunu heme n anlayacaktı. Diana gerçekten de insanların güç seviyesini okuyabiliyorsa bunu
30 yapanın Astrid olmadığını da hemen anlamaları uzun sürmezdi.
O ve Küçük Pete kaçmalıydılar. Hemen Ama nereye? Drake'in aramayı akıl edemeyeceği bir yer olmalıydı.
Ama Sam'in de bileceği bir yer.
Tabii o da kaçabilirse. Hala yaşıyorsa eğer.
Beyni adeta ağır çekimde çalışıyordu. Bir türlü odakla namıyordu. Sürekli aklına Drake'in o iğrenç suratı, parmak larının kızın kolunu kavrayışı ve yüzünün utançtan kıpkır mızı olması geliyordu.
"Kafanı çalıştır, sersem," diye kendini azarladı "Düşün.
Tek iyi yaptığın budur zaten."
Kentin içinden geçemezlerdi. Araba da alamazlardı ara ba kullanmayı öğrenmek için çok geçti çünkü.
Kafasının içinde düşünceler ve görüntüler sürekli döniip duruyor ve en sonunda

daha fazla dayanamayıp korkuya yenildiği ve kardeşine ihanet ettiği ana geri dönüyordu. İçinde bir ses takılı kalmış bir plak gibi sürekli aynı ciimle yi tekrarlıyordu: "Benim kardeşim bir gerizekalı."
Clifftop.
İlk gece birlikte kaldıkları o oda.
Evet. Sam bunu akıl edebilirdi. Ancak Quinn de oradaydı. Orası Quinn'in de aklına gelebilirdi.
Astrid tereddüt etti. Ancak buna zaman yoktu. Drake asla tereddüt etmeyecekti. Çoktan yola çıkıp peşlerine düşmüş olmalıydı.

Onunla tekrar yüzleşemezdi.
"Petey, gitmemiz gerekiyor," diyerek kardeşinin kolunu yakaladı ve peşinden sürüklemeye başladı. Birlikte merdivenleri indiler. Hiçbir şey için durmaya vakitleri yoktu. Zaman daralıyordu.
Ön kapıya. Hayır. Arka kapı daha iyi olurdu.
Küçük Pete koşmadığı için yürüdüler. Arka bahçeye çıktılar. Tahta çit yeterince alçaktı ama yine de Küçük Pete'i onun üzerinden atlatmak son derece uğraşlı ve vakit kaybı olacağından komşularının bahçesinden geçtiler.
"Caddelerden uzak dur," diye kendi kendine tekrar etti. Evlerin arka bahçelerini kullanarak ellerinden geldiğince uzağa gittiler. Yol bitince bir süre caddeyi kullanıp sonra tekrar arka bahçelerden yürümeye devam ettiler.
Etrafta kimseler görünmüyordu ama yine de izlenmediklerin emin olamıyordu.
Kentin bittiği ve Clifftop'un başladığını belli eden tepenin başına vardılar sonunda. Çalıların arasından çıkıp bu sefer de kumlu yollarda yürümeye başladılar. Astrid umutsuz bir şekilde kardeşini daha hızlı yürütmeye çalışıyordu ama onu kızdıracak bir şey yapmaya da korkuyordu.
Clifftop hiç değişmemişti. Bariyer hala aynı yerinde duruyordu. Lobi ilk geldikleri zaman olduğu gibi temiz ve boştu. İlk geldikleri gece yaptıkları elektronik anahtar hala Astrid'deydi. Kaldıkları suit odayı bulup kapısını açtı ve kendini yatağın üzerine attı.

Boş tavanı izleyerek orada hareketsizce yattı. Yatak çok yumuşaktı. Klima hafif bir gürültü çıkararak çalışıyordu.
Drake'in ona zorla söylettiği sözleri açıklayabilirdi. Anlamsız sözcüklerdi. Öylesine söylenmişlerdi işte. Küçük Pete aldırış etmezdi.
Ancak hissettiği korkuyu açıklamasının imkanı yoktu.
Onu utandıran da bu korku olmuştu.
Buz gibi ellerini yüzüne götürdü. Gerçekten de yüzünün hayal ettiği kadar sıcak olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Nereye gidiyoruz," diye endişeli bir şekilde sordıı Quinn. Koşmadan ama tempolu bir şekilde yürüyorlardı
Sam önde olmak üzere kentin içinden geçtiler ve sanki onları kovalayan birileri yokmuş gibi doğruca kent meyda nına gittiler.
"Drake'ten önce Astrid'i bulacağız." "Evine bakalım öyleyse."
"Hayır. Zeki insanların en iyi yanı aptalca şeyler yapma malarıdır. Evi bir an önce terketmesi gerektiğini o da çok iyi biliyordur."
"Nereye gidecek peki?"
Sam bir an düşündü. "Nükleer santrale." "Santrale mi?"
"Evet. Biz de bir tekne bulup denizden gideceğiz." "Tamam ama kardeşim... yani dostum, dosdoğru kentin içinden geçmek yerine biraz daha gizli hareket etmemiz gerekmez mi?"
Sam bu soruya cevap vermedi. Saklanmak yerine doğruca kente gitmesinin bir nedeni Edilio'yu bulmaktı. Diğer bir sebebi de Quinn'in ilk fırsatta kendisine yine ihanet edip etmeyeceğini görmekti.
Sam'in anladığı bir şey daha vardı ki o da Caine'in çok güçlü olduğu ve bu yüzden kendisinin elinden geldiğince hızlı hareket etmesinin gerektiğiydi. Bu oyun daha ne kadar uzun sürerse Caine'in kazanma olasılığı o kadar artacaktı.
İtfaiye binasına vardılar. Edilio itfaiye aracının sürücü koltuğunda oturuyordu ve aracın motoru çalışıyordu. Sam ve Quinn'i görünce camı açıp onlara seslendi. "Zamanlamanız çok iyi. Ben de tam bunu kullanmayı deneyecektim. Şöyle bir tur atayım..." Ancak Sam'in yüzündeki kanları görünce öylece kalakaldı.
"Edilio, gel haydi, gitmemiz lazım." "Tamam dostum, bir dakika bekle de—"
"Hayır, hemen şimdi gidiyoruz. Drake, Astrid'in peşinde.
Onu öldürecek."
Edilio araçtan indi. "Nereye gidiyoruz?"
"Marinaya. Bir tekne bulmamız gerekiyor. Astrid'in nükleer santrale gideceğini tahmin ediyorum."
Üçü birlikte marinaya gittiler. Sam, Orc ve Howard'ın okulda Caine'le birlikte olduklarını biliyordu. Drake de Astrid'in evine gitmiş olmalıydı. Çetenin geri kalanı hala etrafla olmalıydı ama Sam onlardan çekinmiyordu.

Belediye binasının merdivenlerinde oturan Mallet ve bir başka Coates'lu çocuk onları gördü ama önlerinden koşup giderken ikisi de herhangi bir hamle yapmadılar.
Marina çok büyük değildi. Sadece kırk teknenin sığdığı küçük bir mendirekti. Şu anda da yaklaşık yirmi tane tekne demirliydi. Marina'nın bir tane gemi havuzu ve oldukça eski püskü bir de tersane binası vardı. Bir siirü sahipsiz tekne denizin üzerinde yüzüyordu.

Etrafta onları engelleyebilecek kimsecikler yoklu "Hangisini alsak?" diye düşündü Sam. Buraya gelmişler di ama tekneler hakkında hiçbir şey bilmiyordu Edilio'ya bakınca çocuk, ben de bilmiyorum der gibi omuz silkti
"Tamam. Beş kişiyi taşıyabilecek bir şey olmalı Motorlu bir tekne iyi olur. Deposu da dolu olmalı. Quinn, sen sağ tarafı al, Edilio, sen de solu. Ben de iskeleye bakac ağım. Haydi."
Dağılıp tekneleri tek tek dolaşıp üzerinde anahtarı olan bir tane aramaya başladılar. Teknelerin hepsi birbirine ben ziyordu ve zamanları hızla daralırken çocuklar aradıkları gi bi bir tane bulmaya çalışıyorlardı.
Sam zihninde Drake'in Astrid'in evini araştırdığını hayal etti. Bir elinde de silah taşıyor olmalıydı. Astrid ve Küçük Pete tekrar ışınlanabilirler diye temkinli davranıyordu mutlaka. Drake, Küçük Pete'in güçlerini kontrol edemediğini bilmediğinden olabildiğince sessiz ve sabırlı bir şekilde hareket edecekti.
Bıı iyiydi. Drake ne kadar belirsizlik içinde olursa, o kadar yavaş ilerleyecekti.
Birden çalışan bir tekne motorunun sesi duyuldu. Sam, içinde gezindiği tekneden atlayıp koştu ve Quinn'in teknelerden birini çalıştırmış olduğunu gördü. Çocuğun yüzünde bir gurur ifadesi vardı.
"Yola çıkmaya hazır," dedi Quinn.
"İyi iş çıkardın abi," diye karşılık verdi Sam. Ardından tekneye atladı. "Edilio, buraya gel."
Edilio teknenin halatını çözüp yanlarına geldi. "Sizi uyarmam lazım, beni deniz tutar."
"Şu anda endişelenecek daha büyük sorunlarımız var," dedi Sam.
"Motoru çalıştırdım ama bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum. "
"Ben de," dedi Sam. "Ama sanırım az sonra öğreneceğim." Arkalarından Orc'un.sesi duyuldu. "Hey, hey! Sakın kaçayım demeyin."
Ore, Howard ve Panda iskelenin başmdaydılar. "Mallet," dedi Sam. "Bizi görmüştü. O söylemiş olmalı." Üçü iskeleden onlara doğru koşmaya başladılar.
Sam korkuyla önündeki kontrol paneline baktı. Motor gürültüyle çalışıyordu. Tekne iskeleden yavaşça uzaklaşmaya başlamıştı ama yeterince hızlı değildi. Orc bile koşarak onlara yetişebilirdi.
"Gaz," dedi Edilio, kırmızı saplı kolu göstererek. "Onu itersen hızlanırız."

"Tamam. Sıkı tutunun."
Sam kolu biraz ittirdi. Tekne birden öne doğru bir hamle yaptı ve iskelenin kazıklarından birine çarptı. Sam çarpmanın şiddetiyle neredeyse yere kapaklanacaktı ama son anda dizlerinden güç almayı başardı. Edilio küpeşteye tutunurken Quinn, pruvanın üzerine sert bir iniş yaptı.
Teknenin pruvası neredeyse kazıklara çarpac akken şans eseri açık denize

yöneldiler.
"Biraz daha ağırdan alsan iyi olur sanırım," dedi l\dilio. "Durdurun şu tekneyi," diye arkalarından bağırdı Ore.
"Hepinizin canına okuyacağım."
Sam tekneyi sağ tarafa yönlendirdi -ya da en azından öy le umuyordu. Artık Orc'un onlara yetişmesine imkan kalma mıştı.
"Caine sizi öldürecek," diye seslendi Panda. "Quinn, seni hain," diye haykırdı Howard "Onlara bunu sana zorla yaptırdığımı söyle." "Ne?"
"Yap haydi."
Quinn ayağa kalkıp bağırdı. "Beni buna o zorladı " "Şimdi de onlara nükleer santrale gittiğimizi söyle." "Dostum!"
"Yap şunu. Elinle de göstermeyi unutma."
"Nükleer santrale gidiyoruz," diye bağırdı Quinn ve eliyle de kuzeyi işaret etti.
Sam dümeni bırakıp Quinn'in suratına bir yumruk attı.
Çocuk tepetaklak yere kapaklandı.
"Ne yaptığını—"
"İnandırıcı olmasını sağlamak zorundaydım," derken Sam'in hiç de özür diler gibi bir hali yoktu.
Artık denizde hızla yol alıyorlardı.
Sam bir elini başının üzerinde havaya kaldırıp kıyıdakilere bir el hareketi çektikten sonra teknenin hızını arttırıp kuzeye yöneldi.
"Burada neler oluyor?" diye sordu Edilio. Sam kendisine de bir yumruk atmaya karar verir diye çocuktan uzak duruyordu.
"Astrid santralde değil," dedi Sam. "Cilfftop'a gitmiş olmalı. Orc'un artık bizi göremeyeceği mesafeye kadar kuzeye gitmeyi sürdüreceğiz."
"Bana yalan söyledin," dedi Quinn. Çenesinin kırılmadığından emin olmak için eliyle kontrol ediyordu bir yandan.
"Evet."
"Bana güvenmedin."
Orc, Panda ve Howard gözden kayboldular. Büyük ihtimalle geri dönüp Caine'e rapor veriyor olmalıydılar. Sam gittiklerinden iyice emin olunca dümeni kırıp gerisin geri güneye yöneldi.
Drake kent merkezine çok yakın boş bir evde yaşıyordu. Belediye binasına yürüyerek bir dakikadan daha yakındı. Evin önceki sahibi de yalnız yaşayan biriydi. İki odalı ve çok düzgün bir daireydi. Tıpkı Drake'in sevdiği gibi.

Drake'in ismini hatırlamadığı ev sahibinin üç tane silahı vardı. Yirmi kalibrelik süperpoze yivsiz bir tüfek, oluz ka librelik dürbünlü bir av tüfeği ve dokuz milimetre, yarı oto matik bir tabanca.

Drake silahların üçünü de her zaman dolu tutuyordu Oturma odasındaki yemek masasının üzerinde dizili duran silahları her gece hayranlıkla seyrederdi.
Av tüfeğini aldı. Tüfeğin kabzası tıpkı cam gibi pürüzsüz ve sürekli cilalandığı için parlaktı. İnsanın burnuna demir ve yağ karışımı bir koku yayıyordu. Başta tüfeği alırken tereddüt etmedi değil çünkü daha önce hiç uzun menzilli bir silahla ateş etmemişti. Dürbünü de nasıl kullanacağını bilmiyordu. Ama ne kadar zor olabilirdi ki?
Silahın askısını omzuna aşıp denedi. Tüfek gerçekten de çok uzun ve ağırdı. Dipçik kısmı çocuğun kalçasına kadar geliyordu.Yine de onu kullanmayı becerebilirdi.
Ardından tabancayı da alıp kabzasını kavradı ve parmağını tetiğe geçirdi. Drake, silahın elindeyken ona verdiği hazzı seviyordu.
Babası beylik silahıyla ona atış yapmasını öğretmişti. Drake ilk seferini hala dün gibi hatırlıyordu. Mermilerin şarjöre doldurulup silaha yerleştirilmesini. Ardından da namluya nasıl mermi sürüldüğünü. Son olarak da güvenlik kilidinin açılmasını.
Klik. Güvenli. Klik. Ölümcül.
Babası ona kabzayı kavrarken çok sıkı tutmamasını ve kabzayı sağ eliyle kavrarken sol avcunun içine nasıl yerleştireceğini göstermişti. Karşıdan ateş edilirken daha küçük bir hedef oluşturmak için vücudunu yana çevirmesi gerektiğini söylemişti. Bunları anlatırken ikisi de kulaklarını korumak için kulaklık taktıklarından sürekli bağırarak konuşuyordu.
"Bir hedefe ateş ederken gezle gözü tam ortalamaksın. Silahı, göz hedefin biraz altında kalana kadar yukarı kaldır. Yavaşça bir nefes ver ve ardından tetiği çek."
O ilk patlama sesi, silahın birkaç santim yukarı tepmesi, havaya yayılan barut kokusu -hepsi Drake'in hafızasında diğer bütün anılarından daha canlı bir şekilde duruyordu.
İlk atışında hedefi ıskalamıştı.
İkincisi de öyleydi çünkü ilk seferinde hissettiği yoğun heyecandan sonra biraz acele etmişti.
Üçüncü atışında hedefi biraz solundan vurmuştu.
İlk gününde bir kutu mermi bitirmişti ve iyice alıştıktan sonra artık attığı her hedefi tutturabiliyordu.
"Cansız hedeflere ateş etmiyorsam peki?" diye sormuştu babasına. "Ya bir insana ateş ediyorsam?"
"İnsanlara ateş etme," demişti babası. Ardından biraz yumuşamış ve sorunlu oğluyla konuşabileceği bir konu bulduğu için anlatmaya karar vermişti. "Herkes sana farklı tekniklerden bahsedecektir. Ama bana soracak olursan, örneğin trafik araması yaparken aracın içindeki şahsın silahına

uzandığını görmüş ve benim önce davranmam gerektiğini düşünmüşsem diyelim. Silahı sanki elimin altıncı parmağıymış gibi ileri doğru tutarım. Ateş etmem kaçınılmaz bir hal alırsa da şarjörün yarısını boşaltırını. Dan, dan, dan, dan."
"Neden o kadar çok kez ateş edersin?"
"Ateş edeceksen öldürmek için edeceksin. Kısaca söylemek gerekirse, kafaya veya kalbe doğru düzgün nişan alamıyorsan, vücudun daha geniş bölgelerini hedef olarak seç ve hedefi tutturmayı ümit et. Yine de tutturamas.an bile, örneğin bütün atışların hedefin omzuna veya karnına isabet etti diyelim, yine de mermilerin şiddeti hedefi yere sermeye yetecektir."
Drake, Astrid'i öldürmek için altı atış gerekeceğini düşünmüyordu.
Sürekli gelip kendisini sinir eden komşularının oğlu Holden'ı vurduğu anı çok canlı ve tüm detaylarıyla hatırlıyor du. Küçük kalibreli bir silahla çocuğu kalçasından yarala mıştı ama bu bile neredeyse onu öldürecekti. Hu küçük 'ka za' sonrası Drake'in Coates'taki günleri başlamıştı.
Şimdi elinde dokuz milimetrelik bir Glock tutuyordu. Gerçi babasının kırk kalibre Smith & Wesson silahı kadar güçlü değildi ama yine de o Holden denen çocuğu vurduğu silahtan çok daha güçlüydü.
Tek bir atış yeterli olacaktı. Bir mermi o kendini beğenmiş sarışına ve bir mermi de gerizekalıya. Çok güzel olacaktı. Ondan sonra da geri dönüp Caine'e rapor verecekti, "İki hedef, iki mermi." Bu, Diana'nın yüzündeki o sırıtışı silmeye yetecekti.
Astrid'in evi çok uzakta değildi. Asıl önemli olan küçük kardeşi gücünü kullanmaya fırsat bulamadan kızı haklamaktı.
Drake diğerlerindeki bu güçten nefret ediyordu. Bütün gösteriyi kendisinin değil de Caine'in yönetmesinin tek bir sebebi vardı: Caine'in gücü.
Caine de gücü olan çocukların kontrol altında tutulması gerektiğini anlamıştı neyse ki. Caine ve Diana bütün ucubeleri kontrol altına alınca kendi dokuz milimetrelik sihrini yapmaktan kim onu alıkoyabilecekti? İşte o zaman kuralları o koyacaktı.
Ama her şey sırasıyla.
Yarım blok öteden Astrid'in evini gözetledi. Kızın hangi odada olduğunu anlamaya çalışıyordu.
Arkadan dolaşıp evin arka kapısına geldi gizlice. Kapı kilitliydi. Bu durumda ön kapı da kilitli olmalıydı büyük ihtimalle. Belki de camlar açık olabilirdi ama. Sürünerek pencereye doğru gitti. Tahmin ettiği gibi hemen açıldı. Ancak pencereden eve ses çıkarmadan girmek kolay bir iş değildi. Evin her odasını aramak on dakikasını aldı. Bütün dolapların içini, yatakların altını, perdelerin arkasını ve hatta tavan arasını bile aradı.

Bir an için panikledi. Astrid şimdi her yerde olabilirdi ve onu bulamazsa aptal durumuna düşerdi.
Nereye gitmiş olabilirdi?
Garajı kontrol etti. Orada da bir şey yoktu. Ne araba ne de Astrid. Ama bir çim biçme makinesi vardı ve onun olduğu yerde mutlaka... evet, benzin de olmalıydı.
Astrid ve yanındaki gerizekalı yanan evin içine ışınlanırlarsa ne olur diye merak etti.
Drake benzin tenekesini alıp tekrar eve girdi ve her bir köşeye dökmeye başladı.
Kibrit bulamıyordu. Sonunda bir kağıdı ocakta tutuşturup oturma odasına attı ve kapıyı kapamaya bile gerek görmeden ön kapıdan çıkıp gitti.
"Artık burada saklanamaz."
Kent merkezine geri dönüp kilisenin merdivenlerini tırmandı. Kilisenin kulesi çok yüksek değildi ama yine de oradan manzara epey iyi olmalıydı.
Dönen merdivenleri tırmanıp içinde bir çanın bulunduğu, daracık ve oldukça pis olan kulenin tepesine çıktı. Çanın çalmaması için ona dokunmamaya özen gösterdi.
Kulenin camlan kepenkliydi. Bu kepenklerin arasından geçen hava akımı çan çaldığı zaman sesin etrafta yankılanmasını sağlıyordu. Ancak kepenklerin açısı yüzünden sadece aşağısını görebilirdi. Tüfeğin dipçiğini kullanarak hemen önündeki kepengi kırdı. Kınlan parçalar gürültüyle aşağı düştü.
Civardaki çocuklar başlarını kaldırıp yukarı baktılar ama onlara aldırış etmedi bile. Kulenin diğer cephelerindeki kepenkleri de kırdığında artık Perdido Sahili'nin her bir yanını ve bütün çatılarını görebildiği alabildiğine bir manzarası vardı.
Bakmaya Astrid'in evinin olduğu taraftan başladı. Evin olduğu yerden dumanlar yükseliyordu. Tıpkı bir avcı gibi hareket olan her yöne bakıyordu. Tüfeğin dürbünüyle etrafla yürüyen, koşan ve bisiklete binen çocukları inceliyordu. Hepsi nisan çaprazının uçundaydılar.
Kendini Tanrı gibi hissetti. Tek yapması gereken tetiği çekmekti.
Ancak hareket eden hedeflerin hiçbiri Astrid değildi.
O sarışını görmemesine imkan yoktu. Hayır, Astrid burada değildi.
Tam vazgeçmek üzereyken marina tarafında bir hareketlilik gözüne çarptı. Dürbünün ayarını yapınca Sam Temple bir anda nişanın ucunda belirdi. Bir an için tam göğsüne nişan almıştı ki birden gözden kayboldu. Bir tekneye atlamıştı.
İmkansız. Caine, Sam'i okulda tutuyordu. Nasıl kaçmış olabilirdi ki?
Edilio ve Quinn de teknedeydiler. Tekne arkasında bembeyaz köpükler bırakarak hareket etti birden.
Quinn. Sam bu şekilde kaçmış olmalıydı. Mutlaka öyle olmuştu.
Daha sonra Quinn'le iyi bir konuşma yapması gerekecekti.

İskeledeki Orc'un, elindeki beysbol sopasını sallayıp bağırdığını ama hiçbir şey yapamadığını gördü. Tekne iyice hızlanıp suda bir ok gibi kuzeye doğru yöneldi.
Sam'in Astrid'in yanına gittiğine hiç şüphe yoktu ve kuzeye doğru gidiyordu.
Nükleer santralde olmalıydı kız.
Drake bir küfür salladı ve bir an için Caine'i hayalkırıklığına uğratmaktan korktu. Caine'in kendisine yapabileceklerinden korkmuyordu -her şeyden önce Caine'in ona ihtiyacı vardıama Caine'in emirlerini yerine getiremezse Diana'nın kendisine kahkahalarla güleceğini çok iyi biliyordu.
Drake tüfeği yere indirdi. Sam'den önce santrale nasıl gidebilirdi?
Bu imkansızdı. O da bir tekneye atlasa sadece onları kovalayabilirdi. Peki ya bir araba? Belki, ama yolu bilmiyordu ki. Üstelik tekneyle oraya gitmek çok daha kısa sürerdi. Marinaya inmek de vaktini alacaktı... ama bir dakika.
Tekne bir anda tam aksi yöne döndü. "Çok akıllıca, Sam. Ama yeterince değil."
Dürbünün ucunda Sam'in yüzünü görebiliyordu. Caine'den kaçmayı başardığı ve Orc'u atlattığı için bütün o kendine güveniyle dümenin başına oturmuş rüzgar saçlarını dalgalandırırken güneye doğru yol alıyordu.
Bu mesafeden onu vurmasına imkan yoktu.
Tüfeğin dürbünüyle güneye doğru bakıp bariyere gelince durdu. Sam'in o yönde gidecek fazla bir yolu yoktu.
Tepenin eteğindeki kumsala mı gidiyordu? Eğer kız ora claysa Sam'den önce oraya varmasına imkan yoktu. Kız o kumsaldaysa oyun bitmiş demekti.
Bir ihtimal daha var... ya kız Clifftop Otel'deyse? O zaman, yeterince hızlı hareket ederse bir şansı var demekti.
Kızı tam da Sam Temple izlerken vurma şansını yakalarsa ne harika olurdu.

YİRMİ DÖRT

12 7 SAAT , 4 5 DAKİK A

ASTRID YAKLAŞAN TEKNEYİ şans eseri gördü. O sırada perdeleri örtmek için camın kenarına gitmişti. İşte tam o sırada göz ucuyla bombo ş denizde yol alan tekneyi larkelti,
Bir an için gelenin yetişkinlerden biri mi olduğunu ine rak etti. Acaba onları RSGB'den kurtarmak için geliyoı ola bilirler miydi? Ama hayır, eğer onları kurtarmak için dışarı dan gelenler olsaydı, bu sadece bir tekne olmazdı
Zaten Astrid kimsenin gelmeyeceğini kabullenmişti artık.
Sonsuza dek.
Gözlerini kısıp baksa da tekneyi kimin kullandığını göremedi. Keşke yanında bir dürbün olsaydı Yanlış görmüyorsa teknede üç kişi vardı. Belki de dört. Emin olamıyordu. Tekn e giderek yaklaşıyordu.
Eğilip minibarda yiyecek bir şeyler kalmış mı diye baktı. Gerçi burada kaldıkları

gec e o, Sam ve Quinn dolapta ne varsa yemişlerdi. Geriye sadece bir paket fıstık kalmıştı.
Teknedekiler gelmeden önce Küçük Pete'in karnını doyursa iyi olacaktı.
"Haydi, Petey," deyip çocuğu yataktan kaldırdı. "Gidip yiyecek bir şeyler bulalım. Abur cubur?" Bu kelimeyi özellikle kullanmıştı çünkü çocuğun tepki verdiği ender kelimelerden biriydi. "Abur cubur?"
Restoran kısmına inip yiyecek bir şeyler bulabilirlerdi. En azından sandviç yapabilecekleri biraz tavuk veya hiç olmazsa yoğurt ve benzeri bir şeyler olmalıydı orada. Belki de oraya hiç inmeyip diğer odalardaki minibarları deneseler daha güvenli olacaktı.
Kapıyı açıp koridoru kontrol etti. Boştu.
O anda aşağı inmeye cesaretinin olmadığını farkedip "Çikolata daha iyi olacak sanırım," dedi.
Yandaki odanın da minibarı vardı ama kilitliydi. Başka odaları da denedikten sonra pes etti. Belli ki o gece kendi odalarındakinin kilitli olmaması sadece şans eseriydi. Ama belki de diğer dolabın üzerindeki anahtar diğerlerini de açabilirdi.
"Gel bakalım, odaya dönüyoruz." "Abur cubur," diye itiraz etti Pete. "Alacağız abur cubur. Gel, haydi."
Koridora çıktıkları sırada asansörün o katta durduğunu bildiren zil sesi duyuldu. Kapılar yavaş yavaş açılıyordu.
Sam miydi bu? Korku ve umut arasında donup kaldı. Sonuçta kazanan korku oldu.
Asansör, köşeyi dönünce koridorun en uçundaydı. Kızın sadece saniyeleri vardı.
"Çabuk," diye fısıldayıp çocuğu ileri itti ve ardından titreyen parmaklarıyla kapı kartını okuyucudan geçirdi. Fazla hızlı geçirmişti. Biraz daha yavaş olmalıydı. Tekrar denedi. Ancak yeşil ışık yine yanmadı. Bir kez daha denedi. Bu sırada asansörün kapılarının kapandığını duyabiliyordu.
Bu oydu. Gelenin Drake olduğundan emindi.
Bildiği tek duayı aklının içinde tekrarlamaya başladı, "Kutsal Meryem, bizleri koru..."
Kartı tekrar denedi. Bu sefer ışık yeşile döndü. Kapı kolunu uzanıp çevirdi.
Oradaydı. Koridorun sonunda. Omzunda asılı bir tüfek ve elindeki silahıyla koridorun ucunda ona bakıyordu.
Astrid neredeyse bayılacaktı. Drake kıza pis pis sırıttı.
Ardından silahını kaldırıp nişan aldı.
Astrid, Küçük Pete'i odanın içine itip kendisi de hemen ardından içeri daldı.
Kapıyı kapatıp kilitledi ve üzerindeki sürgüyle zinciri de taktı.
Hemen ardından korkunç bir gürültü koptu.
Kapının üzerinde bozuk para kadar bir delik açılmıştı. Bir patlama daha ve şimdi

kapı kolu aşağı sarkıyordu.
Küçük Pete onları kurtarabilirdi. Bunu yapabilecek güce sahipti. Ancak neler olduğundan habersiz bir şekilde sakin ce duruyordu.
Faydasız.
Balkon. Tek çıkış orasıydı. "Petey, haydi."
"Abur cubur."
Drake kapıya yüklendi ama kapı hala dayanıyordu. Sürgü yerinden çıkmamıştı.
Soğukkanlılığını kaybedip arka arkaya sürgünün olduğu yere ateş etmeye başladı.
Kız ve çocuğun yine ışınlanabileceğim düşündükçe çılgına dönüyordu.
Astrid'in de işte onu buna inandırması gerekiyordu.
Pete'i balkona sürükledi ve aşağı baktı. Yerden oldukça yüksekteydiler. Atlanamayacak kadar yüksekte. Ama tam altlarında başka bir balkon daha vardı.
Astrid balkon demirlerine tırmandı. Titriyor ve ölümüne korkuyordu ama başka seçeneği de yoktu.
Kardeşinin kendisini takip etmesini nasıl sağlayacaktı?
Çocuk tamamen yemek olayına kilitlenmişti.
"Game Boy," diye akıl etti ve oyuncağı cebinden çıkartıp çocuğun yüzüne doğru tuttu. "Gel, Petey. Bak bende ne var?"
Kardeşinin de demirlere tırmanmasına yardım etti. Çocuk demirleri tek elle tutuyordu çünkü bir elinde yine o aptal oyun vardı şimdi. Gücünü kullanmayacak kadar sakinleşmişti şimdi. Ne yapacağı önceden tahmin edilmesi imkansız bir çocuktu.
"Kadınların en kutsalı ve en kutsal evlat olan İsa'nın annesi..." diye duasına devam ediyordu bir yandan.
Bu işe yaramayacaktı. Kendisi atlayabilirdi ama kardeşine bunu nasıl yaptıracaktı?
Çocuk oldukça ufak tefekti. Onu aşağı sallayabllirdi. Birkaç saniyeliğine onu taşıyabilirdi.
"Kutsal Meryem, sen bizleri koru..."
Sol eliyle demiri ve sağ eliyle de Küçük Pete'in bileğini tutup sağ kolunu geri savurdu. Çocuk aşağı kaydı ama son anda onu parmak uçlarından yakalamayı başarıp alttaki balkona fırlattı. Çocuk balkondaki şezlonga çarpıp yuvarlandı.
Sert bir iniş yaptığı için sersemlemişti.
Astrid, Drake'in kapıya arka arkaya tekmeler altığını duyuyordu. Çok geçmeden sürgü yerinden çıktı. Şimdi kapıyı sadece üzerindeki zincir tutuyordu ve birkaç saniye içinde Drake içeri girmiş olacaktı.
"...günahlarımızı bağışla..."
Kendini aşağı savurup neredeyse Küçük Pete'iı lam üzerine düştü. Bacağına

saplanan acıyı ve akan kanı düşünecek vakti yoktu. Hemen kardeşini kucaklayıp sürgülü bal kon kapısına doğru çekildi.
Dudaklarını çocuğun kulağına iyice yaklaştırıp fısıldamaya başladı, "Pencere önündeki koltuk, pencere önündeki koltuk bebeğim, pencere önündeki koltuk."
Drake'in üstteki odaya girdiğini duydu.
Ardından üst kattaki balkonun sürgülü kapısı açıldı ve çocuk balkona çıktı.
Yeterince aşağı eğilmezse onları görmesine imkan yoktu.
"Bizler için şimdi ve öldüğümüz zaman dua et," diyerek sessizce duasını bitirdi ve sıkıca kardeşine sarıldı.
"Amin."
Drake'in öfke içinde küfür eden sesi duyuldu. Başarmışlardı. Onların yine ışınlandığını sanmıştı. "Şükürler olsun," diye sessizce dua etti Astrid.
Tam da o anda Küçük Pete'ten bir inilti yükseldi.
Astrid onu yukarıdan fırlatıp yere yuvarlanınca oyuncağının arka kapağı açılmış ve pilleri çıkmıştı. Şimdi onu çalıştırmayı deniyor ama başaramıyordu.
Astrid neredeyse çığlık atacaktı. Drake küfür etmeyi kesti.
Kız kafasını kaldırdığı anda onu gördü. Demirlere tutunmuş aşağı sarkıyordu. Yüzündeki gülümseme bütün suratına yayılmıştı.
Silahı elindeydi ama tam olarak nişan alamıyordu. Bu yüzden bir ayağını demirlerin dış tarafına attı ve tıpkı az önce Astrid'in yaptığı gibi aşağı sarktı. Artık onları çok net görebiliyordu.
Nişan aldı.
Bir kahkaha attı.
Ardından acı içinde bir çığlık atıp aşağı düştü.
Astrid demirlere doğru yaklaştı. Drake baygın bir halde aşağıdaki çimlerin üzerinde yatıyordu. Tüfeği ve silahı da yanı başındaydı.
"Astrid," diye seslendi Sam.
Sam, demirlerden aşağı sarkmış, bir elinde Drake'in demiri tutan eline vurmak için kullandığı masa lambasını tutuyordu hala.
"Sam."
"İyi misiniz?"
"Petey'nin pillerini bulunca daha iyi olacağım." Bu dediği kulağa o kadar aptalca geldi ki kız neredeyse gülecekti.
"Sahilde demirli bir teknem var." "Nereye gidiyoruz?"
"Başlangıç olarak buradan uzağa gitmeye ne dersin?"

YİRMİ BEŞ

12 7 SAAT , 4 2 DAKİK A

LANA ÇAKALLARDAN kurtulalı iki gün olmuştu. *Konuşan* çakallardan.

Hayatını kurtaran ise bir yılandı. *Uçan* bir yılan.
Dünyanın çivisi çıkmış olmalıydı.
O sabah çıkıp çimenleri suladı. Tabii bir gözü he p etraftan gelebilecek çakallarda ve yılanlardaydı. Patrick'in her havlamasında, hırlamasında veya kıpırdanmasında dikkat kesilip etrafı dinliyordu. Köpe k onun erken uyarı sistemiydi. Eskiden aralarında sahip-köpek ilişkisi varken şimdi bir takım gibi hareket ediyorlardı. Hayatta kalma oyununda birbirlerinin ortağıydılar: Patrick'in duyuları ve kızın beyni.
Daha kendine bile yetecek su olduğundan emin değilken çimleri sulamak yapılacak en saçma işti ama belli ki bu yıkık çöl evinin sahibi birkaç metrekarelik bu çimleri seviyordu. Bu, çöle verilen bir tür göz dağıydı. Bu hiçliğin ortasında yaşamayı seçmiş olmasına rağmen yine de çöle boyun eğmediğini gösteriyordu.
Zaten böyle saçma bir dünyada kendisi niye biraz saçmalamayacaktı ki?
Kulübenin sahibinin adı Jim Brown'du Bıınu içerideki masanın üzerinde duran kağıtlardan öğrenmişti Sıiadan vatandaş Jim Brown. Hiçbir yerde resmi yoklu ama adam kırk sekiz yaşındaydı. Lana bunun bütün medeniyeti .likasında bırakıp inzivaya çekilmek için çok erken bii yaş okluğunu düşündü.

Kulübenin arkasındaki baraka ağzına kadar erzakla doldurulmuştu. Taze bir şey yoktu ama en azından uzıın süre; dayanabilen yeterince kraker, konserve, fıstık ezmesi, mey ve kokteyli ve askerlerin yediği türden hazır yemek vardı. Lana ve Patrick bunlar sayesinde bir yıl hayatta kalabilirle! di. Belki de daha bile fazla.
Kulübede telefon yoktu. Tabii televizyon, havayı biraz serinletebilecek klima ve diğer elektronik cihazlar da Zaten kulübenin elektriği bile yoktu. Civardaki tek alet edevat, su çekmek için kullanılan pompayı çalıştıran yel değirmeni, bi leği taşı, kürekler, kazmalar ve testerelerdi. Hepsinden bol ca vardı.kulübede.
Yakınlarda bir araba veya kamyonetin de olabileceğine dair işaretler vardı. Kumun üzerinde evin yan tarafındaki garaja doğru giden lastik izleri dikkatini çekti. Ayrıca iki tane boş yağ tenekesiyle, gelen kokudan ağzına kadar dolu oldukları anlaşılan iki tane kırmızı, yirmi beş galonluk benzin bidonu vardı.
Kulübenin arka tarafında, dışarıda, demiryolu yapımında kullanılan raylar düzgün bir şekilde üst üste dizilmiş olarak duruyordu. Bunların yanında yarısı baltayla kesilmiş bir kütük vardı.
Lana'nın Yalnız Jim adını taktığı adam dışarıda olmalıydı. Belki de burayı tamamen terketmişti. Büyükbabasının başına gelenin aynısı onun da başına gelmişti ve dünyada son hayatta kalan kişi Lana'ydı artık.
Adam geri gelirse o sırada burada olmak istemezdi. Sonuçta hiçbir yolun geçmediği bu kurak vadinin ortasında, önünde tıpkı golf sahalarındaki gibi çimenleri olan bir kulübede yaşayan birine güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.
Çimenleri sulaması bitince hortumun suyunu kapamadan önce Patrick'i ıslatıp biraz eğlendi.
"Biraz serinlemek ister miydin?"
Sonra kulübenin içine girdi. İçerisi şimdi fırın gibiydi resmen. Çöpü dışarı çıkartana kadar ter içinde kalmıştı bile. Ancak böyle önemsiz bir şey yüzünden şikayet edecek hali yoktu. Başından geçenlerden sonra buna hiç niyeti yoktu.
Sıcak mı? Hiç sorun değil. Yeterince suyu ve yemeği vardı. Kemikleri sağlamdı ve keyfi de yerindeydi.
Büyük boy konservelerden birini açıp içindeki acı biber soslu fasulyeyi yemeye başladı. Bunu saklayacak bir buzdolapları olmadığı için hepsini bitirmek zorundaydı. Neyse ki tatlı olarak meyve kokteyli vardı. Yarın da belki içinde pu ding olan konservelerden birini açıp onu yerdi.
Kulübede fırın yoktu. Sadece bir tane ocak vardı. Lava bo da yoktu. Sadece bir sandalye, bir masa ve son derece rahatsız tek kişilik bir yatak vardı. Odanın içindeki tek dekoratif nesne tam ortada duran eski püskü bir İran halisiydi. Üzerine oturulabilecek tek rahat şey olan ama biraz kötü kokan koltuk da bu halının üzerinde duruyordu. Koltuk arkaya doğru biraz yatıktı ama Lana için

sorun değildi.
Yapılabilecek tek aktivite kitap okumaktı. Yalnız Jim'in otuz sekiz tane kitabı vardı. Hepsini incelemişti kız. Patrick O'Brian, Dan Simmons, Stephen King ve Dennis Lehane gibi güncel yazarların kitaplarının yanı sıra Thoreau gibi felsefe yazarlarının kitapları da vardı. İsmi tanıdık gelen klasikler de gözüne çarptı: *Oliver Twist, Deniz Kurdu, Ivanhoe.*
Hiçbiri ona hitap etmiyordu. Kendisi J.K. Rowling veya Meg Cabot gibi çocuk kitabı yazarlarını tercih ederdi. Yine de ilk günün sonunda *Aşk Ve Gurur'u* bitirmişti bile ve şimdi de *Deniz Kurdu'nu* okumaya başlamıştı. Okuması kolay kitaplar değildi ikisi de. Ancak Lana'nın elinde zamandan bol bir şey yoktu.
"Burada kalamayız Patrick," dedi Lana. "Er ya da geç yo la koyulmamız gerekecek. Arkadaşlarım meraklanmaya başlamıştır. Diğer herkes de tabii. Annemle babam hile be ni merak etmiş olmalı. Öldüğümüzü falan düşünüyorlardır belki."
Bunları söylerken bile kızın aklında şüpheler vardı aslında. Erzağını kontrol etmeyi bitirdiğinden beri yapacak fazla bir işi olmuyordu. Zamanının çoğunu tahta iskemlede oturup kitap okuyarak veya çöl manzarasını izleyerek geçiriyordu. Sandalyesini daha serin olan kapı ağzına çekip çimenlerin ilerisinde uzanan tepelere bakıyordu genellikle. Bir paragraf okuyup sonra etrafı ve Patrick'in hareketlerini kontrol etmeye ve ardından yine bir paragraf daha okumaya iyice alıştırmıştı kendini.
Bir süre sonra çölün uçsuz bucaksız boşluğu kızın iyimserliğini bitirmeye başladı.
Bariyer de hala olduğu yerdeydi. Kulübenin arkasında kalıyordu. Bu yüzden kız kulübeden uzaklaşmadığı sürece onu görmesine imkan yoktu.
Lana çimlerle uğraşırken içmek için kendine bir bardağa su koydu ve tekrar dışarı çıktı. İşte o anda Patrick deli gibi kızın üzerine doğru koşmaya başladı. Sırtındaki tüyler kabarmıştı ve kriz geçirir gibi kafasını iki yana sallıyordu koşarken.
"İçeri gir," diye bağırdı kız.
Köpek gelene kadar kapıyı açık tuttu ve hayvan kendini içeri atar atmaz da hemen kapıyı kapatıp sürgüledi.
Patrick çok hızlı koşarak geldiği için halının üzerinde durmaya çalışınca kaydı, yerde iki kez yuvarlandı ve ardından yere oturdu. Ağzında bir şey vardı. Canlı bir şey.
Lana temkinli bir şekilde yaklaşıp ne olduğunu görmek için eğildi.
"Kertenkele mi? Bu muydu yani? Beni bir kertenkele yüzünden mi korkuttun böyle?" Kalbinin hala deli j^ibi çarptığını hissediyordu. "Tükür şunu. Ben sana bu kadar güvenirken, aptal bir kertenkele yüzünden ortalığı birbirine

kalıyorsun."
Patrick'in ağzındaki hayvanı bırakmaya niyeti yoktu. Lana da biraz sonra pes etti. Ne de olsa kertenkele ölüydü. Patrick de bu olaylardan sonra kendi çapında- aklını kaçırmış olmalı diye düşündü kız.
"Onu dışarı çıkar ve ne yapacaksan orada yap " Kapıya doğru yürürken yarı yolda halıyı düzeltmek için durdu İş te tam o anda zemindeki gizli kapağı farketti.
Halıyı tümden kaldırıp koltuğun üzerine attı.
Biraz tereddüt ediyordu. Orada ne olduğunu görmek istediğinden emin değildi. Belki de Yalnız Jim aslında Seri Katil Jim'di.
Ama başka seçeneği de yoktu. Yürürken insanın farketmemesi için tahtaların arasına gömülü bir şekilde duran ve kapağı açmaya yarayan demir bir halka vardı. Kız bunu tutup çekti.
Aşağıdaki bölmede düzgünce dizilmiş metal tuğlalar duruyordu, Hepsi birbirinin eşiydi. Uzunlukları yaklaşık yirmi santim, genişlikleri bunun yarısı ve kalınlıkları da yaklaşık yedi santimdi.
Bunların ne olduğunu Lana hemen anladı. "Altın, Patrick. Altın."
Külçeler oldukça ağırdı, yaklaşık on kilo kadar varlardı. Lana aşağıda ne kadar altın külçe olduğunu görebilmek için bir kısmını yukarı çıkardı. Tahminine göre aşağıda üst üste dizilmiş on dört sıra olmalıydı.
Altının ne kadar ettiğinden haberi yoktu ama bir çift altın küpenin fiyatını çok iyi biliyordu.
"Bunlardan çok fazla altın küpe çıkar," dedi kendi kendine.
Patrick de durmuş, şaşkın bir şekilde delikten aşağı bakıyordu.
"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Patrick? Bütün bu altınlar ve dışarıdaki kürekler bize dostumuz Yalnız Jim'in aslında bir altın madencisi olduğunu gösteriyor."
Patrick'i de yanına alıp dışarı çıktı. Adamın bir zamanlar kamyonetini park ettiği yere doğru yürüyordu. Patrick de kızla birlikte oyun oynarlar umuduyla yanında hoplayıp zıplıyordu. Kız kulübenin dışında oldukları zamanlarda kırık bir balta sapını köpeğin yakalayıp getirmesi için fırlatıyordu. Ama bu defa oyun yoktu ve Patrick hayalkırıklığına uğrayacaktı.
Lana ilk defa lastik izlerini dikkatle takip etti. Biraz silinmişlerdi ama hala takip edilmeleri mümkündü. Evden yaklaşık yüz metre ileride izler ikiye ayrıldı. Daha eski olanlar güneydoğuya, büyük ihtimalle Perdido Sahiline doğru gidiyordu. Daha yeni olan izler ise kuzeye, ilerideki dar,hırın eteklerine doğru uzanmaktaydı.
Kızın tahminine göre Perdido Sahili yaklaşık yirmi beş otuz kilometre uzakta olmalıydı. Bu sıcağın altında yürün mesi imkansız bir mesafeydi. Ama eğer altın

madeni karşıda gözüken dağların eteklerinde bir yerdeyse bu mesafenin ancak onda biri kadar uzakta demekti. Yalnız Jim orada olabilirdi. O oradaysa, kamyoneti de orada demekti. Eğer kendisi yoksa, kamyoneti yine de orada olabilirdi.
Lana, tekrar evden uzaklaşıp oraya kadar gitmek konusunda bir tereddüt hissetti. Geçen sefer dışarıda dolanırken ölüme çok yaklaşmıştı. Çakallar da hala etrafta bir yerlerde bekliyor olabilirlerdi. Ancak sadece iki buçuk kilometrelik bir yolculuktan bahsediyordu ve bunu yapabileceğini biliyordu.
Plastik sürahiye su doldurdu. Ardından su içip Patrick'in de yeterince içtiğinden emin oldu. Ceplerine ihtiyaç halinde yiyebileceği yiyecekler koydu ve bir havluyu da bohça haline getirip bunu da yiyecekle doldurdu. Bir ilk yardım setinin kutusundan da kendisini güneşten koruyacak bir güneşlik yaptı son olarak.
"Yürüyüşe çıkıyoruz Patrick."
Astrid gelip yanına oturunca Edilio gülümsedi. "Tanrı'ya şükür. Şimdi en azından bu teknede bir tane akıllı insan olduğunu biliyorum."
Edilio ve Quinn suya atlayıp tekneyi iterek kumsaldan uzaklaştırdıktan sonra tekrar tekneye bindiler.
Sam teknenin burnunu, açıklara, bariyerin olduğu tarafa döndürdü. Drake'in ölmüş veya kötü şekilde yaralanmış olduğunu umuyordu. Ama emin olamadığı için o psikopat onlara ateş etmeye başlamadan önce buradan olabildiğince uzağa gitmek istiyordu.
Hayatında daha önce hiç kimsenin ölmüş olmasını dilemediğini farketti. RSGB meydana geleli sekiz gün olmuştu ve bu sekiz günde geri kalan hayatı boyunca yetecek kadar çılgınlık görmüştü. Şimdi de bir çocuğun ölmüş olmasını düşlüyordu.
Gazı kökleyip atış menzilinden çıkınca kendini daha iyi hissetmeye başladı. Bütün olaylar başladığından beri denize ve dolayısıyla sörf yapmaya en yakın olduğu zaman şu andı. Dalgalar aslında fazlasıyla sakindi ama buna rağmen deniz kokusu yüzüne ve burnuna geldikçe bacaklarının titreyip dişlerinin birbirine çarptığını ve yüzünde bir gülümseme belirdiğini farketti.
"Sağol, Edilio. Sen de sağol, Quinn," dedi Sam. Quinn'e hala çok kızgındı ama hepsi şimdi -hem mecazi hem de gerçek anlamdaaynı gemideydiler artık.
"Az sonra midemde ne varsa çıkardığımda da böyle teşekkür edebilecek misin bakalım?" diye sordu Edilio. Deniz tuttuğu için yemyeşil olmuştu resmen.
Bariyerden güvenli bir uzaklıkta durması gerektiğini düşündü Sam ama aynı zamanda ona olabildiğince de yakın gitmek istiyordu. Bariyerin bir yerinde bir boşluk olabileceği fikri sürekli aklını kurcalıyordu. Dışarı açılan bir kapı. Buradan geçip bütün bu çılgınlığa elveda diyebilirlerdi.

Kuzeyde, nükleer santralin yerini gösteren tepeleri görebiliyordu. Daha da ileride, belli belirsiz bir karaltı şeklinde, yarım düzine kadar küçük adacık gözüküyordu.
Astrid can yeleklerinden birini giyip bir diğerini de kardeşine giydirdi. Edilio da bir tane aldı ama Quinn istemedi. Kız ayrıca çalışmayan bir soğutucunun içinde birkaç tane ılık soda, bir somun ekmek ve fıstık ezmesiyle reçel buldu. "Açlıktan ölmeyiz hiç değilse," dedi kız. "En azından şimdilik."
Bariyer, sol taraflarında olabildiğince korkutucu bir şekilde duruyordu. Dalgalar ona çarptıkça ortaya huzursuz edici bir ses yayılıyordu. Deniz bile ondan kaçmak istiyordu adeta.
Sam, akvaryumdan kurtulmak isteyen bir balıktı ve RSGB duvarı da akvaryumun sınırlarını oluşturuyordu. Tıpkı akvaryumun saydam cam duvarları gibi bariyer de onları burada hapsediyordu.
Clifftop gerilerinde küçücük bir nokta halini alana kadar uzaklaştılar. Perdido Sahili bu mesafeden tıpkı bir yağlı boya tablo gibi gözüküyordu. Bütünü görebiliyordunuz ama detayları seçmek imkansızdı.
"Bir şey denemek istiyorum," dedi Sam.
Teknenin motorunu kapatıp suda sürüklenmesini bekledi. Tekne sanki bariyer boyuna gitmek ister gibiydi. Çok hafif ama varlığı bariz belli olan bir akıntı vardı. Akıntı karadan denize doğruydu ve bariyere doğru gidip kenarları boyunca devam ediyordu anlaşılan.
"Çapamız var mı?" diye sordu Sam.
Cevap olarak bir öğürtü duyuldu. Sam kafasını çevirdi ve böylece Edilio öğle yemeğini kusabildi.
"Sorun değil," dedi Sam. "Ben ararım."
Çapalarının olmadığı anlaşıldı. Astrid bu sırada fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler hazırlayıp birini de Sam'e verdi.
Ne kadar aç olduğunun farkına varmamıştı çocuk. Sandviçin yarısını tek seferde yedi. "işte bu yüzden sana Dahi Astrid diyoruz."
"Abi, yemekten bahsetmeyin," diye inledi Edilio.
Sam çapa ararken bulduğu plastik bidonları bariyere çarpma ihtimaline karşı teknenin yanına astı. Teknede bulduğu bir makara mavi-beyaz naylon ipin bir ucunu sağlam bir şekilde teknenin halat çengeline ve diğer ucunu da bileğine bağladı. Tişörtünü ve ayakkabılarını çıkarttı ardından. Teknenin alet gözlerinden birinde bulduğu tornavidayı tutuyordu bir elinde.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu Quinn.
Sam onun sorusunu duymamazlıktan geldi. "Edilio, yaşayacak mısın?"
"Umarım yaşamam," diye sırıtarak cevap verdi çocuk.
"Dalıp bariyerin altından geçilebilecek bir yer var mı diye bakacağım."

Astrid'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Sam, onun aklının başka şeylerle meşgul olduğunu görebiliyordu. Büyük ihtimalle az kalsın silahla vurulacak olmanın şokunu yaşıyordu hala.
"Ters giden bir şey olursa seni tekneye çekerim," dedi Quinn.
Sam başıyla onayladı. Henüz Quinn'le konuşmaya hazır hissetmiyordu kendini. Ardından kendini teknenin yanın dan suya bıraktı.
Deniz onu eski bir dost gibi karşıladı. Soğuk, ilk anda bi raz şok edici ama yine de iyi bir dost. Ağzına tuzlu deniz suyunun o tanıdık tadı gelince gülümsedi.
Birkaç derin nefes aldı ve en sonuncusunu tutup dibe daldı. Ayaklarını bütün gücüyle çırpıp boşta olan eliyle de kulaç atıyordu. Bir elinde de onu RSGB duvarına karşı ko ruyacak olan tornavidayı tutuyordu. Bariyere dokunmak gi bi bir niyeti yoktu. Geçen sefer parmağıyla dokunmuş ve canı yanmıştı. Omzunun veya kalçasının ona değdiğini dü şünmek bile istemiyordu.
Daha da derine indi. Keşke marinadayken yanına dalış tüpü veya en azından deniz gözlüğüyle palet almak aklına gelseydi diye düşündü. Ancak o sırada fazlasıyla meşguldü. Su son derece berraktı ama bariyere yaklaştıkça görüş azalıyordu.
Nefesi bitmesine yakın elindeki tornavidayı bariyere batırdı. Başta tornavidanın ucu hiçbir şeye değmeyince içinde kısa süreli bir heyecan oluştu ama bu duygu bir sonraki denemesinde tornavida sert bir şeye çarpınca son buldu.
Yüzeye doğru yüzüp bir nefes aldı.
Bariyer yüzeyden aşağı en az on beş metre kadar iniyor gibi gözüküyordu. Bir sonu olup olmadığını görmesi için dalış tüpü ve paletlere ihtiyacı vardı.
Tekne bariyerin kırk metre kadar uzağındaydı. Suyun tekneye çarparken çıkardığı sesi duyuluyordu. Astrid, Küçük Pete için bir kola açtı. Quinn, pruvaya oturmuş ipi tutuyordu ve Edilio da hala karaciğerinin yarısını çıkaracakmış gibi duruyordu.
Sam ağırdan alarak tekneye doğru yüzdü. Anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Bir yandan da RSGB'den bir çıkış yolu bulamadığı için hayalkırıklığına uğramıştı.
Tekneyi görmeden önce motorunun denizi yararak giderken çıkardığı sesi işitti. Kafasını sudan-yukarı çıkarıp seslendi. "Hey!"
Quinn de aynı anda motorun sesini duymuştu. "Bir tekne yaklaşıyor. Çok hızlı."
"Nerede?"
"Kıyıdan bu yana geliyor."
"Çok hızlı üstelik," diye de tekrar etti sonrasında. www.bizimko•semiz.com

YİRMİ ALTI

12 6 SAAT , 1 0 DAKİK A

SAM BÜTÜN GÜCÜYLE yüzüp Quinn'in yardımlarıyla ken dini güverteye

atmayı başardı.
Ayağa kalkar kalkmaz kendilerine doğru yaklaşmakla olan sürat teknesini gördü. Onlara bir çeyrek deniz mili ka dar uzaktı ve gitgide yaklaşıyordu. Teknedekileıi aradaki mesafe yüzünden tam seçemedi ama Sam bunların Howard ve Orc olduklarını tahmin ediyordu. Tekneyi kullananı gö remiyordu. Aralarında Drake yoktu.
"Onları atlatamayız," dedi Quinn.
Adrenalin Edilio'nun midesindeki bulantıyı unutmasını sağladı. "Belki öyle abi ama denemeden bilemeyiz."
"Hayır, Quinn haklı," dedi Sam. "Astrid, Küçük Pete'i sıkı tut."
Edilio hızlı hareketlerle az önc e Sam'in bileğine bağlı olan ipi denizden topladı. İpi denizde bırakırsa pervaneye dolanıp bozabilirdi çünkü.
Edilio'nun işi bitince Sam gazı kökledi ve bariyer boyunca son sürat gitmeye başladılar. Orc'ların teknesi de hemen peşlerindeydi.
Kardeşini sımsıkı tutmakta olan Astrid arkaya bir bakış attıktan sonra bağırdı, "Bizi kovalıyor, önümüzü kesmeye çalışmıyor."
Kızın ne demek istediğini anlaması Sam'in birkaç saniyesini aldı. Peşlerindeki tekne doğru açıdan gelerek kolaylıkla önlerine geçip onları durdurabilirdi ama teknenin dümenindeki kişi bunu düşünememişti.
Sürat teknesinin sürücüsü birden dümeni sağa kırıp Sam'lerin teknesiyle aynı hizaya gelmek istedi ancak manevrası o kadar kötüydü ki bu hareket teknenin aşırı hızıyla birleşince teknenin bariyere doğru savrulmasına yol açtı. Bariyere sürtmekten son anda kurtulan tekne ileri doğru savruldu ve Sam'lerin teknesini teğet geçti.
"Sıkı tutunun," diye bağırdı Sam.
Tekne onlara her ne kadar çarpmamış olsa da, ortaya çıkan dalgalar bu sefer onları bariyere doğru savurdu. Sam çıplak ayaklarıyla dengesini sağlayıp sallantılarda yere yuvarlanmamaya çalışıyordu.
Teknenin burnu iyice yukarı kalktı ama pervane tekrar denize değince hızını yine arttırdı. Ancak bu sırada az önceki durumdan faydalanıp sağ taraflarına yanaşmış olan sürat teknesiyle yandan birbirlerine çarptılar. O kadar yakındılardı ki, iki teknenin sürücüleri kollarını uzatsalar birbirlerine dokunabilirlerdi.
Şimdi, dalgaların içinde bir o yana bir bu yana savrularak yol alıyordu iki tekne de.
Sürat teknesi onlarınkinden çok daha hızlı olduğu için iyice yaklaşıp arkalarına yapışmıştı adeta.
"Kenara çek, seni beyinsiz," diye bağırdı On arkadaki teknenin içinden.
Sam elbette bu uyarıyı duymamazlıktan geldi Aklında o sırada tek bir düşünce vardı. Bundan nasıl kurtulacaklardı? Onların teknesi Orc'larınkinden daha

yavaştı. Manevra kabiliyeti daha yüksekti ama aradaki hız farkı hala çok önem liydi. Bunun yanı sıra sürat teknesi daha büyük ve ağır ol duğu için her an onlara çarpıp parçalayabilirdi de
"Kenara çek yoksa sizi ezip geçeriz," diye bağırdı Orc. "Aptal olma, Sammy."
Bu sefer konuşan Howard'dı Çocuğun sesi motorların ve denizin gürültüsü yüzünden zor lukla duyulabiliyordu.
Birden Astrid, Sam'in yanma geldi. "Sam. Bir şeyler ya pabilir misin?"
"Belki. Bir fikrim var."
Kızın sesi bir fısıltı halini aldı, "Şey yapmaktan mı bahsediyorsun..."
"Onun nasıl yapılacağını bilmiyorum, Astrid, birden oluyor. Yoda'ya danışıp güçlerimi nasıl kullanacağımı öğrenmenin de pek sırası değil şimdi."
Şimdi Edilio da yanlarına gelmişti. "Bir planın var mı, Sam?"
"Pek iyi bir tane değil."
Sam gazın yanındaki telsize el attı. Telsizin mikrofonunu ağzına götürdü ve düğmesine basıp konuşmaya başladı. "Ben, Sam. Duyuyor musunuz? Tamam."
Dönüp arkasına baktığında Howard'in yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Evet, duyuyorlardı. Howard da kendi telsizini alıp tuhaf tuhaf elindeki mikrofona baktı.
"Konuşmak için üzerindeki düğmeye basılı tutman gerekli, Howard. Söyleyeceğin bitince de 'tamam' deyip düğmeyi bırakacaksın. Tamam."
Küçük hoparlörden Howard'in hafif cızırtılı sesi yükseldi, "Kenara çekmelisiniz." Sonra birden bir şeyi eksik yaptığını farketti. "Ah, tamam."
"Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum, Howard. Drake, Astrid'i öldürmeye çalıştı. Sen ve Orc da az daha beni öldürüyordunuz. Tamam."
Söyleyecek iyi bir yalan bulması Howard'i bir dakika kadar meşgul etti. "Artık sorun yok, Sam, Caine fikrini değiştirdi. Sorun çıkarmazsanız hepinizi serbest bırakacakmış. Tamam."
"Tabii, inandım ben de."
Sam tekneyi bariyere iyice yakın sürmeye başladı. O kadar yakındı ki istese ona dokunabilirdi.
"Eğer bize çarpmayı denerseniz, siz de bariyere çarparsınız," diye uyardı Sam. "Tamam."
Bir anlık bir sessizlik. Ardından başka bir ses, biraz cılızdı ama yine de duyulabiliyordu. Kıyıdaki bir telsizden geldiği belli oluyordu. "Yakalayın onu," diye emretti ses. "Onu yakalamadan sakın gelmeyin."
Bu Caine'di. Drake'le, kreş ve itfaiye istasyonuyla iletişi mi sağlamak için kullandıkları telsiz aracılığıyla konuşuyor olmalıydı.
"Caine, yanlarında Astrid, o gerizekalı kardeşi ve Quinn de var," dedi Howard.
"Ne? Bir daha söyle. Astrid onlarla mı?"

Buna cevap veren Sam oldu. Her ne kadar bu zafer kısa sürecek olsa da tadını çıkarmaya kararlıydı. "Bu doğru, Caine. Senin psikopat evcil hayvanın başarısız oldu."
"Hepsini yakalayın," diye emretti Caine. "Ya güçlerini kullanırsa?"
"Kullanabiliyor olsa çoktan kullanırdı." Bunu söylerken Caine'in yüzünde o pis sırıtışın olduğunu bilmek için yüzünü görmelerine gerek yoktu. "Mazeret istemem. Onları yakalayın. O kadar."
İlk konuşan Astrid oldu. "Sam, eğer yapabiliyorsan, bunun tam sırası."
"Neyi?" diye sordu Edilio. "Ha, şu şeyi!"
Telsizden yine bir ses yükseldi. Konuşan Howard'di. "Ona kadar sayacağım, Sammy. Sonra da çarpıp sizi parçalayacağız. Böyle bitmek zorunda değil ama başka seçeneğimiz de yok. O yüzden... On."
"Edilio, Astrid ve Küçük Pete'le beraber yere yatın. Qu inn, sen de onlarla beraber."
"Dokuz."
Edilio yere uzanıp Astrid'i de yanına çekti ve Küçük Pete'i de ortalarına alıp güverteye uzandılar.
"Sekiz."
"Umarım bu iyi bir plandır, kardeşim," dedi Quinn ve ardından o da yere uzandı.
"Yedi. Altı."
Sürat teknesinin pruvası Sam'lerin teknesinin kıçı üzerine doğru yükseldi. Büyük kırmızı bir şey üzerlerinde yukarı aşağı oynayıp her an onları doğrayacakmış gibi duruyordu. Ardından motorların gürlemesi her yeri kapladı.
"Beş."
Sam'in bir planı vardı. Ancak bu plan intihar demekti. "Dört."
"Herkes hazır mı?" "Neye?"
"Üç."
"Bize çarpacak."
"Planın bu muydu?" diye haykırdı Quinn. "İki."
"Sayılır," diye cevap verdi Sam. "Bir."
Sam, arkalarındaki teknenin iki motorunun birden bütün gücüyle çalıştığını duydu. Tekne birden öne doğru atıldı. Sanki arkasına roket takılmıştı.
Sam teknenin vitesini boşa alıp dümeni sola, RSGB duvarına doğru kırdı birden. Tekne aniden yavaşladı. "Tutunun!"
Yere doğru çöküp ıslak güverteye elinden geldiğince yakın durdu. Bir eliyle hala tutmakta olduğu dümeni aniden sağa çevirip sabitledi. Boşta olan koluyla da kafasını korurken kontrolünü kaybetmemek için bir yandan da bağırıyordu.
Çocukların teknesi iyice yavaşladı. Sürat teknesi ise yavaşlayamadı.
Sürat teknesinin bıçak gibi keskin pruvası diğer teknenin sol kıç tarafının

üzerinden uçarak geçti.
Parçalanan fiberglasın sesi duyuldu. Darbenin etkisiyle Sam de dümenden savrulmuştu bu arada. Teknenin arka la rafı parçalandı ve beşi birden kendilerini teknenin içine do lan suyun içinde buldular. Sam, bir taraftan bağırırken, bir taraftan da kafasının birkaç milimetre yukarısında dönen ve suyun içinde bir girdap oluşturan pervane tarafından çekil memek için mücadele ediyordu.
Sürat teknesi üstlerinden geçerken güneşi kapattı bir an için. Büyük, kırmızı ve öldürücü bir bıçak küçük teknenin üzerinden geçti. Teknenin ikiz motorları çığlık atar gibi inliyorlardı.
Orc'ların teknesi Sam'lerinkini tam olarak parçalayamadı. Onun yerine, tekneye arkadan çarpıp havalandı ve tıpkı dublör gösterilerindeki arabalar gibi bir süre havada ası lı kaldı. Tekne havada bir süre gittikten sonra borda kısmını bariyere çarptı. Çarpmanın şiddetiyle ön rüzgarlık camı tuzla buz olurken küpeştesi de fena halde ezildi.
Sam'lerin teknesinin yaklaşık on beş metre ötesinde suya yan olarak düştü. Suya çarpmasıyla bir an için tamamen dibe gömüldü. Sam teknenin büyük ihtimalle battığını düşünüyordu ki bu sırada tıpkı bir denizaltı gibi tekrar yüzeye çıktı.
Sam'lerin teknesi de çok kötü hasar almıştı. Kıç tarafı parçalanmış ve sol taraf küpeştesi tamamen kopmuştu. Motoru biraz eğikti ama en azından hala tekneye bağlı duruyordu. Pruva kısmındaki fiberglastan iri bir parça kopmuştu ve güverteye de su doluyordu. Kumanda konsolunun da hali pek iyi görünmüyordu: Konsol yana doğru eğilmiş, dümen yamulmuş ve gaz kolu da yerinden çıkmış sallanıyordu. Motorun da üzeri biraz ezilmişti.
Ama Sam'de en ufak bir yaralanma yoktu.
Kızı etrafta göremeyince panik içinde "Astrid!" diye seslendi. Küçük Pete tek başına durmuş etrafa bakıyordu. Sanki olayı biraz da olsa anlamış gibi bir hali vardı.
Quinn ve Edilio ayağa fırlayıp aşağı bakınca kızın ince elinin teknenin korkuluklarına tutunmuş olduğunu görüp onu yukarı çektiler. Biraz su yutmuştu ve bacağındaki bir kesikten kan akıyordu.
"O iyi mi?"
Edilio başıyla onayladı. Konuşamayacak kadar fazla su yutmuştu o da.

Sam elini anahtara uzatıp içinden motorun çalışmasını diledi. Mercury marka büyük motorun gürültüsü yankılandı birden. Gaz kolu sıkışmıştı ama bütün gücüyle zorlayarak kolu ileri itmeyi başardı Sam. Eğik dümen de hala çalışıyordu neyse ki.
Sürat teknesi de az ileride öylece duruyordu, Orc suyun içinde debelenip öfkeyle bir şeyler söylüyordu ve bu sırada teknenin sürücüsü motoru tekrar çalıştırmaya

uğraşırken Howard da can yeleği bulmaya çalışıyordu. Ne yazık ki motor tekrar çalışacak gibi görünmüyordu.
Şimdi ya da asla.
Sam titreyen parmaklarıyla ayağına bağladığı ipi çözüp ucunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ardından denize atlayıp sürat teknesine doğru yüzmeye başladı.
Diğer teknenin sürücüsü bu durumu tamamen yanlış anlayıp bağırdı, "Buraya doğru geliyor. Kendi tekneleri batıyor olmalı."
Ancak Howard bunun doğru olmadığını biliyordu. "Başka bir şeyin peşinde."
Sam dibe daldı. Teknenin motorları tekrar çalışmaya başlamadan önce bunu yapmak zorundaydı. O işini bitirmeden bu serseriler motoru çalıştırmayı başarırsa her şey için çok geç olur hatta Sam parmaklarını veya elinin tamamını bile kaybedebilirdi.
Suyun altında kalmaya çalışarak parmaklarıyla aradığı şeye uzanmaya çalıştı. Yakınlarda bir yerde... işte buradaydı. Eli teknenin pervanelerinden birine değdi.
Dişlerinin arasındaki ipi alıp elinden geldiğince sıkı bir şekilde sağ taraftaki pervanenin etrafına doladı. Ardından biraz daha dibe batabilmek için ciğerlerindeki son havayı da verdi.
Motorları ateşlemeye yarayan düğmeye basılınca çıkan sesi duydu. Teknenin sürücüsü anahtarı çevirdiği anda...
Motor çalıştı ve Sam panikle kendini geriye çekti.
Bir anda iki pervane birden suyu köpürterek dönmeye başladı. Ancak birden sağ motor etrafına dolanan ipten dolayı sıkışıp durdu ve hemen ardından bunu soldaki pervane izledi.
Sam, kalan son gücüyle ileri doğru bir hamle yapıp ipi soldaki pervaneye doladı ve ayaklarıyla teknenin gövdesinden güç alıp kendini yüzeye doğru fırlattı.
Motorlar yine çalışmayı denedi ancak bir kez daha takılıp kaldılar.
Teknenin dümenindeki çocuk sonunda neler olup bittiğini anladı. Howard da teknenin kıç tarafına gelmiş tehditler savuruyordu.
Sam geri dönüp bariyerin dibinde duran kendi teknelerine doğru yüzmeye başladı.
"Sam," diye bağırdı Astrid. "Arkanda." Darbenin nereden geldiğini anlayamadı.
Sam'in başı dönmeye başladı. Gözleri bulanıklaşmış ve vücudundaki kasların kontrolünü yitirmişti.
Bunu daha önce de yaşamıştı. Aynı şey sörf tahtasından düşüp tahtaya kafasına çarptığında da olmuştu. Aklının bir köşesinde ne yapması gerektiğini biliyordu: Panikleme ve kendini toparlamak için birkaç saniye bekle.
Tek fark bu sefer kafasına çarpan şeyin bir sörf tahtası olmamasıydı. İkinci bir darbe kafasını birkaç .santimle ıskalayıp köprücük kemiğine denk geldi.
Birdenbire vücuduna saplanan acı tekrar kendine gelmesini sağladı.

Howard'in üçüncü bir darbe için metal tekne kancasını tekrar havaya kaldırdığını gördü ve bu seferki darbeden kolaylıkla kaçabildi. Kanca suya çarpar çarpmaz Sam üzerine atılıp bütün ağırlığını üzerine verdi. .
Howard dengesini kaybedince Sam kancayı kendine doğru çekti. Howard elindeki kancayı bıraksa da motorlardan birinin üzerine yüzüstü kapaklanmaktan kurtulamadı.
Sam bir kez daha teknelerine doğru yüzmek istedi ama çok geç kalmış ve Orc ona yetişmişti. İri bir el çocuğun bo ğazmı yakalarken diğer el de ona yumruk atmaya başladı
Orc'un yumruğu Sam'in burnuna vurmadan önce suya çarptığı için hızını kaybetti ve burnu kırılmadı. Yine de dar be oldukça güçlüydü.
Sam geriye çekilip bütün gücüyle Orc'un karın boşluğu nu tekmeledi. Su onun da darbelerini yavaşlatıyor olsa da yine de bu, Sam'i ileri ve Orc'u da geri itmeye yetti.
Sam her ne kadar daha iyi bir yüzücü olsa da Orc ondan çok daha kuvvetliydi. Çocuk kaçmaya çalışırken Orc şortunun belinden yakalayıp Sam'i tekrar kendine doğru çekti.
Howard da bu sırada tekrar ayağa kalkmış Orc'a bağırarak bir şeyler söylüyordu. Kavga artık Sam'lerin teknesinin pruva kısmının tam altında sürüyordu. Sam tekneye doğru ters bir parende attı ve ayağıyla teknenin gövdesinden güç alıp Orc'u dibe doğru çekti. Kafası suyun altına girince Orc'un panikleyip kendisini bırakacağını ummuştu ve beklediği gibi de oldu. Şimdi serbestti. Ancak bariyerle teknenin kıç tarafı arasında dar bir alana sıkışmıştı bu sefer.
Orc'un yüzü öfkeden korkunç bir hal aldı. Doğruca Sam'in üzerine doğru geliyordu şimdi ve Sam'in başka seçeneği yoktu. Orc'un iyice üzerine gelmesini bekledi ve çocuk iyice yaklaşınca onu tişörtünden kavrayıp geriye, RSGB duvarına doğru fırlattı.
Orc bir çığlık atıp çırpındı ve ardından bir çığlık daha attı. Sam, ayaklarını Orc'un sırtına bastırıp kendini ileriye fırlattı. Tekmenin şiddetiyle Orc bariyere çarptı ve bu sefer tıpkı ölmekte olan bir boğa gibi haykırdı.
Sam tüm gücüyle yüzüp teknenin sancak tarafındaki küpeşteye tutundu.
"Edilio. Götür bizi buradan."
Edilio gaz kolunu ileri iterken Sam de Astrid ve Quinn'in yardımlarıyla kendini tekneye attı.
Orc yuttuğu sular yüzünden yarı boğulur bir halde anlaşılmaz bir şeyler haykırıyordu. Howard ona uzanmaya çalışırken teknenin dümenindeki çocuk da ne yapacağını bilmez bir halde adeta donup kalmıştı.
Orc'ların teknesinin pervanelerine bağlı olan ipin diğer ucu sıkı bir şekilde Sam'lerin teknesindeki halat çengeline bağlıydı. Çengel ani bir darbe karşında

kopabilirdi ama aynı darbenin şiddeti pervanelerden en azından birini koparmaya da yeterdi.
Edilio tekneyi hareket ettirdiği sırada dönüp bağırdı, "İpe dikkat et, Sam."
Uyarı tam zamanında gelmişti. Teknenin hareketiyle i|> gerilip suyun üzerine çıktı ve dikkat etmeseydi neredeyse Sam'in kolunu bile koparabilirdi.
Tam da beklendiği gibi çengel gerilimin şiddetiyle koptu ama diğer teknenin pervaneleri de artık kullanılamaz durumdaydı.
Edilio bir kahkaha attı, "Bu harikaydı işte!" "Bakıyorum deniz tutması geçmiş."
Telsizden Howard'in sesi yükseldi yine ama bu sefer sesin tonundan çocuğun ne kadar korku içinde olduğu anlaşılıyordu. "Howard konuşuyor. Kaçmayı başardılar."
Telsizdeki diğer ses cevap verdi, "Neden şaşırmadım acaba?"
"Teknemiz çalışmıyor."
"Sam," dedi Caine. "Beni duyabiliyorsan, kardeşim, şunu bilmeni istiyorum ki seni öldüreceğim."
"Kardeşim mi?" diye sordu Astrid. "Neden sana öyle dedi?"
"Orası uzun hikaye."
Sanı gülümsedi. Yolları uzundu ve hikayeyi anlatacak bolca vakitleri vardı. Kaçmayı başarmışlardı ama tek başına bu zafer hiçbir şeye yaramazdı.
Artık eve de dönemezlerdi.
"Tamam," dedi Sam. "Artık kaçmaktan başka seçeneğimiz yok."
Bariyer boyunca yollarına devam ettiler. Astrid de bu sırada bir kova bulup teknedeki suyu boşaltmaya başladı.

YİRMİ YEDİ

12 5 SAAT , 5 7 DAKİK A

TEKERLEK İZLERİNİN VARDIĞI yere ulaşmak Lana'nın beklediğinden de uzun bir zaman aldı. Başta gözüne iki buçuk kilometre gibi görünen yol aslında beş kilometreye yakındı. Kavurucu güneşin altında yürürken yanında su ve yemek taşımak da işleri hiç kolaylaştırmıyordu.
Saat öğleden sonrayı geçtiğinde yorgunluktan bitmiş bir halde tepenin yakınlarındaki bir yere vardı. Onu hayrete düşüren, terkedilmiş bir madenci kasabasına bakıyordu şimdi. Burası bir zamanlar bir maden kampı olmalıydı: Kutu gibi evler yan yana dizilerek tepenin eteğinde bir yerleşim alanı oluşturulmuştu. Bu evler şimdilerde oldukça yıpranmış oldukları için birbirlerinden ayırt etmek oldukça güçtü. Hepsi yan yana dizilmiş gri renk yıkıntı kümeleriydi şimdi ama bir zamanlar bunların önünden geçtiği belli olan bir caddenin izleri hala duruyordu.
35 insanı ürküten bir yerdi burası. Sessiz, kasvetli ve sanki insanı gözetleyen

üzgün gözleri andıran kırık pencereleriyle tuhaf bir havası vardı.
Caddenin yıkıntılarının ilerisinde, oradan geçen birinin hemen farkedemeyeceği bir mesafede -gerçi insan niye böylesine ıssız ve sevimsiz bir yerden geçerdi orası tartışılırdaha sağlam görünümlü bir bina yükseliyordu. Bu bina da diğer evler gibi aynı griye çalan keresteden yapılmıştı ama diğerlerinin aksine tepesindeki sacdan yapılma çatısıyla birlikte hala ayaktaydı. Bina üç garaj büyüklüğündeydi ve tekerlek izleri orada son buluyordu.
"Gel, oğlum," dedi Lana.
Patrick önden gidip binanın önündeki otları kokladı ve kuyruğunu havaya dikip tekrar geri döndü.
"Demek kimseler yok diyorsun. Çünkü aksi durumda kesin havlardın."
Korku filmlerindeki aptal kızlar gibi görünmek istemediğinden kapıyı kararlı bir şekilde açıp içeri daldı.
Gün ışığı çatıdaki ve duvarlardaki deliklerden içeri sızmasına rağmen içerisi hala oldukça karanlıktı.
Kamyonet de oradaydı. Büyükbabasınınkine çok benziyordu. Tek farkı kasasının biraz daha uzun olmasıydı.
"Merhaba? Merhaba? Kimse var mı?"
İlk önce kamyoneti kontrol etti. Deposu yarı doluydu. Ancak anahtarlar ortalarda gözükmüyordu. Kamyonetin her köşesini aradı ama sonuç olumsuzdu.
Lana hayalkırıklığına uğramış bir şekilde binanın geri kalanını araştırmaya koyuldu. İçerisi alet edevatla doluydu. Kaya kırıcıya benzeyen bir alet. Daha çok bir fıçıyı andıran başka bir makine. Bir köşeye bırakılmış bir likit gaz tankı.
"Pekala, ya anahtarları bulur ve bir kaza yapıp kendimi zi öldürürüz ya da buradan Perdido Sahili'ne kadaı güneşin altında yürümeye kalkıp susuzluktan ölürüz."
Patrick havladı.
"Bence de anahtarları arayalım."
Binanın girişindeki çift kanatlı kapıdan başka bir de arka tarafta küçük bir kapı daha vardı. Lana bu kapıdan geçince çirkin görünümlü kaya yığınlarının ve paslanmış demir makineler mezarlığının arasından geçip en sonunda yerin de rinliklerine doğru inen bir maden girişiyle son bulan bir yol çıktı önüne. Girişi sağlamlaştırmak için kenarlarına çakılmış tahtalar ve bunları desteklemek için kullanılmış iki kalas, tıpkı çarpık bir ağzın içindeki çürük dişleri andırıyordu.
Burada madenin karanlığında kaybolup giden bir iren yolu başlıyordu.
"Oraya girmek isteyeceğimizi hiç sanmıyorum," dedi Lana Patrick temkinli bir şekilde girişe doğru yaklaştı ve boy nundaki tüyleri kabartarak hırlamaya başladı birden. Ancak hırladığı yön girişin olduğu taraf değildi.
Lana arkasından gelen hızlı ayak seslerini işitti. Dağın yan tarafından, tıpkı

sessiz bir çığ gibi yaklaşık bir düzine çakal hızla aşağı iniyordu.
O kadar seri bir şekilde geliyorlardı ki.
Hayvanlar yaklaştıkça Lana onların gırtlaktan gelen tok bir sesle fısıldaştıklarını duydu, "Yemek... yemek."
"Olamaz," dedi kız kendi kendine. Hayır. Hayal görüyor olmalıydı.
Bir anda panikleyip omzundan geriye artık çok uzağında kalmış olan binaya doğru baktı. Sağ taraftan gelen sürü çoktan kızın yolunu kesmek için hızını arttırmıştı bile.
"Patrick," diye bağırıp madenin girişine doğru koştu. Eşiği geçer geçmez havanın ısısı yirmi derece kadar düştü. Bu tıpkı aniden bir derin dondurucunun içine girmek gibiydi. Dışarıdan içeri dolan ışık dışında içeride başka hiçbir ışık kaynağı yoktu ve Lana'nın gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyecek zamanı kalmamıştı.
İçeriye katlanılmaz bir koku hakimdi. Pis, tatlı ve iğrenç bir koku.
Patrick çakallarla yüzleşmek için döndü ve bütün tüyleri kabardı. Hayvanlar madenin girişinin etrafını çevirmiş ama içeriye girmiyorlardı.
Lana, yarı kör bir halde karanlığın içinde bir şeyler aradı, herhangi bir şey. Bir insanın yumruğu kadar büyük taşlara eli denk geldi sonunda. Taşlan hedef bile almadan, çıldırmış gibi çakallara atmaya başladı.
"Gidin. Kışşt. Terkedin burayı."
Fırlattığı taşlardan hiçbiri hedefi vuramadı. Çakallar üzerlerine doğru gelen taşlardan hiç çaba harcamadan, zarif hareketlerle kaçmayı başardılar.

Sürü ikiye ayrılıp birer sıra oluşturdu. İçlerinden belki de en irisi değil ama en çirkini bu sıraların ortasından başı dik bir şekilde yürümeye başladı. İri kulaklarından birinin yarısı yoktu, uyuz yüzünden boynunun bir tarafındaki tüyleri kaşınırken koparmıştı ve uzun zaman önce olduğu belli olan bir yaradan dolayı ağzının sol tarafında kopmuş olan etlerin arasından dişleri gözüküyordu. Bu haliyle yüzünde sürekli pis bir sırıtış varmış gibi duruyordu.
Sürünün lideri kıza doğru hırladı.
Lana bir adım geri çekilip eline bir taş aldı. "Uzak dur benden."
"Burada insan istemiyoruz," diye geveler gibi karşılık verdi çakal. Sesi tıpkı çakıllı bir yolda yürürken ayağınızdaki botların çıkardığı sesleri andırıyordu.
Uzunca bir süre Lana sadece bakakaldı. Bu mümkün değildi. Ama ses resmen çakaldan geliyor gibiydi.
"Ne?"
"Çık dışarı," dedi çakal. Bu defa şüphe götürmezdi. Lana hayvanın ağzının hareket ettiğini ve dilinin sivri dişlerinin arasında oynadığını görmüştü.
"Sen konuşamazsın. Bu gerçek olamaz." "Çık dışarı."

"Beni öldürürsünüz."
"Evet. Dışarı çık, çabuk öl. Kal, yavaş öl." "Konuşamazsın," dedi Lana tekrar. Artık cidden delirdiğini düşünüyordu.
Çakal cevap vermedi.
"Neden madende kalamıyorum?" "Burada insan istemiyoruz." "Neden?"
"Dışarı çık."
"Gel, Patrick," diye fısıldadı Lana ve Sürü Lideri'nden uzaklaşarak geri geri karanlığın içine doğru yürüdü.
Birden ayağı bir şeye çarptı. Aşağı doğru çabuk bir bakış atınca çarptığı şeyin üzeri kanla kaplı bir bacak olduğunu gördü. İçerideki kokunun kaynağını bulmuştu. Yalnız Jim uzunca bir süredir ölü olmalıydı.
Cesedin üzerinden atladı ve biraz daha geri çekildi. "Onu siz öldürdünüz."
"Evet."
"Neden?" O sırada yerde bir fener gözüne çarptı ve hızla eğilip onu aldı.
"Burada insan istemiyoruz."
Çakal birden arkasmdakilere kendi dilinde bir emir yerdi ve onlar da madenin içine dalıp cesedin üzerinden atladılar. Bunun üzerine Lana ve Patrick kaçmaya başladı.
Lana koşarken bir yandan da elindeki fenerin düğmesini bulmaya çalışıyordu. Zifiri karanlığın içindeydiler şimdi. Bileğine saplanan keskin bir acı neredeyse yere yuvarlanmasına yol açıyordu ama neyse ki tökezleyerek yoluna devam edebildi. Sonunda fenerin düğmesini bulup basınca ışık içinde koştuğu taş ve tahtalardan oluşan ürkütücü man zarayı aydınlattı. Etrafındaki gölgeler sanki onu yakalamaya çalışan bir pençenin parmaklarını andırıyordu.
Çakallar ışığı görünce bir an durup geri çekildiler. Gözle ri kamaşmıştı. Karanlıkta sadece keskin dişleri parıldıyordu.
Sonra tekrar kızı kovalamaya başladılar.
' Mengene gibi bir çene kızı baldırından yakalayınca Lana yere devrildi. Çakallar her yanını sarmıştı. Kızın üzerine çullandıklarında iğrenç kokuları burnuna geldi. Dirsekleri üzerinde ayağa kalkmayı denediği sırada başka bir çene onu kolundan yakaladı ve kız yine yere kapaklandı. Bu defa ayağa kalkamayacağını biliyordu. Patrick'in korku dolu havlamaları çakalların çıkardığı sesleri bastırıyordu.
Ancak bir anda çakallar kızı bıraktı. Şaşkınlık ve endişe içinde inleyerek kafalarını sağa sola oynatmaya başladılar.
Lana fenerin aydınlattığı bir çemberin ortasında aldığı sayısız ısırıktan akan kanların içinde yatıyordu.
Sürü Lideri hırlayınca diğer çakallar biraz olsun sakinleşir gibi oldu. Ancak bir şeyin onları korkuttuğu belli oluyordu. Hala da korkutmaya devam ediyordu üstelik.

Çakallar gergin ve telaşlı bir şekilde geri çekildiler. Hep si kulaklarını madenin derinliklerindeki karanlığa doğru dikmişti. Sanki hepsi birden aynı şeyi duymuştu.
Lana da dikkat kesilip ne duyduklarını anlamaya çalıştı ama kendi soluması her şeyi bastırıyordu. Kalbi sanki göğ sünü yarıp çıkacakmış gibi atıyordu.
Çakallar artık kıza saldırmıyordu. Bir şeyler değişmişti. Havada bir değişiklik vardı. Bir şey onların fikrini değiştirmişti. Kız artık bir av değil bir tutsaktı.
Sürü Lideri kıza doğru yaklaşıp onu burnuyla dürttü. "Yürü, insan."
Kız toparlanıp elini en kötü yarasının üzerine koydu. İyileştirme başlar başlamaz acı dindi birden.
Madenin derinliklerine doğru yürüdüğü sırada hala sayısız yarasından kan akıyordu. Patrick de bu sırada kızın yakınında yürüyor ve en geriden de çakallar onları takip ediyordu.
İyice derine doğru indiler. Tren rayları burada son buldu ve tünelin yeni bir bölümüne girmiş olduklarını anladı kız. Burada kullanılan tahtalar hala biraz yeşildi ve çakılan çiviler de paslanmamıştı henüz. Buranın zemininde az önce geldikleri bölümdeki ufalanmış taşlardan ve topraktan eser yoktu.
Yalnız Jim'in çalıştığı yer burasıydı. Parlak sarı madenin izinde sürekli çalışıp kazmıştı.
Yürüdükçe Lana'nın içini yeni bir korku kapladı. Panik ve ölüm korkusunun üstesinden gelebiliyordu ama bu başka türlü bir korkuydu. İçinde uyanan bu his kaslarının kontrolünü yitirmesine, vücut ısısının düşüp damarlarındaki kanın buz kesmesine ve midesinin bulanmasına yol açtı.
Üşüyordu. Hem de çok.
Ayaklarının her biri sanki yüz kilo ağırlığındaydı. Kasları artık onları kaldıramayıp sürüyebiliyordu ancak.
Beyninin her köşesinden aynı çığlık yükseldi, "Kaç, kaç, kaç!" Ancak koşmasına imkan yoktu, zaten bu mümkün de değildi çünkü kaçabileceği tek yön ilerisiydi ve her geçen saniye kendi parçası olmayan bir güç tarafından derinlere doğru çekiliyordu.
Patrick sonunda buna daha fazla dayanamadı. Arkasını dönüp kaçtı ve çakalların arasından kendine bir yol açtı.
Kız ona seslenmek istedi ama dudaklarının arasından herhangi bir ses çıkarmayı başaramadı.
Derine ve daha derine. Soğuk, daha da soğuk.
Fenerin ışığı zayıflamaya başladı ve Lana bu sırada mağaranın duvarlarının yeşil bir ışıkla parladığını farketti.
O şey çok yakındaydı şimdi. O.
O her neyse, çok yakındaydı.

Fener artık hissetmediği parmaklarının arasından kaydı. Gözleri döndü ve kız dizlerinin üzerine çöktü. Çevresinde olup bitenleri algılayamıyordu artık ve hiçbir şey hissetmiyordu. Yere kapaklandığı sırada kayalara çarpan dizlerindeki acıyı bile anlamadı.
Dizlerinin üzerine çökmüş ve kör bir halde bekledi, Lana.
Beyninin içinde bir ses konuşmaya başladı. Sırtı bir an da kasıldı ve yan olarak yere devrildi. Vücudundaki her bir sinir ve hücre acı içinde bağırıyordu. Sanki canlı canlı haş lanıyordu.

Bunun ne kadar sürdüğünü asla bilemeyecekti.
Duyduğu kelimeleri de -ki bunlara bildiğimiz anlamda kelime denilebilirseasla hatırlayamayacaktı.
Mağaradan iki çakal tarafından sürüklenerek çıkarıldıktan sonra ayılacaktı.
Çakallar onu mağaradan gecenin içine doğru sürükledi. Ve sabırlı bir şekilde kızın yaşayıp yaşamayacağını öğrenmek için beklediler.

YİRMİ SEKİZ

12 3 SAAT , 5 2 DAKİK A
SAM, EDİLİO, QU1NN, Astrid ve Küçük Pete tekneyle RSGB duvarı boyunca yol almaya devam ettiler. Zaman zaman karadan iyice uzaklaşıyor ve sonra tekrar yakınma geliyorlardı. Duvarın hiçbir yerinde bir boşluk göze çarpmıyordu.
Acil çıkış kapısı yoktu anlaşılan. Kuzeydeki adalara doğru gittikleri sırada artık güneş batmaya başlamıştı. Adalardan birinde ço k güzel beyaz bir yat karaya oturmuştu. Sam ilk önc e yolu biraz uzatıp yata biraz daha yakından bakmayı düşündü ama çabucak vazgeçti. RSGB duvarının her köşesini kontrol etmeyi aklına koymuştu. Eğer bir balık gibi canı kavanozda kısılı kalacaksa yine de kavanozun her yerini görecekti.
Rahatsız edici derecede sakin denizin üzerinde bir yarını daire çizdikten sonra Stefano Rey Ulusal Parkı'nın olduğu noktada duvar karayla birleşiyordu.
36
Batan güneşin son ışıklarının vurduğu kıyıdaki sarp kayalıkların ve falezlerin olduğu yere tekneyi yanaştırabilecekleri bir yer yoktu.
"Çok güzel," dedi Astrid.
"Ben, çirkin ama tekneyi yanaştırabileceğim bir yer olmasını tercih ederdim," diye karşılık verdi Sam.
Deniz her ne kadar dalgasız olsa da kayalıkların zaten hasar almış olan teknelerinin gövdesini parçalaması hiç zaman almazdı.
Bu yüzden güneye doğru yol alıp benzinleri bitmeden ve gece çökmeden önce

teknelerini yanaştırabilecekleri bir yer arandılar.
Sonunda çok ufak bir kumluk alan gözlerine çarptı. Genişliği en fazla on beş metre ve derinliği de bunun yansı kadar olan 'V' şeklinde bir girintiydi burası. Sam, biraz da şansı yardım ederse tekneyi buraya sokup kumun üzerine yanaştırabileceğim düşündü. Ancak bundan sonra tekneleri de olmayacağından yaklaşık yetmiş metrelik sarp kayalığın aşağısında yayan ve haritaları olmadan kalacaklardı.
"Ne kadar benzinimiz kaldı, Edilio?"
Edilio yakıt tankının kapağını açıp içine ince bir metal çubuk batırdı ve çubuğu çıkartıp kontrol ettikten sonra, "Pek fazla değil. Belki üç santim kadar," dedi.
"Tamam. Sanırım, vakit geldi. Herkes üzerindeki can yeleklerini iyice sıkılaştırsın."
Gazı arttırıp doğruca kıyıdaki kumluk alana yöneldi. Hızını arttırmak zorundaydı yoksa dalgalar onu iki yanındaki kayalıklara doğru savurabilirdi.
Tekne sert bir darbeyle kumların üzerine çıktı. Astrid düşmek üzereyken Edilio onu son anda tutmayı başardı. Dördü birden hızla tekneyi terketmeye hazırlanırken Küçük Pete bir türlü inmeye yanaşmıyordu ve hatta etrafındakilerin varlığının bile farkında değildi. Böylece, Sam her ne kadar çocuğun kendisini her an boğabileceğinden, ışınlayabileceğinden veya sadece o yüksek desibelli çığlıklarından birini atacağından korksa da Küçük Pete'i kucaklayıp karaya kadar taşıdı.
Edilio inerken teknenin acil yardım setini de almayı akıl etti. Çantanın içinde birkaç yara bandı, iki kutu kibrit, iki yardım fişeği ve küçük bir de pusula vardı.
"Küçük Pete'i nasıl kayalıklardan yukarı çıkaracağız?" diye sordu Sam. "Çok dik bir tırmanış değil ama..."
"O, tırmanabilir," diye cevap verdi Astrid. "Bazen ağaca bile çıkıyor. Canı isterse tabii."
Sam ve Edilio da buna biraz şüpheyle yaklaştı. "Gerçekten," diye ısrar etti Astrid bunun üzerine. "Sadece bunu tetikleyecek kelimeleri hatırlamam gerek. Kediyle ilgili bir şeydi."
"Pekala."
"Bir keresinde bir kedinin peşinden ağaca tırmanmıştı." "Artık gel-git oluyor mu bilmiyorum ama," diye araya girdi Quinn. "Eğer oluyorsa çok geçmeden bastığımız bu yer sular altında kalabilir."
"Charlie Tuna," dedi Astrid birden.
Diğer üç çocuk dönüp kıza tuhaf tuhaf baktı.
"Kedi," diye açıkladı kız. "Adı Charlie Tuna'ydı." Ardından Küçük Pete'in yanında diz çöktü. "Petey. Charlie Tuna? Charlie Tuna? Hatırladın mı?"
"Bu iş gittikçe daha da delice bir hal alıyor," diye mırıldandı Quinn.

Sam hemen yeni bir fikir üretti. "Peki, en önden Edilio ve arkasından Astrid ve Küçük Pete gitse? Quinn ve ben de Küçük Pete düşerse diye en arkadan geliriz."
Sonuçta Astrid'in haklı olduğu ortaya çıktı. Küçük Pete tırmanabiliyordu. Hatta yolda neredeyse Astrid'i geçecekti bile. Ancak yine de tepeye varmak hava kararana kadar sürdü. Tepelerindeki ağaçların altında kendilerini çimlerin ve çam iğnelerinin üzerine bıraktıklarında hepsinin Edilio'nun tekneden aldığı yara bantlarına ihtiyacı vardı.
"Sanırım burada uyuyabiliriz," dedi Sam.
"Yeterince sıcak sayılır," diyerek bu fikre katıldı Astrid. "Gerçi biraz karanlık."
"Biz de ateş yakarız öyleyse."
"Ayıları uzak tutmak için mi?" diye sordu Edilio.
"O bir efsaneden başka bir şey değil ne yazık ki," diye açıkladı Astrid. "Vahşi hayvanlar da ateş görmeye alışıktır. Ondan korkmazlar."
"Astrid, bazen her şeyi bilmen çok da yardımcı olmuyor." "Anlıyorum. Demek istediğim ayıların da diğer bütün vahşi hayvanlar gibi ateşten korktuğuydu."
"Artık kurtarmak için çok geç," dedi ve ağaçların arasındaki karanlık gölgelere huzursuz bir bakış allı Edilio.
Sam ve Quinn yakacak çalı çırpı ararken Astrid ve Edilio da Küçük Pete'e göz kulak oldu.
Zaten gergin olmak için birçok sebebi olan Quinn bir ara kendini tutamadı. "Seni bir şeye zorlayacak halim yok, Sam ama eğer gerçekten böyle sihirli numaraların varsa onları nasıl kullanacağını öğrenmen lazım."
"Biliyorum. İnan bana nasıl ışık çıkaracağımı bilsem, ya pardım."
"Evet. Sen her zaman karanlıktan korkmuşsundıır zaten,"
Sam bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bunu bildiğini bil iniyordum."
"O kadar da önemli bir şey değil. Herkes bir şeylerden korkar."
"Sen neyden korkuyorsun peki?"
"Ben mi?" diye sorup bir süre düşündü Quinn. "Sanırım ben bir hiç olmaktan korkuyorum. Kocaman bir... hiç."
Yeterince çalı çırpı toplayıp döndüler ve çok geçmeden küçük ama güzel bir ateş yakmayı başardılar.
Edilio gözünü alevlere dikti. "Böylesi daha iyi. Ayıları korkutmasa bile. Üstelik artık teknede de değilim. Ayağımın karaya basmasını seviyorum."
Aslında ateşin onları ısıtmasına gerek yoktu ama bu yinede Sam'in hoşuna gitti. Alevlerin turuncu ışıkları ağaçlardan yansıyıp geceyi daha da karanlık yapıyordu ama ateş oldu ğu sürece kendilerini güvende hissediyorlardı.
"Anlatacak hayalet hikayesi olan var mı?" diye sordu Edilio.
"Ne hoşuma giderdi biliyor musunuz?" diye sordu Astrid. "Kamp hikayeleri. Bir keresinde bir kampa gitmiştim. Balık tutmaya gidilen, at sırtında geziler yapılan

ve ateşin etrafında şarkılar söylenilen eski tarz bir kamptı. O kamp ateşinin etrafında bir de kamp hikayeleri anlatılırdı. O zaman kampa gitmek istemediğim için hiç hoşuma gitmemişti. Ama şimdi..."
Sam alevlerin arasından Astrid'i seyrediyordu. RSGB'den önce genelde bluz giymeyi seven kız artık tişörtü tercih ediyordu. Artık ondan çok da utanmıyordu, ne de olsa o kadar şey yaşamışlardı. Ama yine de kız bazen gözüne o kadar güzel görünüyordu ki, bakışlarını kaçırmak zorunda kalabiliyordu. Kızı öptüğünden beri ne zaman onu düşünse, o anın görüntüleri, kızın kokusu, o heyecan ve tat da aklına hücum ediyordu.
Kendini toplayıp dudağını ısırdı ve acı sayesinde aklından Astrid'i, üzerindekileri, saçını ve tenini çıkarmaya çalıştı. "Şimdi ne sırası, ne de yeri," diye kendi kendine mırıldandı.
Küçük Pete yerde bağdaş kurmuş ateşe bakıyordu. Sam, çocuğun aklından o anda neler geçtiğini merak etti. O masum gözlerin ardında nasıl bir güç yatıyordu acaba?
"Açım," dedi Küçük Pete. "Abur cubur."
Astrid çocuğa sarıldı. "Biliyorum, küçük kardeşim. Yarın yiyecek bir şeyler bulacağız."
Yavaş yavaş hepsi göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Uzanıp uyudular. En son Sam kaldı. Ateş de artık sönüyordu. Karanlık her yönden üzerlerine doğru geliyordu.
Bağdaş kurup oturdu ve ellerini içleri gökyüzüne bakacak şekilde dizlerinin üzerine koydu.
Nasıl?
Bu nasıl oldu? Bu onun başına nasıl gelmişti?
Bunu nasıl kontrol edebilirdi? İstediği zaman olmasını nasıl sağlayabilirdi?
Gözlerini kapayıp gücünü kullanmak zorunda kaldığı zamanlarda hissettiği paniği tekrar canlandırmaya çalıştı. O hissi hatırlamak kolaydı ama zor olan onu tekraı yaşa maktı.
Ses çıkarmamaya özen göstererek ateşten uzaklaştı Ağaçların arasındaki gölgeler çok daha korkutucu durııyordu. Korkusuyla yüzleşmek üzere karanlığa doğru yürüdü.
Yürüdükçe ayağının altındaki çam iğneleri çıtırdıyordu Ateş artık iyice görünmez olana kadar karanlığın derinlikle rine doğru yürüdü.
Caine'i yaparken gördüğü gibi ellerini, avuç içleri ileri ye bakacak şekilde uzattı. Bu haliyle üzerine doğru gelen bir şeyi durdurmak isteyen bir insanın görüntüsünü andırıyordu.
Odasmdayken kabus gördüğü zaman, Küçük Pete nere deyse onu boğacakken ve ateş çıkaran kız onu öldürmeye çalıştığı zamanki paniği tekrar canlandırmaya

çalıştı.
Hiçbir şey. İşe yaramıyordu. Korkuyu yeniden canlandıramıyordu ve bu karanlık ormanın da buna hiçbir faydası olmuyordu.
Birden bir ses duyup arkasını döndü. "Olmuyor, değil mi?"
"Neredeyse olacaktı. Beni öyle korkuttun ki az daha oluyordu."
Astrid biraz daha yakına geldi. "Sana söylemem gereken çok kötü bir şey var."
"Nasıl kötü bir şey?"
"Petey'ye ihanet ettim. Drake. Ona bir şey söylememi istedi." Kız parmaklarını o kadar sıkmıştı ki acıyor olmalıydı. Sam kızın ellerini kendisininkilerin arasına aldı. "Ne yaptı?"
"Hiçbir şey. Sadece..." "Sadece ne?"
"Bana birkaç tokat attı, o kadar da sert değildi ama..." "Saha vurdu mu?" Sanki asit içmiş gibi hissediyordu. "Sana vurdu mu?"
Astrid başıyla onayladı. Açıklamak için ağzını açtı ama konuşamadı. Onun yerine eliyle yüzünü, Drake'in tokat attığı yeri gösterdi. Sonra bir kere daha konuşmayı denedi. "O kadar da büyük bir şey değil. Ama çok korktum. Sam, o kadar korktum ki." Biraz daha yakına geldi. Belki de çocuğun kendisine sarılmasını istiyordu.
Sam bir adım geri attı. "Umarım ölmüştür. Umarım öyledir çünkü ölmediyse onu geberteceğim."
"Sam."
Yumruklarını sıkmıştı. Sanki beyni kafatasının içinde kaynıyordu. Nefes alıp vermesi sıklaştı.
"Sam," diye fısıldadı Astrid. "Bir de şimdi dene."
Sam elini kaldırıp avcunun içiyle bir ağacı hedel aldı. "Ahhhhhh!" diye bağırırken elinden çıkan parlak yeşil yıldırımlar ağacı vurdu.
Yaptığı şeyin şokuyla öylece kalıp ellerini iki yanına düşürdü. Ağaç önce yavaşça ama ardından büyük bir hızla ye re devrildi.
Astrid çocuğun arkasından gelip kollarını ona doladı. Sam ensesinde kızın gözyaşlarını ve kulaklarında da nefesini hissedebiliyordu. "Üzgünüm, Sam."
"Üzgün müsün?"
"İhtiyacın olduğunda korkunu odaklayamıyorsun ama öfke korkunun dışa yansıtılmış halidir. Öfke daha kolaydır." "Beni bilerek mi öfkelendirdin?" diye sorarken kızın kollarından kurtulup yüzünü ona döndü.
"Sana anlattıklarım aynen oldu. Ama seni burada görene kadar sana anlatmayı düşünmüyordum. Kendi kendime bu gücü harekete geçirenin hep korku olduğunu söylüyordum. O yüzden düşündüm ki..."
"Evet," dedi Sam. İlk defa gücünü isteyerek kullanmak istemişti ama şimdi kendini iyi değil bilhassa üzgün hissediyordu. "Öfkelenmem gerekiyormuş,

korkmam değil. İnsanların canını yakmayı istemem bunu harekete geçiliyor."
"Bunu kontrol etmeyi öğreneceksin. Daha da ustalaşacaksın ve bir gün güçlerini bir şey hissetmeye gerek olmadan da kullanabileceksin."
"Ne güzel bir gün olur o gün değil mi?" dedi Sam hafif alaycı bir şekilde. "Hiçbir şey hissetmeden insanları yakabilirim."
"Üzgünüm, Sam. Gerçekten. Senin adına üzülüyorum. Demek istediğim, bunlar olduğu için üzülüyorum. Bu güçten korkmakta haklısın. Ancak işin aslı, senin bu gücüne ihtiyacımız var."
Birbirlerinden sadece birer adım uzakta durdular bir süre. Sam'in aklı başka bir yerde, bundan sanki milyonlarca yıl öncedeymiş gibi gelen anılardaydı. Milyonlarca yıl ya da sadece sekiz gün önce.
"Üzgünüm," diye fısıldadı Astrid yine ve kollarını çocuğa dolayıp onu kendine çekti.
Sam çenesini kızın alnına dayadı .ve ilerideki ateşe doğru baktı. Karanlık her yerdeydi. Bebekliğinden beri onu korkutan karanlık hep etrafındaydı.
"Bazen dalgayı yakalarsın, bazen de o seni yakalar," dedi son olarak.
"Bu RSGB, Sam. Sorun sende değil, sorun onda."

YİRMİ DOKUZ

11 3 SAAT , 3 3 DAKİK A

LANA'NIN AYAĞI yerdeki bitki köklerinden birine takılınca kız yere kapaklandı. Patrick aradaki mesafeyi korumaya özen göstererek kızın iyi olup olmadığına bakmak için biraz yaklaştı.
Kızın gardiyanı olan çakal, Nip, kalkmasını istediğini belirtmek için pençesiyle onu dürttü.
"Kalkıyorum, kalkıyorum," diye mırıldandı kız. Elleri kanıyordu. Yine.
Dizleri de parçalanmıştı. Yine.
Sürü şimdi epey önlerinde çalıların arasından geçip hendeklerin üzerinden atlıyor, ara sıra önlerine çıkan sincap deliklerini kokladıktan sonra yollarına devam ediyordu.
Lana'nın onlara yetişmesine olanak yoktu. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun çakallar onu hep geride bırakıyor ve kız her düştüğünde de Nip pençelerini bileklerine geçirip kanatıyordu.
37 Nip, kendini Sürü Lideri'ne ispat etmeye çalışan düşük kıdemli bir çakaldı. Ancak diğer bazı çakalların aksine o kadar da vahşi değildi. Onlar gibi kızı ısırmak yerine sadece hırlayıp pençesiyle dürtmekle yetiniyordu çoğu zaman. Ancak kız ne zaman hız kesip geride kalsa Sürü Lideri, Nip'e o kadar sert bir şekilde hırlıyordu ki hayvan inleyip boynunu büküyordu.
Patrick seviye olarak hepsinden aşağıdaydı, hatta Lana'dan bile. Büyük ve güçlü

bir köpekti ama kuyruğunu sallayıp dili dışarıda bir şekilde dolaşması diğer çevik görünümlü çakallar tarafından son derece aşağılanmasına yol açıyordu.
Çakallar yalnız avcılardı. En hızlı tavşanları ve sincapları bile yakalayabiliyorlardı. Patrick'i kendi haline bıraktıkları ve hayvan da son derece hantal olduğu için aç kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.
Lana'ya, Sürü Lideri'nin öldürdüğü leşlerden birini sunmuşlardı -yarısı yenmiş ama hala hayatta olan bir tavşanıama kız onu yiyebilecek kadar aç değildi. Henüz.
Bu olanların gerçek olmasının ne kadar imkansız olduğunu unutmuştu artık. Dev bir bariyer tarafından sınırları belirlenen bu yeni dünyayı bu kadar çabuk kabullenmiş olması şaşırtıcıydı. Dokunuşunun iyileştirme etkisi olduğunu bilmesi de garipti. Sürü Lideri'nin konuşabildiğini kabullenmesi ise gülünç sayılırdı.
Çılgınlık. Delilik.
Ancak o madende, o güneşin erişemediği, karanlık delikte, mantığın bir anlam ifade etmediği o çukurda olanlar Lana'nm içindeki son şüpheyi de öldürmüştü: Dünya kesinlikle çıldırmıştı.
Kendisi de çıldırmıştı.
Şimdiki görevi hayatta kalmaktı. Analiz etmek veya an lamaya çalışmak değil sadece hayatta kalmaktı
Ayakkabıları artık parçalanıyordu. Kıyafeti ele birçok yerden yırtılmıştı. Pislik içindeydi. Tuvalet ihtiyacını tıpkı bir köpek gibi açık havada gidermek zorunda kalıyordu.
Bacakları ve elleri sürekli keskin taşlar tarafından parça lanıyor, dikenler her yerini kesiyor ve sivrisinekler her yerini sokuyordu. Bir rakun tarafından bile ısırılmıştı. Neyse ki yaraları hemen iyileşiyordu. Çok canını yakıyorlardı ama Lana onları hemen iyileştiriyordu.
Çakallar bir sonraki avlarının peşinden giderken bütün gece yürüdüler.
Daha sadece on iki saat olmuştu ama sanki sonsuz gibi geliyordu kıza.
"Ben bir insanım," dedi kendi kendine. "Onlardan akıllıyım. Ben daha üstünüm. Ben bir insanım."
Ne yazık ki vahşi doğanın içinde, geceyansı, bir çöldeyken hiç de üstün değildi aslında. Daha yavaş, çelimsiz ve zayıftı.
Moralini yüksek tutmak için Patrick'le konuşup durdu. Bazen de annesiyle konuşuyordu. Ki bu bile yeterince deliceydi.
"Burada çok güzel vakit geçiriyorum, anne," dedi kendi kendine. "Biraz kilo verdim. Çakal diyeti. Hiçbir şey yeme ve hep koş."
Bir deliğe düştü ve zemine çarpınca bileğinin dönüp kırıldığını hissetti. Acı dayanılacak gibi değildi. Ama sadece bir dakika sürdü. Tükenmişti ve çaresizlik

ona daha büyük bir acı veriyordu.
Deliğin başında Sürü Lideri belirdi ve aşağıdaki kıza doğru baktı.
"Daha hızlı koş," diye emretti Sürü Lideri.
"Beni neden esir tutuyorsunuz? Beni ya öldürün ya da bırakın gideyim."
"Karanlık öldürmememizi söyledi," diye cevap verdi hayvan hiç de insana ait gibi çıkmayan o iğrenç sesiyle.
'Karanlık' derken neyi kastettiğini sorma gereği duymadı kız. Yalnız Jim'in altın madeninin derinliklerindeyken onun sesini kafasında duymuştu. Ruhunda derin bir yara izi bırakmıştı bu ses, kızın iyileştirme gücünün bile geçiremeyeceği bir yara.
"Ben sizi yavaşlatmaktan başka bir şey yapmıyorum. Beni burada bırakın. Beni neden yanınızda istiyorsunuz ki?"
"Karanlık dedi ki: Sen öğreteceksin. Sürü Lideri öğrenecek."
"Neyi öğrenecekmişsin?" diye bağırdı. "Neyden bahsediyorsun?"
Sürü Lideri kızın üzerine atlayıp onu sırtüstü yere devirdi ve keskin dişlerini boğazına doğru yaklaştırıp kızın üzerine durdu. "İnsanları öldürmeyi öğreneceğim. Bütün sürüleri toplayacağım. Hepsinin lideri olacağım. İnsanları öldüreceğim."
"Bütün insanları mı? Neden peki?"
Hayvanın ağzından salyaları akıp kızın göğsünün üzerine dökülüyordu. "İnsanlardan nefret ediyorum. İnsanlar çakalları öldürdü."
"Şehirlerden uzak durun ve kimse sizi öldürmesin." "Her şey çakallar için. Her şey Sürü Lideri için. İnsan yok." Sürü Lideri mantıklı laflar etmiyordu. Öfkesi ve nefreti onu bu hale getirmişti. Aklı başında bir çakal nasıl konuşurdu bilmiyordu ama Lana bu hayvanın aklını kaçırmış olduğuna emindi.
Hayvanların bütün bir türü ortadan kaldırmak gibi mantık dışı niyetleri olamazdı. Bu fikir hayvanın kendi aklından doğmuş bir şey değildi. Hayvanların genelde tek düşündükleri beslenmek, hayatta kalmak ve üremekti, tabii eğer gerçekten düşünebiliyorlarsa.
Mağaranın içindeki o şey. Karanlık. Sürü Lideri onun kurbanı olmuştu, aynı zamanda da hizmetkarı.
Hayvanın aklını, Karanlığın şeytani fikirleri doldurmuştu. Ama onun da Sürü Lideri'ne insanların hakkından nasıl gelineceğini öğretme becerisi yoktu anlaşılan. Lana madende belirince, Karanlık onu kullanmaya karar vermiş olmalıydı. Ne kadar korkutucu olursa olsun, Karanlığın da gücünün bazı sınırları vardı. Emellerine ulaşabilmek için çakalları ve Lana'yı kullanmaya ihtiyacı vardı. Onun da bilgisinin bir sınırı vardı ve Karanlık bunun farkındaydı.
Lana ne yapması gerektiğini anladı.
"Devam et, öldür beni," dedi ve boğazını hayvanın dişlerine doğru uzattı.

"Durma."
Sadece bir ısırık ve hepsi bitecekti. Yarasını iyileştirmeyecek ve kanı dışarı akarken canının bedenini terketmesine izin verecekti.
Lana'nın aklının bir yanı da blöf yaptığından emin değildi. Karanlık kızın kafasında bir kapı açmıştı, en az Karanlığın kendisi kadar korkutucu olan bir yere.
"Devam et," diye çakala meydan okudu. "Isır ve öldür beni."
Hayvan bocaladı. İstemeden endişeli bir inleme çıktı ağzından. Daha önce hiç yaşamı için mücadele etmeyen bir ava rastlamamıştı.
İşe yarıyordu. Lana, Sürü Lideri'nin ıslak çenesini geri itti. Sonra bileği hala acımasına rağmen ayağa kalktı.
"Beni öldüreceksen, hiç durma."
Hayvanın kahverengiyle karışık sarı gözleri alev alevdi ama kız geri çekilmedi. "Senden korkmuyorum."
Sürü Lideri sonunda geri çekildi. Birden gözleri Patrick'e kilitlenip tekrar kıza kaydı ve pis bir sırıtışla, "Köpeği öldürün," dedi.
Bu sefer geri adım atma sırası Lana'daydı. Ancak içgüdüsel olarak biliyordu ki, şu anda geri adım atmak zayıflık göstergesi olacaktı. "Hiç durmayın. Öldürün onu. Ondan sonra elinizde beni tehdit edecek bir şey de kalmayacak hiç değilse."
Sürü Lideri'nin yüzünde tekrar beliren korkıı aklının kanştığını gösteriyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Birden fazla hamle yapma imkanı vardı, tıpkı satranç oynarken bir veya iki hamle sonra olacakları düşünmek zorunda olmak gibiydi.
Lana'nın kalbi deli gibi çarpıyordu.
Evet, onlar daha güçlü ve hızlıydı ama sonuçta o bir insandı ve bir beyni vardı.
Çakallar değişime uğramış olabilirlerdi. Bazıları konuşma yeteneği kazanmış, normalden daha yapılı ve güçlü hale gelmiş hatta olmaları gerektiğinden daha bile zeki hale gelmiş olabilirlerdi ama sonuçta onlar hala birer çakaldı. Hala, basit, açlık dürtüsüyle hareket eden, üreme gereği duyan ve sürüde yer bulmaya çalışan hayvanlardı sadece.
Üstelik Karanlık onlara nasıl yalan söylenileceğini ve blöf yapılacağını da öğretmemişti.
"Karanlık senin öğreteceğini söylüyor," diye tekrar tek bildiği şeyi söylemeye başladı Sürü Lideri.
"Tamam," dedi Lana. Bu sırada kafasını çalıştırıp konuyu nasıl değiştireceğini düşünüyordu. Bir avantaj elde etmeye çalışıyordu. "Köpeğimi rahat bırakın. Sonra da bana adam gibi yiyecek bir şeyler getirin. İnsanların yiyebileceği türden. Öyle pis, yarısı yenmiş tavşanları değil. Ondan sonra size öğreteceğim."
"Buralarda insan yemeği yok."
Bu doğru seni gidi pis, iğrenç hayvan, diye düşündü La na, bir sonraki hamlesini

yapmadan önce.
"Farkettim," diye cevap verdi kız. Çakalların bir şeyden kuşkulanmaması için yüzünü olabildiğince ifadesiz tutup sesinin de elinden geldiğince otoriter çıkmasına çalışıyordu. "O yüzden beni çimenlerin olduğu yere götürün. Nereyi söylediğimi anladınız, çölün ortasındaki o küçük çimenlik alanı söylüyorum. Ya beni oraya götürün ya da Karanlığa geri verip beni kontrol edemediğinizi söyleyin."
Sürü Lideri bu fikirden hoşlanmadığını insansı sözcüklerle değil de kendine özgü hayvansı ulumalar ve hırlamalarla gösterince sürünün geri kalanını da bir huzursuzluk kapladı. Hayvan en basit duygularını bile saklayıp kontrol edebilmekten aciz olduğu için kızın yanından içinde bulunduğu bütün öfkeyi belli ederek ayrıldı.
"Gördün mü anne?" diye fısıldadı Lana, ellerini bileğinin üzerine bastırdığı sırada. "Bazen meydan okumak da iyi bir şey olabiliyormuş."
Sonunda, tek bir kelime etmeden, Sürü Lideri kuzey doğuya yöneldi. O önde, sürü arkasında yürümeye başladılar ama bu sefer daha yavaş, Lana'nm yetişebileceği bir hızda. Patrick de efendisinin bir adım arkasında yürümeye başladı.
"Senden daha akıllı olabilirler oğlum," diye köpeğe fısıldadı kız. "Ama benden daha akıllı değiller."
"Uyan, Jack."
Bilgisayar Jac k klavyenin üzerinde uyuyakalmıştı. Gecelerini belediye binasında geçirip söz verdiği cep telefonu şebekesini kurmaya çalışıyordu. Kolay değildi ama keyifliydi.
Böylece aklını diğer konulardan da uzak tutabiliyordu. Onu omzundan tutup sarsarak uyandıran, Diana'ydı. "Ah, merhaba."
"Yüzünde klavyenin izi çıkmış. Tam sana göre."
Jac k yüzünün halini farkedince utandı. Klavye tuşları alnında kare şekiller bırakmıştı.
"Bugün büyük gün," dedi Diana, odanın diğer ucundaki buzdolabına doğru yürüdüğü sırada. Dolaptan bir gazoz alıp açtı ve güneşliği kaldırıp pencereden kent merkezini seyretmeye başladı.
Bilgisayar Jack gözlüklerini düzeltti. Bir tarafı yüzünden aşağı kaymıştı. "Büyük bir gün mü? Neden?"
Diana bir kahkaha attı. "Eve bir ziyaret yapacağız."
"Ev mi?" Kızın neyin kastettiğini anlamak Jack'in birkaç saniyesini aldı. "Coates demek istiyorsun yani?"
"Haydi, Jack. Biraz heyecanlanmış gibi yap hiç olmazsa." "Neden oraya gidiyoruz?"

Kız yaklaşıp elini çocuğun yanağına koydu. "O kadar zeki ama bazı zamanlarda da bir o kadar aptal. Caine'in sana yazdırdığı listeyi hiç okumadın mı? Andrew'u hatırlıyor musun? Bugün onun on beşinci yaş günü. Kıyamet saati gelmeden oraya gitmemiz lazım."
"Ben de gelmek zorunda mıyım? Yapacak sürüyle işim..."
"Korkusuz Lider planına seni de dahil etti," diyerek çocuğu susturdu Diana. Ardından da numarasını sergilemeye başlayan bir sihirbaz gibi ellerini ileri uzattı. "Bu büyük anı kaydedeceğiz."
Jack bu fikir karşısında hem heyecanlandı hem de biraz korktu. İçinde teknoloji geçen her şeyi severdi. Özellikle de ona teknik bilgisini sergileme imkanı veriyorsa. Ancak diğerleri gibi o da ikizler Anna ve Emma'ya olanları duymuştu. Kimsenin öldüğünü, yok olduğunu ya da her ne oluyorsa onu görmek istemiyordu.
Evet... bu harika olacaktı.
"Ne kadar çok kameramız olursa o kadar iyi olur," diye sesli düşündü Jack. Şimdiden konu hakkında düşünüp kafasında gerekli ayarlamaları yapmaya başlamıştı bile. "Olay bir anda olup bitiyorsa çok hassas kayıt yapabilen ve her saniyeyi yakalayabilen bir donanıma ihtiyacımız var. Dijital kameralar lazım, analoglar işimizi görmez. Drake'in bulabileceği en yeni ve en pahalı modeller olmalı. Her birinin ayaklığı da olmalı. Bir sürü de ışığa ihtiyacımız olacak. Basit bir arka plan olursa çok daha iyi olur. Mesela, beyaz bir duvar gibi bir şey. Yok, bir saniye, beyaz olmasa daha iyi sanırım, yeşil olsun, böylece renk ayarlarını daha rahat yapabilirim. Ayrıca..." Birden durdu. Hemen kendini kaptırdığı için utanmıştı ve az sonra söyleyeceği şey hoşuna gitmiyordu.
"Ayrıca ne?"
"Bak, Andrew'un zarar görmesini istemiyorum."
"Ayrıca ne, Jack?"
"Şey, diyelim ki Andrew orada öylece durmak istemedi ve hareket etti. O zaman ne olacak? Ya kaçmaya çalışırsa?"
Diana'nm yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Onun bağlanmasını mı istiyorsun, Jack?"
Jac k başını çevirdi. Öyle demek istememişti. Tam olarak değil. Andrew iyi bir çocuktu tabii bir serseriye göre.
"Onu bağlamanızı istemiyorum," derken 'istemek' kelimesine ayrıca bir vurgu yaptı. "Ancak çocuk kameraların açısından çıkarsa..."
"Bazen beni endişelendiriyorsun Jack."
Bilgisayar Jack ensesine kanın hücum ettiğini hissetti. "Bu benim hatam değil. Ne yapsaydım yani? Ayrıca sen de kim olduğunu sanıyorsun? Sen de tıpkı benim gibi Caine ne derse onu yapıyorsun."

Jac k ilk defa Diana'nm önünde bu derece kendini kaybediyordu. Kızın da aynı oranda sert tepkisini bekleyerek bir adım geri çekildi.
Ancak kızın cevabı çocuğun beklediğinin aksine son derece yumuşak oldu. "Ben kim olduğumu biliyorum Jack. Ben iyi bir insan değilim." Mesafenin özellikle çocuğun rahatsız olabileceği kadar yakın olmasına özen gösterip bir sandalye çekti ve oturdu. Jack daha yeni yeni kızların farkına varmaya başlamıştı ve Diana da çok güzeldi.
"Babamın beni niye Coates'a gönderdiğini biliyor musun?"
Jack başını iki yana salladı.
"On yaşındayken, yani senden de küçükken, babamın bir metresi olduğunu öğrendim. Metres ne demek biliyor musun Jack?"
Biliyordu. Ya da en azından bildiğini sanıyordu.
"Ben de gidip bunu anneme anlattım. Babama çok kızgındım çünkü bana bir at almamıştı. Annem resmen delirdi. O akşam kıyamet koptu evde. Bir sürü bağırış çağırış. Annem boşanmaya karar verdi."
"Boşandılar mı peki?"
"Hayır. Buna şansı olmadı. Ertesi gün annem evimizin merdivenlerinden düştü. Ölmedi ama o günden sonra da artık hareket bile edemedi," derken annesinin yatalak halinin taklidini yaptı. "Odasında öylece hareketsiz yatarken başında sürekli bir hemşire bekliyordu artık."
"Üzüldüm."
"Her neyse," dedi ve ellerini çırparak paylaşma vaktinin bittiğini duyurdu. "Haydi, gidelim. Alet çantanı da topla. Korkusuz Lider oyalanmayı sevmez."
Jack kızın dediklerini yaptı. Aletlerini -ufak gereçler, bir taşınabilir bellek, meyve suyusırt çantasına doldurmaya başladı.
"Annenin bir kaza eseri sakat kalması senin kötü olduğunu göstermez."
Diana dönüp çocuğa göz kırptı. "Polise bunu yapanın babam olduğunu söyledim. Olayı anlatırken babamın onu
ittiğini gördüm diye ifade verdim. Polisler onu tutukladı ve haber bütün gazetelerde çıktı. Bütün işleri battı. Polisler en sonunda benim yalan söylediğimi anladı ve babam da beıii Coates'a gönderdi. Hikayenin sonu."
"Sanırım bu benim Coates'a gönderilmeme sebep olan olaydan daha kötü."
"Üstelik bu daha hikayenin bir bölümü. Demek istediğim şey, Jack, kötü bir insana benzemiyorsun. İçimden bir his daha sonra olanları daha iyi anladığında, kendini kötü hissedebileceğini söylüyor. Bilirsin işte, suçluluk duygusu falan."
Çocuk birden durup doğruldu. Elinde tuttuğu kulaklıklar sallanıyordu. "Ne demek istiyorsun yani? Olanları anlamak derken ne demek istedin?"
"Haydi, Jack. Kıyamet bilgisayarın ne için sanıyorsun? Caine için tuttuğun listeyi soruyorum? Ucubeler listesi? O listenin amacını biliyorsun. O ucubelerin

başına ne geleceğini de."
"Ben bir şey yapmıyorum. Ben sadece sen ve Caine için listeyi tutuyorum."
"Peki daha sonra bu konuda nasıl hissedeceksin?" "Ne demek istiyorsun?"
"Bilerek aptalı oynama Jack. Caine o listedekilerin peşin den gitmeye başladığı zaman ne hissedeceksin?"
"Bu benim hatam değil ama," dedi Jack çaresizce. "Hiçbir şeyden haberin yok Jack. Sen uyuduğun sırada o küçük elini tuttum. Büyük ihtimalle hayatında ilk defa bıı
kız elini tuttu. Kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum ya aslında."
Kızın bir sonraki cümlesini Jac k çok iyi biliyordu. Diana da çocuğun yüzündeki korkuyu görüp zevkle gülümsedi.
"Nedir öyleyse Jack? Senin gücün nedir?"
Başını iki yana salladı. Kendine konuşabilecek kadar güvenmiyordu.
"Kendi adını listeye eklememişsin. Acaba neden? Caine, kendisine sadık olan ucubelerin hizmetlerinden faydalanıyor. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Ona sadık olduğun sürece hiçbir sorun yok." Çocuğa o kadar yakın duruyordu ki, Jack kızın nefesini hissedebiliyordu. "İkinci seviyesin, Jack. Eskiden hiçbir şeydin. Bu demek oluyor ki güçlerin gelişiyor. Bu, aynı zamanda insanların daha sonradan da yeteneklerinin ortaya çıkabildiğini gösteriyor. Sence de öyle değil mi?"
Jack başıyla onayladı.
"Sen de bunu bize söyleme zahmetine bile girmedin. Bunun senin açından ne tür bir sadakat olduğunu merak ettim açıkçası."
"Ben size sadığım. Kesinlikle öyleyim. O açıdan içiniz rahat olsun."
"Senin yeteneğin ne?"
Jack, titreyen bacaklarıyla odanın diğer ucuna gitti. O daha anlamadan hayatı gayet tehlikeli bir hale gelmişti. Dolabı açıp içinden bir sandalye çıkarttı. Sağlam, demirden bir
sandalyeydi. Tek gariplik sandalyenin sırt dayama yerindeki metal barların üzerlerinde parmak şekilleri çıkana kadar sıkılıp bükülmüş olmalarıydı. Sanki demirden değil de hamurdan yapılmıştı.
Diana hayretini gizleyemedi.
"Ayağımı sandalyeye çarpmıştım," diye açıkladı Jack. "Canım çok yandı. O öfkeyle bağırarak sandalyeyi kavradım."
Diana yakına gelip sandalyeyi ve üzerindeki izleri inceledi. "Vay canına. Göründüğünden çok daha güçlüsün, öyle değil mi?"
"Lütfen Caine'e söyleme."
"Sana ne yapacağını sanıyorsun ki?"
Jac k paniğe kapılmıştı. Bu kaçık kızdan korkuyordu. Birden aklına ona karşı

kullanabileceği bir şey geldi.
"Sam Temple'ı okuduğunu biliyorum, seni gördüm. Oysa Caine'e okumadığını söyledin. Sam de dördüncü seviye, değil mi? Caine ondan başka bir dördüncü seviye daha olduğunu öğrense korkuya kapılacaktı."
Diana çocuğun bu çıkışı karşısında hiç afallamadı. "Evet. Sam de dördüncü seviye ve evet Caine paniğe kapılabilirdi. Ancak Jack, Senin lafına karşılık benimki. Caine kime inanır dersin?"
Jack'in elinde başka koz kalmamıştı. Pes etmek üzereydi. "Canımı yakmasına izin verme," diye fısıldadı.
"Yakacak. Seni listeye ekleyecek. Tabii eğer ben seni korumazsam. Seni korumamı istiyor musun?"
Jack birden içine düştüğü karanlıkta bir ışık gördüğünü düşündü. "Evet. Evet."
"Söyle o zaman." "Lütfen beni koru."
Kızın buz gibi bakışları yumuşadı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Seni koruyacağım Jack. Anlaşmamız lazım önce ama. Bundan sonra bana aitsin. Senden bir şey yapmanı istediğim anda yapacaksın. Soru sormak yok. Gücün ve aramızdaki anlaşma hakkında başka hiç kimseye bir şey söylemeyeceksin."
Jac k başıyla onayladı.
"Bana aitsin Jack. Caine'e değil. Drake'e de. Sadece bana. Benim şahsi Hulk'ımsın. Eğer sana ihtiyacım olursa..."
"Ne zaman istersen. Hemen yaparım."
Diana çocuğun yanağına bir öpücük kondurdu ve böylece anlaşma imzalanmış oldu. Sonra çocuğun kulağına eğilip sıcak nefesini üfleyerek konuştu, "Yapacağını biliyorum Jack. Haydi, gidelim şimdi."

OTUZ

10 8 SAAT , 1 2 DAKİK A

QUINN, BİR ŞARKI söylüyordu. Sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla sörfle ilgili hüzünlü bir şarkıydı.
"Aman ne neşeli şarkıymış," diye yorum yaptı Astrid. "Bunlar Weezer. Sam'le birlikte onların Santa Barbara konserlerine gitmiştik. Weezer. Jac k Johnson . Böce k Sörfçüler. Harika bir konserdi."
"Onları daha önc e hiç duymadım,"
"Sörfçü gruplar," diye açıkladı Sam. "Gerçi Weeze r daha ço k ska-punk tarzı çalar. Ama Jac k Johnson'ı dinlesen mutlaka severdin."
Stefano Rey Ulusal Parkı'nın yanından, tepenin daha çorak olan kısmından aşağı yürüyorlardı. Burada ağaçlar daha kısa ve seyrekti. Ye r yer de sararmış bitki örtüsü vardı.

Sabah yürürken bir kamp yeri bulmuşlardı. Ayılar yiyeceklerin bir kısmını yemiş olsa da, beşinin güzel bir kahvalti yapmasına yetecek kadar yiyecek kalmıştı geride neyse ki. Şimdi yanlarında başkalarına ait sırt çantaları, yiyecekler ve uyku tulumları vardı. Edilio ve Sam birer tane bıçak bulmuşlardı ve Quinn de fenerlerle pillerini taşımakla görevliydi.
Karınlarının doymuş olması hepsinin moralini biraz yerine getirmişti. Hatta Küçük Pete neredeyse gülümseyecekti. Yürürlerken bariyer sollarında kalıyordu. Aslında bu tuhaf bir sahneydi. Ağaçlar yer yer bariyer yüzünden ortadan ikiye ayrılmıştı. Dalları bariyerin içine girip sonra da gözden kayboluyordu. Bazen de bariyerin içinden içeri doğru uzanıyorlardı. Bariyerin dışından bu tarafa uzanan dallar kopmamıştı ama yavaş yavaş ölüyor oldukları çok barizdi. Yapraklar belli ki gövdeden beslenemedikleri için kuruyorlardı. Sam zaman zaman sel yataklarını ve iri kayaların arkasını kontrol edip bariyerin ulaşamadığı bir nokta arıyordu. Ancak bir süre sonra bu anlamsız bir hal almaya başladı. Bariyer belli ki her noktaya, her köşeye ulaşıyordu. Bütün kayaların içinden ve çalıların arasından geçip hiçbir açık nokta bırakmıyordu.
Hiçbir zayıf noktası yoktu. Hiç bitmiyordu.
Bariyerin işçiliği Astrid'in incelediği kadarıyla kusursuzdu. "Sen ne tür müzikten hoşlanırsın?" diye sordu Sam. "Dur ben tahmin edeyim," diyerek araya girdi Quinn.
"Klasik ve Caz." Bunu söylerken 'caz' kelimesinin sonunu komik bir biçimde uzattı.

"Aslında—"
"Yılan," diye bağırdı Edilio. Geriye sıçrayıp ayağı takılınca yere kapaklandı ve komik bir şekilde tekrar ayağa kalktı. Sonra biraz kendini toplayıp "Şurada bir yılan var," dedi sakin bir ses tonuyla.
"Bir bakayım," diyerek öne çıktı Astrid. Kız ileri doğru dikkatlice yürürken Sam ve Quinn daha da dikkatli bir şekilde uzaktan seyrediyorlardı.
"Yılanlardan hoşlanmam," dedi Edilio.
Sam sırıttı. "Evet az önceki hareketinden öyle okluğunu tahmin etmiştim," dedi ve çoğun sırtındaki kurumuş yapraklarla toprağı temizledi.
"Bunu görmeniz lazım," dedi Astıid telaşla.
"Siz gidip bakın," dedi Edilio. "Ben zaten bir kez gördüm. İkinci kez yılan görmeye hiç ihtiyacım yok."
"Bu bir yılan değil," diye cevap verdi Astrid. "Daha doğrusu öylesine bir yılan değil. Tehlikeli bir durum yok. Yılan bir deliğin içinde."
Sam gönülsüzce yaklaştı. O da aslında yılan falan görmek istemiyordu. Öte yandan korkağın teki gibi de gözükmek istemezdi.

"Sakın hayvanı korkutma," dedi kız. "Sanırım uçabiliyor.
En azından kısa mesafede."
Sam donup kaldı. "Nasıl yani?" "Sadece sessizce yaklaş."
Sam biraz daha yakına geldi. Yılan oradaydı. İlk önce, bir adım derinliğinde, üzeri yapraklarla örtülü bir delikten dışarı uzanmış üçgen şekilli kafayı gördü. "Çıngıraklı yılan mı bu?"
"Artık değil. Arkamdan dolaş." Sam dediği gibi yapınca, "Başının biraz aşağısına doğru bak," dedi.
"Bu nedir?" Deriyle kaplanmamış, içindeki damarları gösteren, yarı saydam, gri renkli kanatlar yılanın vücudundan iki yana sarkıyordu.
"İşlevini kaybetmiş kanatlara benziyorlar," dedi Astrid. "Yılanların kanatlan olmaz," diye itiraz etti Sam. "Eskiden yoktu."
Birlikte yavaşça geri çekildiler. Tekrar diğerlerinin yanına döndüklerinde Küçük Pete, sanki o yönden birinin gelmesini beklermiş gibi gökyüzüne bakıyordu.
"Ne gördün?" diye sordu Quinn. "Kanatları olan bir çıngıraklı yılan."
"Güzel. Ben de artık endişelenecek bir şeyimiz kalmadı diye üzülüyordum."
"Ben hiç şaşırmadım," dedi Astrid. Diğerleri kıza tuhaf tuhaf bakınca açıklama ihtiyacı hissetti. "Demek istediğim, RSGB içinde hızlanmış bir mutasyon yaşandığı çok belli. Hatta Petey, Sam ve diğerlerini düşününce mutasyon RSGB'den bile önc e başlamış olabilir diyorum ama yine de RSGB'nin bu mutasyonu hızlandırdığından şüpheleniyorum. Daha önce mutasyona uğramış bir martı da görmüştük. Albert'ın ışınlanabilen bir kedisi vardı. Şimdi de bu."
"Yola devam edelim," dedi Sam. Konuşarak bir yere varamayacaklardı ne de olsa. Tekrar yola devam ettiler ama bu defa herkesin gözü bastığı yeri didik didik tarıyor ve çok daha dikkatli yürüyorlardı.
Küçük Pete artık iyice mızmızlanıp yere oturunca mecburen bir öğle yemeği arası verdiler. Sam yemeğin hazırlanmasına yardım ettikten sonra kendi payına düşeni alıp diğerlerinden biraz uzağa oturdu. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Hepsinin kendisinden bir plan yapmasını beklediklerini hissedebiliyordu.
Vadi tabanından biraz yukarıda oldukları için etrafta gölgelik bir alan yoktu ve zemin de kayalıktı. Güneş tepelerine tepelerine vuruyordu ve daha uzunca bir süre güneşten saklanmak için sığınabilecekleri bir yer yok gibi duruyordu. Etrafta sadece sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bariyer vardı. Bu yükseklikten bariyerin ardını görebiliyor olmaları lazımdı aslında ama Astrid haklıydı, neresinde durulursa durulsun bariyer her zaman aynı derecede yüksek ve geçilemez.
Gün ışığında hafifçe parlıyordu ama genelde bariyer gece de gündüz de hiç değişmiyordu. Her zaman o hafif parlak gri rengini koruyordu. Üzerindeki hafif yansımalar yüzünden insan bazen, ağaçların arasında bariyerde bir açıklık

gördüğünü sanabiliyordu. Ancak bunların hepsi sadece birer göz yanılsamasıydı. Işığın onlara oynadığı acımasız bir oyun.
Astrid'in geldiğini duymasa da kızın yaklaştığını hissetti.
"Bu bir küre, değil mi?" diye sordu Sam. "Her yönden etrafımızı sarıyor."
"Sanırım öyle."
"Peki geceleri neden yıldızları görüyoruz? Veya gündüzleri güneşi?"
"Ben ondan da pek emin değilim. O da pekala bir göz yanılsaması olabilir. Bilemiyorum." Bir daim üzerine basarak dalı ikiye böldü. "Gerçekten bilmiyorum."
"Bunu söylemekten nefret ediyorsun, değil mi? 'Bilmiyorum' demekten yani?"
Kız güldü. "Farkettin demek."
"Bu yaptığımız vakit kaybı. Bir çıkış kapısı bulmaya çalışmamızı kastediyorum."
"Buradan bir çıkış olmayabilir."
"Acaba dünyanın geri kalanı da hala burada mı? Demek istediğim, bariyerin dışında kalan kısmı?"
Astrid çocuğun yanına oturdu. Çok yakındılar ama aralarında temas yoktu. "Bunu çok düşündüm. Senin şu yumurta fikrini beğenmiştim. Ancak doğruyu söylemem gerekirse, Sam, ben bu bariyerin sadece öylesine bir duvar olduğunu sanmıyorum. Bir duvar bize olanları açıklamaz. Sana, Petey'ye, kuşlara, Albert'ın kedisine ve yılanlara olanı da. On beş yaş ve yukarısındaki herkesin neden yok olduğunu ve yok olmaya devam ettiğini de açıklayamaz."
"Ne açıklayabilir peki?" Ardından elini kaldırıp kızın cevap vermesini engelledi. "Bekle, sana yine aynı şeyi söyletmek istemem: Bilmiyorsun."
"Quinn'in bir keresinde 'birisi evreni hackledi' dediğini hatırlıyor musun?"
"Artık Quinn'in fikirlerine mi itibar ediyorsun? Dehana ne oldu peki?"
Kız bu şakayı duymamazlıktan geldi. "Evrenin bazı kesin kuralları vardır. Tıpkı bir bilgisayarın açılmasını sağlayan işletim sistemi gibi. Bizim evrenimizin işletim sisteminde bunlardan hiçbirinin olmasına olanak yoktu. Caine'in akıl gücüyle eşyaları hareket ettirmesi. Senin ellerinden şimşekler çıkarman. Bunlar sadece birer mutasyon değil. Tabiat yasalarının ihlal edilmesi aynı zamanda. En azından bizim bildiğimiz tabiat yasalarının."
"Öyleyse?"
"Öyleyse," kendi söyleyeceklerine kendi de inanamıyordu. "Öyleyse, belki de biz, eski evrenimizde değilizdir."
Sam durup kıza baktı. "Sadece tek bir evren var."
"Uzun zamandır birden fazla evren olabileceği fikri tartışılıyor. Belki de bir şey bizim evrenimizin kurallarını değiştirdi. Sadece biraz, sadece belli bir bölgede. Ama bu etki giderek yayıldı ve eski evrenin bu yeni gerçekleri içinde barındırmasının imkansız olduğu bir noktaya ulaştı. Yeni bir evren ortaya

çıkmıştı artık. Çok küçük bir evren." Derin bir nefes alıp sanki çok ağır bir yükten kurtulmuş gibi rahatladı. "Biliyor musun, Sam? Zeki olabilirim ama Stephen Hawking de değilim."
"Sanki birileri eski evrenimizin işletim sistemine bir virüs sokmuş."
"Haklısın. Küçük bir olay olarak başladı. Bireylerdeki küçük değişimler. Petey. Sen. Caine. Bu değişim yetişkinlerde değil de çocuklarda oldu çünkü onlar gelişimlerini henüz tamamlamadılar, değişikliğe açıklar. Derken, o sabah, bütün dengeyi bozan bir şey oldu. Belki de birden fazla şey."
"Bu duvarın ötesine nasıl geçeceğiz, Astrid?"
Kız ellerini çocuğunkilerin üzerine koydu. "Sam, 'geçilecek bir yer' olduğunu sanmıyorum. Farklı bir evrendeyiz derken, eski evrenimizle kontak kurmamızın imkansız olabileceğini kastediyordum. Birbirine bitişik sabun köpükleri gibi olabilir ve belki de bir zaman sonra birleşiriz. Ama belki de birbirinden milyarlarca kilometre uzakta sabun köpükleri de olabiliriz."
"O zaman bariyerin diğer tarafında ne var?"
"Hiçbir şey. Diğer taraf diye bir şey yok. Bariyer belki de her şeyin sonu. Bu evrenin sınırı."
"İçimi kararttın," diyerek ortamdaki havayı biraz yumuşatmaya çalıştı Sam.
Kız çocuğun ellerini kavradı. "Yanılıyor da olabilirim." "Sanırım. Öyle olup olmadığını... Bugün günlerden ne?
Bir haftadan kısa bir sürede öğreneceğim."
Astrid'in buna verecek bir cevabı yoktu. Birlikte oturup çölü seyrettiler. Uzakta bir yerde yalnız bir çakal dolanıp burnuyla yeri kokluyor ve bir av bulmaya çalışıyordu. Bir çift akbaba da gökyüzünde daireler çizmekteydi.
Sam birden Astrid'e döndüğünde kızın kendisini bekleyen dudaklarını farketti. Her şey son derece doğal bir şekilde oldu. Sam o kadar heyecanlandı ki, kalbi neredeyse göğ sünden fırlayacaktı.
Hiçbir şey demeden ayrıldılar. Birbirlerine yaslandılar ve bu küçük fiziksel temasın tadını çıkardılar.
"Biliyor musun?" dedi Sam sonunda. "Neyi?"
"Önümüzdeki dört günü öyle korkuyla yaşayarak geçireraem."
Kız bir şey söylemedi, sadece başını salladı
"Kendimi cesur hissetmemi sağlıyorsun, biliyor muydun?"
"Ben de tam şu anda artık o kadar da cesur olmanı istemediğimi düşünüyordum. Yanımda olmanı istiyorum. Güvende olmanı ve beladan uzak kalmanı istiyorum. Sadece benimle kal, yanımdan ayrılma."
"Artık çok geç. Eğer ben yok olup gidersem sana ve Küçük Pete'e kim göz kulak olacak?"
"Biz kendi başımızın çaresine bakanz," diye yalan söyledi. "İnsanın aklını

karıştırıyorsun."
"Benim kadar zeki değilsin, o yüzden aklını karıştırmak kolay oluyor."
Sam gülümsedi. Sonra yüzünde tekrar ciddi bir ifade be lirdi. Bir eliyle kızın saçını düzeltti. "İşin aslı, Astrid, vakli mi korkarak ve bir kaçış yolu arayarak geçirebilirim. Veya bu zamanı bir şeyleri değiştirmeye çalışarak da geçirebilirim. îşte belki o zaman, yok olup gitsem bile, en azından sen ve Küçük Pete..."
"Hepimiz—"
"Hayır, yapamayız. Kamp yemekleri yiyip ormanda saklananlayız. Saklananlayız."
Astrid'in dudakları titredi ve ağlamamak için kendini zor tuttu.
"Geri dönmemiz lazım. En azından benim dönmem lazım. Geri dönüp savaşmalıyım."
Bunu daha inandırıcı kılmak ister gibi, Sam ayağa kalktı. Astrid'i elinden tutup yürümeye başladı. Beraber diğerlerinin yanına döndüler.
"Edilio, Quinn. Birçok hata yaptım. Belki şimdi de bir tanesini daha yapmak üzereyim. Sürekli kavgadan kaçmaktan bıktım artık. Kaçmaktan da yoruldum. Hepinizin ölümüne yol açabileceğim için çok fazla endişe duyuyorum. O yüzden benimle gelip gelmemek istediğinize karar vermelisiniz. Ben Perdido Sahili'ne geri dönüyorum."
. "Caine'e savaş mı açıyoruz?" diye sordu Quinn çekinerek. "Artık zamanı gelmişti," dedi Edilio.
"McDonalds'a hoşgeldiniz," dedi Albert. "Nasıl yardımcı olabilirim?"
"Selam, Albert," diye karşılık verdi Mary. Önündeki, ürünlerin çoğu siyah bantla kapatılmış olan menüye bakıyordu. Salatalar kısa sürede tükenmişti. Dondurma makinesi bozulduğu için artık dondurma da servis edilemiyordu.
Albert sabırla bekleyip Mary'nin yanındaki küçük kıza gülümsedi. "Ah, afedersin, sizi tanıştırmadım. Bu Isabella. Isabella, bu Albert."
"Hoşgeldin."
"Isabella aramıza yeni katıldı. Arama takımı onu daha yeni bulup getirdi."
"Annem ve babam gitti," dedi küçük kız.
"Biliyorum benimkiler de," diye karşılık verdi Albert. "Sanırım ben bir Big Mac ve büyük boy patates kızartması alacağım. Isabella için de bir çocuk menüsü."
"İçinde tavuk parçaları mı olsun yoksa hamburger mi?" "Tavuk parçaları."
"Peki Big Mac'in ekmeği nasıl olsun? Krep mi, simit ekmeği mi yoksa waffle mı?"
"Nasıl yani?"
"Kusura bakma Mary, elimde hiç taze ekmek kalmadığı için artık ekmek yerine donmuş ne varsa onu kullanıyorum. Tabii marulumuz da kalmadı ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Özel sostan var ama hala değil mi?"
"Elimde elli galon özel hamburger sosu var ve bir o kadar da turşu. Bu, bayağı uzun süre yeter. Ben siparişlerinizi hazırlayayım. Senin yerinde olsam simit ekmeğini tercih ederdim."
"Tamam o zaman."
Albert patatesleri ve tavuk parçalarını ayrı ayrı fritözlere yerleştirip düğmelerine bastı. Sonra da ocağa gidip köfteleri pişirmeye başladı.
Onların pişmesini beklerken ekmeklerin içine sos sıkıp soğanları ve turşuları koyuyordu.
Beklerken Mary'nin Isabella'yı neşelendirmeye çalışmasını seyretti. Küçük kız çok suskundu ve her an ağlayacakmış gibi duruyordu.
Bu sırada fritözdekiler pişti. Sepetleri fritözden çıkartıp fazla yağın süzülmesi için salladı. Ardından patatesleri tuzladı ve sıra tavuk parçalarına geldi.
Albert yemek hazırlarken yaptığı artistik hareketleri seviyordu ve restoranı işletmeye başladığı -kaç gün olmuştu gerçekten de? Sekiz mi? Dokuz?zamandan beri de onları geliştirme fırsatı bulmuştu.
"Güzel," dedi yaptığı işten tatmin olmuş bir şekilde. Geçen günkü olaydan beri herkes ona 'Kedili Albert' diyordu. Albert da o zamandan beri restoranda ya da oraya yakın bir yerde kalıyordu zaten. Burada en azından doğaüstü ve ışınlanan kediler yoktu hiç değilse.
Yiyecekleri iki tepsiye koyup dükkandaki tek dolu masaya götürdü.
"Teşekkürler," dedi Mary.
"Aslında çocuk menülerinin yanında verilen oyuncaklarımız bitti," dedi Albert. "Ama elimde yine de bir miktar oyuncak var. Ralph'in Yeri'nden veya sağdan soldan topladığım şeyler işte. O yüzden hala çocuk menüsünün yanında oyuncak verebiliyoruz. Normalde verilenlere pek benzemiyorlar tabii."
Isabella kendisine uzatılan parlak pembe saçları olan oyuncak bir bebeği aldı. Gülümsemiyordu. Yine de bebeğe sımsıkı sarıldı.
"Burayı daha ne kadar açık tutabilirsin?" diye sordu Mary. "Elimde daha bir sürü hamburger köftesi var. Olayların meydana geldiği gün buraya bir teslimat kamyonu geliyormuş. Araba tamircisinin arkasındaki eski eve girmiş olan kamyonu görmüşsündür mutlaka. Oraya gittiğimde motoru hala çalışıyordu ve bu sayede soğutma bölümündeki yiyecekler taze kalmıştı. Araçtaki yiyecekleri buraya taşımayı başardım. Bunun yanı sıra kentteki evlerin dolaplarındaki burger köftelerini de bulup buraya taşıdık. Şu anda gururla söylüyorum ki elimde on altı bin iki yüz seksen hamburger köftesi var. Günde yaklaşık iki yüz elli tane satıyorum. Aşağı yukarı daha iki ay rahat dayanırım. Ancak patates kızartmalarım kısa bir süre sonra bitecek." "Sonra ne olacak peki?"
Albert tereddüt etti. Bu konuyu konuşup konuşmamakta karasızdı ama karşısına

kendisinin endişelerini paylaşan birinin çıkmış olmasının rahatlığıyla anlatmaya başladı, "Bak, elimizdeki yiyeceklerle sonsuza kadar yaşayamayız. Tamam, burada, manavda ve evlerin içinde şu anda bir sürü yemek olabilir."
"Bir sürü yiyecek eder bu, Albert. Sen de bizimle otursana bu arada."
Albert bu teklife sıcak bakmadı. "Yönetmelikte müşterilerle beraber oturamayacağımız yazıyor. Yine de bir ara verip yandaki masaya oturabilirim."
"Sen kendini iyice kaptırmışsın bu işe."
Albert evet anlamında kafasını salladı. "RSGB ortadan kalktığında bölge müdürünün buraya gelip 'Vay canına, Albert, burada çok iyi bir iş çıkarmışsın.' demesini istiyorum." "Bu iyiden de öte. İnsanlara bir anlamda umut aşılıyor gibisin, bunu biliyor muydun?"
"Teşekkürler, Mary, böyle söylemen çok hoş." Bunun, birinin kendisine bu güne kadar söylediği en güzel şey olduğunu düşündüğü için gülümsedi çocuk. Bir sürü çocuk gün içinde buraya gelip istedikleri şeyler meniide kalmadığı için söylenip duruyordu.
"Ama sen bundan sonra ne olacağı hakkında da endişelisin," dedi Mary.
"Şimdilik yeterince yiyecek var ama malzemeler tükeniyor. Artık bir şekerleme veya patates cipsi bulmak hemen hemen imkansız. Gazlı içecekler de çok yakında bitecek. Daha ne olduğunu bile anlamadan her şeyin stoğu bitecek."
"Ne kadar zaman sonra sence?"
"Bilemiyorum. Ancak çok geçmeden insanlar yiyecek için kavga etmeye başlayacaklar. Yiyecekleri tüketiyoruz ama onun yerine yiyecek üretmiyoruz veya yeni şeyler bulmuyoruz."
Mary, Big Mac'inden iki ısırık aldı. "Caine, bunu biliyor mu?"
"Ona söyledim ama aklı başka işlerde." "Bu, büyük bir probleme benziyor."
Albert üzücü şeyler hakkında konuşmayı sevmiyordu, özellikle de biri yemeğinin tadını çıkarmaya çalışırken. Ancak soruları soran Mary'di ve Albert'a göre Mary en az kilisedekiler kadar aziz bir insandı. O yüzden konuşmaya devam etti. "Ben sadece buradaki görevimi yapmaya çalışıyorum."
"Yiyecek bir şeyler yetiştirebilir miyiz?" diye sordu Mary. "Sanırım bu Caine veya her kimse işte, ona bağlı." "Biliyor musun, Albert? İşleri kimin idare ettiği hiç umrumda değil, benim tek ilgilendiğim çocuklarım." "Benim de ilgilenmem gereken burası var."
"Dahra'nın da hastanesi. Sam'in de eskiden itfaiye binası vardı tabii."
"Evet."
Bu, Albert için tuhaf bir andı. Mary'ye hayrandı. Annesinden sonra dünyada gördüğü en güzel insan olduğunu düşünüyordu ve ona güvenmek istiyordu. Ancak bundan tam olarak emin değildi. Kentte olanlar hakkında Albert derin bir rahatsızlık duyuyordu ama ya Mary bu konuda farklı hissediyorsa? Ya gidip

Drake'e, Albert'ın şikayet edip durduğunu söylerse?
Drake restoranın kapatılmasını emredebilirdi. Burası olmadıktan sonra Albert tek başına ne yapabilirdi hiç Hilmi yordu. Olayları kafasına takmasını engelleyen bir şey varsa o da çalışmaktı. Hayatında ilk defa Albert önemli bir insan olmuştu. Okuldayken tamamen farklı bir çocuktu. Şimdi ise o, Albert Hillsborough'du. İşadamı.
Her şey hesaba katılıp düşünülürse, Albert, Caine ve Drake'in gitmelerini tercih ederdi. Ancak onlardan başka bu işleri devralıp yürütebilecek tek kişi de şu anda bilinmeyen bir yerlerdeydi. Her yerde aranıyordu.
"Hamburgerin nasıl olmuş?" diye sordu kıza.
"Biliyor musun?" derken gülümseyip parmağındaki ketçapı yaladı Mary. "Sanırım ben bunu simit ekmekle daha çok beğendim."

OTUZ BİR

10 0 SAAT , 1 3 DAKİK A

PERDİDO SAHİLİ'NDEN Coates Akademisi'ne insanı çıldırtan bir yavaşlıkla yol aldılar. Arabanın direksiyonunda Panda vardı. Jack, onun her zamankinden daha gergin ve ürkek olduğunu farketti. Hava karanlıktı ve Panda durmadan daha önce hiç karanlıkta araba sürmediğini tekrarlıyordu. Farları yakan düğmeyi bulup açmak tam beş dakikasını almıştı.
Caine de onun yanına oturmuş her zamanki gibi başparmağını kemiriyordu. Suskundu ama bunun sebebi belli ki kafasının bir şeylerle meşgul olmasıydı. Andrew'un büyük çıkışını kaydetmek için hazırlık yapan Jack'i sürekli kontrol etmişti. Caine'in aklına gelen bu fikir bir anda Jack'in sorumluluğu halini almıştı. Tabii plan işe yararsa Caine bütün başarıyı sahiplenecekti. Ancak başarısız olması durumunda ise bütün suç Jack'in üzerine kalacaktı kuşkusuz.
Jack'in yanında oturan Diana'nın da ağzını bıçak açmıyordu. Jack, kızın da Coates'a dönecek olmaktan en az kendisi kadar nefret edip etmediğini merak etti. Diana ve Drake'in arasında oturuyordu. Drake'in kucağında tam otomatik bir silah vardı.
Jack daha önce hiç bu kadar yakından bir silah görmemişti. Silahın, deli olduğundan kesin emin olduğu bir çocuğun ellerinde olması ise ayrıca rahatsız edici bir durumdu tabii.
Drake, silahı bir an olsun elinden bırakmadan sürekli güvenlik kilidini açıp kapıyordu. Yanından geçtikleri yol tabelalarına nişan alıp duruyor ama ateş etmiyordu.
"O şeyi nasıl ateşleyeceğini biliyorsun, değil mi? Kendi bacağını falan vurmazsın yani?" diye sordu Diana sonunda. "Silahı kullanmayacak," diye Drake'ten önce cevap verdi Caine. "O sadece caydırmak için. Andrew'un

dediklerimizi yapmasını istiyoruz ve bazen ne kadar zorluk çıkarabildiğini sen de biliyorsun. Silah insanların sakin olmasını sağlıyor."
"Tabii, ne demezsin. Mesela beni oldukça sakinleştiriyor." "Kapa çeneni, Diana," dedi Drake.
Diana kendine has sinir bozucu kahkahalarından birini atıp tekrar sessizliğe büründü.
Dışarısı soğuktu ve Caine'in camı açık gidiyorlardı ama Jack yine de terliyordu. Kusacakmış gibi hissetti. Gidemeyecek kadar hasta olduğunu söylemeyi düşünmüştü ama

Caine'in buna asla izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu. İhtiyaçları olan ekipmanları hazırlarken git gide kendini daha da kötü hissetmişti. Bütün gün Drake'le beraber evleri dolaşıp kamera ve tripod aramıştı ve artık Drake'i bir ömür boyu yetecek kadar gördüğünü düşünüyordu.
Okulun girişinin önünde durdular. Gerçekten büyüleyici bir kapısı vardı. Devasa iki sütuna bağlı, dövme demirden, yaklaşık on metre yüksekliğinde iki kapı önlerinde yükseliyordu şimdi. Kapıların üzerine altın kaplama harflerle yazılmış olan Coates sloganı, *Ad augusta, per angusta*, kapılar kapalıyken okunabiliyordu.
"Korna çal, girişi bekleyen her kimse uyuyakalmış olmalı."
Panda denileni yaptı. Ancak hiç kimse yanıt vermeyince bu kez kornaya abandı. Kornanın tek düze sesi etrafta yankılandı.
"Drake," dedi Caine.
Drake, bir elinde silahıyla, arabadan indi ve giriş kapısına yaklaştı. İçeri girip bekçi kulübesine doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra da geri dönüp arabaya bindi tekrar.
"Bekçi kulübesinde kimse yok."
Caine dikiz aynasından ona bakıp kaşlarını çattı. "Bu hiç Benno'nun yapacağı bir iş değil. Benno emirlere uyardı."
Benno, Caine'in Coates'tan sorumlu olarak bıraktığı adamlarından biriydi. Jack o çocuğu hiç sevmezdi -gerçi hiç kimse sevmezdiama Caine de haklı sayılırdı, Benno kendisinden güçlü serseriler ne derse yapan bir dalkavuktu. Kendi başına karar alma yetisine sahip değildi. Ayrıca Caine'in emirlerine karşı gelmeyi düşünecek kadar da aptal değildi.
"Bir terslik var," dedi Panda.
"Her şeyde bir terslik var Panda," diye ekledi Diana.
Girişten geçip okula varmak için kalan son birkaç yüz metreyi daha gittiler. Binanın önüne varınca Panda arabayı durdurdu.
Bütün pencerelerden ışık geliyordu, ikinci kattaki sınıf pencerelerinden biri

kırıldığı için içerisi çok net görülebiliyordu.
Sıraların hepsi duvar kenarına çekilmiş, sınıf tahtası kırılmıştı. Bir zamanlar sınıf duvarlarını süsleyen bütün resimler ve çerçeveler de şimdi yanmış ve ısıdan dolayı bükülmüştü. Bina duvarından kopmuş iri bir parça da çimlerin üzerinde yatıyordu.
"Bu hiç iyi değil işte," dedi Diana.
"Kimin bunu yapacak gücü var ki?" diye öfkeyle sordu Caine.
"Buraya görmek için geldiğimiz çocuğun," diye cevap verdi Diana. "Gerçi bu üçüncü seviye birine göre biraz büyük bir hasar."
"Belli ki Benno burada kontrolü kaybetmiş," diye yorum yaptı Drake. "Sana onun pısırığın teki olduğunu söyleniştim." Drake önden yürümeye başladı ve diğerleri de onu izlediler. "Panda, yukarı çıkıp kapıyı aç da bizi neyin beklediğini görelim," dedi Caine.
"Hayatta olmaz," diye titreyen bir sesle itiraz etti Panda. "Korkak," dedi Caine ve ellerini öne doğru uzattı. Panda birden uçarak kapıya çarptı. Ayağa kalkmayı denedi ama başaramadı. "Bacağım çok acıyor. Hareket ettiremiyorum."
Tam o anda kapı açıldı ve yerde yatan Panda'ya çarptı. İçeriden dışarı süzülen ışıkta Jack yaklaşık yarım düzine şekil gördü.'Dört ayak üzerinde yürüyen bu maymun benzeri şekiller korku içinde bağırıp haykırıyordu.
Ellerindeki büyük beton blokları sürükleyerek merdivenleri inmeye başladılar. Tabii Jack aslında onların beton bloklar taşımadıklarını biliyordu. Elleri betonun içine gömülmüştü hepsinin.
Jack bunu düşünmemeye çalışmıştı. Söz dinlemeyen gü cü olan çocuklara çözüm olarak üretilen bu insafsız ve canice çözümü aklından çıkarmaya çok uğraşmıştı. Ancak kendi gücünün farkına vardığından beri bu fikir aklından çıkmaz olmuştu.
İlk zamanlarda bu doğaüstü gücün sadece eller vasıtasıyla kullanılabildiğini keşfetmişlerdi.
Hayır, Jack hemen kendini düzeltti. Bunu *onlar* keşfetmemişti, *kendisi* keşfetmişti bizzat. Gözlemleri neticesinde bu sonuca varmış ve gidip bunu Caine'e anlatmıştı. Caine de Drake'e bu korkunç şeyi yapmasını emretmişti ardından. "Sahibinin kim olduğunu hatırla," diye çocuğun kulağına fısıldadı Diana.
"Yemek verin bize! Açız!" diye ağladı betona gömülü tutsaklar.
Bu acizler korosunun çaresiz sesleri karşısında Jack birden panikledi. Burada kalamazdı. Bu insanların yanında yer alamazdı. Arkasını döndü ama Drake çocuğun omzundan yakalayıp ileri itti.
Kaçış yoktu.
Ucubeler yemek için yalvarmaya devam ettiler. Kollarının betondan yukarı

kısımları kıpkırmızı olmuş, yüzü gözü pislik içinde ve idrar kokan, Taylor adında bir kız Jack'in ayaklarına kapaklandı. "Jack. Bizi aç bırakıyorlar. Benno bizi besliyordu ama o da ortadan kayboldu. Hiçbir şey yemedik ne zamandır... lütfen Jack."
Jack bir anda iki büklüm olup kaldırıma kustu.
"Çok dramatik bir sahneydi Jack," diye dalga geçti Diana.
Caine şimdi merdivenleri çıkıyordu ve peşinden gelen
Drake de ona yetişmeye çalışıyordu.
Diana, Jack'i yerden kaldırıp yarı sürükleyerek çocukların arasından yürüdü.
Jack kapı eşiğindeki Caine'i ve peşinden koşturan Drake'i gördü ayağa kalkınca. Ne kadar da sadık bir köpekti.
Bir patlama duyuldu. Sanki sesten hızlı bir uçak tam tepelerinden geçmişti.
Drake, Caine'in üzerine doğru devrildi ve elindeki silah fırlayıp gitti. Caine tekrar kalkıp yürümeye devam etti ama
Drake dizüstü yere çöküp elleriyle kulaklarını kapadı ve bağırmaya başladı.
Caine yüzünü, korumak ister gibi, geriye dönüp bir elini öne uzattı.
İçerideki yıkık duvar birden parçalarına ayrıldı. Bütün tuğlalar sanki kanatları varmış gibi havalandı.
Tuğlalar sanki bir makineli tüfeğin mermileri gibi Caine'in etrafından uçuşup açık kapıdan dışarı uçuyordu.
Kapı birden kapandı ve arkadan gelen tuğlalar kapıya çarparak birkaç saniyede tahta kapıyı tıpkı bir çekicin darbeleri gibi paramparça etti.
Caine bir kahkaha attı ve içerideki her kimse ona seslendi. "Sen misin, Andrew? Benimle savaşabileceğini sanan sen misin?"
Caine kendini koruyarak üzerine doğru gelen tuğla yağmuruna doğru ilerlemeye devam etti.
"Sihrin işe yarıyor Andrew. Ancak hala benim kadar iyi değilsin."
Caine paramparça olmuş kapıdan içeri girdi.
Diana, tuğla yağmurundan korunmak için çömelerek yürümeye devam etti ve bir yandan da heyecan içinde Jack'e seslendi. "Haydi, Jack. Gösteriyi kaçırmak istemezsin."
İçerideki devasa giriş koridorunu Jack çok iyi hatırlıyordu. Üç kat yüksekliğindeydi ve tepesinden de çok büyük bir avize sarkıyordu. İki yanında yukarı kata çıkan merdivenler vardı.
Tuğlalar çoktan bu merdivenlerden birini yıkmıştı bile". Çıkan ses sanki metali kesmeye çalışan bir elektrikli testereyi andırıyordu.
Jack'in önceden iyi bir çocuk olarak tanıdığı Andrew, Caine'in birkaç metre ilerisinde duruyordu. Çok sarsılmış olduğu belliydi ve pantolonunun önü ıslaktı.
Tuğla yağmuru başladığı gibi bir anda bitti.

Andrew da kaçmak ister gibi ikinci merdivenlere yöneldi. "Bana, o merdivenleri de yıktırma," diye uyardı Caine.
"Yukarı çıkmak zorlaşır sonra."
Andrew kavgayı bıraktı ve elleri iki yanına sarktı. Sanki az önce annesi tarafından yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuğa benziyordu. Suçlu. Korkmuş. Pazarlık etmenin bir yolunu arayan.
"Caine, gelenin sen olduğunu bilmiyordum, abi. Frederico falan saldırıyor sandım." Çocuğun sesi biraz titrekti ve elleriyle önündeki lekeyi kapatmaya çalışıyordu.
"Freddie mi? Bunların Frederico'yla ne ilgisi var?"
"Abi, Benno ortadan kayboldu, anladın mı? Birinin de işleri devralması gerekiyordu. Frederico yönetimi ele aldı. Benno da benim yakın bir arkadaşımdı."
"Freddie'yle daha sonra ilgilenirim," diyerek çocuğu susturdu Caine. "Kim olduğunu sanıyorsun da burada işleri yürütmeye kalkıyorsun, Andrew?"
"Ne yapsaydım peki, Caine? Benno yok oldu. Frederico da kafasına göre işleri yönetmeye kalktı. Ama ben senin yerine buralara göz kulak oldum." Bu fikir belli ki Andrew'un aklına o anda gelmişti. "Tek yaptığım buydu. Sen gelene kadar ortalığa göz kulak oldum. Frederico ise resmen, Caine de kimmiş der gibi bildiğini okudu."
Caine başını çevirip Jack'e korkunç bir bakış attı. "Benno'nun doğum gününü nasıl atladık?"
Jack'in verebilecek bir cevabı yoktu. Panik içindeydi. Anlamsız bir şeyler geveleyip cep bilgisayarını çıkardı. Benno'nun doğum günü daha gelmemiş olmalıydı.
"Caine, sen de biliyorsun ki okul kayıtları bazen yanlış olabiliyor," dedi Diana. "Bunak bir sekreter yazarken sayıları yanlış görmüş olabilir. Bu Jack'in suçu değil. Jack sayılarla ilgili hata yapmaz asla."
Caine birkaç saniye daha Jack'e ters ters bakıp başını çevirdi. "Doğru, her neyse. Zaten, Andrew'u büyük atlayış için hazırlamamız gerekiyor."
Andrew dudaklarını yaladı ve gülmeye çalıştı. "Ben bir yere gitmiyorum. Gidemem. Benno o sırada uyuyordu. Güçleri vardı ama o sırada uyuyakaldı. Güçlerin varsa yok olacağını hiç sanmıyorum. Eğer uyanık ve hazırlıklıysan gitmezsin, anlıyor musun?"
Diana sinir bozucu bir tonda kahkaha attı.
Caine irkildi. "Bu çok ilginç bir teori, Andrew. Bunu bir test etmemiz lazım."
"Ne demek oluyor bu?"
"İzlemek istiyoruz sadece," dedi Drake.
"Sakın... ellerimi betona gömmeyin, tamam mı? Ben hala senin adamınım,

Caine. Güçlerimi asla sana karşı kullanmam. Gelenin sen olduğunu bilsem kullanmazdım yani."
"Bu ucubelerin hepsini aç bırakmışsın. Betona gömülmekten niye bu kadar korktuğun anlaşılıyor," dedi Diana.
"Yiyeceğimiz tükeniyordu." "Drake, vur şu pisliği," dedi kız. Drake sadece gülmekle yetindi.
"Sanırım bu işi yemek salonunda yapsak iyi olur," dedi Caine. "Jack, ekipmanların yanında mı?"
Jack birden yerinden sıçradı. "Hayır. Hayır. Ben, ben, ben gidip getireyim."
"Drake, sen de bu kekeme arkadaşla gidip ekipmanları getirmesine yardım et. Diana, sen de Andrew'un elinden tutup yemek salonuna kadar eşlik et lütfen."
İnsan gün ışığında bu sese pek aldırış etmiyordu ama gece karanlığında ulumalar ve viyaklamalar duyanın kanını clonduruyordu.
"Sadece bir çakal," dedi Sam. "Endişelenecek bir şey yok." Bastıkları yeri güçbela görebildikleri için son derece dikkatli hareket ediyorlardı.
"Belki de o dere yatağında kamp yapsak daha iyi olurdu," dedi Edilio.
"Uyku tulumlarımızı serebileceğimiz nispeten düz bir alan bulduğumuzda duracağız."
Saatler önce derin bir dere yatağı çıkmıştı karşılarına. Üzerinden atlamaları veya içine indikten sonra yukarı tırmanmaları imkansızdı. Küçük Pete'i dere yatağının kenarından çekiştirmeye çalıştıklarında ise çocuk resmen çıldırmış ve hepsi onun yine bir şey yapacağından korkmuştu.
"Hawaii," demeye başlamıştı Quinn birden. "Hawaii," Çocuk bağırdıkça o da bunu tekrarlıyordu.
"Neden sürekli bunu söylüyorsun?" diye sormuştu Edilio. "Eğer Küçük Pete iyice panikleyip bizi o meşhur sihirli turlarından birine çıkarmaya karar verirse, oraya gitmek istiyorum. Hawaii'ye, Astrid'in evine değil."
Edilio bir an durup bunu düşünmüş ve o da "Bana da uyar. Hawaii, Küçük Pete, Hawaii," demişti.
Neyse ki Küçük Pete kimseyi boğmaya kalkmamış, kimseyi bir yerlere ışınlamamış ve diğer doğa yasalarını da çiğnemeye çalışmamıştı.
Sol taraflarındaki bariyerden git gide uzaklaşıyorlardı. Ayışığında iyice görünmez olmuştu. Sam hala onu izlemeye kararlıydı ama artık çıkış kapısı bulmak gibi bir beklentisi kalmamıştı. Sadece eve varmak için bildiği tek yol bu olduğu için bariyeri takip ediyordu. Er ya da geç onları Perdido Sahili'ne çıkaracaktı çünkü.
Çakalların insanın tüylerini ürperten viyaklamaları duyuluyordu.
"Bu çok yakından geldi," dedi Edilio.
Sam başını salladı. "Şu taraftan geldi. Belki biraz daha uzağından geçsek fena

olmaz, ne dersiniz?"
"Çakalların zararsız olduklarını sanırdım," diye homurdandı Edilio.
"Öyledirler. Normalde yani."
"Çakalların da kanatlarının çıktığını düşündüğünü söyleme bana sakın."
"Bence zemin artık kayalıktan çok kumlu," diye araya girdi Astrid. "Petey artık takılıp düşmüyor."
"Emin olabilecek kadar iyi göremiyorum," diye cevap verdi Sam. "Ama en azından beş dakika mola verelim. Herkes yakacak çalı çırpı aransın."
"Yeri bile göremiyorsam çalı çırpı nasıl bulacağım?" diye sordu Quinn.
"Hey. Bakın," diye eliyle gösterdi Sam. "Şurada bir şey var. Sanırım. Şeye benziyor... emin değilim, ev ya da onun gibi bir şey."
"Ben bir şey görmüyorum," dedi Quinn.
"Karanlığın içinde daha koyu renk bir şekil var. Orada yıldızlar da gözükmüyor."
Sam'in işaret ettiği yöne doğru yürüdüler. Yiyecek, su ve sığınacak bir yer bulabilirlerdi belki.
Birden Sam'in ayaklan yumuşak bir zemine bastı ve çocuğun aklına o anda ormandaki çam iğneleriyle kaplı toprak geldi. Yere eğilip dokununca da bunun çimen olduğunu farketti.
"Arkadaşlar, durun bir saniye."
Sam, el fenerlerini kullanmak konusunda çok dikkatli davranıyordu. Pilleri azdı çünkü. "Quinn, şurayı biraz aydınlat bakalım."
Yanılmadığını, yeşil zemini görünce anladı.
Quinn fenerin ışığını dikkatlice etrafta gezdirince kulübeyi gördüler. Yan tarafında da bir rüzgar gülü vardı.
Dikkatli bir şekilde kulübeye doğru yaklaştılar. Quinn fenerin ışığını kapı koluna tuttu. Sam tam elini kapı koluna attığı anda donup kaldı.
Arkalarındaki karanlığın içinden bir şeyin soluyup koşarak yaklaştığını duydu o anda.
"İçeri girin, sizi salaklar!" diye bir kız çığlık attı
Quinn ışığı etrafa.tuttu. Hareket eden bir şeyler vardı ve bir şey arkasından geliyordu.
Karanlıkta bir sürü şey hareket ediyordu.
Fenerin ışığı önce bir köpeği ve hemen sonra da pislik içinde bir kızı aydınlattı.
"Koşun! Koşun!" diye bağırdı kız.
Sam kapı kolunu kavrayıp döndürdü. Ancak o daha kapıyı açamadan arkasından gelen kız ona çarptı ve beraber yuvarlanarak içeri daldılar. Sam'in daha yerde yuvarlanması bitmeden bu seferde bir köpek üzerinden geçti.
Quinn bir çığlık attı. Feneri düşürmüştü. Yere yuvarlanan fener hala yanıyordu ve Quinn onun peşinden gitti. Fenerin ışığında Sam, Astrid'in bacaklarını ve yere

yuvarlanan Edilio'yu gördü.
Birden her yandan hırlamalar duyuldu. Sam'i yere deviren kız ayağa kalkmaya çalıştı, onun yanındaki köpek havlayıp hırlıyordu ve bunu başka hırlamalar izledi.
"Kapı! Kapıyı kapat!" diye bağırdı kız.
Bir şey kızın üzerine atıldı ve ardından kızı yere devirip hırlamaya başladı.
Sam ayağa kalkıp kapıyı kapatmayı denedi ama araya giren kürklü bir beden kapının kapanmasını engelliyordu. Birden bacağında bir acı hissetti. Kemiklerini kıracak kadar güçlü bir çene onu bileğinden yakalamıştı.
Sam kapının üzerine doğru devrildi ve kapı kapandı. Ancak Sam de arka üstü yerdeki hayvanın üzerine kapaklandı. Vahşi hayvanın yırtıcı ağzı yüzünün dibinde, gözünden sadece birkaç santim uzağındaydı şimdi.
Ellerini uzatıp hayvanın kürküne bastırdı ve kendisinden uzak tutmaya çalıştı.
Omzuna çok keskin bir acı saplandı aniden. Hayvanın dişlerinin etine saplandığını hissedebiliyordu. Şimdi hayvan onu sallayıp etini iyice yırtıyor ve dişlerini daha da derine saplıyordu.
Sam korku içinde haykırıp hissizleşmiş yumruğunu hayvana doğru savurdu. Faydasızdı. Hayvan dişlerini inanılmaz bir hızla çocuğun omzundan çıkartıp boğazına geçirdi. Sam'in göğsünden aşağı kanlar akıyordu.
Sam ellerini, avuçları dışa bakacak şekilde yukarı kaldırdı ancak karşısındaki hayvan tüm şiddetiyle saldırmaya devam etti. Atardamarı bütün kanını dışarı pompalıyordu bu sırada. Ellerini artık hissetmiyordu. Sanki bedeni çok uzaklardaydı artık. Yavaşça karanlığın içine gömüldü.
Bir şeye vurulduğunu belli eden bir ses. Demir çene boynunu sıkmayı bıraktı.
Başka bir ses daha.
Sam'in gözleri geriye döndü ama tam bayılmadan önce üstü başı yırtık vahşi kızın başında durduğunu gördü bir an için. Kız ellerini başının üzerinde havaya kaldırmıştı. Sam bütün bunları yavaş çekimde izliyordu adeta ve son olarak kızın çakalın kafasına ağır ve dörtgen şekilli sarı bir şeyi vurduğunu gördü.

OTUZ İKİ

9 7 SAAT , 4 3 DAKİK A

LANA, YALNIZ JİM'İN fenerlerinden birini yakıp içerinin durumunu kontrol etti. Kulübenin içi bıraktığı gibiydi. Tek fark şimdi içeride iki ölü çakal, üç korkudan ödü kopmuş çocuk, tuhaf tuhaf bakan dört yaşında bir velet ve yerde yatan neredeyse ölmek üzere bir çocuğun olmasıydı.
Ayağıyla Nip'i dürttü. Hiçbir hareket yoktu. Ölmüştü besbelli. Kafasına vurduğu altın külçesi hayvanın kafatasını paramparça etmişti. Kollarında derman kalmayana kadar hayvanın kafasına tekrar tekrar vurmuştu kız.

Diğer çakalın adını bilecek kadar tanımıyordu onu. O da aynı şekilde can vermişti. Kendisini öldürecek olan darbelerin geldiğini göremeyecek kadar avını yakalamaya odaklanmıştı o sırada.
Patrick bir köşeye sinmiş, ne yapacağını bilemez bir halde öylece duruyordu. Çocuklardan sörfçüye benzer bir tanesinin de yüzünde aynı kendinden geçmiş ifade vardı. "Aferin oğluma," dedi Lana ve Patrick de kuyruğunu ha fifçe yere vurarak karşılık verdi.
"Kimsin sen?" diye sörfçü kılıklı çocuğa sordu. "Quinn. Adım Quinn."
"Peki ya sen kimsin?" diye sordu güzel sarışın kız.
Lana daha ilk bakışta ondan hoşlanmamıştı: Lana gibilerini küçümseyen o fazla mükemmel kızlardan birine benziyordu. Diğer yandan, sarışın kız yerde yatan çocuğu kollarına almış onu korumaya çalışıyordu. Belki o kadar da kötü biri değildi.
Yuvarlak suratlı, esmer, kısa saçlı çocuk yerde yatan arkadaşının başına eğildi. "Arkadaşlar, çok kötü yaralanmış." Sarışın kız yaralı çocuğun gömleğini yırtıp yaranın etrafını açtı. Kanlar çocuğun boynundan oluk oluk akıyordu. "Ah, hayır."
Lana kızı yana itip elini yaranın üzerine koydu. "Yaşayacak. Onu iyileştireceğim."
"İyileştireceğim derken ne demek istedin?" diye sordu sarışın kız. "Dikiş atılması lazım o yaraya. Bir doktor bulmamız gerekiyor. Nasıl kanıyor baksana."
"Adın ne senin?"
"Astrid, ne önemi var şimdi bunun ayrıca? O..." derken iyice eğilip yaraya bakmaya başladı. "Kan yavaşlıyor."
"Evet. Ben de farkettim," dedi Lana. "Rahatla biraz. Bir şeyi kalmayacak. Hatta..." Başını çevirip çocuğa iyice bir baktı. "Hatta, yüzü gözü kan içinde olmasa, yakışıklı bir çocuk bile. Erkek arkadaşın mı?"
"Konumuz bu değil," diye önce bir tersledi Astrid ama sonra sesini alçaltıp diğerlerinin duyamayacağı bir tonda, "Sayılır," dedi.
"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geleceğini biliyorum ama birkaç dakika içinde bir şeyi kalmayacak," dedikten sonra elini çekip neredeyse kapanmak üzere olan yarayı gösterdi ve elini tekrar yaranın üzerine koydu. "Nasıl olduğunu sorma."
"Hayatta sormam zaten," diye cevap verdi kısa saçlı çocuk.
Dışarıda çakal sürüsü uluyarak kapıyı zorluyordu. Neyse ki kapının kilidi sağlamdı. Lana bir sandalye çekip kapı kolunun altına dayadı ve bir sonraki hamlesini düşünmeye başladı.
Kapı sonsuza kadar dayanamazdı. Ancak sürünün geri kalanı liderleri avdan dönene kadar ne yapacakları konusunda kararsızdı.
"Onun adı Sam," dedi Astrid. "Bu, Edilio, küçük olan kardeşim Pete ve ben de

Astrid. Sanırım az önce hayatımızı kurtardın."
Lana memnun bir şekilde başını salladı. Kızın kendisine saygılı davranması hoşuna gitmişti. "Benim adım Lana. Dinleyin millet, bu çakalların daha bizimle işi bitmedi. O kapının dayanacağından emin olmalıyız."
"Ben kapıyla ilgilenirim," dedi Edilio.
Yerde yatan çocuk birden kendine geldi.
Durup yerdeki ölü çakala baktı önce. Ardından da elini boynuna götürdü. Elindeki kana uzun uzun baktı.
"Yaşayacaksın," dedi Lana. "Yaranın geri kalanını da iyileştireceğim. Bırak da elim üzerinde dursun."
Çocuğun kafası karışmış gibiydi. Dönüp Astrid'e baktı. "Hayatımızı kurtardı," dedi kız. "Az önce de seni kan kaybından öldürecek bir yarayı tedavi etti."
Sam kızın elini yarasının üzerine koymasına izin verdi. Çatlak bir sesle, "Sen de kimsin?" diye sordu.
"Lana. Lana Arwen Lazar." "Teşekkür ederim."
"Sorun değil. Ama hemen teşekkür etme, henüz kurtulmadık."
Sam başını salladı. Dışarıdan gelen kudurmuş sesleri duyabiliyordu. Çakallardan biri koşup kapıya çarpınca irkildi. "Edilio'nun elinde çekiç diye tuttuğu şey bir altın külçesi mi?" Edilio yatağı kırmış, demirlerinden birini kapının üzerine çakıyordu.
Lana alaycı bir kahkaha attı. "Evet. Bir sürü altınımız var.
Patrick ve ben çok zenginiz."
Elini çocuğun boynundan omzuna indirdi. "Gömleğini çıkartırsan daha çabuk etki eder."
Sam acıyla inledi. "Yapabileceğimi sanmıyorum."
Lana elini gömleğin altına sokup diğer yarayı buldu. "Birkaç dakikaya bir şeyin kalmaz."
"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Sam.
"Ortalıkta anlaşılması güç daha bir sürü olay dönüyor." "Evet. Biz de farkettik. Hayatımı kurtardığın için sağol." "Rica ederim. Ancak dediğim gibi işimiz henüz bitmedi.
Tüm güçleriyle saldırmıyorlar daha. Sürü Lideri dönünce taktikleri değişebilir. Son derece güçlü ve akıllılar."
"Senin de kanaman var," dedi Sam.
"Onu da düzeltirim. Artık yaralanmaya alıştım zaten." Kanlı elini kendi bacağına bastırdı.
"Bu, Sürü Lideri de kim?" diye sordu Sam.
"Dışarıdaki çakalların başı. Onu, beni buraya getirmesi için kandırdım. Kaçmayı başarmayı ya da en azından leş dışında yiyecek bir şey bulmayı umuyordum. Bu

çakallar akıllı hayvanlar ama en fazla bir köpeğin olabileceği kadar. Aç mısınız? Ben öyleyim çünkü."
Sam evet der gibi başını salladı. Ardından ayağa kalkıp yaşlı bir adam gibi yürüdü.
"Yaramı iyileştirmem bitince senin bacağının da icabına bakarım."
"Burada yeterince yemeğimiz ve suyumuz var. En azından bir süre yetecek kadar. Esas soru, Sürü Lideri'nin içeri girmenin bir yolunu bulup bulamayacağı."
"Bu çakaldan sanki bir insanmış gibi bahsediyorsun," dedi Astrid.
Lana güldü. "Pek takılmak isteyeceğin tipte bir insan değil ama."
"O sıradan bir çakal mı?"
Lana kıza baktı. Şimdi o sevimli görünümün altında ya tan zekayı görebiliyordu. "Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu.
"Bazı hayvanlarda değişiklikler meydana geldiğini biliyoruz. Pençeleri olan bir martı gördük. Bir de kanata benzer uzuvları olan bir yılan."
"Evet. Onu ben de gördüm. Oldukça yakından. Çakalların o yılanlardan ödü kopuyor. Tam olarak uçamıyorlar ama normalde ulaşabilecekleri mesafenin çok daha fazlasına bir seferde saldırabiliyorlar. Aslında bir keresinde onlardan biri hayatımı kurtardı. Birkaç saat önce de bir tanesinin çakallardan birini öldürdüğünü gördüm. Sürü Lideri dedi ki—"
"Dedi mi?" diye dikkat kesildi Edilio.
"Size hepsini anlatacağım ama önce bir şeyler yiyelim. Ne zamandır boğazımdan tek bir lokma geçmedi. Gerçi bana yeni avlanmış bir sincap ikram edilmedi değil ama ben pudingi tercih ederim. Ne zamandır aklımdan çıkmıyor zaten." Bir kutu konserve puding çıkartıp iştahla açtı. Kaşık arayacak hali olmadığı için elini daldırıp yemeye başladı. Ardından da ağzındaki tadın lezzeti karşısında bir süre büyülenmiş gibi donup kaldı.
Konuşmaya başladığında ağlıyordu. "Özür dilerim. Nezaketi unutmuşum. Size de birer kutu vereyim."
Sam de kendine bir kutu alıp yemeye koyuldu. "Ben de nezaketi bir kenara bırakalı çok oluyor." Yine de kız onun kendi hareketi karşısında biraz şaşırmış olduğunu farketti. Çocuktan hoşlanmıştı.
"Dinle, Sam ve tabii hepiniz, öncelikle bir şeyi bilmenizi istiyorum ki bunu sonradan öğrenip de korkuya kapılmayın, Sürü Lideri konuşabiliyor. İnsan gibi yani. Konuşabilen oyuncak bebeklerin mutant ya da ona benzer bir versiyonu. Deli olduğumu düşündüğünüzü biliyorum."
Eline Yalnız Jim'in konserve açacağını almış, o mükemmel pudinglerden bir tane daha açıyordu. Sarışın -Astridda kendine bir meyve konservesi açmakla meşguldü.
"RSGB hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Astrid. Lana yemeği bırakıp kıza

baktı. "Ne?"
Astrid bu tepki karşısında biraz utandı. "İnsanlar ona bu adı taktı. Radyoaktif Serpinti Gençliği Bölgesi. RSGB."
"Ne anlama geliyor yani?" "Bariyeri gördün mü?"
"Evet. Gördüm. Ona dokundum bile, ki bu hiç iyi bir fikir değildi."
"Bildiğimiz kadarıyla dev bir daire çiziyor. Ya da bir küre. Merkezinin nükleer santral olduğunu sanıyoruz. Yaklaşık on altı kilometre yarı çaplı ve otuz iki kilometre çapında bir alan."
"100.528 kilometre uzunluğunda bir çember ve 502.6544 kilometre karelik bir alan," diye ekledi Astrid.
"Nokta 6544," diye tekrar etti Quinn. "Burası önemli çünkü."
"Pi sayısı işte," diye karşılık verdi Astrid. "Bilirsin işte, 3.14159265... Tamam, kesiyorum."
Lana'nın açlığı hala kesilmemişti. Gözüne bu defa meyve konservesini kestirdi. "Sam, sence bunlara nükleer santral mi sebep oldu?"
Sam omuz silkti ve birden şaşırıp durdu. Lana, çocuğun bu hareketi yaparken omzunda hiç acı hissetmediğini farkettiği için durduğunu tahmin etti. "Kimse bilmiyor. Birdenbire on dört yaşından büyük herkes yok oldu, bu bariyer ortaya çıktı ve bir de insanlar... hayvanlar..."
Lana bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. "Yani bütün yetişkinler mi? Hepsi mi gitti?"
"Puf," dedi Quinn. "Birden gittiler. Göz açıp kapayıncaya kadar hem de. Göçüp gittiler. Toz oldular. Tabanları yağ ladılar. Ortadan kayboldular. Yetişkinler ve gençler. Çocuk lardan başka kimse kalmadı."
"Kapıyı sağlamlaştırmak için elimden geleni yaptım," diye araya girdi Edilio. "Elimde sadece yatağın çivileri vardı. Eninde sonunda o kapı kırılacaktır."
"Belki de onlar kaybolmamıştır," dedi Lana. "Belki de biz kaybolduk."
"Bu da olasılıklardan biri gerçi ama sonuçta bir şeyi değiştirmez. Hepsi aynı kapıya çıkıyor," dedi Astrid.
Tamam, sarışın tahmin ettiği gibi zekiydi. Lana kızın kardeşini merak etti bu defa. Küçük bir çocuğa göre fazlasıyla sessizdi.
"Büyükbabam kamyonetin direksiyonundayken birden ortadan kayboldu," diye o kötü anı bir kez daha yaşayarak anlattı Lana. "Kamyonet yoldan çıktı ve be n de az kalsın ölüyordum. Kemiklerim etimden dışarı falan fırlamıştı. Kangren oldum. Sonra birdenbire kendimi iyileştirebildiğimi farkettim. Köpeğimi. Kendimi. Ancak bunu n nasıl olduğunu bilmiyorum."
Kapının dışında birden heyecan içindeki çakalların ulumaları yükseldi.
"Sürü Lideri geri döndü," diye açıkladı Lana. Lavaboya gidip Yalnız Jim'in bıçağını aldı. Sonra da Sam'e dönü p "Eğer içeri girecek olursa onu kalbinden

bıçaklarım," dedi.
Sam ve Edilio da kendi bıçaklarını çıkardılar.
Kapının dışından, sadece birkaç santim uzağından o hışırtılı ses duyuldu. "İnsan. Çık dışarı."
"Hayır," diye bağırdı Lana. "İnsan. Çık dışarı."
"Ancak rüyanda görürsün sen onu."
Astrid gülümsedi. "İyiydi," diye fısıldadı ardından. "İnsan. Çık dışarı. İnsan öğretecek Sürü Lideri'ne. İnsan öyle dedi."
"Birinci ders, seni iğrenç, çirkin, manyak hayvan: Asla bir insana güvenme."
Bunu uzunca bir sessizlik izledi. "Karanlık," diye hırladı Sürü Lideri.
Lana içini bir korkunun sardığını hissetti. "Hiç durma. Git madendeki efendine olanları anlat." Ardından Karan lık'tan korkmadığını söyleyecekti ama o sözcükler bii türlü ağzından dökülemedi.
"Bu maden de neyin nesi?" diye sordu Sam. "Hiçbir şey."
"O zaman dışarıdaki çakal nede n onda n bahsediyor? Bu karanlık olayı da nedir?"
Lana kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Beni oraya götürdüler. Eski bir altın madeni. Hepsi bu."
"Bak, sen bizim hayatımızı kurtardın. Ancak burada neler olduğunu bilmemiz gerekiyor."
Lana titremesine engel olmak için bıçağın sapını sımsıkı kavradı. "Neler olduğunu bilmiyorum, Sam. O madenin derinliklerinde bir şey var. Tek bildiğim bu. Çakallar o ne derse yapıyor. Onda n korkuyorlar."
"Sen onu gördün mü?"
"Emin değilim. Hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum."
Kapıya sert bir darbe inince menteşeler sallandı. "Edilio, biraz daha çivi bulmamız gerekiyor," dedi Sam.
Coates'un yeme k salonu Jack'e her zaman tuhaf ve sevimsiz gelmişti. İçeriyi tasarlayıp dekor e edenler havadar ve renkli olmasını amaçlamışlardı. Pencereleri uzun ve tavanı yüksekti. Kemerli kapılarının üzerleri İspanyol tarzı kabart malarla süslenmişti.
Jack'in ilk yılında burada bulunan, her birine altmış öğrencinin oturabildiği, uzun, ağır, koyu renk ahşaptan masa ları bu sene daha küçük ve rahat, yuvarlak masalarla değiştirmişlerdi. Salonun en ucund a farklı renklerde elişi kağıtlarından oluşturulmuş bir mozaik çalışması vardı. Teması 'Hep Birlikte İleri' olan bu çalışmada elişi kağıtları yerden tavanı işaret ede n dev bir ok oluşturuyordu.
Ancak salonu ne kadar aydınlık bir hale getirmek isterlerse, içerisi o kadar itici olmuştu. Bu ufak renk dokunuşları içerisinin büyüklüğünü, eskiliğini ve karşı

konulmaz resmiyet havasını daha da belirgin kılmıştı.
Ayağı kırılmasa da fena halde burkulmuş olan Panda acı içinde kendini sandalyelerden birine attı. Diana ise, az sonra olacaklara tanıklık edecek olmaktan rahatsızlığını gizleme gereği duymada n bir köşeye çekildi.
"Masanın üzerine çık, Andrew," diye ok mozaiğinin önündek i büyü k masalardan birini işaret etti Caine.
"Bu da ne deme k oluyor şimdi?" diye sordu Andrew.
Bazı çocuklar yeme k salonunun kapısından kafalarını uzattı ama Drake, "Şişşşt," deyince hepsi ortadan kayboldu. "Andrew, ya sen kendin çıkarsın oraya ya da be n seni oraya koyarım."
"Kalk yerinden, sersem," diye çıkıştı Drake.
Andrew önce sandalyenin üzerine çıktı ve oradan da masaya. "Ben bund a bir..."
"Bağlayın onu. Bilgisayar Jack, sen de hazırlıklara başla." Drake yanında getirdiği çantanın içinden ipi çıkardı. Bir ucunu masanın bacaklarından birine bağladıktan sonra yaklaşık bir buçuk metre ölçüp kesti ve diğer ucunu da Andrew'u n bacağına bağladı.
"Bu da ne şimdi? Ne yapıyorsunuz siz?" "Bu bir deney, Andrew."
Jack de bu sırada ışıkları ve kamera tripodlarını kuruyordu. "Bu çok saçma, abi. Bu doğru değil, Caine. Bir hata yapıyorsunuz."
"Andrew, sen şanslısın. Sana büyük atlamadan kurtulman için bir şans veriyorum. O yüzden sızlanmayı kes şimdi."
Drake, Andrew'un diğer bacağını da bağladı ve ardından o da masanın üzerine çıkıp çocuğun ellerini arkasından sıkıca bağladı.
"Dostum, gücüm ü kullanabilmek için ellerimin serbest olması lazım."
Drake başını kaldırıp Caine'e baktı ve Caine onay verince çocuğun ellerini çözdü. Daha sonra elindeki diğer ipi çocuğun tam başının üzerindeki dev avizeye doladı.
Sonra ipi Andrew'u n göğsüne dolayıp koltuk altlarından geçirdi ve ipe asılarak neredeyse masayla teması kesilene kadar havaya kaldırdı çocuğu.
"Ellerinin bu yön ü hedef alamayacağından emin ol," diye emretti Caine. "Yaydığı şok dalgalarının kameralara zarar vermesini istemiyorum."
Bunun üzerine Drake çocuğun ellerini bileklerinden bağlayarak askıya aldı. Andrew bu haliyle ellerini kaldırıp teslim olmuş birine benziyordu.
Jack, kameranın ekranından bakıp çocuğun kameranın açısı içinde olduğunda n emin olmak istedi ama Andrew sağa sola sallanacak olursa hala görüş açısından çıkabilirdi. Jack başta bir şey söylemek istemedi, çocuk adına üzülüyordu. Ancak işler yolunda gitmezse...
"Şey. Hala sağa sola oynayıp kameranın görüşünde n çıkabilir."
Drake, Andrew'un boynuna dört tane daha ip dolayıp çevredeki masalara

sabitledi. Artık çocuk bir adımdan fazla kımıldayamazdı.
"Saat kaç?" diye sordu Caine.
Jack cep bilgisayarından kontrol etti. "On dakika."
Jack kameralarla uğraşarak kendini oyaladı. Tripodlar üzerinde dört tane kamera, üç video, fotoğraf makinesi ve iki tane de ışığı vardı.
Işıklar Andrew'u sanki bir film yıldızıymış gibi aydınlatıyordu.
"Ölmek istemiyorum."
"Bende," diye karşılık verdi Caine. "O yüzden bun u yenmeni tüm kalbimle istiyorum."
"Sanırım be n bir ilk olacağım, ha?" derken çocuğun gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.
"İlk ve tek."
"Bu hiç adil değil," dedi Andrew. Jack de kamerayı çocuğun bütün vücudun u çekecek şekilde odaklıyordu.
"Beş dakika," dedi Jack. "Kameraların kayıt düğmelerine basıyorum."
"Ne yapma n gerekiyorsa onu yap. Tek tek anons etmene gerek yok," dedi Caine.
"Bana yardım edeme z misin, Caine?" diye yalvardı Andrew. "Sen dördünc ü seviyesin. Eğer ikimiz de güçlerimizi kullanırsak başarabiliriz, ne dersin?"
Kimse çocuğun bu sorusuna cevap vermedi. "Korkuyorum," diye ağladı çocuk. "Neler olacağını bilmiyorum."
"Belki de RSGB'nin dışında açarsın gözlerini," diye ilk kez konuştu Panda.
"Belki de cehennemd e açarsın gözlerini," diye araya girdi Diana. "Ait olduğu n yerde."
"Dua etmeliyim."
"Tanrım, beni, insanları aç bırakan bir pislik okluğum için affet gibi mi mesela?"
"Bir dakika," dedi Jack nazikçe. Fotoğraf makinesini ne zaman başlatacağını düşünüyordu. Andrew'un doğu m sertifikasında doğduğ u dakika yazmıyordu - Benno'nunkinde yazılı tarih haftalarla ölçülecek kadar yanlıştı örneğin. Beklediklerinden erken bile kaybolabilirdi.
"Tanrım, yaptığım kötülükleri affet ve beni annemin yanına götür. On u çok özlüyorum. Lütfen izin ver yaşayayım. Ben henü z sadece bir çocuğum, o yüzden izin ver yaşayayım, olur mu? Amin."
Jack fotoğraf makinesinin otomatik çekim tuşuna bastı. "On saniye."
Odanın içinde Andrew'un ellerinden çıkan sonik dalgaların patlamaları yankılandı. Elinden çıkan dalgalar tavanı parçalıyordu.
Jack kulaklarını kapayarak hayranlık ve korkuyla olanları izliyordu.
"Vakit doldu," diye bağırdı Jack. Tavandan yağmur gibi alçı yağıyordu. Avizedeki ampuller de patlayınca aşağı camda n bir toz bulutu indi.
"On saniye geçti," diye bağırdı Jack.

"Andrew hala oradaydı. Elleri havada, ağlıyor, haykırıyor ve umutlanıyordu.
"Yirmi saniye geçti."
"Devam et, Andrew," diye seslendi Caine. Ayağa kalkmıştı şimdi ve atlamayı yenmenin belki de mümkü n olabileceğini umuyordu.
Tavan parçalanmaya devam ederken Jack çökü p çökmeyeceğini merak etti.
Sonik patlaması son buldu.
Andrew hala oradaydı, bitkindi ama hala oradaydı.
Ayakta dikiliyordu.
"Ah," dedi. "Ah, Teşekk—" Gitmişti.
Boş kalan ipler aşağı düştü. Kimse tek kelime etmedi.
Jack kameralardan birinin geri sarma tuşuna basıp on saniye geriye sardı. Ardından oynat tuşuna basıp küçük LCD ekrandan kare kare izlemeye başladı.
"Gücün varsa yok olmazsın teorisi de buraya kadarmış," dedi Diana.
"Gücünü kullanmayı bıraktığı anda yok oldu," diye ceva p verdi Caine.
"Gücünü kullanmayı bıraktıktan on saniye sonra yok oldu," diye düzeltti kız. "Doğum sertifikaları her zaman yüzde yüz doğru olacak diye bir kural yok. Hemşireler saati yazarken birkaç dakikalık yanlışlar olabilir. Hatta bazen yarım saat bile şaşabilir."
"Sende ne var Jack?" diye sordu Caine. Sesine umutsuzluk hakimdi.
Jack kare kare ilerlemeye devam ediyordu. Andrew'un sonik dalgaları yaydığı anı gördü. Sonra çocuk güçsüz düştüğü için durdu. Gergin bir gülümseme, konuşmak için ağzını açıyor ve sonra da...
"Bunu daha büyü k bir ekranda oynatmamız lazım."
Kameraları bilgisayar merkezine götürdüler. Merkezde yirmi altı inçlik bir monitör vardı. Jack görüntüyü bilgisayara aktarmakla vakit kaybetmek istemediği için doğrudan kabloları monitöre bağladı. Caine, Drake ve Diana çocuğun arkasında toplanıp ekrana baktılar. Panda da bu sırada kendini odadaki bir sandalyeye yerleştirmekle meşguldü.
"Bakın," dedi Jack. "Tam şurada. Neler olduğuna bir bakın."
Sahneyi kare kare oynatmaya başladı. "Bu da nedir?" diye sordu Diana.
"Gülümsüyor. Gördünü z mü?" dedi Jack. "Bir şeye doğru bakıyor. İşin garibi bu mümkü n değil çünkü bu kare yaklaşık saniyenin otuzda biri kadar bir an ama Andrew'un yüzünd e bu ifade varken..." Bir kare daha ileri sardı. "Birde n bu ifade beliriyor. Burada kafasını çevirmiş. Burada da ipler boşa çıkıyor ve elleri özgür kalıyor. Üç kare sonra da tamamen gitmiş oluyor."
"Bu ne anlama geliyor Jack?" diye yalvarır gibi sordu Caine.
"İzin verin diğer kameralara da bakayım."
Diğer kameralardan sadece biri o anın görüntüsünü yakalayabilmişti. Buradaki görüntüd e de Andrew'un bulanık görüntüsü şekilden şekile giriyor ve ipler boşa

çıkıp kolları ön e uzanıyordu.
"Sanki bir şeyi kucaklayacakmış gibi yapıyor," dedi Diana. Fotoğraf makinesinin da işe yarar bir şey göstereceğinde n umud u yoktu Jack'in ama yine de oynatma düğmesine basıp izlemeye başladı. Görüntüler arka arkaya ekrandan geçmey e başladığında herkes küçük dilini yutacaktı az kalsın.
Resimlerden birinde Andrew'un gülümsediği çok net belli oluyordu. Oldukça mutlu görünüyordu ve kollarını ileri doğru uzatmıştı. Kollarını uzattığı şey bir tür ışık kütlesiydi. Bir şeyin yansıması gibiydi ama etraftaki bütün ışıklar beyaz olmasına rağmen bu şey floresan yeşili renkteydi.
"Şu yeşil kütleye daha da yaklaştır resmi," dedi Caine.
"Oraya odaklanmak biraz zor, derinlik problemi var," diye cevap verdi Jack. "Bakalım görüntüyü büyütebilecek miyim?" Resimdeki yeşil buluta odaklanmak birkaç saniye sürdü. Nesnenin içinin, iğne gibi sivri dişleri andıran şeylerle dolu yuvarlak bir ağza benzediğini görmek için Jack'in defalarca filtrelemesi gerekti.
"Bu da nedir?" diye sordu Drake.
"Şeye benziyor... Bilmiyorum," dedi Jack. "Ama en azından insanın kollarını açıp uzanacağı bir şey değil."
"O karşısında farklı bir şey görüyordu," dedi Diana. "Zaman kavramı onu n için değişmiş olsa gerek," diye sesli düşünd ü Jack. "Bize saniyeler gibi gelen süre belki de onu n için çok daha uzundu. Ona bu süre belki on saniye belki de on dakika gibi geçmiş olabilir ancak bizim için göz açıp kapayıncaya kadar geçen süreden bile kısaydı. Bu kareyi yakalamış olmamız bile büyük bir şans."
Bunun üzerine Caine onu çok şaşırtan bir şey yapıp çocuğun sırtını sıvazladı ve, "Kendini o kadar da hafife alma Jack," dedi.
"Öylece yok olmadı," dedi Diana. "Bir şey gördü ve ona doğru uzandı. Bize canavar gibi gözüken o yeşil şey onu n gözün e farklı bir şekilde gözükmüş olmalı."
"Ne gibi mesela?"
"Ne olarak görmek istiyorsa öyle. O anda neyi çok istiyorsa onu görü p o yön e uzandı. Benim tahminim, Andrew o sırada annesini gördü."
Drake uzu n bir aradan sonra ilk kez konuştu. "Öyleyse bu yok olma olayı öylesine meydana gelen bir olay değil." "Hayır, işin içinde bir aldatmaca var," dedi Caine. "Bir tuzak. Yalan."
"Baştan çıkarma," diye ekledi Diana. "Tıpkı etobur bitkilerin böcekleri kokuları ve renkleriyle etkileyip sonra da..." Ellerini sanki hayali bir böceği yutuyormuş gibi kapattı.
Caine ekrandaki görüntü karşısında hipnotize olmuş gibiydi. Rüyadaymış gibi bir sesle "Buna hayır deme k mümkün mü? Esas soru bu. Parlak renkli çiçeğe hayır diyebilir miyiz? Karşı koyup... hayatta kalabilir miyiz?" diye sordu.

"Tamam, şu ann e olayını anladım. Benim başka bir sorum var," dedi Drake. "Bu dişleri olan şey neyin nesi peki?"

OTUZ ÜÇ

88 SAAT, **24** DAKİKA

BÜTÜN GECE BOYUNCA çakallar kapıyı kırmaya uğraştı. Sam, Edilio ve Quinn ise kapıyı sağlamlaştırmak için ne varsa kullandılar. Sam kapının dayanacağından emindi.

En azından bir süre daha. "İçeri giremezler," dedi Sam.

"Biz de dışarı çıkamayız," diye ekledi Lana.

"Bunu yapabilecek misin?" diye Sam'e sordu Astrid. "Emin değilim. Sanırım yapabilirim. Ancak bunun için dışarı çıkmam lazım. Her şey yolunda giderse sorun olmaz. Eğer gitmezse..."

"Başka puding isteyen?" diye sorarak havayı yumuşatmaya çalıştı Quinn.

"Bence burada kalsan daha iyi olur," diye görüş belirtti kız. "Kapı tarafından gelmek zorundalar. Bu da aynı anda birden fazlasının üzerine geleceği anlamına geliyor. Pek kolay olmayacak, Sam."

"Evet. Sağlam bir parti olacak. Quinn, pudingle beni." Birkaç saat sonra çakallar yorulup kapıya toslamayı bıraktı. Çocuklar da birkaç saat uyuyabildi böylece. Diğerleri uyurken dönüşümlü olarak iki kişi nöbet tutuyordu her seferinde. Hava ağarmaya başlayınca Edilio kulübenin ahşap duvarında bir delik bulu p dışarıya baktı. Dışarısı hala kurşuni bir renkte olduğu için net gözükmüyordu ama yine de Edilio'nu n etrafı kolaçan etmesine yetti.

"Dışarıda belki de yüz tanesi falan bekliyor."

O sırada kıyafetini dikmeye çalışan Lana yerinden kalkıp delikten dışarı baktı. "Bir sürüden fazlası var dışarıda."

Uykudan yeni kalkmış, gözlerini ovuşturan Astrid, "Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Artık onları biraz tanıdım sayılır. Eğer dışarıda bu kadarını görüyorsak emin olun asıl sayıları bunu n en az iki katıdır. Bir kısmı avlanmaya çıkmıştır. Çakallar he m geceleri hem de gündüzleri avlanır."

Yerine oturup dikiş işine geri döndü. "Bir şey bekliyorlar." "Ne peki?"

"Sürü Lideri'ni göremedim. Belki bir yere gitmiştir. Onu n dönmesini bekliyor olabilirler."

"Er ya da geç pes edeceklerdir, değil mi?"

"Bunlar normal çakallar olsalardı kesinlikle öyle olurdu ama öyle değiller ne yazık ki."

Beklemeye devam ettiler ve her saat başı Sam veya Edilio dışarıyı kontrol

ettiğinde çakalların hala orada olduğunu gördü.

Biraz daha zaman geçtikten sonra birdenbire yüzlerce çakalın uluması etrafı kapladı.
Patrick ayağa kalkıp tüylerini dikleştirdi. Sam deliğe gidip dışarı baktı.
"Ateşleri var."
Lana onu yana itip kendi baktı. "Bu Sürü Lideri. Yanan bir çalı tutuyor."
"Öylesine bir dal değil, bir meşale bu," dedi .Sam. "Rastgele bulmuş olmasına imkan yok. Sadece bir ucu yanıyor, çalı olsa böyle yanmazdı. Elleri olan biri bunu yapmış olmalı. Çakala bun u biri vermiş."
"Karanlık," diye fısıldadı Lana. "Bu kulübe kibrit gibi yanar."
"Hayır, yanmak istemiyorum," dedi Lana. "Dışarı çıkmamız gerekiyor. Sürü Lideri'yle anlaşmayı deneyelim."
"Bizi öldüreceğini sen söylemiştin," diye itiraz etti Astrid.
Konuşurken kardeşinin kulaklarını elleriyle kapıyordu. "Beni canlı istiyorlar. Onlara insan davranışlarını öğretmemi istiyorlar. Karanlık böyle söyledi. O yüzden beni öldüremezler, ban a ihtiyaçları var."
"Dene o zaman," dedi Sam.
"Sürü Lideri," diye bağırdı Lana. "Sürü Lideri." "Seni duymuyor."
"O bir çakal. Metrelerce öteden yuvasında yürüyen bir fareyi bile duyabilir," diye karşılık verdi Lana ve sesini daha da yükselterek bağırdı. "Sürü Lideri. Sürü Lideri. Ne istersen yapacağım."

Sam delikten dışarıyı gözetliyordu. "Dışarıda," diye fısıldadı.
"Sürü Lideri, sakın yapma," diye yalvardı Lana. "Hepsi geri çekiliyor."
"Ah, Tanrım."
"Duman," dedi Edilio ve fenerin ışığını kapı eşiğinden gelen duman a doğru tuttu.
Lana bir altın külçesi alıp kapıyı tutan çivilere vurmaya başlayınca Edilio kızın kolunu yakaladı.
"Diri diri yanmak mı istiyorsunuz?" Edilio kızı bıraktı.
"Dışarı çıkıyoruz," diye bağırdı Lana, tahtalara vurduğu sırada. "Dışarı çıkıyoruz."
Ancak kapıya çaktıkları tahtaları çıkartmak onları oraya sabitlemekten çok daha zor bir işti. Kapının altından alevler yükselmeye başladı birden.
Sam gözetleme deliğinden geri çekildi. "Yangın." "Yanmak istemiyorum," diye haykırdı Lana.
"İnsanı öldüren dumandır," diye fısıldadı Sam ve ardından Astrid'e baktı. "Başka bir çıkış daha olmalı."

"Sen o yolu biliyorsun," diye cevap verdi kız. Arkalarındaki ahşap duvarın aralıklarından da duma n sızıyordu şimdi.
Lana tahtalara vurmaya devam etti. Duman çatı kirişlerinin altında toplanmaya başlamıştı bile. Kulübe çok çabuk yanıyordu. İçerideki ısı şimdiden dayanılmaz olmaya başlamıştı.

"Bana yardım edin," diye bağırdı Lana. "Dışarı çıkmamız lazım."
Edilio da kıza yardım etmey e başladı.
Sam, Küçük Pete'in gözün ü kapatıp Astrid'in dudağına bir öpücü k kondurdu .
"Caine gibi olmama izin verme sakın."
"Gözüm üzerinde olacak."
"Tamam. Herkes kapıdan uzaklaşsın," dedi çocuk ama sesi panik içindeki bağrışmaların arasında kayboldu.
Çareyi Lana'yı kolundan tutup çekmekte buldu sonunda. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"
"Gücünü kullanarak hayatımı kurtardın. Şimdi sıra bende." Lana, Edilio ve Quinn kapıdan uzaklaştılar.
Sam gözlerini kapadı. Öfkelenece k bir şey bulmak kolaydı. Artık o kadar çok şeye öfk e duyuyordu ki.
Ama odaklanmaya çalışırken zihni öfkesini açığa çıkartmak için ne Sürü Lideri'ni getirdi gözün e ne de Caine'i. Aklındaki görüntü annesine aitti.
AptalcaYanlış. Başına gelenler hiç adil değil ve hatta zalimceydi.
Ama yine de öfkesinin doruğun a çıktığında aklına gelen kendi annesi oldu.
"Benim hatamdı," dedi zihnindeki görüntüye. Ellerini ileri uzatıp parmaklarını açtı.
Ta m o sırada yarı yanmış kapı açılıverdi. Her yeri alevler ve duma n kapladı bir anda.
Ve alevlerin arasından bir danua köpeği iriliğindeki çakal içeri girdi.
İşte bu diye düşündü Sam, işimi daha da kolaylaştırır. Ellerinden çıkan yeşil-beyaz ışık çakalı yere yıktı. Hayvanın gövdesinde yaklaşık yirmi santim çapında delik açılmıştı.
Sanki birden patlayan binlerce ampulü andıran ikinci bir şimşek daha çıkıp kulübenin ön tarafını patlattı.
Patlamanın şiddeti alevleri bir anlığına uzaklaştırınca Sam, Astrid'i kolundan tutup ilerlemeye başladı. Küçük Pete kızın yanındaydı ve diğerleri de hemen arkalarından geliyordu.
Çocuklar kulübenin önünde belirince çakallar gözlerini üzerlerine dikip sivri dişlerini çıkartarak üzerlerine doğru yürümeye başladılar.
Sam, Astrid'i bırakıp ellerini havaya kaldırdı ve yine şimşekler parlamaya

başladı. Bir düzine çakal o anda alevler içinde kalıp etrafa saçıldı. Kimisi yanarak koşup kaçarken alev toplarını andırıyordu.
"Sürü Lideri," diye bağırdı Lana ama sesi duman yüzünden boğuk çıktı. Kız ve Edilio beraber kulübeden çıkıp kendilerini çimlerin üzerine atmıştı.
Arkalarındaki kulübe birden büyük bir gürültüyle çöküp alevlerin içine gömüldü. Turuncu ışık etraftaki yüzlerce şaşkın çakalın yüzünü aydınlattı. Hayvanların gözleri ve dişleri ışık yüzünden parlıyordu.

Sürü Lideri korkusuz bir şekilde sürüden ayrılıp Sam'in karşısına dikildi.
Hayvanın tek bir hırlamasıyla bütün sürü tek bir vücut gibi hareket edip çocuğun üzerine doğru atıldı.
Sam ellerini havaya kaldırınca saf yeşil beyaz bir alev etrafa yayıldı, ilk çakal dalgası anında hu alevler tarafından yutuldu. Kalanlar panik halinde geri dönü p kaçmaya koyuldular.
Sürü karanlığın içinde kayboldu. Sürü Lideri ise artık o kadar da korkusuz gözükmüyordu. Artık sürüye liderlik etmediği gibi onlarla beraber kaçıp yenik ordusuna yetişmeye çalışıyordu. Bazı çakalların kürkü tamamen yandığı için sadece deriden ibarettiler.
Sam kollarını iki yanına indirdi. Astrid de onu n yanındaydı.
Dehşet içindeki Quinn sadece, "Ahi," diyebildi. "Döneceklerini sanmıyorum," dedi Sam.
"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Edilio
Sam duru p boş çöle doğru baktı. Dışarısı hala o kadar karanlıktı ki yanan kulübenin alevlerinin ışığını bile yutuyordu. Çocuk ağlamak istedi. İçinde bu kadar ölke biriktirdiğini bilmiyordu. Onu hasta ediyordu bu adeta. Annesi elinden geleni yapmıştı, onu suçlamamalıydı. Kusmak istedi birden.
Astrid, Sam'in konuşacak halde olmadığını farkedince, "Perdido Sahili'ne doğru gidiyoruz. Geri dönü p işleri yoluna koyacağız," dedi.
"Caine de öylece izin verecek yani?" diye sordu Quinn. "İyi o zaman, çok bilmiş."
"Kolay olacağını söylemedim. Bizim için büyük bir sınav olacak."
Edilio başını salladı. "Hayır, bir sınav olmayacak. Bir savaş olacak."
"Yakında güneş doğacak. O zaman bir şeyler görebiliriz," dedi Drake.
"Ne göreceğiz?" diye inledi Panda. "O yönd e çölden başka bir şey yok."
"Caine, onu n yolunu bulabilmek için bariyere yakın seyahat edeceğini söyledi."
Panda'nm sesi gergin çıkıyordu. "Caine, Sam'in geri döndüğün ü mü düşünüyor?"
Panda hala ağrıyan bileği hakkında mızmızlanmaktan başka bir işe yaramadığı için Drake yanına iki Coates'lu daha almıştı. Bunlardan biri Çin asıllı bir

Amerikalı olan Chunk'tı.
Oldukça şişman olan Chunk normalde Drake'in asla beraber ' takılmayacağı, sözüm ona serseri takılan ezik tiplerden biriydi. Çocuk çenesini kapalı tutamayıp sürekli gittiği konserler veya tanıştığını iddia ettiği ünlülerden bahsedip boş boş konuşuyordu. Babası Hollywood'da bir yetenek avcısıydı.
Tabii hala bir Hollywood kaldıysa.
Diğer çocuk sıska zenci bir kız olan Louise'di. Kızın şoförlüğü olduğu için Drake, Panda'nın yerine onu seçmişti.
Andre w ortadan yok olduktan sonra Caine ve Diana yanlarına o fazla akıllı Jack'i de almış ve Frederico'nun icabına bakı p Coates'ta işleri tekrar yoluna koymaya karar vermişlerdi. Drake'i de Sam'i bulması için göndermişti Caine.
Drak e bu emri uygulamak istemiyordu. Uykusu vardı ve he m Sam bariyeri takip ediyor olsa bile o kadar geniş bir alanda üstelik bir de gece vakti çocuğu nereden bulacaktı ki?
"Piggyback Dağı'na tırmanan bir yol var," demişti Caine. "Gördün mü? Oraya çıkarsan kilometrelerce alanı görebilirsin."
Böylelikle hala gece olmasına ve Louise, Panda'dan çok daha manyak bir şoför çıkmasına rağmen yanlarında durmada n inleyen Panda ve hiç susmayan Chunk'la beraber Drake, Piggyback Dağı'na çıkıp gözetleme görevine başladı.
Bir süredir oradaydılar ve vadinin aşağısından gelen çakal ulumalarını dinliyorlardı. Drake bir ara nasıl Christina Aguilera'yla tanıştığını anlatan Chunk'ı çenesini kapatmazsa dövmekle tehdit etti.
Burada, hiçliğin ortasında olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Yanında ne yiyecek ne de soda vardı. Sadece biraz su ve bu gerizekalılar ordusu.
Chunk'ın sustuğu ende r anlardan birinde "Andrew'a ne oldu?" diye sordu Louise.
"Göçtü gitti. Mazi oldu," diye cevap verdi Panda.
"Hala bir yıldan fazla vaktim var. Daha sadece on üç yaşındayım," dedi kız. "Bir yıl içinde birileri gelip bizi kurtarır herhalde, değil mi?"
"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," diye karşılık verdi Drake. "Benim bir ayım var."
"Benim hazirana kadar vaktim var daha," dedi Chunk. "O zaman ben ne olurum bu durumda? Yengeç burcu."
"Aman ne iyi," diye homurdandı Drake. "Su grubu bir burç," diye ekledi Chunk.
"Benim gitmem gerek," dedi Drake. Arazi aracından inip yamacın en ucuna kadar yürüyü p tuvaletini yapmaya başlamıştı ki işte o anda farketti aşağıdaki şeyi. Sanki biri karanlığın ortasında bir kibrit yakmıştı. Bu mesafeden ne olduğun u söylemek güçtü.
"Chunk! Dürbünü getir çabuk."

Chunk birkaç saniye içinde geldi. Drake de bu sırada karanlıkta dans eden ışık kaynağını seyrediyordu.
"Tıpkı Hollywood Tepeleri'nde olmak gibi bir şey bu. Bana Mulholland Yolu'nu hatırlattı. Bütün ünlü aktörler ve film işindeki tanınmış insanlar orada oturur. Bir keresinde be n de orada birinin evine gitmiştim, babamın müşterisi olan yönetmenlerden biriydi. Sonra da—"
Drake çocuğun elindeki dürbün ü sert bir hareketle kapıp ışığın olduğu yeri görmeye çalıştı. Neredeyse imkansızdı. Bir görüp bir kaybediyordu. Bir süre yakalayıp bakabilse bile hiçbir şey seçilmiyordu. Tek görebildiği nereden yükseldiği belli olmayan alevlerdi. Bir de kesinlikle bir insana göre çok hızlı hareket ede n bazı şekiller. En süratli insan bile bu kadar çabuk hareket edemezdi.
Derken alevler titreşmeyi bıraktı ve büyüdü.
Daha dikkatli bakınca bir şey gördüğünü sandı. Bir ev gibi bir şey yanıyordu sanki.
Panda da topallayarak yanına gelmişti. Drake dürbün ü ona uzattı. "Sence bu ne olabilir?"
Tam Panda dürbün ü almış bakıyordu ki şimşek gibi bir şey çaktı ve çocuk heme n dürbün ü aşağı indirdi.
İkinci çakan şimşek daha güçlüydü ve şimdi etrafta kıvılcımlar saçarak kaçışan bir şeyler vardı.
Panda tekrar baktı. "Ev gibi bir şey var... bir de kule benzeri bir şey. Bir de sanırım... köpe k gibi bir şeyler dolanıyor etrafta."
Gözleri kör ede n üçüncü bir şimşek çaktı ve etrafta şimdi çok daha fazla kıvılcım saçan şey koşuşturuyordu.
"Bilemiyorum, dostum," dedi Panda.
"Belki de aradığımızı bulmuş olabiliriz," dedi Drake. "Yakalamaya çalıştığın çocuk bu mu diyorsun yani?" diye korku içinde sordu Chunk. "Adamın gücü var. Tıpkı şu filmdeki gibi—"
Drake belindeki silaha attı elini, "Hayır Chunk, güç bu dur ve o da bir tek bend e var."
Bu, Chunk'ın birkaç saniye için çenesini kapatmasını sağladı.
"Yangın yayılıyor," diye işaret etti Louise. "Etraf kuru çalılarla kaplı olsa gerek. Hepsi alev alıyor."
Drake de aynı şeyi farketmişti. Geldikleri yön e bakıp bir yol çizmeye çalıştı. "Coates gerimizde kaldı. Bariyer de şu tarafta. Rüzgar olmadığına göre yangın tepeye doğru ilerleyecek. Deme k ki onlar da bu yönde n doğruca Coates'a gelecekler. Bizim aşağımızdan geçmeleri gerekecek."
"Ne yapacaksın peki? Geçerken vuracak mısın onları?" diye sordu Chunk.

"Tabii ne demezsin, aşağısı kaç bin metre ve be n onları bu tabancayla vuracağım bu mesafeden," diye alaycı bir sesle konuştu Drake. "Seni gerizekalı."
"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Panda. "Caine belli ki bu elemandan çekiniyor. Oldukça güçlü olsa gerek."
"Eminim dördüncü seviyedir," diye fikrini belirtti Chunk. "Coates'ta Benno, Andrew ve Frederico'nun yaptıklarını görmüştüm ama hiçbiri bunu n yakınından bile geçemez. Sence Caine'i haklayabilir mi?"
Drake dönü p Chunk'ın ağzına elinin tersiyle bir tokat attı ve çocuk sendeleyince de kasıklarına tekmeyi gömdü.
Chunk acı içinde dizlerinin üzerine çöktü. "Neden yaptın şimdi bunu?"
"Çünkü seni dinlemekten usandım artık. Güçle ilgili saçmalıklarından da. Coates'ta ucubelere ne yaparız gördün, değil mi? Onların icabına kim baktı sanıyorsun? Sözüm ona hepsinin güçleri vardı. Ateş çıkarıp eşyaları oynatıyor veya zihin okuyorlardı hani? Onlar gece uyurken kim gelip onları teker teker yakaladı ve bir temiz dövdükten sonra ellerini betona gömd ü sanıyorsun?"
"Sendin, Drake," dedi Panda, durduğu yerden. "Hepsini hakladın."
"Doğru. Üstelik o zaman silahım bile yoktu. Kimde güç olduğu önemli değil, beyinsizler sizi. Kimin korkusuz olduğuyla ilgili tüm mesele. Ve kimin yapılması gerekeni yapacağıyla."
Chunk şimdi Pandanı n yardımıyla tekrar ayağa kalkıyordu.
"Siz küçük solucanların korkması gereken Sam Temple ve hatta Caine bile değil, benim. Aşağıdaki Bay Lazer Eller, Caine'in karşısına dikilemeyecek bile. Onda n çok daha önce be n kendisinin icabına bakacağım."

OTUZ DÖRT

8 7 SAAT , 4 6 DAKİK A

ARTIK ALTI KİŞİYDİLER. Sam, Edilio, Quinn , Lana, Astrid ve Küçük Pete. Eve kadar RSGB duvarını takip etm e planı da şimdilik bir kenara bırakılmıştı. Sarı ve turunc u renklerin muhteşe m karışımı olan alevler kuzeyd e tepeler e doğr u uzanı p yollarını kapıyordu . Gidebilecekleri tek yö n güneydi şimdilik.
Şafak çok geçmede n sökü p yangın da dahil her şeyin renginin soluklaşmasına yol açtı.
Artık bastıkları yeri görebiliyor olsalar da hala çok ağır yol alabiliyorlardı. Yorgunlukta n bitmiş durumdaydıla r çünkü .
Küçük Pete bir ara ses çıkarmada n yere yuvarlandı ve Astrid farkeden e kadar da orada kaldı. Onda n sonra Sam ve Edilio çocuğ u sırayla sırtlarında taşımaya başlayınca yolculukları dah a yavaş ve çileli bir hal aldı.

Küçük Pete yaklaşık iki saat uyudu ve tam da çocukların artık onu taşıyacak hali kalmadığında uyanıp kendi başına yürümeye başladı tekrardan. Şimdi hepsi yorgun argın bir şekilde çocuğun peşinden gidiyorlardı. Neyse ki çocuk genelde doğru yönd e ilerlediği için hiçbirinin onu uyarmasına gerek kalmıyordu. Zaten bun u yapacak güçleri de kalmamıştı.
"Biraz mola vermemiz lazım, dostum," dedi Edilio. "Kızlar çok yoruldu."
"Benim bir şeyim yok," diye arkadan bağırdı Lana. "Kaç zamandır çakallarla dolanıyorum, sizlerle yürümek adeta hareketsiz dikilmek gibi onlarla kıyaslanınca."
"Bana uyar," diye cevap verdi Sam ve olduğu yere çöktü. Oturduğu yerin yanında ya fazla büyük bir çalı ya da küçük bir ağaç vardı.
"Petey," diye seslendi Astrid. "Buraya dön. Duruyoruz." Küçük Petey yürümeyi bıraktı ama geri de dönmedi . Astrid bezgin bir şekilde çocuğa doğru yürüdü . Kızın suratından, attığı her adımda nasıl bir ıstırap çektiği belli oluyordu .
"Sam," diye seslendi birden. "Çabuk."
Sam kızın yanına gitmek için gücü kalmadığını düşünüyordu ama bir şekilde ayakları hareket etmeye başladı ve yere çömelmiş Astrid'in yanına varmayı başardı.
Yerde bir kız yatıyordu. Üstü başı perişandı ve koyu renk saçları da pislik içindeydi. Asyalıydı ve çok güzel olmasa da hoş bir kızdı. Tek sorun bir deri bir kemik kalmış olmasıydı. Çocukların dikkatini kızın betona gömülü elleri çekti.
Astrid iki parmağını kızın boynuna koyu p nabzını kontrol etti. "Lana!"
Lana kızı kontrol ettikten sonra, "Yaralanma görmüyorum. Bence ya açlıktan ölmek üzere ya da başka türlü bir hastalığı var."
"Burada ne işi var?" diye sordu Edilio. "Ellerine ne yapmışlar öyle?"
"Açlığı iyileştiremem," dedi Lana. "Sürüyle seyahat ederken kendi üzerimde denedim. Bir faydası olmuyor."
Edilio su şişesinin kapağını açıp kızın yanına eğildi ve suyu hafifçe ağzından içeri döktü.
"Bakın, içiyor."
Edilio bu sefer yanlarındaki gofretlerden birinden küçük bir parça koparıp kızın ağzına koydu. Birkaç saniye sonra kızın ağzı oynayıp gofret parçasını çiğnemeye başladı.
"Şu yönd e bir yol var," diye işaret etti Sam. "Yani bir yol sanırım. Toprak yol."
"Biri on u arabayla getirip burada atmış," dedi Astrid. Sam yeri gösterdi. "Ellerindeki betonu sürükleyerek nasıl yürüdüğün ü izlerden anlayabilirsin."
"Burada iğrenç bir şeyler dönüyor," diye öfkeyle mırıldandı Edilio. "Kim böyle bir şey yapabilir?"
Küçük Pete de durmuş kıza bakıyordu. Astrid bun u farkedince, "Genelde

insanlara böyle bakmaz," dedi.
"Daha önce hiç böylesine bir manyaklığın eseri bıı şey görmemiştir de ondan," diye cevap verdi Edilio.
"Hayır. Pete normalde insanlarla ilgilenmez. Onun gö zünd e gerçek değildir hiçbiri. Bir keresinde elimi mutlak bı çağıyla çok kötü kesmiştim. Her yanım kanlar içinde kal mıştı ama o gözünü bile kırpmamıştı. Oysa ben onu n bu dünyada en yakın olduğu kişiyim."
"Sam, kızın ellerindeki betonu yakabilir veya onu n gibi bir şey yapabilir misin?" diye sordu Lana.
"O kadar keskin nişan alabileceğimi sanmıyorum."
Kızın ağzına ufak bir lokma daha koyan Edilio, "Ben de bilmiyorum ne yapabileceğimizi," dedi. "Çekiçle betonu kırmayı deneyebiliriz veya keski de kullanabiliriz ama her iki şekilde de kızın canı çok yanar. Elindeki bütün kemikleri kırma riskimiz var."
"Bunu ona kim yapmış olabilir?" diye sordu Lana. "Üzerindeki Coates Akademisi üniforması," diye kızın sorusuna cevap verdi Astrid. "Oradan çok uzakta olamayız." "Şişşt," diye kızı susturdu Lana. "Bir şey duydum."
Herkes yere çömeldi. Yaklaşan bir arabanın motorunun sesini duyabiliyorlardı. Sürücü arabayı son derece kararsız bir şekilde kullanıyordu. Araba bir an motoru gürleyerek gi derken birden yavaşlıyordu.
"Gidip kim olduğunu öğrenelim," dedi Sam.
"Kızı nasıl hareket ettireceğiz?" diye sordu Edilio. "Kızı la şıyabilirim ama he m kızı hem de beton bloğu taşıyamam ki."
"Ben kızı taşırım, sen de betonu o halde," diye karşılık verdi Sam.
"Bu şey gerçekten ağır. Bunu yapanı bir elime geçirsem. Nasıl böyle bir şey yapabilirler? Hangi hayvan yapar böyle bir şeyi?"
Yaklaşan arabanın bir arazi aracı olduğu ortaya çıktı.
Sam'in görebildiği kadarıyla sürücüsü bir çocuktu.
"Onu tanıyorum," dedi Astrid ve el salladı. Araç önlerinde sert bir frenle durunca Astrid açık camdan içeri eğildi. "Bilgisayar Jack?"
Sam bu elektronik dehasını kentte birkaç kere görmüş ama hiç konuşmamıştı.
"Merhaba," dedi çocuk. "Ah, güzel. Taylor'ı bulmuşsunuz. Ben de her yerde onu arıyordum."
"Onu mu arıyordun?"
"Evet. O hasta. Bilirsiniz, akıl hastası gibi işte. Okuldan kaçmıştı ve be n de onu aramaya çıktım—"
O anda Sam bunu n bir tuzak olduğunu anladı. Ancak geç kalmıştı.
Arka koltukta eğilmiş olan Drake yerinden doğruldu. Elindeki silahı Astrid'e doğrultmuştu ama doğruca Sam'e bakıyordu. "Sakın aklından bile geçireyim

deme. Hızlı olduğunu sanıyor olabilirsin ama benim tek yapmam gereken tetiği çekmek."
"Bir şey yapmıyorum," dedi Sam. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı ardından.
"Ah ah ah, hayır hayır hayır, Sam dostum. Güç hakkında her şeyi biliyorum. Ellerin aşağıda kalsın."
"Bu kızı taşımalarına yardım etmem gerekiyor." "Kimse onu bir yere taşımayacak. Onu n işi bitmiş." "Onu bırakamayız," diye itiraz etti Astrid.
"Silah kimdeyse kararları da o verir. Senin yerinde olsam Astrid, beni fazla zorlamazdım. Caine mümkünse seni ve kardeşini canlı ele geçirmemi istedi. Ancak ikiniz yine şu kaybolma numarasını yaparsanız Sam'i vururum."
"Sen bir psikopatsın, Drake," dedi kız
"Vay canına. Büyük laflar bunlar. O yüzden sana Dahi Astrid diyorlar herhalde? Güzel bir laf daha duymak ister misin? Gerizekalı."
Astrid bir anda tokat yemiş gibi irkildi
"Benim kardeşim bir gerizekalı," diye kızı taklit elti Dra ke. "Keşke kaydetmiş olsaydım. Birer biıeı araca biniyorsu nuz şimdi. Yavaşça ve bir numara çevirmeden "
"Kız olmadan olmaz," dedi Sam kesin bii tavırla "Aynen öyle," diye ona arka çıktı Edilio.
Drake bir iç çekti. "Tamam. Onu da alın lack'in yanına, ön koltuğa koyun."
Bunu yapmaları biraz zor oldu. Kız hala canlıydı ama kendind e değildi ve hareket edemiyordu.
Quinn korkudan ve kararsızlıktan ne yapacağını bilmiyordu. Sam çocuğun yüzünden içinde bulunduğu ruh halini anlayabiliyordu. Sam'e sadık mı kalmalıydı yoksa Drake'e yaranmaya mı çalışmalıydı?
Sam onu n ne karar vereceğini merak etti. Karşısındaki arkadaşının gözleri boş boş bakıyor, dudakları titriyor ve bir cevap arıyordu.
"Her şey düzelecek, Quinn," diye fısıldadı Sam. Çocuk onu duymadı bile.
Astrid de araca binip Jack'in arkasına oturdu. "Senin için biraz umut olabileceğini düşünmüştü m oysa Jack."
"Yanlış," dedi Drake. "Jack tipkı bir tornavida veya pense gibidir. Bir tür alet işte. Ona dediklerimizi yapar sadece."
Küçük Pete, Lana ve Astrid yan yana oturuyordu. Edilio ve Sam de arka sırada oturuyordu. Drake silahı Edilio'nun kafasına dayadı.
"Senin sorunun benimle," dedi Sam.
"Tehlikede olan kendi hayatmsa şansını denersin Sam. Ancak evcil Meksikalı'nı veya kız arkadaşını vurmamı göze alamazsın."
Rahat bir yolculuk olmadı. Jack sık sık yoldan çıkıyordu ama neyse ki kaza

yapmada n gidebildiler. Oysa Sam'in tek umud u buydu. Sonunda Coates Akademisi'nin önünd e durdu araba.
Sam daha önce sadece bir defa annesinin nerede çalıştığını görmek için gelmişti buraya. Kasvetli bina sanki savaştan çıkmış gibiydi şimdi. Duvarlarının bazı yerleri yıkılmış olduğu için yer yer içi gözüküyordu ve ön kapı paramparça olmuştu.
"Savaş bölgesine benziyor," dedi Edilio.
"RSGB zaten bir savaş bölgesi," diye karşılık verdi Drake
Gördüğü sahn e Sam'in aklına üzücü bazı anıların gelme sine yol açtı. Annesi her zaman işini seviyormuş gibi yapıp Coates'ta çalışmaktan zevk aldığına inandırmaya çalışırdı Sam'i. Ancak Sam kadının orada çalışmasının tek sebebinin kendisinin onu n evliliğini yıkmış olması olduğunu çok iyi bilirdi.
İçinde annesine karşı olan öfkesinin kalıntılarını hissetti. Çocukça bir şeydi. Utanılacak dereced e yanlış. Aynı zamanda içinde bulunduğu koşulları, olanları ve olabilecekleri göz önünd e bulundurduğund a bunları düşünme k için de yanlış bir zamandı.
Edilio ne demişti? *Cabezaa de turco?* Günah keçisi? Suçlayacak birini arıyordu ve annesine karşı olan öfkesi RSGB'den çok daha önce ortaya çıkmıştı.
Ben ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim, diye düşündü, Caine için çok daha zor olmalı. Annemin yanında tuttuğu çocuğu bendim. On u ise başkalarına vermişti.
Panda ve tanımadığı birkaç çocuk daha onları bekliyordu. Ellerinde beysbol sopaları vardı.
"Caine'i görmek istiyorum," dedi Sam arabadan indiği sırada.
"Ondan hiç şüphe n olmasın," diye cevap verdi Drake. "Ama önce ilgilenmemiz gereken bazı işler var. Sıraya girin. Binanın etrafında tek sıra halinde yürümeye başlayın."
"Caine'e kardeşinin geldiğini söyleyin."
"Caine'le değil, benimle işin var, Sammy. Seni ve yanındakileri istediğim zaman vurabilirim. O yüzden beni kızdırma." Söylenilenleri yaptılar. Köşeyi dönüp ana binanın önündeki avluya çıktılar. Burada çardak süsü verilmiş bir gösteri sahnesi vardı.
İki düzineden fazla çocuk bu çardağın etrafında tek sıra halinde bekliyordu. Birkaç adımdan fazla hareket imkanı vermeyecek şekilde boyunlarından tıpkı birer hayvan gibi iple bu çardağa bağlanmışlardı. Hepsinin elleri beton kalıplarla örtülüydü, gözleri çukurlaşmış ve avurtları çökmüştü.
Astrid, Sam'in ondan duymayı asla beklemeyeceği bir kelime kullandı.
"Güzel laftı," dedi Drake, sırıtarak. "Tam da gerizekalı kardeşinin önünde üstelik."
Esirlerin önüne kafeteryadan getirilen tepsiler konmuştu. Daha yeni olmalıydı

çünkü onlar geldiğinde bir kısmı hala kafaları önde, tıpkı birer köpek gibi tepsisini yalıyordu.
Drake bir şovmen gibi elini sallayıp "Ucubeler topluluğu," dedi gururla.
Yandaki bir el arabasında üç tane çocuk kısa bir kürekle çimentoyu karıştırıyordu. Çimentonun içine bir kürek daha çakıl atıp sanki bir sos hazırlar gibi karıştırmaya devam ettiler.
Lana geriye doğru çekildi ama bu sırada Coates'lu çocuklardan biri dizinin arkasına beysbol sopasıyla vurup onu yere yıktı.
"Size hareket etmeyin demiştim ucubeler," diye bağırdı Drake. "Hemen emirlerime karşı gelmeye çalışıyorsunuz." Bu sırada Sam'in hareketlendiğini görünce silahını Astrid'in kafasına dayadı. "Senin tercihin, Sam. Bir hareket daha yaparsan dahi beyni neye benziyormuş hep birlikte görürüz."
"Hey, benim bir gücüm yok," dedi Quinn.
"Bütün bunlar iğrenç, Drake. Tıpkı senin iğrenç bir insan olman gibi," dedi Astrid. "Yaptıklarına bir mazeret bulamıyorum bile çünkü tam anlamıyla bir akıl hastasısın. Düzelmen için hiç umut yok."
"Kapa çeneni. Tamam, Sam. İlk sen. Yapması çok kolay. Ellerini içine sokacaksın ve ondan sonra güçlerine elveda de." Quinn yalvarmaya devam etti. "Ucube olan Sam, ben değilim. Benim bir gücüm yok. Ben normal bir insanım."
Sam yavaş adımlarla el arabasına doğru yürüdü. Karışımı hazırlayan çocukların yüzünde mutsuz bir ifade vardı ama Sam kendini kandırmadı. Onlar kendilerine ne söylenirse onu yapıyorlardı.
Yerde yaklaşık yirmi santim derinliğinde, yaklaşık bir metre boyu ve yanm metre de eni olan bir çukur kazılmıştı.
Çimento karıştırıcısı çocuklar deliğin içini üçte birine kadar çimentoyla doldurdu.
"Elini içine sok, Sam," diye'emretti Drake. "Yap yoksa dahinin beyni dağılır."
Sam ellerini çimentonun içine daldırdı. Çocuklardan biri deliğe biraz daha çimento atıp bir malayla üzerini düzeltti.
Ardından biraz daha çimento ekleyip düzeltti. Çocuk işi bitince el arabasının yanına döndü.
Sam, aklı çaresizce planlar ve hesaplarla dolu bir şekilde, elleri çimentonun içinde orada çömelip bekledi. Kımıldarsa Astrid ölecekti. Bir şeyler yapmazsa da hepsi birer köle olacaktı.
"Şimdi senin sıran, Astrid."
Başka bir deliğe de aynı işlem uygulandı. Astrid bir yandan ağlıyordu. "Her şey düzelecek, Petey, her şey düzelecek." Çocuklardan biri üçüncü bir delik açıyordu. Deliği çabucak kazıp hazır hale getirdi.
"Sadece on dakika sürüyor, Sam," dedi Drake. "Kahramanlık yapacaksan sadece

sekiz dakikan kaldı. Tik-tak."
"Ucubelerin hakkından böyle geliyorsunuz," dedi Quinn. "Ama ben onlardan değilim, Drake."
Sam betonun katılaştığını hissedebiliyordu. Parmaklarını hareket ettirmeye çalıştığında bunu yapamadığını farketti. Astrid hiç görmediği kadar üzgün görünüyordu. Ağlıyordu. Kızın korkusu ona da yansıdı. Buna dayanamıyordu. Kendi durumu yeterince kötüydü ama onu öyle görmek...
Astrid doğruca kardeşine baktı. Kardeşi için endişeliydi.
Onunla bir şekilde iletişim kurmaya çalışıyordu.
Ancak kızın çabası sonuç vermedi. Küçük Pete kendi dünyasındaydı.
"Süren doldu sanırım, Sam. Ellerini çıkarmayı dene. Yapamıyorsun, değil mi?"
Drake çocuğun arkasına geçip kafasına vurdu.
"Haydi, Sam. Caine bile senden korktuğuna göre zorlu biri olmalısın. Bana numaranı göster." Çocuğa bu sefer tabancanın kabzasıyla tekrar vurdu. Sam yüzüstü yere kapaklandı.
Sam doğruldu ve tüm gücüyle ellerini kurtarmaya çalıştı ama yapamadı. Canı yanıyordu. İçinde yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Bağırarak küfür etmek istiyordu ama bu Drake'in aldığı keyfi arttırmaktan başka bir işe yaramazdı.
"Tabii, biraz yetişkin gibi davran. Sonuçta on dört yaşındasın, değil mi? Göçüp gitmene şurada ne kadar kaldı? RSGB'deki günlerimiz gelip geçici ne de olsa."
Çimentoyu hazırlayan çocuklar betonu toprağın içinden çıkardı. Sam ayağa kalkmaya çalışırken ellerindeki ağırlığı hissetti. Ayağa kalkabiliyordu ama bunun için büyük bir çaba harcaması lazımdı.
Drake çocuğun iyice yakınma geldi. "Şimdi kim güçlü bakalım? Kim seni ve geri kalan ucubeleri buraya getirmeyi başardı? Ben. Üstelik bende, sende olan güç yok."
Sam bir kapının kapandığını işitti. Başını çevirip baktığında Caine ve Diana'nın avluya doğru yürüdüklerini gördü.
Caine ağır adımlarla yürürken gülümsemesi her adımda daha da artıyordu.
"Vay çanına. Bu bizim kaçak Sam Temple değil mi? Elini sıkmama izin ver. Ah, afedersin, benim hatam," diyerek bir kahkaha attı. Sesinden artık ne kadar rahatladığı anlaşılıyordu.
"Onu yakaladım," diye ilan etti Drake. "Hepsini ben yakaladım."
"Evet, yakaladın. İyi iş çıkardın, Drake. Aferin sana. Bakıyorum Sam'in küçük dostlarını da yakalamışsın."
"Neden Drake'in başını okşamıyorsun, Caine?" diye sordu Diana. "Çok uslu bir köpek ne de olsa."
Çimentocular Astrid'in betonunu da topraktan çıkardı. Kız kendine hakim

olamayıp histerik bir şekilde ağlıyordu. Küçük Pete sanki rüyadaymış gibi kızın yanına gitti. Gözü hala elinde tuttuğu Game Boy'daydı.
Astrid birden beton bloğu çocukla oyuncağın arasına koydu.
Sam onun ne yapmaya çalıştığını hemen anladı. Dikkat dağıtması lazımdı. Diğerleri dikkatlerini Astrid ve kardeşine vermemeliydi.
"Bu kızla uğraşmak istemezsin, ismi Lana. Onun iyileştirme yeteneği var."
Caine kaşlarını çattı. "Ne? İyileştirici mi?"
"Her şeyi iyileştirebilir. Bütün yaraları." Bu sırada Astrid güçlükle hareket edebiliyordu. Kollarını ağır ağır sallayıp Küçük Pete'in oyuncağına vuruyordu.
"Beni o iyileştirdi. Bir çakal beni ısırmıştı. Görmek ister misin?"
"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Caine. ""Drake, kıza iyileştirecek bir şey ver."

Drake canice bir kahkaha attı ve silahın namlusunu Sam'in dizine dayadı.
"Hayır," diye bağırdı Diana.
Patlama şok ediciydi. Sam önce hiçbir şey hissetmedi ve yere yuvarlandı. Tıpkı bir ağaç gibi yana doğru devrildi. Parçalanmış bacağı tuhaf bir açıyla kıvrılmıştı.
Sonra acıyı hissetti.
Drake'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve zafer kazanmış gibi bir edayla "Evet!" diye bağırdı.
Astrid, bu defa beton bloğu Küçük Pete'in oyuncağına o kadar sert vurdu ki makine yere düştü. Çocuk da darbenin şiddetiyle bir adım geri gitti.
Diana bir şeyler olduğunun farkına varıp kaşlarını çattı.
Küçük Pete'in varlığını o anda anlamıştı.
Acı içindeki Sam kızın gözlerinin kocaman açıldığını farketti. Parmaklarını çocuğa doğru uzatmıştı.
"Drake, seni gerizekalı, çocuk. Çocuk."
Astrid dizlerinin üzerine çöktü ve beton bloğu yerdeki oyuncağın üzerine vurdu.
Ne bir şimşek çaktı ne de bir ses duyuldu.
Ancak birdenbire Astrid'in ellerini saran beton blok yok oldu. Gitmişti.
Aynı zamanda Sam'in beton bloğu da kayboldu.
Ve etrafta betona hapsedilmiş başka ne kadar çocuk varsa onların da.
Astrid şimdi elleri ve dizleri üzerinde yere çökmüş haldeydi.
Beton bloklar sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Uzun zamandır onların içine hapsolmuş eller cansız deri parçaları gibi sallanıyordu.
Caine oldukça hızlıydı. Arkasını dönüp hızla binaya doğru koştu. Diana ise ne yapacağını bilmez halde kalakalmıştı. Ardından o da Caine'i izledi.
Küçük Pete yerden oyuncağını aldı. Beton blok ona vurmadan saliseler önce yok olmuştu. Cihazın üstü pislenmiş olsa da hala çalışıyordu.

Drake olduğu yerde kaldı. Elinde tuttuğu silahın ucundan hala dumanı tütüyordu. Çocuk göz kırptı.
Silahını kaldırıp Küçük Pete'e ateş etti. Ancak nişan alması kötüydü. Bunun sebebi de birden ortaya çıkan yeşilimsi beyaz o ışıktı.
Drake'in silahı tutan kolunun tamamı alev aldı birden. Çocuk bir çığlık attı. Silah eriyen parmaklarının arasından kayıp düştü.
Eti kahverengi dumanlar çıkararak yanıp kömürleşti.
Drake çığlıklar atarak dehşet içinde kolunu sarıp yutan alevlere bakıyordu. Ardından alevler saçarak kaçmaya başladı.
"İyi atıştı, Sam," dedi Edilio.
"Kafasına nişan almıştım," diyerek acı içinde sırıttı çocuk. Lana onun yanında diz çöküp elini kanlar içindeki bacağın üzerine koydu.
"Buradan gitmemiz gerek," diyebildi Sam. "Beni boşver, kaçmamız lazım. Geri dönmeliyiz... Caine..."
Gücü tükenmişti ne yazık ki. Sanki büyük bir kara delik onu yutuyordu. Bilincini kaybedip o karanlığın içinde kayboldu.

OTUZ BEŞ

8 6 SAAT , 1 1 DAKİK A

"NEREDEYİZ BİZ?" diyerek birden ayıldı Sam. Edilio ve tanımadığı bir çocuk tarafından yola kadar taşındığını anlayınca biraz utandı.
"Yürüyebilecek misin?" diye sordu Edilio.
Sam bacağının üzerine ağırlığını vermeyi denedi. Lana çocuğu iyileştirmeyi bitirmişti. "Evet. İyiyim."
Arkasına dönüp bakınca peşlerindeki kalabalığı gördü. En önde Astrid, Küçük Pete ve bir çocuğu elinden tutmuş olan Lana yürüyordu. Kızın köpeği çalılıkların arasında bir sincabı kovalamakla meşguldü. Quinn ise diğerlerinden uzakta, başı öne eğik, tek başına yürüyordu. Utanmış ve aşağılanmıştı. Onlardan başka yaklaşık iki düzine Coates'un özgürlüğüne yeni kavuşmuş ucubeleri de arkalarındaydı.
Edilio çocuğun yüzündeki ifadeyi farketti. "Artık takipçilerin var, Sam."
"Caine peşimize düşmedi mi?" "Henüz değil."
Grubun içindeki çocuklar yoldan yürürken sağa sola dağılıp düzensiz bir görüntü çiziyorlardı.
Sam çocukların ellerinin halini görünce irkildi. Kaç zamandır ellerinin üzerini örten beton yüzünden derileri bembeyaz olup buruşmuş ve gevşemişti. Tıpkı korku filmlerinde mumyanın üzerinden sarkan beyaz bandajlar gibi çocukların da derileri ellerinden sarkıyordu. Bileklerinin etrafı betona sürtmekten aşınıp kıpkırmızı olmuştu. Hepsi pislik içindeydiler.

Sam'in aklından geçenleri tahmin eden Edilio, "Haklısın," dedi. "Lana onları tedavi eder. O kız inanılmaz biri."
Sam, Edilio'nun sesinde başka bir ima daha gizli olduğunu farketti.
"Aynı zamanda çok da hoş, değil mi Edilio?" Çocuğun yüzü kızardı. "O, bilirsin işte..."
Sam çocuğun omzuna koydu elini. "Sana iyi şanslar." "Sence o... yani, beni biliyorsun sonuçta, ben sadece bir..." "Dostum, bakalım önce sağ kalabilecek miyiz. Ondan sonra kıza çıkma teklif edebilir veya ne istersen onu yaparsın."
Sam bir durum değerlendirmesi yaptı. Okulun içindeki yoldan aşağı inip demir kapıdan dışarı çıkıyorlardı. Ancak hala Perdido Sahili'ne kadar kilometrelerce yol vardı.
Astrid de Sam'in ayıldığını farkedip koşarak yanına geldi. "Uyanmanın zamanı gelmişti."
"Şey. Genelde vurulduktan ve elimden ışınlar çıkardıktan sonra kısa bir şekerleme yapmayı tercih ederim." Bu sırada Lana'yla göz göze gelince kıza uzaktan, ses çıkarmadan, sadece dudaklarını oynatarak 'teşekkürler' dedi.
Lana da sanki 'lafı mı olur' der gibi omuz silkti.
"Caine buna seyirci kalmayacaktır," dedi Astrid, birden ciddileşerek.
"Evet. Peşimizden gelecektir. Hemen değil ama. Plan yapmadan hareket etmez. Drake'i kaybetti. Bunun yanında artık ondan nefret eden ve güce sahip bunca çocuğun serbest kaldığını da biliyor."
"Peşimize hemen düşmeyeceğini sana düşündüren ne?" "İlk seferinde Perdido Sahili'ne geldiği zamanı hatırla. Bir planı vardı. Adamlarına bunu anlatmış ve onları hazırlamıştı." "O zaman şimdi biz de Perdido Sahili'ne gidiyoruz, öyle mi?"
"Orc ve birkaç kişi daha hala orada. Onlarla ufak sorunlar yaşanabilir."
"Bu çocuklara yiyecek bir şeyler bulmalıyız," dedi Edilio. "Önceliğimiz bu olsun."
"Ralph'in Yeri'ne daha yaklaşık altı kilometre var. Sence oraya kadar dayanabilirler mi?"
"Dayanmak zorundalar sanırım. Çok da korkmuşlar. Yaşadıkları onca şeyden fena halde etkilenmiş bazıları."
"Hepimiz korktuk ama bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok." Ancak bu son söylediği Sam'in kendi kulağına da pek mantıklı gelmedi. Elbette hepsi çok korkunç olaylar atlatmıştı ama mutlaka yapabilecekleri bir şeyler vardı.
Hatta, bir şeyler yapmak zorundaydılar.
Sam yolun ortasında durup diğerlerinin ona yetişmesini bekledi.
"Dinleyin," diyerek ellerini havaya kaldırdı. Çocukları sakinleştirmek istiyordu ama Sam son defasında ellerini havaya kaldırdığında neler olduğunu hepsi

görmüştü. Hepsi birden panikleyip ormana dağılmaya hazırlanıyormuş gibi geri çekildi.
Sam durumu farkedip ellerini indirdi. "Afedersiniz. Baştan başlayalım. Herkes dikkatini buraya verebilir mi?" Konuşurken olabildiğince nazik bir ses tonu kullanmaya çalışıyordu. Kollarını iki yanından aşağı sarkıtmıştı. Herkesin kendisini dinlediğinden emin olana kadar biraz bekledi. Quinn ise hala en arkada tek başınaydı.
"Hepimizin başından kötü şeyler geçti. Gerçekten çok kötü olaylardı bunlar. Çok yorgun ve bitkiniz. Bundan sonra neler olabileceğini de bilmiyoruz üstelik. Dünya birdenbire çok garip bir yer oldu. Bedenlerimiz ve zihinlerimiz ergenlik çağında olduğu gibi ama çok daha farklı bir şekilde değişim geçirdi."
Bu lafın üzerine kalabalık arasında bazı gülüşmeler oldu. "Evet. Hepinizin ne kadar sarsılmış olduğunun farkındayım. Çok korktuk. Kendim de buna dahilim. O yüzden, boşuna korkmamışız gibi rol yapmayalım. Yaşanılanların hepsi korkunç şeylerdi. Ancak bazen en korkunç şey korkunun kendisidir. Bunu biliyor muydunuz?" Bunu söyledikten sonra çocukların yüzlerine baktığında şu anda korkudan daha büyük dertleri olduğunu anladı. "Açlık da ciddi bir sorunumuz. Bir marketten sadece birkaç kilometre uzaktayız. Oraya varınca hepinize yiyecek bulacağız. Bu olaylar başladığından beri bazılarınız için hayat cehenneme döndü, bunun da farkındayım. Size tüm bunların bittiğini söylemeyi isterdim ama henüz bitmedi."
Yüzlerde sıkıntılı ifadeler belirdi.
Sam kafasında toparladığı şeylerin hepsini söylemişti ama çocukların bir şeyler daha duymaya ihtiyaçları vardı. Dönüp Astrid'e baktı. O da diğerleri gibi üzgündü ama Sam'e kafasını sallayıp devam etmesi için cesaretlendirdi.
"Tamam, tamam," dedi. Bunu son derece düşük tonlu bir sesle söylediği için insanlar ona doğru biraz daha yaklaştılar. "Olay şu. Pes etmeyeceğiz. Savaşacağız."
"Doğru söyledin," dedi kalabalığın içinden bir ses.
"Bir şeyin altını çizmemiz lazım: Normal olanlarla güçleri olanlar arasında bir fark yok. Eğer bir gücünüz varsa, size ihtiyacımız var. Eğer yoksa, size yine ihtiyacımız var."
Karşısındaki başlar dediklerini onaylar gibi sallanıyordu.
Gözlerdeki bakışlar değişmişti şimdi.
"Coates çocukları ve Perdido çocukları şimdi hep beraber hareket edecek. Hayatta kalmak için bazı şeyler yapmış olabilirsiniz. Belki her zaman cesur değildiniz. Belki umudunuzu kaybettiniz."
Birden bir kız ağlamaya başladı.
"Şimdi bunlar geride kaldı. Her şeye yeni baştan başlıyoruz. Şimdi, tam burada.

Bundan sonra hepimiz kardeşiz. Birbirimizin adlarını bilmememizin bir önemi yok, bundan sonra kardeşiz ve hayatta kalıp kazanacağız. Tekrar mutlu olmanın yolunu bir şekilde bulacağız."
Uzun bir sessizlik oldu.
"O yüzden," diye devam etti Sam. "Benim adım Sam. Sizin yanınızdayım. Sonuna kadar." Ardından Astrid'e baktı.
"Benim adım Astrid, ben de yanınızdayım."
"Benim adım Edilio. Dediği gibi. Kardeşiz. *Hermanos."*
"Thuan Vong," dedi ufak tefek bir çocuk. "Ben de yanınızdayım."
"Dekka," diye atıldı, iriyarı, saçları örgülü ve burnunda hızması olan bir kız. "Ben de varım. Gücüm var."
"Ben de," diye seslendi sıska, kızıl saçlı bir kız. "Adım Brianna. Ben... hızlı koşabilirim."
Bir bir hefkes söz aldı. Sesler başta tedirginken gittikçe güçlendi. Bir öncekini izleyen her yeni ses daha yüksek, daha kendinden emin ve güçlü çıkıyordu artık.
Sadece Quinn sessiz kaldı. Başı önünde, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.
"Quinn," diye seslendi Sam.
Quinn cevap vermedi ve yere bakmayı sürdürdü. "Quinn. Yeni bir başlangıç yapıyoruz. Önceden olanların önemi yok. Kardeş miyiz?"
Quinn yutkunup boğazındaki düğümü çözmeye çalıştı.
Sonrasında kısık bir sesle, "Evet. Kardeşiz," diyebildi. "Tamam o zaman. Şimdi yiyecek bir şeyler bulalım herkese."
Tekrar yürümeye başladıklarında artık hiç kimse sağa sola dağılmıyordu. Bir ordu gibi de yürümüyorlardı ama en azından travmatik olaylar yaşamış bir grup çocuğun olabileceği kadar birbirlerine yakın duruyorlardı. Başlar eskisi gibi öne eğik değildi.
Bir ara birisi güldü bile. Bu kulağa çok hoş gelen bir sesti. Astrid, Sam'in yanına gelip fısıldadı, "Korkunun kendisinden başka korkulacak bir şey yoktur demek."
"Tam olarak öyle söylemedim."
Edilio arkadan gelip çocuğun sırtını sıvazladı. "Gayet iyi söyledin, abi."
"Sam geri döndü." "Ne?"
"Sam. Geri döndü. Anayoldan yürüyerek geliyorlar."
Howard'ın göğsü gerildi. Tam da belediye binasının merdivenlerinden iniyordu o sırada. McDonalds'a gidip Albert'ln şu waffle burgerlerinden birini yiyecekti.
Haberi getiren Dahra Baidoo'nun erkek arkadaşı Elwood'du. Çocuğun sesinde bariz bir rahatlama vardı. Son derece mutlu gözüküyordu. Howard aklının bir köşesine Elwood'un sadakatsiz olduğunu not etti. Ancak o sırada Elwood'un satıcılığından daha büyük problemleri olduğunun bilincindeydi.
"Sam geri dönüyorsa, Drake Merwin'in tuttuğu bir ipe bağlı olarak geliyor

olmalıdır," diye homurdandı.
Elwood ise çoktan haberi Dahra'ya iletmeye gitmiş ve çocuğun söylediklerini duymamıştı bile.
Howard ne yapacağını bilemez bir şekilde etrafına bakındı. O sırada gözüne içi meyve suları, bebek pudrası ve birazı çürümüş elmalarla dolu market arabasını kreşe doğru iten Mary Terrafino ilişti. Merdivenleri hızla inip kıza yetişti.
"N'aber, Mary?"
"Vaktinin dolduğunu öğrendin demek?" diyerek sırıttı Mary.
"Öyle mi dersin?" "Sam buraya geliyor." "Onu gördün mü?"
"Üç farklı kişiden onun buraya geldiği haberini aldım. Sen de hemen koş onu durdurmaya çalış Howard," diyerek dalga geçti kız.
"O sadece bir kişi. Canına okuyacağım onun." "O zaman sana iyi şanslar."
Howard, Orc'un yanında olmasını diledi. Ore olsaydı Mary'ye dediklerini ödetirdi ama tek başınayken iş farklıydı. "Caine'e Sam'in tarafını tuttuğunu mu söylememi istersin?" "Ben kimsenin tarafını tutmuyorum. Benim tek önemsediğim sorumlu olduğum çocuklar. Ancak bir şeyi farkettim,
Howard, daha Sam'in adını duyduğun anda neredeyse altını ıslatacaktın. Biliyor musun? Sen kaypak birisin. Caine, o kadar yüce bir insansa, neden Sam'den korkuyorsun? Haksız mıyım?" Bunu söyledikten sonra sepeti iterek yoluna devam etti.
Howard zar zor yutkunup kendi korkusuyla savaştı. "O kadar da önemli değil," dedi kendi kendine. "Yanımızda Caine, Drake ve Orc var. Sağlamız biz. Sağlamız."
Bu dediğine yaklaşık yirmi saniye kadar kendi de inandıktan sonra koşarak Orc'un yanına gitti.
Orc, Drake'in evinin karşısındaki Howard'la beraber kaldıkları evdeydi. Şehir merkezine en yakın noktalardan birindeydi ev. Diğer çocuklar buraya Zorba Evi adını takmışlardı.
Televizyonun sesi sonuna kadar açıktı ve bir kung fu filminin DVD'si takılıydı. Orc da televizyonun karşısında uyukluyordu. Çocuk geceleri uyanık kalıp gündüzleri uyumaya iyice alışmıştı.
Howard'a göre bu ev fazla gürültülü, kötü dekore edilmiş bir evdi ve sarımsak kokuyordu. Ancak bu Orc'un umrunda değildi. Kentin koşuşturmacasına yakın olmayı seviyordu. Aynı zamanda gözünü tam karşılarında oturan Drake'ten de ayırmak istemiyordu.
Howard kumandayı bulup televizyonu kapattı. Cam sehpanın üzeri boş bira kutuları ve sigara izmaritleriyle doluydu. Orc her gün birkaç bira içmeden duramaz olmuştu artık.
Bette olayıyla başlamıştı içmeye. Howard onun için endişeleniyordu. Gerçekte

onu umursadığından değil ama kaderleri birbirine bağlıydı artık ve eğer Orc gidecek olursa kendisini pek iyi şeylerin beklediğini sanmıyordu.
"Orc, uyan abi!" Cevap yok.
"Orc Uyan. Sorunumuz var," deyip çocuğun omzunu dürttü.
Orc bir gözünü araladı. "Neden rahatsız ediyorsun beni?" "Sam Temple geri dönüyor."
Söylenileni anlaması Orc'un biraz zamanını aldı. Sonra birden yerinden fırladı ve elini alnına koydu. "Ah. Başım ağrıyor."
"Akşamdan kalmasındır," dedi Howard. Orc kendisine sert bir bakış atınca da hemen yaltaklanmaya başladı. "Mutfakta buna iyi gelecek bir ilaç olacaktı." Bir bardağa su doldurup iki tane hapı Orc'a götürdü.
"Ne olmuş yani?" diye sordu Orc. Hiçbir zaman zeki biri olmamıştı ama çocuğun bu kalın kafalılığı artık Howard'i iyiden iyiye deli ediyordu.
"Ne mi olmuş? Sam geri dönüyor. Bu oluyor işte." "Yani?"
"Haydi, Orc. Düşün biraz. Sam'in geri döndüğünü ve bir planı olmadığını mı sanıyorsun? Caine burada değil, dostum, tepede bir yerlerde. Drake de onun yanında. Bu da demek oluyor ki komuta senin ve benim ellerimde."
Orc, açık bira kutularından birini alıp salladı ve yüzünü buruşturdu. Ardından kutunun dibinde kalan azıcık birayı içti.
"O zaman gidip Sam'in hakkından gelmemiz mi gerekiyor?"
Howard o kadarını düşünmemişti. Sam'in geri dönmesi iyi bir şey değildi. Sam geri dönüyordu ama Caine ortalarda yoktu. İşte bu iyiye işaret değildi.
"Gidip onu gözetleyeceğiz, abi. Neyin peşinde olduğunu anlayacağız."
"Onu görecek olursam, kıçına tekmeyi basarım."
"En azından neyin peşinde olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Etrafta kim varsa yanımıza alalım. Mallet ve belki Chaz'i. Artık kimi bulabiliyorsak."
Orc ayağa kalkıp gerindi. "Tuvalete gitmem lazım. Sonra da Hummer'ı alırız. Gidip biraz can yakalım."
Howard başını salladı. "Orc. Beni dinle. Bunu duymak hoşuna gitmeyebilir, biliyorum ama belki de Caine'i desteklemek o kadar da iyi bir fikir olmayabilir."
Orc aptallamış bir şekilde durup boş boş çocuğa baktı. "Orc, ya bu savaşı Sam kazanırsa? Ya Caine'in hakkından gelmeyi başarırsa? Bu bizi nasıl bir duruma sokar sence?"
Orc cevap vermedi uzunca bir süre. Howard çocuğun kendisini duymadığından emindi. Ardından üzgün bir şekilde iç çekip daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve Howard'in kolunu tuttu.
"Howard, ben Bette'i öldürdüm." "İsteyerek yapmadın, Orc."
"Zeki olan sensin. Ancak bazen benden bile aptalca davranıyorsun, bunu biliyor musun? Bana zararı bile olmayan birinin canını aldım. Astrid bir daha bana

sadece nefretle bakacaktır."
"Hayır, hayır, hayır," diye itiraz etti Howard. "Sam'in yardıma ihtiyacı olacaktır. Sağlam birilerini yanında isteyecektir mutlaka. Şimdi gidip tükürdüğümüzü yalayabilir ve 'Sen bir kahramansın, Sammy' diyebiliriz."
"Birini öldürürsen cehennemde yanarsın," diye devam etti Ore. "Bunu annem söylemişti. Bir keresinde babam garajda beni döverken elime bir çekiç aldım." Anlatırken bir yandan da elini kaldırıp olayı tasvir ediyordu. Hayali bir çekici kaldırıp eline baktı. Sonra da çekici yere attı. "Annem, babamı öldürürsem cehennemde yanacağımı söylemişti."
"Sonra ne oldu?"
Ore sol kolunu havaya kaldırıp Howard'in yüzüne yaklaştırdı. Elinin içinde ufacık, yuvarlak bir yara izi vardı.
"Bu nedir?"
"Elektrikli matkap, ufak uçlulardan" diyerek güldü. "Şanslıymışım ki üzerinde kaim uç takılı değilmiş, değil mi?"
"Fena olmuş, abi," diye cevap verdi Howard. Her zaman Orc'un zorlu bir aile hayatı olduğunu bilmişti. Elektrikli matkap ise tahminlerini bile aşan bir olaydı. Kendisinin gayet normal bir aile hayatı olmuştu. Ailesinden hiç kimse alkolik, saldırgan veya buna benzer bir şey değildi. Howard, ufak tefek, zayıf ve popüler olmayan çocuklar hayatta kalmak için ne yapıyorsa onu yapmıştı. Komutanın kendisinde olmasını ve insanların kendisinden sakınmasını seviyordu. O yüzden Orc'un arkadaşı olmak işine geliyordu.
Şu anda, her ne kadar Orc aptal biri de olsa, söylediklerinin doğru olduğunu anlıyordu Howard. Orc ve büyük kahraman Okul Otobüsü Sam hiçbir zaman anlaşamazlardı.
Şimdi hem Orc hem de kendisi kapana kısılmıştı. "Tamam o zaman," dedi Howard. "Biz de Caine'e gideriz." Ore gürültüyle geğirdi. "Caine bize öfkeli."
"Evet ama bize hala ihtiyacı var."

OTUZ ALTI i

8 4 SAAT , 4 1 DAKİK A

"SIKI TUT ŞUNU," diye bağırdı Diana.
Kızın sesi Drake Merwin'e sanki çok uzaklardan geliyordu. Ses beyninin içindeki başka bir çığlığın içine karışıp kayboldu.
Çığlıklar, çığlıklar, çığlıklar, her yerdeydiler. Beyninin içindeki milyonlarca küçük ağzın içinden yükseliyorlardı.
"Tutamıyorum," dedi bir ses. Caine'di bu. "Üç deyince geri çekil. Bir... İki..."
Drake çığlıklar atarak, deli gibi yerde debeleniyordu. Kendini sağa sola attıkça daha beter canı yanıyordu ama duramıyordu da. Acı... daha önce bunun gibi bir şey hissetmemişti. Böyle bir acının var olabileceğini bile hayal edemezdi.

Birden bir güç onu olduğu yere yapıştırdı. Sanki binlerce el üzerine bastırıyordu.
"Testere yanında mı?" diye sordu Diana'nm sesi. Kızın sesinde o her zamanki kendini beğenmiş ifadeden eser yoktu şimdi. Onun yerini panik ve korku almıştı.
Drake bu görünmez güce direnmeye çalıştı ama Caine telekinetik yeteneğiyle onu adeta yere çivilemişti. Drake şimdi sadece yüz kaslarını bağırıp .küfür edebilecek kadar oynatabiliyordu.
"Bunu yapamam," dedi Panda. "Bir insanın kolunu testereyle kesemem."
Çocuğun sözleri Drake'in duyduğu acının yanına bir de büyük bir şokun eklenmesine neden oldu. Kolu mu? Onlar...
"Bunu yaparsam beni öldürür."
Başka sesler de, "Ben bunu yapamam," diye yankılandı kafasında. "Hiç yolu yok."
"Ben yaparım," dedi Diana sonunda. "Hepiniz amma da sert erkeklermişsiniz. Testereyi verin bana."
"Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı Drake.
"Acıyı durdurmanın tek yolu bu," dedi Caine. Sesinde az da olsa bir duygu kırıntısı, biraz acıma vardı sanki. "Kolunun zaten işi bitmiş, Drake."
"O kız... o ucube... o düzeltebilir."
"O burada değil. Kız ve diğerleri Sam'le beraber gitti." "Kolumu kesmeyin. Bırakın öleyim. Bırakın da öleyim.
Vurun beni."
"Üzgünüm," diye cevap verdi Caine. "Sana hala ihtiyacım var, Drake. Tek kollu bile olsan."
Odaya birinin hışımla girdiğini belli eden bir ses duyuldu. "Bütün bulabildiklerim Tylenol ve Advil," dedi Bilgisayar Jack.
"Yapalım şu işi," diye çıkıştı Diana.
Drake'i sakat bırakmak için sabırsızlanıyordu. Buna can atıyordu.
"Bunu yaparsan, seni öldürür," diye uyardı Panda.
"Ah, Drake zaten çok önceden beri beni öldürmek istiyor. Koluna turnike yapın."
"Kan kaybından ölür," dedi Jack. "Koldaki damarlar kesildiğinde çok kan kaybeder."
"O haklı," dedi Caine. "Kesilen yeri kapatmak için de bir şeyler bulmalıyız."
"Zaten dağlandı orası," diye karşılık verdi Diana. "Yanığın hemen altından keseceğim."
"Tamam, o zaman," diyerek kabul etti Caine.
"Güç alanın yüzünden ona ulaşamıyorum ama. Sadece sol tarafını hareketsiz tutacak şekilde yoğunlaşamaz mısın? Panda ve şu diğer sözde sert çocuklar da yanığın olduğu yeri tutarlar."
"En azından havlu gibi bir şey getireyim," dedi Panda iğrenerek. "Oraya çıplak

elle dokunmak istemiyorum."
"Kimse kolumu falan kesmeyecek. Bana dokunan kim olursa öldürürüm."
"Kaldır onu, Caine," dedi Diana.
Drake'in göğsündeki ağırlık kalktı ve tekrar hareket edebilir hale geldi. Ancak şimdi Diana'nın yüzü kendisininkinin birkaç santim uzağındaydı ve kızın saçları gözyaşlarından ıslanmış yanaklarına değiyordu.
"Dinle şimdi, seni beyinsiz herif," dedi kız. "Acını dindireceğiz. Yanmış dallara dönmüş kolun orada olduğu sürece bu acı hafiflemez. Çığlık atıp ağlar ve altını ıslatmaya devam edersin. Doğru duydun, altına yaptın, Drake."
Birden Drake'in sesi kesildi.
"Tek bir umudun var. Sadece tek bir umudun. O da artık kullanılmaz hale gelmiş olan kolunu kesmemiz ve bunu kanama başlatmadan yapmamız."
"Beni keseni öldürürüm."
Diana çocuğun görüş açısından çıktı.
"Panda, Chunk, yapın dedim. Tutun şunu," dedi Caine. Drake bir kez daha hareketsiz kaldı. Koluna dolanıp sıkılan havluyu veya onu tutan elleri hissetmedi bile. Yanmış kolu sadece bir kemik yığınıydı artık. Üzerindeki et yanıp erimiş ve bütün sinirler ölmüştü. Acı kolunun üst bölgelerinde, bütün sinirlerin yanmadığı kısımlarda başlıyordu ve öylesine büyük bir ıstırap veriyordu ki beyni başka bir şey düşünemiyordu.
"Bunu sana yapan Diana, Panda, Chunk veya ben değilim," dedi Caine. "Bunu sana Sam yaptı, Drake. Sam Temple. Bunun yanına kar kalmasını mı istiyorsun peki? Yoksa ona yaptıklarının bedelini ödetecek kadar yaşamayı mı tercih edersin?"
Drake, metalik bir ses işitti. Testere Diana'nın kolayca tutamayacağı kadar büyüktü. Testereyi çocuğun kolunun üzerinde sabitlemeye çalıştıkça metal bölüm kayıyordu.
"Tamam. Onu sıkı tutun. Elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışacağım bu işi."
Drake bilincinkyitirdi. Rüyaları bile en az ayık olduğu zamanki gibi acı ve ıstırap doluydu. Sürekli ayılıp tekrar bayıldı. Bir an için kendinden geçiyor, sonra tekrar çığlıklar atıyor, ağlıyor ve yine uykuya dalıyordu .
Çok derinlerden gelen bir ses kolunun kopup yere düştüğünü duyurdu.
Sonra birden koşuşturmalar ve bağırışmalar. Birileri bir şeyler haykırıp emrediyordu. Bir an gözünü araladığında kanlı parmaklarıyla elinde bir iğne tutan Diana'yı gördü. Sayısız el onu tutuyor ve göğsünün üzerindeki baskı yüzünden güçlükle nefes alıyordu.
Yattığı yerden sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi gözüken tavanı seyreden Drake birden aklını kaçırmış gibi ona bakan yüzleri farketti. Çıldırmış gözler

onu izliyordu ve canavarları andıran bu yüzlerin her yerinde kan vardı.
"Yaşayacak, sanırım," dedi bir ses.
"Yaşarsa Tanrı bize yardım etsin," dedi başka bir ses. "Hayır. Tanrı, Sam Temple'a yardım etsin."
Sonra her şey karardı.
"Astrid, çocuklarla konuşmaya başlamanı istiyorum," dedi Sam. "Güçlerinin neler olduğunu öğren. Bu gücü ne kadar kontrol edebildiklerini de. Savaşta bize yardım edebilecek herkese ihtiyacımız var."
Astrid bu konuda kendini pek rahat hissetmiyordu. "Ben mi? Edilio yapsa daha iyi olmaz mı?"
"Onun için başka bir görevim var."
Sam, Astrid, Küçük Pete ve Edilio kent meydanındaki belediye binasının merdivenlerine oturmuştu. Quinn ortadan kaybolmuştu ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kurtarılmış Coates çocuklarının da -kendilerine gururla Coates Ucubeleri diyorlardıRalph'in Yeri'nde karınları doyurulmuştu. Şimdi de Albert aralarında dolanıp hepsine birer hamburger veriyordu. Bazıları bir anda çok fazla yediği için küsmüştü ama çoğunun bir hamburger daha yiyecek yeri vardı midesinde. Gerçi bu hamburgerler alışılagelmişin aksine çikolatalı waffle ekmeğinin arasına konuluyordu.
Lana da çocukların ellerini iyileştirmeyi bitirmek üzereydi. Artık yorgunluktan zar zor ayakta duruyordu ve sonunda kendini çimlerin üzerine bıraktı. Sam de bunu görmüştü ama o daha yerinden kalkmaya fırsat bulamadan Coates'lu çocuklar kızın yanına gidip ceketlerinden kızın başının altına bir yastık yaptılar ve üşümesin diye üzerini örttüler.
"Tamam, ben onlarla konuşurum," dedi Astrid. Hala gönülsüz bir ifade vardı yüzünde. "Diana gibi insanları okuyamıyorum ne yazık ki."
"Seni rahatsız eden bu muydu? Ben Caine değilim ve neyse ki sen de Diana değilsin."
"Sanırım bütün bunların bitmesini umuyordum. En azından bir süre için."
"Bir süre için bunların son bulacağını umuyorum ben de ama henüz değil. Önce, Caine döndüğü zaman hazır olmak için plan yapmalıyız."
"Haklısın. Ben de zaten şöyle güzel bir yemeğin, sıcak bir duşun ve saatlerce uyumanın hayalini kurmuyordum."
"Tabii. Fazla gevşemek istemezsin, değil mi?" O sırada aklına bir şey geldi. "Ama yine de Küçük Pete'in keyfinin yerinde olmasına çalış, tamam mı? Birden ortadan kaybolmanı istemem çünkü."
"Çok yazık olurdu, değil mi? Belki ben de Quinn'in taktiğini denemeliyim: Hawaii, Petey, Hawaii."
Astrid kardeşinin yanına gidip iyi olduğundan emin oldu ve sonra da kalabalığa

doğru yürüdü.
Sam, Edilio'nun yanına gitti. "Edilio. Yapmanı istediğim bir şey var."
"Ne istersen."
"Araba sürmeni gerektiriyor. Bir de iyi sır saklamanı." "Sır kısmı tamam ama sürücülük peki?" Çizgi filmlerdeki karakterler gibi abartılı bir yutkunma hareketi yaptı.
"Bir kamyonet alıp nükleer santrale gitmeni istiyorum," diye planını anlatmaya başladı çocuğa. Edilio'nun yüzündeki ifade Sam'in her sözünden sonra daha da değişiyordu. Anlatmayı bitirince, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu Sam. "Yanında en azından bir kişiye daha ihtiyacın olacak."
"Yapabilirim. Ama bu fikir hiç hoşuma gitmedi bilmiş ol." "Yanında kimi götüreceksin?"
"Elwood'u sanırım. Tabii Dahra onu ödünç almama izin verirse."
"Tamam o zaman. Gidip birkaç saat sürüş çalış istersen." "Birkaç gün desen daha iyi olurdu aslında," dedi ve ardından suratına ciddi bir ifade takındı. "Emredersiniz, Komutanım."
Sam şimdi tek başına oturuyordu. Omuzları aşağı düşmüş ve başı da onca yorgunluk, acı ve korkudan sonra sanki bir ton ağırlığındaymış gibi gelmeye başlamıştı. Düşünmem lazım, dedi kendi kendine. Düşünmem ve hazırlık yapmam gerekiyor. Caine de plan yapıyordur şu anda.
Caine. Kardeşi. Kardeşi.
Ne kadar zamanı kalmıştı? Üç gün. Üç gün sonra o... yok olacaktı.
Tabii Caine de.
Belki ölecekti. Belki de bir başkalaşım geçirecekti. Veya belki de eski evrenine yanında anlatacak sürüyle hikayesi olarak gidecekti.
Astrid'i de arkasında bırakacaktı.
Eğer Caine normal ve aklı başında bir insan olsaydı, bu son üç günü sadece yok olmanın ne demek olduğunu -ölüm, ortadan yok olma veya kaçışbulmaya çalışarak geçirebilirdi. Ancak Sam, Caine'in uzlaşmacı olacağını hiç sanmıyordu. Caine'in tek istediği Sam'i yenmekti. Bu o kadar yoğun bir duyguydu ki, büyük sona hazırlık yapmaktan bile önemliydi onun için.
"Zaten doğum günlerini hiç sevmezdim," diye mırıldandı.
Albert Hillsborough çocuklara hamburger dağıtmayı bi tirdi ve ardından merdivenleri çıkıp Sam'in yanına geldi.
."İyi ki geri döndün."
Bir sebepten ötürü Sam kalkıp çocuğa elini uzatmak zo runda hissetti kendini. Albert da kendisine uzatılan bu eli ciddi bir tavırla sıktı.
"Restoranı açık tutman çok iyi olmuş."
"Normal menülerin epey dışına çıkmak zorunda kaldım gerçi."

"Evet, waffle burgerleri gördüm."
Albert'ın aklında bir şey vardı. Bu her ıiey.se, Saın'in din leyecek vakti ve gücü yoktu ama Albert git gide önemli bir insan olmaya başlıyordu. Kırılmaması gereken biri "Ne ol du, Albert?"
"Ralph'in Yeri'ndeki malzemelere baktım ve biraz yar dim alabilirsem güzel bir Şükran Günü yemeği hazırlayabilirim."
Sam çocuğa bakakaldı. "Ne?" "Şükran Günü. Önümüzdeki hafta." "Hımm."
"Ralph'in yerinde büyük fırınlar var. Kimse dolaplardaki donmuş hindileri de almamış üstelik. Herkes gelirse iki yüz elli kişi kadar ederiz, doğru mu? Bir hindi yaklaşık sekiz kişiye yeterse bizim otuz iki tane falan hindiye ihtiyacımız var. Bu konuda bir sıkıntı yaşanmaz çü.nkü kırk altı tane hindimiz var."
"Otuz iki tane hindi mi?"
"Böğürtlen sosu da sorun değil, tabii hindinin içine doldurulacak malzeme de. Kimse hindi içine doldurulacak harçtan almamış dükkandan. Gerçi harcın nasıl hazırlanacağını öğrenmem lazım önce. Elimizde yaklaşık yedi değişik marka ve çeşit harç var.' Bakalım hepsini karıştırınca nasıl olacak?"
"Hindi içi harcı," diye tekrar etti Sam.
"Gerçi elimizde fazla konserve patates yok ama biz de taze olanlarıyla idare ederiz. Esas sorunu kremşanti ve turtaların üzerine koymak için dondurmada yaşayacağız."
Sam bir kahkaha patlatmak istedi ama bir yandan da Albert'ın bütün bunları düşünmüş olması hoşuna gitmişti.
"Sanırım dondurmamız tükenmek üzere," dedi Sam. "Haklısın. Çok az kaldı. Çocuklar kremşantilerin de çoğunu bitirdiler."
"Turta yapabiliyor muyuz?"
"Donmuş olanlardan var elimizde. Turta kalıpları da var.
İstersek kendimiz de yapabiliriz." "Bu güzel olur işte."
"Üç gün önceden başlamak istiyorum. Bana yardımcı olması için on kişiye ihtiyacım var. Kilise bodrumundaki masaları çıkartıp kent meydanına yerleştirebiliriz. Sanırım bu güzel olur."
"Bence -de, Albert," dedi Sam neşeyle.
"Mary Anne de çocuklarıyla tatlılar hazırlayacak." "Albert, dinle..."

Albert elini kaldırıp Sam'i susturdu. "Biliyorum. Bundan önce büyük bir savaş yaşanabilir. Senin de on beş yaşın yaklaşıyormuş. Her türlü kötü şey yaşanabilir. Ama Sam—"
Bu defa Sam onun sözünü kesti. "Albert, sen yemeği planlamaya ba'şla."
"Öyle mi?"
"Evet. İnsanlara umut verecek bir şeylere ihtiyacım var."
Albert yanından ayrıldıktan sonra Sam esnedi. Bu sırada üç tane Coates'lu çocukla konuşmaya dalmış olan Astrid gözüne ilişti. Kızın başından bir sürü dehşet verici şey geçmişti ama yüzü gözü kirlenmiş, o sarı saçları yağlanmış ve kıyafeti pislik içindeyken bile çok güzel gözüküyordu.
Kafasını kaldırınca meydanın ve önündeki binaların da ilerisinde fazla sakin duran okyanusu gördü.
Doğum günü. Şükran Günü. Puf. Ve Caine'le son bir hesaplaşma. Bir şekilde bunlardan kurtulursa günlük hayatta başa gelebilecek zorluklar konuşmaya bile değmezdi. RSGB'den bir çıkış da bulmak umrunda değildi. Tek yapmak istediği, Astrid'in elinden tutup kumsala inmek, sıcak kumlara bir örtü sermek ve ardından kızın yanına uzanıp yaklaşık bir ay kadar uyumaktı.
"Tabii büyük Şükran Günü partisinden hemen sonra," diye söz verdi. "Bir turta yemeden olmaz."

OTUZ YEDİ

7 9 SAAT , 0 0 DAKİK A

COOKIE DÖNÜP YATAKTAN aşağı devrildi. Ayakları hala çok güçsüzdü. Ayağa kalkabilmek için yatağın kenarına tutunması gerekti.
Önceden çok kötü şekilde kırılmış olan kolundan güç alıp doğrulmayı başardı.
Dahra Baidoo ve Elwood durmuş, sanki bir mucizeye tanık oluyormuş gibi çocuğa bakıyorlardı.
"Sanırım bu gerçekten de bir mucize," diye düşündü Lana.
. "Canım yanmıyor," dedi Cookie.
Ardından güldü. Sesinden kendisinin bile buna inanamadığı anlaşılıyordu. Kolunu aşağı yukarı oynatıp çevirdi. Sonra da parmaklarını sıkıp yumruk yaptı.
"Acımıyor."
"Hiç böyle bir şey görebileceğimi sanmazdım," dedi Elwood.
Cookie'nin kanlı gözlerinden yaşlar aktı. "Acımıyor. Hiç acımıyor."
İleri doğru güçlükle bir adım attı. Ardından bir adım daha. Çok fazla kilo kaybetmişti. Rengi çok soluktu, hatta so luktan da öte adeta yemyeşildi. Son derece bitkindi ve ha reket ederken titriyordu. Bu haliyle sanki cehennemden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu.
"Teşekkür ederim," dedi Lana'ya ağlayarak. "Teşekkürler."

"Ben bir şey yapmadım," diye cevap verdi Lana. "Bu sadece... ne olduğunu ben de tam olarak bilmiyorum aslında."
Kız bitkindi. Cookie'yi iyileştirmek biraz uzun sürmüştü.
Sabah saat sekizden beri hastanedeydi.
Çocuğun kolundaki kırık kendisinin kırılan kolundan bile kötü bir haldeydi. Tedavisi altı saatten fazla sürmüş ve kızın parkta uyuyarak kazandığı bütün enerjiyi götürmüştü. Kendini yine çok yorgun hissediyordu. Dışarıda güneşin doğmak üzere olduğundan emindi ama onun tek istediği tekrar uyuyabilmekti.
"Benim yeteneğim bu," dedi Lana. Sonra da esneyip ge rindi. "Öylesine... bir şey işte."
Cookie başıyla onayladı ve sonra da kimsenin bekleme diği bir şey yapıp Dahra'nın şaşkın bakışları altında kızın önünde diz çöktü.
"Benimle ilgilendin."
Dahra kendini rahatsız hissedip omuz silkti. "Sorun değil, Cookie."
"Hayır," dedi çocuk ve güçsüz kollarını kaldırıp kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve başını kızın ellerine dayadı. "Ne istersen yaparım. Her şeyi. Ne zaman istersen. Sonsuza kadar." Bunları söylerken ağlamasına engel olamıyordu. "Ne istersen."
Dahra çocuğu tekrar ayağa kaldırdı. Neredeyse Orc kadar iri ve ağırdı. Ayağa kalktığında kızın yanında kule gibi kalıyordu.
"Bir şeyler yemelisin," dedi Dahra.
"Evet, yemek. Peki sonra ne yapacağım?"
Dahra'nm biraz canı sıkılmış gibiydi. "Bilmiyorum, Cookie."
Lana'nın bir fikri vardı. "Gidip Sam'i bul. Yaklaşan bir savaş var."
"Savaşabilirim. Bir şeyler yiyip bilirsin işte biraz gücümü toparlar toparlamaz hazır olurum."
"McDonald's açık," dedi Dahra. "Fransız usulü hamburgeri bir dene. Kulağa geldiğinin aksine gayet lezzetli."
Cookie gittikten sonra Dahra, Lana'ya döndü. "Lana, Cookie'nin yanı sıra benim hayatımı da kurtardın. Biraz daha ona bakmak zorunda kalsaydım aklımı kaçıracaktım."
Lana bu şükran gösterisi karşısında kendini rahatsız hissetti. Kendisi bugüne kadar hep önemsiz işlerle vakit harcamıştı. Şimdi ise insanların ona mucizeler yarattığı için teşekkür etmesi kıza garip geliyordu. "Uyuyabileceğim bir yer var mı?" diye sordu. "Yatak gibi mesela?"
Elwood onu ve Patrick'i evine götürdü. Şehir merkezine birkaç yüz metre mesafedeydi ve giderlerken Lana uykuda gibiydi zaten.
"İçeri gir," dedi Elwood. "Yiyecek bir şeylei isler misin?" "Sadece uyuyabileceğim bir yer... şu kanepe örneğin." "Yukan kattaki yatak odalarından

birini de kullanabilirsin." Çocuk bunu söylerken Lana çoktan kendini yüzüstü kanepenin üzerine atmıştı bile. Daha bir saniye geçmeden uykuya daldı.
Uyandığında gece olmuştu. Nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı.
Elwood, Patrick'in karnını doyurmuştu Mutfak zemininde yalanıp tertemiz yapılmış bir tabak duruyordu, Patrick de yanmayan bir şöminenin önüne kıvrılmış uyumaklaydı. Kurt gibi açtı. Mutfağı araştırmaya koyuldu buzdolabında limon suyu, soya sosu, kapağı açık, günü geçmiş bir süt kutusu ve çok uzun zamandır orada beklediği anlaşılan bir lahana dışında pek bir şey yoktu.
Dondurucunun içindeki durumsa daha iyiydi. İçinde tavuk kanatları, plastik bir kaba konmuş bir şeyler ve mikrodalgada ısıtmaya hazır bir pepperoni pizza vardı.
"Ah, evet. Kesinlikle bu olur."
Pizzayı mikrodalga fırına koyup tuşlarına bastı. Pizzanın içeride dönüp ısınmasını seyretmek büyüleyiciydi. İzlerken ağzı sulandı. Fırının pişirmesi bitene kadar tüm yapabildiği beklemekti.
Pizzayı son kırıntılarına kadar silip süpürdü.
Patrick kuyruğunu sallayarak yanına geldi. "Ah, sen de ister miydin?" Son kalan dilimi de köpeğe attı.
"Sonunda her şey geride kaldı, değil mi oğlum?"
Lana üst kattaki banyoya girip yarım saat sıcak suyun altında durdu. Üzerindeki kanlar ve pislik yüzünden suyun rengi koyu akıyordu.
Sonra Patrick'i de duşa sokup bir güzel şampuanladı ve hayvanı temizledi. Patrick kurulanmak için deli gibi çırpınmaya başlayınca da tekrar duştan dışarı yolladı.
Havluya sarınıp evin içinde kendine uygun giyecek bir şeyler aranmaya başladı sonra. Görünüşe göre Elwood'un hiç kız kardeşi yoktu ama annesi ufak tefek bir kadındı. Kadının elbiselerinden birkaçını kendine uydurmayı başardı neyse ki. Artık iyice parçalanmış ve renkleri solmuş kendi kıyafetlerini yerden alıp baktı.
"Patrick, böyle mi kokuyordum ben? Bunları yakmak gerek."
Ama üzeri kan lekeli, pislik içinde, ter kokan ve parçalanmış kıyafetleri sadece çöpe atmakla yetindi. Ayakkabılara bir çare bulamamıştı ancak. Elwood'un annesininkiler ona göre fazla büyüktü.
Kendini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissederek merdivenleri indi. Tam o sırada telefonu görünce ahizeyi kaldırıp kulağına götürme dürtüsüne engel olamadı. Anneni ara. Ona de ki... Bir şeyler söyle işte. Herkes ona RSGB hakkında bir şeyler anlatmıştı. Ama yine de...
"Çevir sesi yok, Patrick." Patrick oralı bile değildi.
"Biliyor musun Patrick? Oturup bir süre ağlayacağım sanırım."

Ama gözyaşları bir türlü gelmiyordu. O yüzden bir süre sonra boş verip mutfağa gitti ve kendine sıcak bir Diet Pepsi açtı.
Geceyarısı olmuştu ve sokaklar sessizdi. Doğup büyüdüğü ama uzun zamandır uzak kaldığı şehirdeydi. Gündüz eskiden tanıdığı birkaç çocuğa rastlamıştı ama yüzü gözü pislik içinde olduğu için çoğu onu hatırlamamıştı bile. En azından şimdi bazıları onu tanıyabilecekti. Gerçi büyük ihtimalle kızı bu haliyle Sam, Astrid ve Edilio bile tanımayabilirdi. "Dışarı çıkmak istiyorum Patrick. Ama nereye bilmiyorum."
Sokaktan yukarı bir araba döndü. Yavaşça ilerliyordu. Direksiyondaki her kimse pek tecrübeli bir sürücü değildi. Lana geriye çekilip içeri girmeye hazırlandı. Kapıyı da arkasından kilitleyecekti. Çekingen bir tavırla el salladı ama arabanın sürücüsü durup laflayacak havada değildi belli ki.
Araba yoluna devam edip sokağın ucundan aşağı döndü. "Devriye arabası falan herhalde."
Biraz daha verandada dikilip tekrar içeri girdi.
Mutfakta dikilen çocuğu gördüğü anda tanıdı. Patrick de hırlayıp tüylerini kabarttı.
"Selam, ucube," dedi Drake.
Lana geri çekilmek istedi ama çok geçti. Drake silahını kıza doğrulttu.
"Sağ elimi kullanırım. Yani eskiden öyleydi en azından.
Ancak bu mesafeden hala seni vurabilirim." "Ne istiyorsun?"
Drake dirsekten yukarısı olmayan sağ kolunu kıza döndürdü. "Ne isteyebilirim sence?"
Drake Merwin'i ilk gördüğü zaman kızın aklına Sürü Lideri gelmişti: Güçlü, hareketli, tetikte ve tehlikeli. Şimdi ise çocuğun fiziksel görünümünde de birden fazla değişiklik göze çarpıyordu. Biraz çökmüş, yüzündeki sırıtış çarpılmış ve gözlerine kan oturmuştu. Bir zamanlar tehditkar olan bakışları şimdi delice bir hal almıştı. Sanki dayanılmaz işkencelere maruz kalmış biri gibi duruyordu.
"Deneyeceğim."
"Denemekten fazlasını yapacaksın," derken acıdan yüzü buruştu ve dudaklarının arasından belli belirsiz bir inleme çıktı.
"Tekrar yeni bir kol yaratabilir miyim, bilmiyorum. İzin ver de dokunayım."
"Burada olmaz," dedi Drake ve silahıyla ileriyi işaret etti. "Arka kapıdan."
"Beni vurursan sana yardım edemem."
"Köpekleri iyileştirebiliyor musun? Ya şunun beynini dağıtsam mesela? Onu da iyileştirebilir misin, seni ucube?"
Lana'nın evin önünden geçerken gördüğü araba sokakta bekliyordu. Panda denilen çocuk da direksiyondaydı.
"Beni buna zorlama," diye yalvardı Lana. "Sana yardım ederim ama bana bunu

yapma."
Tartışmanın bir faydası yoktu. Drake'in bir zamanlar bir vicdanı varsa bile koluyla beraber o da gitmişti.
Arabaya binip uyuyan kentin sokaklarından geçtiler. Sonra da gecenin karanlığında gözden kayboldular.
Howard, Sam'in topladığı küçük orduyu kendi gözleriyle gördü. Ralph'in Yeri'nin önünde toplanmışlardı. Market boştu ve bu da demek oluyordu ki diğer şerifler ortadan kaybolmayı seçmişlerdi.
"Çok kalabalıklar," dedi Howard kendi kendine.
O ve Orc bir araba çalıp Coates Akademisi'ne doğru yola çıktılar. Ancak bir yerde yanlış bir dönüş yaptıkları için kendilerini gecenin bir yarısı çöle doğru giden yolda buldular.
Geri dönüp tekrar anayola çıkmaya çalışsalar da bunun bir faydası olmadı. Sonunda benzinleri de bitti.
"Bu senin aptalca fikrindi," diye homurdandı Orc.
"Sen ne yapmak isterdin? Sam'in yanında mı kalsaydık?
Yanında yirmi tane adamı var." "Onun icabına bakardım."
"Orc, salaklaşma. Caine ve Drake ortalarda olmadıklarına ve Sam de kente bir kahraman gibi girdiğine göre ne olmasını bekliyordun. Hesabı kendin yap artık."
Orc'un gözleri kısıldı birden. "Bana sakın salak deme.
Yoksa senin bütün dişlerini dökerim."
Howard yirmi dakika boyunca Orc'un incinen duygularını onarmaya çalıştı. O yüzden hala benzini bitik bir arabanın içinde hiçliğin ortasında hareketsiz duruyorlardı.
"Bir ışık gördüm," dedi Orc.
"Hey, haklısın," dedi Howard ve arabadan çıkıp koşmaya başladı. Orc da arkadan ona yetişmeye çalışıyordu.
Bir arabanın farları ileriden hızla yaklaşıyordu ama eğer yavaşlayacak olurlarsa onları ıska geçecekti.
"Çabuk ol," diye bağırdı Howard.
"Sen yetiş," diye seslendi Orc pes edip koşmayı bırakırken. "Tamam."
Bu sırada Howard'ın ayağı bir şeye takıldı ve yere kapaklandı. Ayağa kalkmaya çalıştığı anda da bileğindeki acıyı hissetti.
"Bu da—" diyecekken donup kaldı. Karanlığın içinde bir şey vardı. Orc değildi bu. Pis kokulu ve köpek gibi kürklü bir şeydi.
Howard ayağa kalkıp nefes nefese koşmaya başladı. "Bir şey arkamda."
Arabanın farları ona doğru geliyordu. Başarabilirdi. Bunu yapabilirdi. Tabii yine düşmez ve o canavar onu yakalamazsa.
Howard'in ayağı asfalta bastı ve her yer aydınlandı. Arabanın frenlerinin açı sesi

işitildi ve araç durdu.
Canavar hiçbir yerde gözükmüyordu. "Howard?"
Howard sesi tanıdı. Panda camdan kafasını çıkartmış ona bakıyordu.
"Panda? Abi, seni gördüğüme çok sevindim. Nerelerdey—"
Karanlığın içinden fırlayan bir şey Panda'nın kolunu kaptı ve çocuk haykırmaya başladı.
Arabanın içinde bir köpek delirmiş gibi havlıyordu.
Bir şey Howard'in arkasından ona vurunca çocuk yere yuvarlandı.
Araba öne doğru gitti ve tamponu çocuğun kafasının birkaç santim uzağındayken durdu.
Ardından bir çığlık daha duyuldu. Bir erkek sesi. Orc.
Ore karanlığın içinde bir yerlerdeydi.
Her tarafta köpekler vardı. Howard'in etrafını sarmışlardı. Hayır, bunlar köpek değil diye düşündü. Kurt bunlar. Çakal.
Arabanın kapısı açıldı ve Panda yere devrildi. Devrildiği yerde bir çakal onu bekliyordu.
Bir patlama sesi duyuldu ve etrafı turuncu bir ışık kapladı. Ama çakallar durmadılar.
Bir silah sesi daha ve çakallardan biri acıyla inledi. Drake belirdi birden. Farların ışığında tıpkı bir korkuluğu andırıyordu.
Çakallar, arabanın farlarının aydınlattığı alandan çıktılar ama bu gittikleri anlamına gelmiyordu. Howard yavaşça ayağa kalktı.
Drake silahını Howard'in yüzüne doğrulttu. "Köpekleri üzerime sen mi saldın?"
"Beni de ısıldılar, abi," diye cevap verdi Howard ve ardından karanlığa doğru haykırdı. "Orc, Ore. Neredesin?"
Tiz ve gırtlaktan gelen bir ses çocuğa cevap verdi. "Dişiyi bize verin."
Howard duyduğuna bir anlam vermeye çalıştı. Bu Orc değildi. O neredeydi peki?
"Ne dişisi?" diye sordu Drake. "Kimsin sen?"
Arabanın etrafındaki çöl kımıldandı. Gölgeler onlara doğru yaklaşıyordu. Howard geri kaçtı ama Drake yerinden bile kımıldamadı.
"Kim var orada?" diye sordu.
Çenesinde yara izi olan, uyuzlu bir çakal ışığa doğru ilerleyip çocuğa sırıttı. Howard konuşanın bir çakal olduğunu anladığında neredeyse bayılacaktı.
"Bize dişiyi verin."
"Hayır," dedi Drake, kendini çabucak toparlayıp. "O benim. Kolumu iyileştirmesi için ona ihtiyacım var. Onun gücü var ve ben de kolumu geri istiyorum."
"Sen bir hiçsin."

"Elinde silah olan benim."
Howard karşılıklı duran bu iki yaratığın birbirlerine ne kadar benzediklerini farketti.
"Kızdan ne istiyorsunuz?" "Karanlık, dişiyi getirin dedi."
"Karanlık mı? Bu da ne demek şimdi?"
"Bize dişiyi ver," diye tekrarladı Sürü Lideri "Yoksa hepinizi öldürürüz."
"Ben de pek çoğunuzu öldürürüm." "Öleceksin."
Howard devreye girmesinin zamanının geldiğini düşündü. "Beyler. Beyler. Burada bir anlaşmazlık var. Neden bir orta yol bulmaya çalışmıyoruz?"
"Ne demeye çalışıyorsun?"
"Tamam, bak, Drake, sen dişinin kolunu iyileştirmesiyle ilgili bir şeyler söylemiyor muydun?"
"Onun gücü var. Kolumu geri istiyorum."
"Ve siz, Bay...ımmm çakal... siz de onu başka bir çakal olan Karanlık'a götürmek mi istiyorsunuz?"
Sürü Lideri, Howard'a sanki onu nasıl parçalara ayırıp yiyeceğini düşünüyormuş gibi bir bakış attı.
"Tamam," diye devam etti Howard. "Sanırım bir anlaşma yapabiliriz."

OTUZ SEKİZ

7 4 SAAT , 1 0 DAKİK A

"ASTRID," DEDİ EDILIO. "Eviniz için çok üzüldüm."
Kız Edilio'nun elini tuttu. "Evet. İtiraf etmeliyim, evi o halde görmek beni de çok sarstı."
"İtfaiye binasında bizimle birlikte kalabilirsiniz."
"Sorun değil, Petey ve ben bir süre Mary Anne ve John Kardeş'le beraber kalacağız. Zaten eve arada sırada gelebiliyorlar ve geldiklerinde de, bilirsin işte, etrafta birilerinin olması iyi olur."
Astrid, Küçük Pete ve Edilio bir zamanlar belediye başkanına ait olan odadaydılar. Bu odanın son zamanlardaki sahibi ise Caine Soren'di. Sam başta bu odaya yerleşme fikrine sıcak bakmamıştı. İnsanların böbürlendiğini düşünmesini istemiyordu. Ancak Astrid simgelerin önemli olduğu ve çocukların birinin kontrolü elinde tuttuğunu bilmeyi sevdikleri konusunda ısrar etmişti.
Kucağında bir kutu mısır gevreğiyle Küçük Pete'le beraber çalışma masasındaki sandalyelerden birine oturdu. Küçük Pete gevrekleri sütsüz yemeyi daha çok seviyordu.
"Sam nerede ve biz neden buradayız?"
Edilio biraz huzursuzdu. "Sana göstermemiz gereken bir şey var."
Sam kapıyı açtı. Kıza gülümsemeden yanından geçerken Küçük Pete'e kaygı

dolu bir bakış attı. Herkese merhaba dedikten sonra, "Astrid, görmen gereken bir şey var. Ancak bunu Küçük Pete'in izlemesinin sakıncalı olacağını düşünüyorum," dedi.
"Anlamıyorum."
Sam, bir zamanlar Caine'e ait olan koltuğa yerleşti. Astrid bu sırada iki çocuğun görünümlerinin ne kadar da benzer olduğunu düşündü. Diğer özellikleri ise taban tabana zıttı. Caine kibrini ve zalimliğini sakin ve kontrollü bir yüzün arkasına saklayabilirken Sam ise bütün duygularının yüzüne yansımasına izin veriyordu. Tıpkı şu anda ne kadar üzgün, yorgun ve endişeli olduğunun yüzünden hemen anlaşılması gibi.
"Acaba Küçük Pete, Edilio'yla beraber yan odada otursa sorun olur mu?"
"Bu biraz rahatsız edici bir durum," dedi kız. Sam'in yüzündeki ifade de bunu onaylar nitelikteydi.
Başta Küçük Pete biraz dirense de sonunda onu odadan çıkarmayı başardı. Edilio, çocuğun yanında kaldı.
Sam'in ellerinin arasında bir DVD vardı. 'Dün Edilio'yu iki şeyi getirmesi için nükleer santrale yolladım. Bunlardan ilki silah dolabındaki otomatik silahlardı."
"Makineli tüfekler mi?"
"Evet. Sadece bizim kullanmamız için değil aynı zamanda diğerlerinin de onlara ulaşmasını engellemek için."
"Demek artık bir silahlanma yarışı da başladı?"
Kızın sesinin tonu Sam'i rahatsız etti. "Onları Caine'e bıraksam daha mı iyi olurdu sence?"
"Benim eleştirdiğim şey sadece... sen de biliyorsun. Ellerinde silahlar olan dokuzuncu sınıf öğrencileri, bundan pek iyi bir hikaye çıkmaz."
Sam biraz rahatladı ve hatta bir an gülümsedi bile. "Doğru. 'Ellerindeki silahlarıyla, dokuzuncu sınıf öğrencileri' cümlesinden sonra 'güzel bir gün geçirdiler' pek gitmez aslında."
"Keyfin bu yüzden kaçık olmalı." Kız bunu dediği sırada aslında doğru olmadığını biliyordu. Sam'in ona söyleyeceği başka bir şey vardı. Çok daha kötü bir şey. Şu DVD.
"Ben de senin gibi RSGB'nin merkezinin neden nükleer santral olduğunu merak ediyorum. O noktadan her yöne doğru on beş kilometre. Neden peki? Bu sebeple Edilio'dan santralin güvenlik görüntüsü kayıtlarını getirmesini istedim."
Astrid o kadar çabuk ayağa kalktı ki kendi bile buna şaşırdı. "Petey'yi yalnız bırakmamam gerekirdi."
"Bu DVD'de neler olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bu bir soru değildi aslında. "Daha ilk gece bunu tahmin etmiştin. Çok iyi hatırlıyorum. O sırada haritaya bakıyorduk. Kolunu Küçük Pete'e sarıp bana çok garip bir bakış atmıştın. O

sırada bu bakışın manasını anlamamıştım elbette."
"O sıralar seni tanımıyordum. Sana güvenebilir miydim bilmiyordum."
Sam DVD'yi oynatıcıya takıp televizyonu açtı. "Ses kalitesi gerçekten çok kötü."
Astrid, odanın köşesindeki güvenlik kamerasının çektiği kontrol odasının görüntülerine bakmaya başladı.
Görüntüde, kontrol odasının içinde beş kişi vardı. Üç erkek ve iki kadın. Adamlardan biri Astrid'in babasıydı. Görüntüyü görünce kızın boğazına bir şey takılır gibi oldu. Babası karşısındaydı. Sandalyesine oturmuş, karşısındaki insanlarla şakalaşıyor ve bazı kağıtları imzalıyordu.
Odanın uzak köşesinde ise elinde artık hepsinin görmeye alıştığı Game Boy'uyla Küçük Pete oturuyordu.
Odadaki konuşmalar kaydın kalitesizliğinden dolayı anlaşılmıyordu.
"İşte başlıyor," dedi Sam. Birden bir alarm sesi duyuldu.
Kontrol odasındaki herkes yerinden fırladı bu sırada. Herkes monitörlerin ve reaktör değerlerini gösteren bilgi ekranlarının başına koşuşturuyordu. Astrid'in babası oğluna endişeli bir bakış attı ancak hemen ardından monitörün başına geçti o da.
Odaya başkaları da doluşup diğer monitörlerin başında yerlerini aldılar.
İnsanlar birbirlerine acil durum talimatlarını tekrarlıyordu.
Öncekinden daha da tiz bir sesi olan ikinci bir alarm devreye girdi.
Acil durum ikaz lambası yanıp sönüyordu sürekli. Herkesin yüzünde korku vardı.
Küçük Pete de olduğu yerde ileri geri sallanıyordu. Elleriyle kulaklarını örtmüştü. Masum yüzünde bir acı ifadesi vardı.
Odanın içindeki on yetişkin şimdi çaresizlik içinde koşuşturmaya başlamıştı. Klavyelerin tuşlarına basılıyor ve düğmeler açıp kapanıyordu. Kızın babası eline kalın bir kullanım kılavuzu alıp sayfaları karıştırmaya başladı. Bu sırada alarmlar ötmeye devam edip insanlar haykırıyor ve Küçük Pete de kulaklarını kapamış çığlıklar atıyordu.
"Bunu görmek istemiyorum," dedi Astrid ama başını da çeviremedi.
Küçük Pete ayağa fırladı.
Babasına doğru koştu ama o sırada panikten ne yapacağını şaşırmış olan babası çocuğu itti. Küçük Pete tekerlekli büro sandalyelerinden birinin üzerine savrulup sandalyeyle birlikte monitörlerin olduğu masaya doğru geriledi. Şimdi gözünün önündeki ekranda kırmızı renklerle tek bir uyarı yanıp sönüyordu.
On dört sayısı.
"Kod bir-dört," dedi Astrid sersemlemiş gibi. "Babam bir keresinde söylerken duymuştum. Çekirdek erimesinin uyarı kodu. Bununla ilgili bir şaka bile yapmıştı. Kod bir-bir, ufak bir problem demekti, kod bir-iki, dikkat etmek gerek,

kod bir-üç, valiyi çağırın, kod bir-dört, dua edin. Bir sonraki aşama, kod bir-beş ise. yok olma."
Ekranda, Küçük Pete ellerini kulaklarından çekti. Sirenin sesi dayanılmazdı.
Ekranda bir anlık bir parlama oldu ve birkaç saniye için hiçbir şey gözükmedi. Sadece saniyeler süren karlı bir görüntü.
Ekran tekrar düzeldiğinde sirenler susmuştu. Ve Küçük Pete de tek başınaydı.
"Astrid, ekranın altındaki saat göstergesine bakar mısın? 10 Kasım saat sabah 10:18. On dört yaşından büyük herkesin kaybolduğu an yani."
Ekrandaki Küçük Pete ağlamayı bıraktı.
Etrafına bile bakmadan sandalyesine geri döndü ve oyuncağını eline alıp oyununa devam etti.
"RSGB'yi yaratan Küçük Pete," dedi Sam.
Astrid elleriyle yüzünü örttü. Bir anda akmaya başlayan gözyaşları onu şaşırtmıştı. Kendini tutmaya çalıştı ama beceremedi. Tekrar konuşmaya başlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Sam bu sürede sabırla bekledi.
"Ne yaptığını bilmiyordu," dedi kısık bir sesle. "Bilmiyordu. Bizim gibi anlayamıyor. Ben 'bunu' yaparsam 'şöyle' olur gibi sonuçlara varamıyor."
"Bunu biliyorum."
"Onu suçlayamazsın," diyerek yaşlı gözlerle çocuğa baktı. "Suçlamak mı?" Sam gelip kızın yanına oturdu. O kadar yakındı ki bacakları birbirine değiyordu. "Astrid, sana bunu dediğime inanamıyorum ama sanırım bir şeyi gözden kaçırıyorsun."
Kız birden çocuğa dönüp baktı.
"Astrid, orada bir çekirdek erimesi yaşanıyordu. Görünüşe bakılırsa bunu kontrol altına alabildikleri de yoktu. Hepsi son derece korkmuş gözüküyordu."
Astrid bir anda anladı. Sam haklıydı, Kız bunu gözden kaçırmıştı. "Erimeyi o durdurdu. Erime Perdido Sahili'ndeki herkesi öldürecekti."
"Evet. Bunu yapış şeklini çok beğendiğimi söyleyemeyeceğim ama herkesin hayatını kurtarmış olabilir."
"Erimeyi durdurdu." Kız hala konuyu tam olarak kavrayabilmiş değildi.
Sam gülümsedi. Hatta kahkaha bile attı. "Nedir böyle komik olan?"
"Dahi Astrid'den önce bir şeyi ben çözdüm. Çok hoşuma gitti. Sanırım bir süre bunun tadını çıkaracağım."
"Çıkar bakalım çünkü bir daha olmayacak."
"Ah, inan bana, bundan eminim." Kızın elini tuttu. Astrid de çocuğun dokunuşunu hissetmekten mutluydu. "Hepimizi kurtardı. Ama aynı zamanda tüm bu tuhaf şeyleri de yarattı."
"Hepsini değil," dedi Astrid. "Mutasyon RSGB'ye yol açtı. Mutasyon olmasa

RSGB de olmazdı."
"İstediğin kadar üste çıkmaya çalış, bugün galip gelmenin zevkini yaşayacak olan benim."
Kız çocuğun elini yüzüne götürüp parmaklarını öptü.
Derken çocuğu bırakıp ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Sonra birden durup arkasına döndü. "Diana. Gücü cep telefonlarındaki sinyal seviyesi gibi derecelendiriyordu. İkinci seviye, üçüncü seviye, Caine dördüncü seviye mesela. Sen de sanırım öylesin. Petey ise... o sanırım beş ya da yedi."
"Belki de on," diye ekledi Sam.
"Diana bundan sanki bir frekansı yakalamak gibi bahsediyordu. Bazılarımız bu enerjiyi daha iyi yakalıyor. Bu doğruysa eğer, gücü yaratmıyoruz sadece onu yansıtıyoruz."
"Öyleyse?"
"Öyleyse bu güç nereden geliyor? Benzetmemize geri dönersek, cep telefonunun baz istasyonu nerede? Bu gücü kim üretiyor?"
"Bir şeyden eminim, bu bilgi buradan dışarı çıkmayacak. Edilio biliyor, ben biliyorum ve sen biliyorsun sadece. Başka kimse bilmeyecek."
"İnsanlar ondan nefret eder yoksa. Hatta onu kullanmaya bile çalışırlar."
"Keşke..."
"Hayır," diye çocuğu susturdu Astrid. "Bunu değiştirmesini sağlamanın bir yolu yok."
"Çok yazık," diyerek acı bir şekilde gülümsedi Sam. "Çünkü bildiğin gibi, tik-tak, tik-tak."
Lana gecenin içinde yürümeye başladı.
Tekrar çakalların yanındaydı. Kabus yeniden başlamıştı. Bu defa Drake ve Howard da onunla beraberdi.
Drake bir elinde silahıyla yürürken bir yandan da hissettiği acı yüzünden küfürler ediyordu.
Howard da hala bir ümit karanlığa doğru sesleniyordu. "Orc, Orc!"
Bu gizemi daha da korkunç bir hale getiren ise o iğrenç maden ve derinliklerinde yatan şeydi.
Karanlık'm emirlerine karşı gelmişti.
O korkunç canavar ona ne yapacaktı acaba?
"Biraz duralım da Drake'in kolunu iyileştirmeyi deneyeyim, olur mu?"
"Durmak yok," diye hırladı Sürü Lideri. "En azından bir deneseydim."
Sürü Lideri kızı duymamazlıktan geldi. Ardından tekrar koşup tırmanmaya başladılar.
Artık kaçış yoktu. Hiçbir umut kalmamıştı. Tabii eğer...
Drake'e doğru yanaştı. "Ya seni iyileştirmeme izin vermezse?"

"Bana oyun oynamaya kalkma," diye kızı tersledi Drake. "Zaten seni böylesine korkutan şu şeyi de görmek istiyorum."
"Bunu istemezsin, inan bana."
"Nedir o şey?" diye gergin bir şekilde sordu Howard. En az Lana kadar korkuyordu.
Lana'nın bu soruya verecek bir cevabı yoktu.
Her bir adım bir öncekinden daha zordu. Birkaç kez Sürü Lideri kızı daha hızlı yürüsün diye gelip dürttü. Bazı zamanlarda da bu görevi Drake üstlendi. Kıza silahıyla daha hızlı gitmesini işaret edip tehditler savuruyor ve bazen de sadece ne istediğini belli eden sert bakışlar atıyordu.
Gökyüzündeki yıldızlar sönükleşip ay alçalır ve şafağın sökmesi yaklaşırken terkedilmiş maden kampına vardılar.
Daha önce Lana hayatında hiç bu kadar büyük bir dehşet hissetmemişti. Sanki kanı çekiliyordu damarlarından. Zar zor hareket edebiliyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Biraz kendine gelebilmek ve cesaretini kazanabilmek için eğilip Patrick'i sevmek istedi ama kendinde eğilecek veya konuşabilecek gücü bulamadı. Olduğu yerde kaskatı kalmış konuşamıyordu.
Burada öleceğim herhalde, diye düşündü.
"Işık insan," diye hırladı Sürü Lideri. Kayaların arasındaki bir feneri işaret ediyordu. Howard feneri alıp yaktı. Elleri o kadar titriyordu ki fenerin ışığı duvarlarda dans edip gölgelerden hayaletler yaratıyordu.
Şimdi Drake bile açıklayamadığı bir sebepten gerilip korkmaya başlamıştı. Sürekli sorular soruyordu ve madenin derinliklerine doğru ilerledikçe soruları tedirginliğinden dolayı daha da saçma sapan bir hal aldı.
"Neyle karşılaşacağımızı birinin söylemesi lazım." "Neyle yüzleşeceğimizi bilmem gerekiyor." "Anlaşmamızı konuşsak iyi olacak sanırım." "Daha ne kadar kaldı?"
Bu sırada madenin derinliklerine doğru ilerleyişleri sürdü. Lana zorlukla nefes alıyordu. Her seferinde kendi kendine tekrar etti. Nefes al. Nefes al.
Patrick madenin girişinde onları terketmişti.
"Dostum, ben... ben bunu yapamayacağım," dedi Howard. "Benim... ben..."
Nefes almaya çalıştı.
"Kapa çeneni," diye bağırdı Drake. Sonunda öfkesini çıkartabileceği biri çıktığı için sevinmişti.
Howard birden geri dönüp koşmaya başladı ve feneri de yanında götürdü.
Sürü Lideri'nin bir komutuyla iki çakal onu kovalamaya başladı.
Fener gidince Lana duvarlardan sızan sönük yeşil ışığı görebildiğini farketti. Karanlık arkalarmdaydı. Karanlık her yerdeydi.
"Bırakın gitsin," dedi Drake. "Howard gereksiz biri.

Önemli olan benim," dedi ama sesi son derece cılızdı.
Lana gözlerini sımsıkı yumdu ama yeşil ışık yine de göz kapaklarının arasından sızıp adeta kafatasının içinde parlıyordu.
Daha fazla ilerleyemezdi. Dizüstü yere çöktü.
Yeterince yakındaydı. O şey oradaydı, biraz ilerisinde, son köşeyi dönünce, yeşil yeşil parlayan o kayanın ardında. Kulaklarla duyulmayan o ses beynine işkence ediyordu.
Karanlık, buzdan yapılma o görünmez parmaklarını kızın beynine sapladı. Lana ağzından dökülen kelimelerin aslında kendisine ait olmadığını biliyordu.
"İyileştirici," diye eziyet çeken bir sesle bağırdı.
Gözleri kapalıydı ama yine de Drake'in yanında diz çöktüğünü hissedebiliyordu.
"Neden bana geldin?" diye sordu Lana. Şu anda Karanlık'ın kuklasından başka bir şey değildi.
"Çakal..." diyebildi Drake.
"Sadık Sürü Lideri," dedi Lana aracılığıyla Karanlık. "İtaatkar ama yine de bir insanın yerini tutamaz."
Aç gözlerini, dedi Lana kendi kendine. Cesur ol. Cesur ol biraz. Ona bak, yiizleş onunla, savaş onunla. Ancak Karanlık kafasının içindeydi ve bütün sırlarını tek tek öğrenip karşı koyma çabalarına gülüyordu.
Yine de gözlerini açtı kız. Hayatı boyunca baş kaldırmayı seven bir yapıya sahip olması ona bu gücü verdi. Ancak gözlerini yere dikti. Onları açık tutabilecek kadar güçlüydü ama karşısındaki şeyin yüzüne doğruca bakabilecek kadar cesur değildi.
Dizlerinin altındaki kayaların parladığını gördü. Ona dokunuyordu.
Sürü Lideri yere eğildi ve Lana'nın yanında karnının üze rine yattı.
Birdenbire, Lana çok güçlü bir elektrik şok hissetti. Sırtı gerildi, kafası geriye gitti ve kolları da yanlara açıldı.
Sanki bir buz sarkıtı gözünden girip beynine saplanıyormuş gibi canı yandı.
Çığlık atmaya çalıştı ama hiç ses çıkmıyordu.
Sonra birden hepsi kesildi ve geriye doğru devrildi. Bacakları hala vücudunun altındaydı. Sudan çıkmış bir balık gibi nefes almaya çalıştı ama ciğerlerini havayla dolduramadı.
Kendine ait olmayan bir sesle, "Direniş," dedi.
"Kız benim kolumu iyileştirecekti," dedi Drake. "Onu öldürürsen bana yardım edemez."
"Talepte bulunacak kadar cesursun," dedi Karanlık. "Değilim... sadece... kolumu geri istiyorum."
Lana tekrar nefes alabildiğini farketti. Havayı ciğerlerine çekti. Elleriyle yerden destek alıp Karanlık'tan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı.

Drake acı içinde feryat etti. Lana, çocuğun vücudunun sanki açık bir elektrik kablosunu kavramış gibi kasılmasını izledi. Vücudu bir kukla gibi hareket ediyordu.
Karanlık onu bıraktı.
"Ah," dedi Karanlık, Lana'nın dudakları aracılığıyla. "Senin için çok daha iyi bir öğretmen buldum, Sürü Lideri."
Sürü Lideri doğruldu. Kuyruğu ve başı, saygısını gösterir bir şekilde aşağıdaydı. Yerde acı içinde kıvranıp kolunu tutan Drake'e bir bakış attı.
"Bu insan sana diğer insanları öldürmeyi öğretecek," dedi Lana.
Drake güçlükle konuşabildi. "Evet. Ama... kolum." "Bana kolunu ver," dedi Lana ve istemeyerek ile olsa Ka ranlık'm gücüne karşı koyamayarak ellerini çocuğa doğru uzattı.
Drake kararlı bir şekilde kendini zorlayarak doğruldu Yanmış ve yarısı kesilmiş kolu kıza yaklaştırdı.
"Sana daha önce hiçbir insanın sahip olmadığı bir kol vereceğim. Senin içinde sihir yok, insan, ancak kız sana hizmet edecek."
Drake şaşırtıcı bir hızla ilerledi. Lana'yı saçlarından yakaladı. "Kolumu tut!"
Kız titreyen ellerini erimiş etin üzerine koydu. Kesik kemikleri elinin altında hissedince kusmak istedi birden.
Etraflarındaki pa-rlaklık koyulaştı. Lana bütün vücudunun ışıkla dolduğunu hissedebiliyordu. Buz gibi soğuk bir ışıktı bu.
Drake'in eti tekrar kolunun etrafını sarmaya başladı. Lana elinin altında etin hareket ettiğini hissedebiliyordu.
Ama bu insan eti gibi değildi.
Kesinlikle insana benzemiyordu. "Hayır," diye fısıldadı kız.
"Evet," diye haykırdı Drake. "Evet."

OTUZ DOKUZ

3 6 SAAT , 3 7 DAKİK A

"Ve bazen sen bana yalan söylediğinde Bazen ben de sana yalan söylerim
Ve yapabileceğin bir şey yok
Bütün bu yarı mahvolmuş hayatlar Göründükleri kadar da kötü değiller aslında Ama şimdi kanları görüyorum ve insanların çığlıklarını duyuyorum Sonra uyanıyorum
Ve bu da sadece köyü bir rüya sadece..."

SAM IPOD'UNDAKİ şarkıya eşlik etti. Söyledikleri rahatsız edici bir şekilde birer şarkı sözü olmaktan çıkıp hayatının bir özeti olmuştu adeta.
İtfaiye binasında oturmuş keyifsiz bir şekilde akşam yemeğini yiyordu. Quinn ise... onun nerede olduğundan pek emin değildi aslında. Dostu -gerçi artık öyle

denebilir miydi ki? Dostu Quinn tıpkı bir gölge gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Bazen eski günlerde olduğu gibi şakalar yaparken, bazen de sessizce oturup daha önce milyon kere izlediği DVD'leri tekrar izliyordu.
Sonuçta, Quinn şimdi itfaiye binasında değildi. Oysa Sam onu da düşünerek fazladan çorba bile yapmıştı.
Edilio sessizce kapıda belirdi. Cesaretini kaybetmiş gibi bir hali vardı. Sam şarkıyı yüksek sesle söylediğini farkedip utandı. Ardından müziğin sesini kısıp kulaklıkları kulağından çıkarttı.
"Neler öğrendin Edilio?"
"Eğer buralarda bir yerdeyse çok iyi saklandığını söylemeliyim, Sam. Her yere baktık. Herkesle konuştuk. Lana ortalarda yok. Köpeği de kayıp. Elwood'un evindeydi ama gitmiş." Sam Ipod'u masaya bıraktı. "Çorba var. Biraz ister misin?"
Edilio bir sandalye çekip oturdu. "Hangi şarkı bu?" "Ne? Ah. Adı *Çıldırmış Bir Dünya İçin Yardım Çığlığı."* Acı birer kahkaha attılar.
"Sırada eskilerden bir şey var. Neydi adı? Tamam. REM.
Bildiğimiz Dünyanın Sonu."
"Gayet uygun. İnsanları iyileştiren bir kızı arayıp duruyorum. Bir yandan da makineli tüfekle atış yapmasını öğreniyorum."
"O iş nasıl gidiyor bu arada?"
"İşi biraz kıvırabilen dört tane adamım var. Bir de Quinn tabii. Ama dostum, biz asker değiliz, bunu biliyorsun değil mi? Tom denilen çocuk atış yaparken neredeyse beni vuracaktı. Kurtulmak için kendimi bir köpek pisliğinin üzerine atmam gerekti."
Sam gülmemek için kendini tutmaya çalıştı ama ikisi de kahkahayı patlattılar.
"Komik geliyor değil mi? Bir de senin başına gelince görürüz."
Sam kendini topladı. "Caine neden bekliyor anlamıyorum. İki gün geçti. Neyi bekliyor?"
"Acelen ne? Ne kadar vaktimiz olursa o kadar iyi hazırlanabiliriz."
"Dostum, yarın akşam gidiyorum ben." "Emin olamazsın dostum."
"Keşke Coates'ta neler olduğunu bilseydim." "Casusluk yapmaktan mı bahsediyorsun?"
Sam önündeki çorbayı itti. "Ben ne dediğimi bilmiyorum. Bir yandan da biz mi gidip saldırsak diye düşünüyorum."
"Silahımız var. Araba kullanabilen adamlarımız da var. Senin dışında güçlerinden faydalanabileceğimiz dört kişi daha bulduk. Şu utandığında görünmez olabilen kız gibilerden bahsetmiyorum, savaşırken yararlı olabilecek olanlar da var."
"Şaka yapıyorsun."

"Ciddiyim. Kız gerçekten çok utangaç. 'Saçın ne güzel olmuş' falan dersen birden görünmez oluyor. Elini uzatırsan kıza dokunabiliyorsun ama onu göremiyorsun."
"Bu, Caine'i durdurmak için işimize yaramaz ne yazık ki." "Taylor ışınlanma yeteneği üzerinde çalışıyor. Birkaç blok öteye ışınlanabiliyor şimdilik. Ancak gerçekten işimize yarayabilecek bir çocuk var, dokuz yaşında ama senin gibi yıldırımlar çıkartabiliyor. Gerçi senin kadar güçlü değil tabii." "Dokuz mu? O yaşta birinden insanlara zarar vermesini isteyemeyiz."
"On bir yaşındaki kıza ne dersin? O kadar hızlı hareket ediyor ki onu göremiyorsun bile."
"Brianna denilen kız mı?"
"Artık kendine Breeze diyor. Rüzgar gibi hızlı anlamında yani."
"Breeze mi? Süper kahraman adı gibi mi yani?" Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey." Annesinin en sevdiği cümlelerden biriydi 'tam da ihtiyacımız olan şey.' Göğsünde bir sızı hissetti ama sızı geldiği gibi gitti. "Ona ne görev verebiliriz peki?"
"Sanırım eline bir silah tutuşturabiliriz. Ateş edip kaçar ve sonra yine ateş eder."
"Kız on bir yaşında ve biz ona bir silah mı vereceğiz? İnsanları vursun diye üstelik? Bu berbat bir şey."
Edilio'nun buna verecek bir cevabı yoktu.
"Üzgünüm, dostum. Sana kızmak istemedim, Edilio. Ben sadece... yani demek istediğim, bu delilik. Yanlış bir şey bu. Bizim yaşımızdakiler için bile yeterince kötüyken, dördüncü, beşinci sınıf öğrencilerini düşününce bir an."
Merdivenleri çıkan ayak sesleri duyuldu. Sam ve Edilio en kötüsüne hazırlanıp ayağa fırladılar.
Dekka, Coates'lu çocuklardan biri, ayaklarını sürüyerek geldi. Alnında bir kesik vardı ama Lana'nın onu.iyileştirmesini kabul etmiyordu.
"O yara Drake yüzüme tekme attığında oldu," demişti. "Ellerimi iyileştirmenize bir itirazım yok ama başımdaki yaraya dokunmayın. Hatırlamam için gerekli o bana."
Sam'e göre bu, Dekka'da ona ilginç gelen ikinci özellikti. Birinci özellik ise kızın sınırlı bir alanda yer çekimini geçersiz kılma yeteneğiydi.
"Sorun nedir, Dekka?"
"Şu Ore denilen çocuk az önce geldi. Üstü başı paramparça."
"Ore? Yalnız başına mı? Yanında Howard olmadan?" "Başka kimseyi görmedim. Bir anda çıkageldi ve Quinn denilen çocuk sana söylememi istedi. Orc'u evine kadar takip edecekmiş."
Howard'la beraber kaldıkları ev olsa gerekti bu. Fazla uzakta değildi.
"Yanıma bir silah alsam iyi olur belki," dedi Edilio. "Orc'un üstesinden

gelebileceğimi düşünüyorum," dedi
Sam. Kendine olan güveni onu bile şaşırttı. Hayatında daha önce hiç Orc'u haklayabileceğim düşünmemişti.
Quinn, evin dışında onları bekliyordu. Sam resmi bir tavırla çocuğa teşekkür etti. "Dekka'yı gönderip etrafa göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Elimden geleni yapıyorum," diye istediğinden de kederli bir şekilde cevap verdi Quinn.
Sam, yanında Edilio ve Quinn'le beraber kapıyı çaldı. İçeriden Orc'un her zamanki tanıdık sesi geldi. "İçeri girin, salaklar."
Ore içeride durmuş elindeki biranın kapağını açmaya çalışıyordu.
"Şunu içmeme izin verin," diye mırıldandı. "Sonra beni öldürmek veya ne yapmak istiyorsanız onu yaparsınız."
Son birkaç günü çok kötü geçmişti. Her yanı kesilip, çürümüş ve yaralanmıştı. Bir gözü iyice morarıp şişmişti. Pantolonu pislik içindeydi ve her yanı yırtılmıştı. Üzerindeki gömleğe gömlek demeye bin şahit lazımdı. Sağı solu yırtılan gömleğin yırtılan yerlerinin uçlarını birbirine bağlamıştı.
Hala son derece iriyarıydı ama gözlerine eskiden olduğu kadar ürkütücü gelmiyordu artık.
"Howard nerede?" diye sordu Sam. "Onlarla."
"Kim onlar?"
"Drake. Şu kız, adı neydi, Lana. Bir de konuşan bir köpek var yanlarında. Evet. Doğru duydunuz. Ben kafayı üşüttüm. Konuşan bir köpek. O köpekler benim üzerine saldırıp her yanımı parçaladı ve kalçamdan bir parça kopardı."
"Sen neden bahsediyorsun Orc?"
Birasından derin bir yudum alıp bir süre durdu. "Bu iyiydi işte."

"Mantıklı konuş, Orc."
Orc gürültüyle geğirdi. Ardından yavaşça doğrulup birasını masanın üzerine koydu ve üzerindeki parçalanmış gömleği çıkarttı.
Edilio'nun nefesi kesildi. Quinn arkasını döndü. Sam ise doğruca bakmayı sürdürdü.
Orc'un göğsünün ve karnının üzeri taşlarla kaplıydı. Taşların rengi çamurlu su gibi yeşilimsi gri renkteydi. Çocuk nefes alıp verdikçe taşlar da göğsüyle beraber hareket ediyordu.
"Giderek yayılıyor," dedi Orc. Olanlara hala bir anlam veremiyormuş gibi bir hali vardı. Taşların üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Sıcak."
"Orc... bu nasıl oldu?" diye sordu Sam.
"Sana söyledim. O köpekler bacaklarımı, kalçamı ve burada söyleyemeyeceğim

başka yerlerimi yediler. Bu şey de eksilen yerlerin yerini doldurdu."
Çocuk bir omuz silkince Sam, ıslak asfalt yolda yürürken ayaklardan gelen sese benzer bir ses işitti
"Acımıyor," dedi Ore. "Başta acıdı ama artık bir şey hissetmiyorum. Sadece biraz kaşındırıyor."
"Yüce Tanrım," dedi Edilio.
"Her neyse. Hepinizin benden nefret ettiğinizi biliyorum. O yüzden ya beni öldürün ya da defolun. Susadım ve acıktım."
Çocuğu orada bıraktılar.

Dışarı çıktıklarında Quinn hızlı adımlarla onlardan uzaklaştı ve sonra bir anda durup çalıların arasına kustu.
Sam ve Edilio çocuğun yanma gittiler ve Sam ellerini Quinn'in omuzlarına koydu.
"Kusura bakmayın. Midem biraz hassas galiba."
"Daha beterleri de yolda," dedi Sam, karamsar bir şekilde. "Hiç beklemediği anda insan nelerle karşılaşabiliyor, değil mi?"
"Drake gideli iki gün oldu," dedi Diana. "Artık kendi başımızın çaresine bakmamız lazım."
"Meşgulüm şu anda," diye kızı tersledi Caine.
Coates'un ön bahçesinde oturmuşlardı ve Caine geçen günkü mücadelede hasar alan okulun ön duvarının onarma çalışmalarını yönetiyordu. Tuğlaların birkaç tanesini onarım yapılan yere gücünü kullanarak taşıdı. Mallet ve Chaz de bunları kullanarak ellerindeki çimento yardımıyla yıkık bölümlerin yerine yeni bir duvar örmeye çalışıyorlardı.
Yeni örülmeye çalışılan duvar daha şimdiden iki defa çökmüştü bile. Çimento harcı hazırlamak ne kadar zorsa bu çimentoyla tuğlalardan bir duvar örmek bir o kadar daha zordu.
"Bir tür anlaşma yapmamız lazım. Kasabalılarla," diye önerdi Diana.
"Kasabalılar. 'Sam' veya 'kardeşin' demekten özenle kaçınıyorsun demek."

"Tamam. Beni yakaladın. Kardeşin Sarn'le bir anlaşma yapmamız lazım. Onların hala yiyecek stokları olmalı. Bizimse neredeyse bitmek üzere oysa."
Caine yeni bir tuğla yığınını ön kapıdan geçirip ikinci kattaki Chaz ve Mallet'in olduğu yere taşıdı.
"Güç üzerindeki hakimiyetim git gide artıyor. Ustalık kazanıyorum."
"Aferin sana."
"Arada sırada biraz destek olsan fena olmaz aslında. Senin hakkındaki hislerimi biliyorsun ama senin tek yaptığın beni sürekli terslemek."

"Ne yapalım yani, evlenelim mi?"
Caine'in yüzü kızarınca Diana yüksek sesli bir kahkaha attı. "On dört yaşında olduğumuzun farkındasın, değil mi? Kendini RSGB'nin Napolyon'u falan sandığını biliyorum ama sonuçta biz hala çocuğuz."
"Yaş göreceli bir kavramdır. Ben RSGB'nin yaşça en büyük iki kişisinden biriyim. Aynı zamanda da en giiçlüsüyüm."
Diana dilini ısırdı. Aslında buna verecek akıllıca bir cevabı vardı ama bir gün içinde Caine'i bu kadar kızdırmak yeterdi. Caine'in büyük aşkından başka ilgilenilecek daha önemli işleri vardı. İşin aslı, Caine de gerçek aşktan bir şey anlamazdı. Zaman içinde gelişip büyüyen ve yürekten bir aşk ona göre değildi.
"Tabii bana göre de değil," diye mırıldandı kız.

"Ne?"
"Bir şey yok." Çalışırken Caine'i seyretti. Yaptığı işi değil, çocuğun kendisini. Tanıdığı en karizmatik insandı. İstese bir rock yıldızı olabilirdi. Belli ki kıza aşık olduğunu sanıyordu. Küstahlıklarına bu yüzden göz yumuyordu.
Kendisi de ondan hoşlanıyordu galiba. En başından beri kaderleri birbirine bağlanmıştı sanki. Arkadaştılar. Hayır, bu doğru kelime olmadı. Ortaktılar. Evet, bu daha iyi oldu, Ortak. Caine güçlerinin farkına vardığı günden beri ortaktılar.
Çocuğun gücünü gösterdiği ilk kişi kızdı. Odanın diğer ucundaki masanın üzerinde duran bir kitabı hareket ettirmişti.
Çocuğu gücü üzerinde çalışıp onu geliştirmeye ve bunu bir sır olarak tutmaya ikna eden de Diana olmuştu. Caine her defasında bir kademe atladığında kıza bunu gösteriyordu. Ve kız da ne zaman çocuğa bir iltifat etse, biraz övse veya takdir ettiğini gösterse Caine resmen havalara uçup çevresine ışık saçıyordu.
Caine'i idare etmek son derece kolay bir işti. İşin güzel yanı bunun özel bir çaba gerektirmemesiydi.
Diana, Caine'in güçlerini kullanarak hoşlanmadığı birkaç öğrenciye dersini vermiş veya üzerine gelen bazı öğretmenleri rezil etmişti. Sonrasında kızı boş bir fen laboratuvarında sıkıştırıp taciz etmeye çalışan kimya öğretmeninin yaptıklarını anlattığında ise Caine adamı merdivenlerin tepesinden yuvarlayıp hastaneye göndermişti.
O zamanlar Diana gayet keyif alıyordu. Kendisini karşılık beklemeden koruyan biri vardı artık. Fazlaca büyük egosu, etkileyici bakışları ve çekiciliğine rağmen Caine kızlara karşı çok çekingendi. Kızı bir kere bile öpmeye kalkmamıştı.
Derken çok geçmeden Drake Merwin'in dikkatini çekti. Drake çoktan okulun en tehlikeli belalısı olarak ün yapmıştı bile. O andan sonra Caine, Drake'in isteğiyle diğer belalı tiplerin hakkından geldi.
Caine'in güçleri arttıkça ilişkiler de değişmeye başladı. Bir zaman sonra okul

hemşiresi, Sam'in annesi -yani doğal olarak Caine'in de annesi, gerçi o zamanlar bunu bilmiyorlardı tabiiuzun zamandır kayıp olan oğluyla ilgili çok garip bir şeylerin döndüğünü anlamaya başladı.
Tuğlalar birden büyük bir gürültüyle yere saçıldı. Ardından Chaz ve Mallet'in küfürleri işitildi.
Caine sanki farkında bile değildi. "Sence sorun neydi, Diana?" diye sanki kızın düşüncelerini okumuş gibi sordu. "Bence tuğlaları yeterince sıkı örmemişlerdi," diye sorunun aslında bu olmadığını bile bile cevap verdi kız.
"Onu demiyorum. Kadın. Hemşire Temple." Ardından ismin üzerine basa basa tekrar etti. "Hemşire. Connie. Temple."
Diana bir iç çekti. Bu konuşmayı pek yapmak istediği söylenemezdi. "Onu doğru düzgün tanımıyordum bile."
"İki oğlu vardı. Birini yanında tuttu. Diğerini de evlatlık verdi. Ben daha bir bebektim o sırada."
"Ben psikolog falan değilim."
"Hep içimde bir his vardı, biliyor musun? Ailemin benim gerçek ailem olmadığına dair. Bana hiçbir zaman evlatlık olduğumu söylemediler ama annem -daha doğrusu annem sandığım kadın, artık ona ne diyeceğimi de bilmiyorumhiç doğumumla ilgili bir şey anlatmamıştı. Bilirsin işte anneler doğumla ilgili anılarını anlatırlar kimi zaman ama o hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti."
"Etrafta bir psikolog olmaması çok yazık. Bu dertlerini ona anlatabilirdin."
"Bence son derece soğuk bir kadındı. Hemşire Temple yani. Sözde annem." Şimdi dönmüş Diana'ya bakıyordu. "Biraz sana benziyordu Diana."
Diana rahatsızlığını belli eden bir ses çıkardı. "Olayı derinleştirmeye çalışma Caine. Büyük ihtimalle gençliğinde istemeden hamile kalmıştı. Sadece bir çocuğa bakabileceğini farketti herhalde. Hatta belki ikinizi birden evlatlık vermeye çalıştı da Sam'i isteyen olmadı."
"Şimdi bu yüzden kendimi şanslı mı hissetmeliyim yani?" "Artık bunu geride bırakmanı sağlamaya çalışıyorum. Annenle ilgili meseleler kimin umrunda? İki veya üç hafta yetecek yiyeceğimiz var. Ondan sonra ne yapacağız belli değil."
"Demek istediğimi anlıyor musun? O da tıpkı senin gibiydi Diana. Soğuk ve bencil."
Diana arkasından gelen bir ses duyduğu sırada soruya cevap vermek üzereydi. Arkasını dönünce üzerine doğru gelen sarı tüylü canavarlar ordusunu gördü. Çakallar her yönden etraflarını sarmış, planlı bir biçimde onları tuzağa düşürmüştüler.
Caine ellerini havaya kaldırıp hazırlandı.
"Hayır," dedi bir ses. "Onlara zarar verme. Onlar bizim dostlarımız."
Howard onlara doğru geliyordu. Çocuğun arkasından da iyileştirici kız, Lana

yürüyordu. Sarsılmış bir hali vardı kızın.
En arkada ise Drake vardı.
Diana çocuğun hala hayatta olduğunu görünce bir küfür salladı.
Ardından da Drake'in kolunu gördü.
Yanıp kül olmuş ve Drake acı içinde çığlıklar atarken kendisinin bizzat testereyle kestiği kol yeniden çıkmıştı.
Kolun boyu uzamış ve koyu kan kırmızısı bir renk almıştı. Bedeninin etrafında dönüp onu sarıyordu.
Hayır. İmkansız.
Yanlarına ilk Howard geldi. "Orc buraya geldi mi?"
Ne Caine ne de Diana bu somya cevap verdi. İkisi de Drake'e bakıyordu. Çocuğun bütün özgüveni tekrar yerine gelmişti. Kolu kesildiğinde yere çöküp ağlayan çocuk gitmiş yerine karşılarında duran eski Drake gelmişti.
"Drake," dedi Caine. "Öldüğünü sandık." "Geri döndüm. Artık eskisinden de iyiyim."
Çocuğun bedenini saran kırmızı dokunaç tıpkı avını bırakan bir piton gibi serbest kaldı.
"Beğendin mi Diana?" diye sordu Drake.
Var olması imkansız o kırmızı yılan benzeri kol Drake'in başının üzerinde sağa sola kıvrılıp dönüyordu. Sonra birden, gözün yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde kırbaç gibi şakladı.
Diana acı içinde bağırdı. Ne olduğunu anlamamış bir şekilde kıyafetinin omuz tarafındaki kesiğe ve kesikten akan kana bakakaldı öylece.
"Kusura bakma," diye yapmacık bir tavırla özür diledi Drake. "Hala nişan alma olayı üzerinde çalışıyorum."
"Drake," dedi Caine ve Diana'nın yarasından akan kana rağmen çocuğa sırıttı, "Hoşgeldin."
"Biraz yardım getirdim yanımda," diye karşılık verdi Drake. Ardından çocuğun elini sıktı, "Öyleyse, ne zaman gidip Sam Temple'ın icabına bakıyoruz?"

KIRK

2 6 SAAT , 4 7 DAKİK A

"YARIN AKŞAM GELECEKLER," dedi Sam. "Caine beni alt etmek zorunda hissediyor kendini. Egosu onu ele geçirmiş durumda."
Kilisede son kez toplanıp savaş hakkında konuştular. Caine de sessiz darbesini aynı kilisede yapmıştı. O zaman yerinden çıkıp düşen haç şimdi yine duvara takılmıştı. Eski yerinde değildi gerçi ama yerde olmasından iyiydi hiç değilse.
Perdido Sahili'ni temsilen Sam, Astrid, Küçük Pete, Edilio, Dahra, Elwood ve Mary Anne toplantıya katıldı. Albert da davet edilmişti ama o Şükran Günü

yemeği ve yeni tortilla ekmekli burgerleri üzerinde çalışmayı tercih ettiği için gelmemişti. Coates'luları temsilen de üç kız oradaydı: Dekka, Breeze lakaplı küçük Brianna ve Taylor.
"Caine kazanmayı her şeyden önde tutan biri. Kaybolmadan önce bu savaşı kazanmak istiyor. Ya da ben kaybolmadan önce. Önemli olan onun Coates'taki çocukları serbest bırakıp buranın kontrolünü yeniden ele geçirmemizi kabullenemeyeceği gerçeği. Bu nedenle hazır olmamız gerekiyor. Ayrıca bir şeye daha hazır olmalıyız, yarın benim doğum günüm. Tam istediğim gibi bir doğum günü olmayacak ama her neyse, kimin benim yerime geçeceğine karar vermemiz gerekiyor eğer... ben... gidersem."
Diğer çocuklar emin konuşmamasından, belki de öyle bir şey olmayacağına dair cesaretlendirici bazı laflar söylediler. Belki de iyi bir şeydi bu durum. En azından RSGB'den kurtulacaktı. Sam hepsini susturdu.
"Bakın, işin iyi tarafı, ben gittiğim zaman Caine de gidecek. Kötü tarafı ise Diana ve Drake'in hala burada kalacak olması. Tabii bir de diğer başbelaları var. Orc, şey gerçi onun tam olarak nesi var bilmiyoruz ama artık Howard yanında değil. Ve Lana. Ona ne olduğunu da bilmiyoruz."
Lana'nm gidişi moralleri bozmuştu. Coates'lu çocukların hepsi kendilerini iyileştirdiği için ona tapıyordu. Yaralanan kişileri iyileştireceğini bilmek de moralleri yerine getiriyordu üstelik.
"Eğer gidersen yerine Edilio'nun geçmesini öneriyorum," dedi Astrid. "Ayrıca bir de yardımcıya ihtiyacımız var. Başkan yardımcısı ya da vali yardımcısı gibi. Artık ne isim verirsek."
Sanki kız başka bir Edilio'dan bahsediyormuş gibi çocuğun jetonu geç düştü. "Hayatta olmaz. Astrid buradaki en akıllı insan."
"Benim Küçük Pete'e göz kulak olmam gerekiyor. Mary'nin de çocuklara bakması lazım. Dahra yaralılarla ilgilenmeli ve Ehvood da ona yardımcı oluyor. Üstelik hiçbiri Caine veya Drake'le uğraşmadı. Oysa Edilio, hem Drake hem de Orc'a karşı durabildi. Her seferinde de güçlü ve akıllı bir şekilde zorlukların üstesinden gelebildi." Ardından çocuğa dönüp biraz rahatlatmak için göz kırptı.
"Haklısın," dedi Sam. "Kimsenin buna bir itirazı yoksa böyle olmasını onaylıyorum. Yaralanır veya yok olursam komuta Edilio'da olacak."
"Edilio'ya büyük saygı duymamla birlikte," diye araya girdi Dekka. "Onda güç yok."
"Onun gücü başkalarının güvenini kazanıp zamanı geldiğinde zorlukların üstesinden gelebilmek," diye karşılık verdi Astrid.
Başka itiraz gelmedi.
"Anlaştık o zaman," dedi Sam. "Adamlarımız hazır ve Edilio onlara harekete geçmeleri gerektiğinde haber verecek. Taylor, bunun senin için zorlu ve tehlikeli

bir iş olacağını biliyorum. Yanma bir kişi daha al ve nöbetleşe uyuyarak gidin. Biriniz uyurken diğeri uyanık olsun mutlaka. Güçleriniz üzerinde de çalışmayı unutmayın. Breeze, senin görevin çok kritik. Savaş başladıktan sonra iletişimi sen sağlayacaksın. Dekka? Taylor'dan haber alır almaz seninle yola çıkıyoruz."
"Anlaşıldı."
"Bu savaşı kazanacağız," dedi Sam.
Ayağa kalktılar. Astrid biraz geride kaldı. Sam elini Edilio'nun omzuna koydu. "Dinle, dostum, Quinn'in işe yarayabileceği bir görev aklına gelirse..."
"Bir şey buldum zaten. Atıcılığı hiç fena değil. Makineli tüfeklerden biriyle onu kreşin çatısına yerleştireceğim."
Sam gülümseyip çocuğun sırtına hafifçe vurdu ve gitmesini izledi.
"Quinn, elinde bir makineli tüfekle," dedi. "Dostumdan insanları vurmasını istiyorum."
"Ondan kendisini ve kreşteki ufak çocukları korumasını istiyorsun," diye düzeltti Astrid.
"Evet, öyle deyince inan çok farketti."
"Ne yapmamı istiyorsun? Bana bir görev vermedin." "Senden bütün bunlar bitene kadar kendine güvenli bir yer bulup orada saklanmanı istiyorum aslında."
"Ama—"
"Ama... yarın öğleden sonra, sana şurada ihtiyacım olacak." Parmağıyla yukarıyı işaret etti.
"Cennette mi?" diye sordu kız, muzip bir gülümsemeyle. "İzle beni." Kızı ve küçük kardeşini çan kulesine götürdü. Güneşlikler Drake'in onları son bıraktığı halde duruyorlardı. Buradan Perdido Sahili'nin ışıkları insana bir tuhaf görünüyordu. Birçok evin hala ışığı yanıyordu ve sokak lambaları da yer yer yanıyordu. Sarı McDonald's tabelası ışıl ışıl parlıyordu. Rüzgar burunlarına restoranda pişen burgerlerin, çam ağaçlarının, tuzlu deniz suyunun ve yosunların kokusunu getirdi.
Bir çift uyku tulumu kuytu bir köşeye serilmişti. Kese kağıdından market torbasının yanına da bir dürbün ve oyuncak telsizler konmuştu.
"Torbanın içine sizin için biraz yiyecek ve Küçük Pete'in oyuncağı için yedek pil koydum. Telsiz çok iyi çalışmıyor ama diğer teki de bende duracak yine de. Buradan hemen her yeri görebilirsin."
Fazla geniş bir alan yoktu. Küçük Pete hemen tozlu bir köşeye oturdu. Astrid ve Sam ise çan yüzünden birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı.
"Benim için bir silah bıraktın mı?" "Hayır."
"Herkesten çok kötü şeyler yapmalarını istiyorsun. Benden ise sadece izlememi."
"Arada bir fark var." "Öyle mi? Neymiş o?"
"Şey... Senin zekana ihtiyacım var. Gözlem yapmana aynı zamanda."

"Mazeret bu sadece."
"Evet. Öyle. Ateş etmeyi bilmiyorsun. Senden öyle bir şey istesem büyük ihtimalle kendi bacağını falan vurursun."
Kız ikna olmadığını belli eden bir bakış attı.
"Dinle, delice geleceğini biliyorum ama belki de Quinn'in fikrini bir düşünsen fena olmaz. Hani şu Küçük Pete'in seni Hawaii'ye ışınlamasıyla ilgili olanı. Onun gücü var. işler istediğimiz gibi gitmezse..."
"Beni uzaklara bir yere ışınlamasını istemiyorum. Öncelikle zaten böyle bir şeyin mümkün olacağını düşünmüyorum. Ayrıca..."
"Evet?"
"Ayrıca, seni bırakmak da istemiyorum."
Kızın yanağını okşadı ve kız da gözlerini kapayıp çocuğa yaslandı. "Astrid, gidecek olan benim. Bunu biliyorsun." "Hayır. Bilmiyorum. Böyle bir şeyin olmaması için sürekli dua ediyorum. Kutsal Annemiz'den de yardım istedim."
"Mary Terrafino'dan mı?"
"Hayır," diyerek güldü kız. "Din bilgin sıfır. Meryem. Bakire Meryem."
"Ah, onu diyorsun."
"Tanrı'ya pek inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum. Bence O burada olduğumuzu biliyor. Dualarımızı da duyuyor O bence."
"Sence bunların hepsi Tanrı'nın bir planı mı yani? RSGB ve diğerleri."
"Hayır. Ben özgür iradeye inanırım. Bence hepimiz kendi tercihlerimizi yapıp buna göre yaşıyoruz. Hareketlerimizin hepsinin sonuçları oluyor. Dünya, biz onu nasıl şekillendirirsek o hali alır. Ancak yine de bazen Tanrı'nın yardımını isteyebiliriz ve O da bize yardım eder. Bence bazen aşağıya bakıp şöyle diyor: *Vay canına, bakalım bu sersemler şimdi neyin peşinde: Biraz yardım etsem fena olmaz sanırım"*
"Şu anda biraz yardıma itirazım olmaz aslında." "Aynen öyle. Bana da bir silah vermeni istiyorum."
Sam başını salladı. "Üvey babama zarar verdim. Drake'e de. Belki onu öldürmüş bile olabilirim. Emin değilim. Bundan sonra olacakları da bilmiyorum. Ancak bildiğim bir şey var. Her incittiğim insanda bu benim üzerimde bir iz bıraktı. Bir tür yara izi gibi bir şey. Bu sanki..." Doğru kelimeleri aradı ve bu sırada kız, kollarını çocuğa doladı. "Tıpkı Drake'in beni dizimden vurması gibi. Lana sayesinde tamamen iyileşti, sanki hiç olmamış gibi. Ancak Drake'i yakmama gelince, o içimde olan bir olaydı, kafamın içinde ve Lana bunu iyileştiremez."
"Eğer bir savaş yaşanırsa bu acıyı başkaları da yaşayacak." "Sen onlardan biri olmamalısın."
"Emin misin?" "Evet." "Neden peki?"
"Çünkü seni seviyorum."

Astrid bir süre hiçbir şey söylemedi. Sam kızı üzecek bir şey söylediğini düşündü. Ama kız çocuğa doladığı kollarını hiç gevşetmedi. Geri de çekilmedi ve yüzünü çocuğun boynuna gömdü. Birden Sam kızın sıcak gözyaşlarının boynundan aşağı süzüldüğünü hissetti. Sonunda kız konuşmayı başardı, "Ben de seni seviyorum."
Çocuğun içi rahatladı birden. "İşin bu kısmını hallettik o zaman."
Sam gergin bir kahkaha attı ama kız ona katılmadı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor, Sam."
"Bir sır mı?"
"Başta emin olmadığım için bir şey söylemek istemedim. Bunu IQ'dan ayırmak pek kolay değil. Önsezi dediğimiz şey bilinçli düşüncelerimizin derinlerinde yatan biraz abarttığımız algılarımızdır aslında."
Sam bir şey anlamamış gibi baktı.
"Uzunca bir süre bunun sadece sıradan bir önsezi olduğunu düşündüm."
"Güç," dedi Sam. "Kendin de farkında mısın diye merak ediyordum. Diana senin ikinci seviye olduğunu söylemişti. Endişelendirmek istemediğim için sana bir şey söylemedim, anlıyorsun değil mi?"
"Şüphelerim vardı. Bu çok garip. Birinin eline dokunduğum zaman bazen zihnimde gökyüzüne doğru yükselen ateşten bir çizgi beliriyor."
Sam, kızın yüzüne bakabilmek için onu kendinden biraz uzaklaştırdı. "Çizgi mi?"
"Garip değil mi? Bazen çok parlak veya sönük olüyor ve bazen de uzun veya kısa. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunu kontrol de edemiyorum ve henüz keşfetmeye de fırsat bulamadım. Ama bana öyle geliyor ki bir şeyin ölçüsünü görüyorum sanırım. Sanki birinin ruhunu veya kaderini görmek gibi ama oldukça mecazi bir şekilde."
"Epey mecazi," diye ekledi Sam. "Mecaz gücün mü var şimdi senin?"
Sonunda kızı gülümsetmeyi başardı. "Ukala seni. Demek istediğim, en başından beri senin bir şekilde çok önemli olduğunu biliyordum. Sanki gökyüzündeki kayan bir yıldız gibisin, arkandan kıvılcımlar saçıyorsun."
"Doğruca bir duvara tosluyor muyum peki?"
"Onu bilemem ama iyi bildiğim bir şey varsa o da senin gökyüzündeki en parlak yıldız olduğun."
Bilgisayar Jack uyandı ve kızın yumuşak elini dudaklarının üzerinde hissetti. Dışarısı karanlıktı ama odayı bilgisayar ekranının mavi ışığı aydınlatıyordu. Kızın yüzünün hatlarını seçebiliyordu. Koyu renk saçlarını ve parlayan gözlerini.
"Şişşt," diyerek bir parmağını çocuğun dudaklarının üzerine koydu.
Jack'in kalbi güm güm atıyordu. Ters giden bir şeyler vardı kesinlikle.
"Kalk Jack." "Neler oluyor?"

"Anlaşmamızı hatırladın mı? Verdiğin sözü?"
Evet demek istemiyordu. Diana'nın istediği her neyse bunun çok tehlikeli olduğundan emindi çünkü. Jack de her zamankinden büyük bir korku içindeydi şimdi.
Drake geri dönmüştü. Drake bir canavardı.
Diana parmak uçlarıyla çocuğun yanağını sıktı. Jack bir anda sırtının ürperdiğini hissetti. Ardından, kız çocuğun yanağına hafif bir tokat attı.
"Sana verdiğin sözü hatırlıyor musun diye sordum."
Konuşamıyordu. Aklı çok karışıktı. Yanındaki kızdan ve az sonra kendisinden isteyebileceklerinden ödü kopuyordu.
Başıyla onayladı.
"Üzerini giyin. Sadece kıyafetlerini giy ve yanma başka bir şey alma."
"Saat kaç?"
"Doğru şeyi yapma zamanı." Kızın yüzünde hain bir gülümseme belirdi. "Yanlış sebeplerle olsa bile."
Jack yataktan çıkarken iyi ki yatmadan önce pijamasının altını giymiş olduğunu düşündü.. Kıza arkasını dönmesini söyleyip üzerine bir şeyler giydi.
"Nereye gidiyoruz?" "Arabayla dolaşacağız biraz."
"Bir kez araba kullandım ve o sefer de az kalsın bir hendeğe uçuyorduk."
"Sen zeki bir çocuksun Jack. Bir yolunu bulursun."
Odadan çıkıp karanlık koridora adım attılar. Çok dikkatli bir şekilde merdivenlerden indiler. Diana dışarıya açılan kapıyı aralayıp avluyu kolaçan etti. Jack, acaba birileri onları görürse kızın aklında bir mazeret var mıdır diye merak etti.
Arabaların yanma doğru giderken spor ayakkabılarının çakıllara bastıkça çıkardıkları sesler birer balyoz darbesi gibi sisli gecenin karanlığı içinde yankılandı. Sanki ayakkabılar onları ele vermek için bilerek ses çıkarıyorlardı. Diana onu gelişigüzel park edilmiş bir arazi aracına doğru yönlendirdi. "Anahtarlar arabanın üzerinde. Bin çabuk. Sürücü tarafına geç."
"Nereye gidiyoruz?"
"Perdido Sahili'ne ve biz değil. Sadece sen."
"Ben mi? Tek başıma? Hayır, hayır, hayır! Gidersem, Caine bunun benim fikrim olduğunu düşünür. Sonra da Drake'i peşimden gönderir."
"Jack, ya benim dediğimi yaparsın ya da çığlık atmaya başlarım. Sonra da herkes buraya toplanır ve onlara seni kaçmaya çalışırken yakaladığımı söylerim."
Jack bir an durup içinde bulunduğu durumu düşündü. Kızın dediği gibi olma ihtimali çok fazlaydı. Diana dediğini yapardı ve Caine de kesinlikle kızın sözüne inanırdı. Sonra da Drake. Bunu düşününce irkildi.
"Neden?" diye sordu çocuk.

"Sam Temple'ı bul ve ona kaçtığını söyle." Çocuk yutkundu.
"En iyisi şu kızı bul, Astrid'i. Dahi Astrid. Sam'i kurtarmak için yanıp tutuşuyor olmalı."
"Tamam. Tamam. Gitsem iyi olacak."
Diana çocuğun koluna dokundu. "Onlara Andrew'u anlat."
Jack tam elini arabanın anahtarının üzerine koymuşken donup kaldı. "Bunu mu yapmamı istiyorsun?"
"Jack, eğer Sam yok olursa, Drake benim icabıma bakmak isteyecektir ve Caine de onu durduramaz. Drake de eskisinden çok daha güçlü artık. Sam'e canlı ihtiyacım var. Drake'in daha çok nefret ettiği birine ihtiyacım var. İlgisini başka yöne çekmeliyim. Sam'e, o baştan çıkarıcı yeşil ışıktan bahset. Büyük atlayışı gerçekleştirmemek için ışığa direnmesi lazım. Belki o zaman, hayır diyebilirse..." Bir iç çekti ama sesinden hiç umudu varmış gibi görünmüyordu. "Git şimdi."
Arkasını dönüp okula geri döndü ardından.
Jack kız kapıya varana kadar onu izledi. Kızın da kaçmak için bir şansı vardı şu anda. Caine, Drake ve onların temsil ettiği her şeyden uzaklaşabilirdi. Ancak o kalmayı tercih ediyordu.
Diana'nın gerçekten de Caine'i seviyor olması mümkün müydü?
Derin bir nefes alıp anahtarı çevirdi. Arabanın motoru gürledi. Biraz fazla gaz vermiş olmalıydı. Fazla gürültü çıkmıştı.
"Şişşşt," dedi kendi kendine. Vitesi geçirdi.
Gaz pedalını aşağı doğru itti ama hiçbir şey olmadı. Panikledi birden. Neyse ki aklına el freninin çekik olduğu geldi. El frenini indirip tekrar gaza bastı ve arazi aracı çakıl zeminde birden ileri fırladı.
"Hey. Nereye gidiyorsun?"
Howard. Gecenin bir yarısı dışarıda ne işi vardı bunun?
Tabii ya, hala o serseri arkadaşı Orc'u arıyordu. Her zaman onu arardı zaten.
Howard'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi birden telaşa dönüştü.
"Hey, dostum, dur. Dur." Jack çocuğun yanından geçti.
Dikiz aynasından Howard'ın okula doğru koştuğunu gördü.
Hızlı gitmeliydi. Ancak araba kullanmak Bilgisayar Jack'e göre fazla tehlikeli bir işti. Çok fazla karar almak gerekiyordu, çok fazla dikkat gerektiriyordu, çok tehlikeliydi ve fazla ölümcüldü.
Demir kapının önüne gelince durdu. Kapı kapalıydı.
Arabadan inip aceleyle kapıyı açtı.
Bir süre öylece durup etrafı dinledi. Ormandan gelen sesler. Çiy damlaları yaprakların üzerinden damlıyor, küçük hayvanlar etrafta koşuşturuyor ve hafif bir rüzgar dalları sallıyordu. Ardından bir arabanın motorunun sesi duyuldu.

Hemen arabaya koşup vitesi taktı ve gaza bastı.
Kapıyı açık bırak ve git. Kapı kimseyi yavaşlatamaz. Ama onu yavaşlatmıştı işte. Çoktan peşine düşmüşlerdi. Arabayı Panda kullanıyor olmalıydı kuşkusuz. En deneyimli sürücü oydu, tabii Jack'ten de çok daha iyiydi bu konuda doğal olarak.
Panda. Yanında Drake'le beraber tabii. Drake ve onun canavar kolu.
Jack içinde yükselen korkuyu hissetti. Direksiyonu sıktı. Biraz fazla sıkı. Direksiyonun üst kısmı kırılıp elinde kaldı. Elindeki plastik parçasını fırlattı ve korkuyla inledi. Direksiyonu daha dikkatli tutup, paniğe kapılmamaya ve araba kullanmaya odaklanmaya çalıştı. Dağdan aşağı inip ormanlık araziye çıkacak ve sonra açıklık bir alanın içinden geçerek bayır aşağı giden yolu izleyecekti.
Dikiz aynasına farların ışığı vurdu. Ah, Tanrım. Ah, Tanrım.
Onu öldüreceklerdi. Drake o kamçı gibi kolunu üzerinde deneyecekti kesin.
"Düşün, Jack," diye ani bir panik dalgasıyla bağırdı. "Düşün."
Bilgisayar programı yazmıyordu şu anda. Teknolojiyle alakası olan bir durum da değildi. Çok daha ilkel bir olaydı. Tamamen güç, şiddet, nefret ve korkuyla alakalıydı.
Öyle miydi cidden?
Belki de sadece nerede gittiğiyle ilgiliydi. Altındaki arazi aracı yerden yüksek bir araçtı. Arkasındaki hızla yaklaşan araba ise yere daha yakındı.
Spor bir arabaya karşılık dört çeker bir araba.
Jack yolun kenarlarına bakmaya başladı. Sağ tarafı boyunca derin bir hendek vardı. Solunda ise toprak ve kayalardan oluşan yüksekçe bir set.
Arkasındaki araba son hız yaklaşıyordu. Aradaki mesafe sadece birkaç yüz metreydi artık.
İşte orada. Sağ tarafta toprak bir yol vardı. Bir yere varmıyor da olabilirdi. Belki de birkaç metre gidince bitecekti. Seçeneği yoktu ama. Direksiyonu sağa kırdı fakat hızını azaltmış da olsa hala devrilebileceğini düşünüyordu.
Ancak beklediği gibi olmadı ve araç dengesini bulup toprak yola girdi. Farlar, çorak araziyi ve aysız gecedeki karanlığı aydınlattı. Nerede olduğunu görmesine imkan yoktu. Nereye gittiğini de bilmiyordu. Tek umudu bu yolun birden bir uçurumla sonlanmamasıydı.
Araç deli gibi sallandığı için direksiyona bile güçlükle hakim olabiliyordu. Çok sıkı tutamazdı yoksa ellerinin gücü karşısında direksiyon parçalanabilirdi. O zaman işi tamamen biterdi işte.
Arkasındaki arabanın farları bir o yana bir bu yana zıplayıp duruyordu. Toprak yolda ilerlemek o araba için oldukça zordu. Zaten arazi aracı bile o kadar zorlanırken arkasındaki arabanın bu yola dayanabilmesi imkansızdı.
Jack, yavaş yavaş arayı açmaya başladı. Sonunda arkasındaki farlar birden

uzaklaşmaya başlayınca arabanın durmuş olduğunu anladı.
Jack de bunun üzerine hızını azalttı. Artık arabayı daha rahat idare edebiliyordu.
Takip sona ermişti. Peki ama şimdi Perdido Sahili'ne nasıl gidecekti? Sadece anayoldan gidiş yolunu biliyordu. Bu toprak yol bir yere çıkıyor muydu acaba?
Emin olduğu bir şey varsa artık bir daha asla geri dönemeyeceğiydi.

KIRK BİR

0 3 SAAT , 1 5 DAKİK A

GÜNDÜZ SAATLERİ ÇOK hızlı akıp gitti. Sam yakında başlayacağını biliyordu. Ve birkaç saat içinde de bitecekti.
Sam çocuklardan kent civarında gözcülük yapmadıkları zamanlarda uyuyup, yemek yemelerini ve rahatlamaya çalışmalarını istedi. Caine gece gelecekti. Sam bundan adı gibi emindi.
Kendi önerisine kendi de uymayı denedi ama uyumak imkansızdı.
Üzerindeki kıyafetleri değiştirirken midesinin çok kötü olmasına rağmen bir şeyler yemesi gerektiğini düşündü. Bu sırada Taylor telaş içinde itfaiye binasının içinde belirdi. Sam de bu sırada iç çamaşırını giyiyordu.
"Geliyorlar," diye doğrudan lafa girdi. "Hey, karın kasların iyiymiş."
"Anlat."
"Coates yönünden altı araba aşağı doğru iniyor. Bir dakika sonra Ralph'in Yeri'ne varmış olurlar. Çok yavaş hareket ediyorlar.
"Yüzlerini görebildin mi? Caine veya Drake orada mı?" "Hayır."
Sam içerideki dinlenme odasına girip Edilio ve Quinn'in yataklarını salladı. "Beyler. Kalkın."
"Ne?" diye uyku sersemi bir şekilde sordu Quinn. "Biraz uyuyacağımızı sanmıştım."
"Uyudun işte. Taylor geldiklerini haber verdi." "Kalkıyorum," diyerek yataktan çıktı Edilio. Kıyafetleri üzerindeydi. Askısından yatağın kenarına astığı makineli tüfeğini de aldı.
Sam de ayakkabılarını ve pantolonunu aradı bu sırada. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Taylor. "Oraya geri dönüp gruplara mı bölünüyorlar' diye kontrol et."
"Kıyafetlerini çıkarmazsın umarım. Her an dönebilirim çünkü."
"Dönünce doğruca şehir merkezine git. Ben de oraya geliyorum."
Taylor gözden kayboldu.
"Hazır mısın?" diye Edilio'ya sordu Sam. "Hayır. Sen?"
Sam de hayır anlamında başını salladı. "Başlayalım yine de."
Quinn yatağından aşağı yuvadandı. "Vakit geldi mi?" "Evet. Akşamüzeri. Tahmin ettiğimizden biraz daha erken. Nereye gideceğini biliyorsun, değil mi?"

"Doğruca cehenneme mi?"
Sam ve Edilio itfaiyecilerin demirinden aşağı kayarak garaja indiler. Sam'in beline takılı olan telsiz yüksek sesle cızırdadı bu sırada. Astrid'in sesi hafif parazitli ve boğuk geliyordu.
"Sam. Onları görüyorum."
Sam telsizin sesini biraz kıstıktan sonra düğmeye basıp konuştu, "Az önce Taylor gelip söyledi. Sen ve Küçük Pete iyi misiniz?"
"Ben iyiyim. Altı araba saydım. Ralph'in Yeri'ni geçtiler.
Okul binasına doğru gidiyorlar sanırım." "Neden o yöne?"
"Bilmiyorum."
Sam dudağını ısırıp düşündü. "Başını aşağıda tut, Astrid." "Sam..."
"Biliyorum. Ben de."
Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Koşarsa paniklemiş gibi görünebilirdi. Edilio'ya dönüp "İlk geldiklerinde izledikleri yoldan geleceklerini düşünmüştüm. Şehir merkezine gelen en kestirme yol orası," dedi.
"Ben de Ralph'in Yeri'ne konuşlanıp bizim üzerlerine gitmemizi bekleyeceklerini sanmıştım."
"Anlamıyorum," dedi Sam. Meydana ulaşınca Edilio adamların"! kontrol etmeye gitti.
İleride yanlış yöne doğru giden Taylor gözüktü. "Taylor. Bu tarafa."
"Okulun oraya doğru gidiyorlar. Caine kesinlikle onlarla beraber. Caine ve Diana. Drake'i görmedim. Belki de ölmüştür." Son cümleyi büyük bir keyifle söylemişti. Ancak Sam'in bunu atlamış olması ihtimaline karşı ekledi, "Umarım ölmüştür, o lanet—"
"Seni gördüler mi?"
"Hayır. Bana zarar veremezlerdi. Bu konuda oldukça iyiyim. Okul binasının oraya gidiyorum, bakalım neyin peşindeler."
"Kahramanlık falan yapmaya çalışma. Seni kaybetmek istemem. Mesafeni koru. Git şimdi."
Taylor birden gözden kayboldu.
Telsizden Astrid'in sesi duyuldu. "Arabalardan iniyorlar.
Okul binasına giriyorlar."
Sam çan kulesine doğru baktı. Kız oradaydı, çok yakında. İstese ona seslenebilirdi ama kızın gözleri okul binasındaydı, kendisinde değil. Sam omzundan geriye bakınca elinde tüfeğiyle koşan Quinn'i gördü.
"İyi şanslar, kardeşim."
Quinn olduğu yerde kaldı. "Teşekkürler. Bak, Sam...
Ben..."
"Şimdi buna vaktimiz yok."

Sam meydanda tek başına dikildi. Bir ayağını süs havuzunun kenarına dayamıştı. Okul. Neden orası? Ve neden hala gün ışığı varken, neden gecenin çökmesini beklemeden?
Albert restorandan çıkıp Sam'e doğru yürüdü ve ona bir poşet uzattı. "Tavuk parçaları, dostum. Acıkırsan diye."
"Sağol, dostum."
"Sana inanıyoruz Sam," dedikten sonra gitti.
Sam ağzına bir tavuk parçası atıp düşünmeye çalıştı. Okula gitmeleri bekledikleri gibi bir hareket değildi. Bu bir fırsat mıydı? Caine arabadan çıkmış ve Sam'in, içini ondan çok daha iyi bildiği okul binasına girmiş ise...
Telsizin düğmesine bastı. "Okuldan çıktıklarına dair bir hareketlenme var mı?"
"Hayır. Dışarıda bir tane gözcü bıraktılar. Sanırım bu Panda. Drake'i hiçbir yerde göremiyorum."
Belki de bunların hepsine bir son verebilirdi. Tam şu anda, Caine'le bire bir karşılaşabilirdi. Böylece bu çocukların hiçbirinin bu işe karışmalarına gerek kalmazdı. Kimse silah kullanmak zorunda kalmazdı.
Dekka ona doğru koşuyordu. "Sam. Kusura bakma, seni hiçbir yerde bulamadım."
Belki sadece ikisi, Sam ve Dekka. Şansını iki katına çıkarmış olurdu böylece. Böylesi daha uygun olurdu hatta. Biri Perdido Sahil'li diğeri ise Coates'lu iki çocuk omuz omuza.
"Caine okulda," dedi Sam. "Belki de biz oraya gitmeliyiz diye düşünüyordum."
"Drake orada mı?"
"Kimse onu görmemiş. Belki de o gelmeyecektir."
"İyi," dedi Dekka duygusuz bir şekilde.
"Birbirimizi tanımak için yeterince zamanımız olmadı. Zaten artık benim de fazla zamanım kalmadı. Gücün üzerinde ne kadar hakimiyetin var?"
Dekka bir nefes alıp düşündü. Sanki cevabı onlar verecekmiş gibi ellerine bakıyordu. "Oldukça hakim sayılırım. Bir duvarı yıkabilirim veya birini havaya fırlatabilirim ama sadece birkaç metre uzağa."
"Öyle mi?"
"Ben hazırım bunun için."
Birden yanlarında Taylor belirdi. "Hepsi okulun içine girdiler. Kapıda bir nöbetçi var görebildiğim kadarıyla. Drake de kesinlikle onlarla değil."
"Tamam," diye cevap verdi Sam. "Planımız şu. Dekka ve ben onların peşinden gideceğiz. Taylor, senin bunu Edilio'ya söylemeni istiyorum. Sonra da çan kulesine, Astrid'in yanına çıkacaksın. Dekka'yla başımız derde girerse dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."
"Birazdan hepsini yapmış olurum merak etme." Taylor tekrar gözden kayboldu.

"Şunu yapmasına alışırım bir gün umarım," diye mırıldandı Sam.
Derin bir nefes aldı. Savaşla ilgili aldığı ilk taktik karardı bu. Yanılmıyor olmayı diledi.
Jack gündüz boyunca arabayı ağaçların arasına sakladı. Sürücü koltuğunda uzanıp rahatsız bir uyku uyudu. Bütün kapılar kapalıydı ve direksiyonun başından ayrılıp arka koltukta daha rahat bir şekilde uyuyamayacak kadar korku içindeydi.
Diana'nın olabildiğince çabuk Sam'in yanına gitmesini söylemesi umrunda bile değildi. Kız için ölecek hali yoktu. Ta ki güneş batıp etraf kararınca anahtarı çevirip saklandığı yerden çıkardı arabayı.
Hiçbir yön levhası olmayan toprak yoldan aşağı, farları kapalı olarak yavaşça ilerlemeye başladı. Karanlık yüzünden nereye gittiğini görmesi mümkün değildi. Arazi aracının dikiz aynasının üzerine yerleştirilmiş bir pusula bulunuyordu ama yine de pusula bile zaman zaman saçmalıyordu. Bir an güneyi gösterirken bir an sonra direksiyonu döndürmemiş olmasına rağmen doğuyu işaret ediyordu.
Yönünü tayin etmesine imkan yoktu. Farları açıp yolu daha iyi görerek ilerleyebilirdi ama o zaman diğerleri de onu görebilirdi. O yüzden neredeyse yürüme hızında karanlıkta yol almayı sürdürdü. O kadar düşük hızda bile araç o kadar feci sallanıp zıplıyordu ki Jack kendini dayak yemiş gibi hissediyordu.
Sam'in yanına ulaşmaktan başka çaresi yoktu. Caine ihanetinden dolayı onu asla affetmezdi çünkü. Kurtuluşu Sam'in ellerindeydi artık. Tabii Sam de yok olmaktan kurtulabilirse. Sam gidecek olursa Caine kazanacaktı. Bundan sonra da RSGB, Jack'in Caine ve Drake'ten saklanması için fazla küçük bir yer olurdu.
Ön konsoldaki saati kontrol etti. Sam'in yok olacağı gün ve saati çok iyi biliyordu. İki saatten biraz fazla vakti kalmıştı sadece.
Ay doğup yol aydınlanınca endişelerini bir yana bırakıp hızını arttırdı. Tam o sırada önüne atlayan bir tavşana çarpmamak için direksiyonu çevirince yoldan çıkıp bir tarlaya daldı. Direksiyona tüm gücüyle asılıp aracı tekrar yola sokmaya çalışırken karşı yönden gelen bir kamyonet kıl payıyla yanından geçti bir anda.
Jack bir küfür salladı ve kafasını çevirip arka camdan kamyonete baktı. Aracın fren lambaları yandı ve kamyonet yolun ortasında durdu.
Jack birden gaza abandı ve araç ileri fırladı. Ancak şimdi kamyonet de peşine takılmış hızla geliyordu.
Bu karanlıkta kamyoneti kimin kullandığını görmenin imkanı yoktu ama Jack'in aklında sadece tek bir isim vardı, Drake.
Bir yandan korkuyla inlerken bir yandan da gaza daha fazla basmaya başladı. Yakıt göstergesi depodaki benzinin bitmek üzere olduğunu gösteriyordu. Kamyonet ise hala peşindeydi ne yazık ki.
Tek şansı, kamyonetin o yolda kendisini izleyemeyeceğini umduğu tarlaya

girmekti. Jack hızını biraz azaltıp ekilmemiş tarlaya doğru sürdü aracı. Toprak sürülmüş olduğu için tarlanın zemini yumuşaktı. Arazi aracı sürülmüş alanların üzerinden geçerken hoplayıp zıplamaya başladı yine.
Kamyonet takibi sürdürdü.
Jack'in ilerisinde birden her yanı aydınlatan çok güçlü farlar yandı. Bir traktör inanılmaz bir hızla onu biçmek için üzerine doğru geliyordu. Traktörün arkasında harap bir haldeki çiftlik evi gözüküyordu.
Jack aklını kaçırmak üzereydi. Onu yakalamışlardı. İnanılmaz bir şekilde onu tuzağın içine çekmeyi başarmışlardı. Jack önündeki kurumuş akarsu yatağını farketmedi bile.
Arazi aracı birden yerden havalanınca kendini hiç ağırlığı yokmuş gibi hissetti bir an. Sonra araç sert bir şekilde tekrar yere indi. Şiddetli bir çarpma sesi duyuldu ve hava yastıkları açıldı. Jack kendini toprağın içinde sırtüstü yatarken buldu. Yaralanmamıştı ama kımıldayamayacak kadar da sarsılmıştı.
Arazi aracının farları yattığı alanı aydınlatıyordu. İleride bir kız ve bir erkek çocuğunun siluetleri belirdi. Hiçbiri Drake Merwin'e benzemiyordu.
Jack değil yerinden kalkmaya nefes almaya bile cesaret edemiyordu o anda.
"Farların kapalı olarak buraya doğru geldiğini gördük," dedi kız biraz da suçlar bir ifadeyle.
Jack, kızın kendisini zifiri karanlıkta nasıl görmüş olabileceğini merak etti. Bunu sormadı ama kız yine de bu sorunun cevabını verdi.
"Farlarını söndürmüş olsan da aracın fren lambaları her fren yaptığında yanar. Sanırım bunu akıl edememişsin."
"Araba kullanmak konusunda pek deneyimli olduğum söylenemez."
"Kimsin sen?" diye sordu, Jack'in yaşlarındaki erkek çocuğu.
"Ben mi? Ben Jack. Bana Bilgisayar Jack diyebilirsiniz." "Kızın elinde bir pompalı tüfek vardı ve namlusu da tam
Jack'in yüzüne dönüktü." "Lütfen beni vurmayın."
"Bizim arazimizdesin şu anda ve biz de arazimizi koruyoruz," diye cevap verdi kız. "Neden vurmayalım ki seni?" "Benim mutlaka... Eğer yapamazsam.... Dinleyin, Perdido Sahili'ne varamazsam korkunç şeyler olacak."
Kızın farların aydınlattığı sert mizaçlı yüzüyle tezat oluşturan örgü saçları vardı. Çocuğun söylediklerinden pek etkilenmişe benzemiyordu. On bir veya on iki yaşındaydı ve Jack'in görebildiği kadarıyla yanındaki çocukla aralarında herhangi bir fiziksel benzerlik bulunmuyordu.
"Tehlikeli birine benzemiyor," dedi çocuk gözlerini Jack'in üzerinden ayırmadan. "Neden sana Bilgisayar Jack diyorlar?"
"Çünkü ben bilgisayarlar hakkında çok fazla şey biliyorum."
Çocuk bir süre düşündükten sonra sordu, "Bizim Wii'yi onarabilir misin?"

Jack başını evet anlamında salladı. "Denerim. Ama inanın bana benim hemen Perdido Sahili'ne gitmem gerekiyor. Çok önemli bir durun söz konusu."
"Benim de Wii'ın benim için çok önemli. Eğer onu onarırsan Emily'nin seni vurmamasını sağlarım. Sanırım vurulmamak senin için Perdido Sahili'ne gitmekten daha önemli olsa gerek, ne dersin?"
"Selam, Mary," dedi Quinn. Kızla kreşin kapısında karşılaşmışlardı. "Ben çatıya çıkıyorum."
Mary kapıyı arkasından hızla kapadı. "Çocukların silahları görmelerini istemiyorum." Gözlerini doğruca Quinn'in elindeki tüfeğe dikmişti.
"Mary, silahı görmeyi ben bile istemiyorum." "Korkuyor musun?"
"Altıma kaçıracağım neredeyse."
"Ben de." Ardından elini Quinn'in koluna koydu. "Tanrı seni korusun."
"Evet, öyle umalım." Kalıp kızla sohbet etmeyi istiyordu aslında. Elinde bir makineli tüfekle çatıya çıkmasını engelleyecek her şeyi seve seve kabul ederdi. Ancak ikisinin de kendi görevleri vardı. Mary'le birlikte kreşe gidip orada saklanmayı dilediği için kendinden utandı.
Binanın arka tarafına gidip silahını omzuna astı ve külüstür görünümlü demir merdiveni tırmanmaya başladı.
Kreşin ve yandaki hırdavatçının çatıları birleşikti. Zift ve çimento karışımı bir malzemeyle kaplı, düz bir çatıydı. Üzerindeki tek çıkıntılar bacalar ve eski görünümlü iki havalandırma ünitesiydi. Çatının dış kenarları kiremitle örülüydü ve çevresini de bir buçuk metrelik bir korkuluk duvarı sarıyordu.
Quinn, çatının kilise ve kent merkezine bakan ucuna doğru ilerledi. Sam ve Dekka'nın yürümesini seyrediyordu. "Sakın bugün bir şeyleri mahvetme," dedi kendi kendine. "Sakın her şeyi hatırayım deme."
Merdiven sallandı ve bir şey çatıda beliriverdi. Quinn silahını o tarafa çevirince karşısında Brianna'yı buldu.
"Bunu yapmayı bırakmalısın, Brianna."
Kız gülümsedi "Breeze. Benim adım Breeze."
"Kendini iyi kaptırdın bu işe. Kaç yaşındasın, on mu?" "On bir yaşındayım. Bir ay sonra da on iki olacağım," dedikten sonra kemerine takılı çekici çıkarıp salladı. "Caine ve Drake beni ellerim betonun içine hapsolmuş bir halde açlığa mahkum ettiler. Beni neredeyse öldürmelerine engel olacak kadar küçük değildim sonuçta."
"Haklısın." Keşke kız gitse de kendisini rahat bıraksa diye düşündü. Ancak kızın işi zaten Sam, Edilio, kendisi ve diğerleri arasında haberleşmeyi sağlamaktı. "Ne kadar hızlı hareket edebiliyorsun, Brianna?"
"Bilmiyorum. İnsanların neredeyse beni göremeyeceği kadar hızlı."
"Seni yormuyor mu bu peki?"

"Pek sayılmaz. Ancak ayakkabılarım çok çabuk parçalanıyor." Ayağını havaya kaldırınca ayakkabısının aşınmış tabanı gözüktü. "Saçımı da hep toplamak zorundayım yoksa giderken dağılıp gözümü örtüyor."
"Garip bir şey olmalı. Güç sahibi olmak yani." "Senin yok mu?"
"Hayır. Yok. Ben sadece, benim işte." "Sam'i iyi tanıyorsun, değil mi?"
Quinn başıyla onayladı. Coates'lu çocuklar bu soruyu ona çok sık soruyordu.
"Sence o kazanabilecek mi?" "Öyle olmasını umalım."
Brianna, bir zamanlar betonun içinde hapsolmuş olan ellerine baktı. "İşte o yüzden on bir yaşında olup olmamam farketmiyor, kazanmak zorundayız."
Sam, Dekka'yla beraber okula doğru yürürken içine kötü bir his doğdu. Yaralanmaktan falan korkmuyordu, zaten günün sonunda büyük bir ihtimalle yok olacaktı ve sonra da gerisini bilmiyordu doğrusu.
Korktuğu şey başarısız olmaktı. Ona ne olursa olsun Astrid'i düşünmek zorundaydı. Tabii Küçük Pete'i de çünkü ona bir şey olacak olursa Astrid yıkılırdı. Küçük Pete'in RSGB'yi yok edebilecek tek kişi olmasını da unutmamalıydı elbette.
Caine'i, kız için yenmeliydi. Diğerleri için de. Bütün çocuklar için bunu yapmalıydı. Bu da sanki sırtında bir fil taşıyormuş gibi omuzlarına yük binmesine yol açıyordu.
Kazanmak zorundaydı. Astrid'in güvende olmasını sağlamalıydı. Ondan sonra gerekiyorsa yok olabilirdi. liiydü ve çevresini de bir buçuk metrelik bir korkuluk du varı sarıyordu.
Quinn, çatının kilise ve kent merkezine bakan ucuna doğru ilerledi. Sam ve Dekka'nın yürümesini seyrediyordu.
"Sakın bugün bir şeyleri mahvetme," dedi kendi kendi ne. "Sakın her şeyi batırayım deme."
Merdiven sallandı ve bir şey çatıda beliriverdi. Quinn silahını o tarafa çevirince karşısında Brianna'yı buldu.
"Bunu yapmayı bırakmalısın, Brianna."
Kız gülümsedi "Breeze. Benim adım Breeze."
"Kendini iyi kaptırdın bu işe. Kaç yaşındasın, on mu?" "On bir yaşındayım. Bir ay sonra da on iki olacağını," dedikten sonra kemerine takılı çekici çıkarıp salladı. "Caine ve Drake beni ellerim betonun içine hapsolmuş bir halde açlığa mahkum ettiler. Beni neredeyse öldürmelerine engel olacak kadar küçük değildim sonuçta."
"Haklısın." Keşke kız gitse de kendisini rahat bıraksa diye düşündü. Ancak kızın işi zaten Sam, Edilio, kendisi ve diğerleri arasında haberleşmeyi sağlamaktı. "Ne kadar hızlı hareket edebiliyorsun, Brianna?"
"Bilmiyorum, insanların neredeyse beni göremeyeceği kadar hızlı."

"Seni yormuyor mu bu peki?"
"Pek sayılmaz. Ancak ayakkabılarım çok çabuk parçalanıyor." Ayağını havaya kaldırınca ayakkabısının aşınmış ta banı gözüktü. "Saçımı da hep toplamak zorundayım yoksa giderken dağılıp gözümü örtüyor."
"Garip bir şey olmalı. Güç sahibi olmak yani." "Senin yok mu?"
"Hayır. Yok. Ben sadece, benim işte." "Sam'i iyi tanıyorsun, değil mi?"
Quinn başıyla onayladı. Coates'lu çocuklar bu soruyu ona çok sık soruyordu.
"Sence o kazanabilecek mi?" "Öyle olmasını umalım."
Brianna, bir zamanlar betonun içinde hapsolmuş olan ellerine baktı. "İşte o yüzden on bir yaşında olup olmamam farketmiyor, kazanmak zorundayız."
Sam, Dekka'yla beraber okula doğru yürürken içine kötü bir his doğdu. Yaralanmaktan falan korkmuyordu, zaten günün sonunda büyük bir ihtimalle yok olacaktı ve sonra da gerisini bilmiyordu doğrusu.
Korktuğu şey başarısız olmaktı. Ona ne olursa olsun Astrid'i düşünmek zorundaydı. Tabii Küçük Pete'i de çünkü ona bir şey olacak olursa Astrid yıkılırdı Küçük Pete'in RSGB'yi yok edebilecek tek kişi olmasını ela unutmamalıydı elbette.
Caine'i, kız için yenmeliydi. Diğerleri için de. Bütün çocuklar için bunu yapmalıydı. Bu da sanki sırtında bir fil taşıyormuş gibi omuzlarına yük binmesine yol açıyordu.
Kazanmak zorundaydı. Astrid'in güvende olmasını sağlamalıydı. Ondan sonra gerekiyorsa yok olabilirdi.
Okula yaklaştıkça kararını sorgulamaya başladı. Planı bozuyordu ve bunun anlamı diğerlerinin de ne yapacaklarını bilememesi demekti. Caine'in okula girmesi bütün planlan altüst etmişti.
Okul binasına bir blok kala durdular. Sam telsizin düğmesine bastı.
"Bir değişiklik var mı?"
"Hayır," diye cevap verdi Astrid. "Arabalar hala park halinde. Panda ön kapıda bekliyor. Hava da kararmaya başladığı için çok net göremiyorum. Sam?"
"Evet?"
"Sanırım Panda'nın elinde bir silah var." "Anlaşıldı."
"Dikkatli ol."
"Tabii." Telsizi indirdi. Bir kez daha kıza onu sevdiğini söylemek istiyordu ama bunun sırası değildi. Aklı Caine'de olacağı yerde gitgide daha fazla Astrid'i düşünüyordu.
"Tamam, Dekka, gizlice girmeye çalışmanın imkanı yok. Panda'nın icabına bakmadan evvel o beni görmüş olacak." Dekka başını salladı. Ağzı sanki mühürlenmiş gibiydi.
Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Korkuyordu.

"Üçe kadar sayacağım. Üçte gidiyoruz. Hemen Panda'nm icabına bakacağım. Kapıya varınca da sen kendi üzerine düşeni yap. Hazır mısın?"
Kız cevap vermedi. Çok uzunCa gelen bir süre boyunca boş boş bakmayı sürdürdü. Ve en sonunda, "Hazırım," demeyi başardı.
"Bir. îki. Üç."
Köşeden fırlayıp koşmaya başladılar. Panda onları görüp bağırmaya başlamadan evvel okulun bahçesine girmeyi başarmışlardı.
Sam avazı çıktığı kadar bağırıp "Sakın bunu yapayım deme, Panda," diye uyardı.
Panda tereddüt edip silahı doğrultup doğrultmamakta kararsız kaldı.
"Seni incitmek istemem," diye bağırdı Sam. Yirmi beş metre.
Panda silahı doğrultup ateş etti. Kurşun Sam'i ıskaladı.
Panda sanki ilk defa görüyormuş gibi silaha baktı. "Hayır," diye bağırdı Sam.
On beş metre.
Panda silahı bir kez daha doğrulttu. Yüzü korku ve endişe dolu bir maske gibiydi.
Sam yere atlayıp yuvarlandı ve Panda tekrar ateş ederken yere çömeldi.
Kollarını ileri uzattı ve parmaklarını açtı. Yeşil-beyaz bir yıldırım Panda'nın kafasının yanından geçip kafasının arkasındaki tuğla duvarda bir delik açtı.
Panda elindeki silahı bırakıp kaçtı. Beş metre.
"Dekka, kapıyı hallet."
Dekka ellerini ileri uzattı ve birden kapınınaltındaki yerçekimi kayboldu. Bütün duvar, içindeki kapıyla beraber sanki kamyon çarpmış gibi sallandı. Kapı açıldı ve bu sırada duvardan dökülen taş ve sıva parçaları havada asılı kaldı.
Dekka ellerini indirince havada asılı duran her şey birden yere indi. Tuğlalar çatlayıp kırılırken kapı da parçalandı.
Sam açık kapıdan içeri bir yıldırım gönderdi. Ardından Dekka'yla beraber içeri dalıp duvara siper aldılar. Kağıt ilanlar ve bir zamanlar duvarlarda asılı olan renkli posterler Sam'in yıldırımı yüzünden alev almış yanıyordu.
İçeride çıt bile çıkmıyordu.
Sam, Dekka'ya bir bakış attı. Kız da onun kadar korkmuş görünüyordu.
Koridordan ilerlemeyi sürdürdüler. Sinirleri çok gergindi ve gözleri her bir köşeyi tarıyordu.
Ön tarafı kurşun geçirmez camla güçlendirilmiş güvenlik odası sağ taraflarındaydı. Sam cama doğru yaklaşıp içeriye bir göz attı. Hiçbir şey. RSGB'nin ilk meydana geldiği günden beri açık olan ışıklar hala yanıyordu.
Güvenlik odasını iyice bir kontrol etmeden mi yoluna devam etmeliydi? Caine'in adamlarından biri oradaysa, Sam ve Dekka'nın etrafını çevirebilirlerdi. Sam, Dekka'ya bir işaret yaptı. İçeri gir.
Dekka korku içinde kafasını iki yana salladı. "Tamam. Ben girerim öyleyse."

Koridorun diğer tarafına geçip kapıyı açtı. Birden büyük bir şey üzerine doğru gelince iç güdüsel olarak yere eğildi.

Ancak yeterince çabuk olamadığı için darbenin bir kısmı ona isabet edip yere devirdi.
Koyu saçlı bir çocuk masanın üzerine tünemişti. Bir elinde de kalın bir tahta sopa tutuyordu. Çocuk ona bakarak sırıttı. Sonra da tıpkı bir kedi gibi hızlı bir şekilde masadan aşağı atladı.
Sam hazırlıksız yakalanmıştı. Geriye doğru devrilip başını zemine vurunca gözünün etrafında yıldızlar uçuştu.
Yana doğru yuvarlandı ama hareketleri çok ağırdı. Çocuk çoktan güvenli bir mesafeye kaçmış yeni bir saldırıya hazırlanıyordu.
Aniden, çocuk, üzerinde durduğu masa ve kağıtlarla beraber yerden havalandı ve yukarı yükselip tavana çarptı.
Çocuk daha ne olduğunu bile anlayamadan acıyı hissetti ve Dekka'nm yerçekimini tekrar serbest bırakmasıyla beraber bir kaya gibi yere düştü. Sam daha çocuk kendini toplamaya fırsat bulamadan yanma gidip bir dizini göğsüne dayadı ve elleriyle çocuğun kafasını kavradı.
"Tek bir hareketinde kafan kül olur." Çocuk direnmeyi bıraktı.
"Doğru karar. Dekka, şu sopayı al ve biraz bant bul." Ardından tekrar çocuğa döndü. "Kimsin sen? Ve Caine nerede?"
"Benim adım Frederico. Beni yakma sakın." "Caine nerede?"
"Burada değil. Binaya girer girmez arka kapıdan çıktılar.
Sadece ben ve Panda varız."
Sam içinin çekildiğini hissetti. "Çıktılar mı?"
Frederico, Sam'in gözlerindeki korkuyu farketti. "Caine'i yenemezsin. O ve Drake her şeyi önceden planladılar."
"Bant buldum," diyerek geldi Dekka. "Onu bağlamamı ister misin?"
"Dağılmışlar," dedi Sam ve ardından Frederico'nun burnuna sert bir yumruk indirdi. Çocuk acı içinde bağırdı.
"Bağla onu. Çabuk." Telsizin düğmesine bastı. "Astrid." Kızın sesi güçlükle duyulabiliyordu. "Sam. Aman Tanrım."
"Neler oluyor?"
Kızın verdiği cevap cızırtı yüzünden duyulamadı. Ancak o sesten kızın ne kadar korkmuş olduğunu anlayabiliyordu.
"Oyuna geldim," dedi Sam. "Hepsi bir. tuzakmış."

KIRK İKİ

0 2 SAAT , 2 3 DAKİK A

"QUINN. QUINN."
"Biri bana mı sesleniyor?"
Brianna çan kulesini işaret etti. Quinn gözlerini kısıp baktığında Astrid'in kendisine el salladığını gördü. Çocuğa bir yeri işaret edip el hareketleriyle bir şey anlatmaya çalışıyor ve bir yandan da bağırıyordu.
"Ben gidip ne istediğine bir bakayım," dedi Brianna. Birden görüntüsü silikleşerek gözden kayboldu ama sonra tam merdivenin başına varmışken durdu. "Ah, aman Tanrım, bak."
Sokaktan aşağı, güney yönünden dalga dalga çakal sürüleri geliyordu. Park edilmiş arabaların ve yangın musluklarının üzerinden atılıyor, zaman zaman durup çöpleri karıştırıyorlardı ama yine de büyük bir hızla yaklaşıyorlardı.
Dosdoğru kreşe geliyorlardı.
Brianna katlanabilir demir merdiveni yukarı çekmeye çalıştı. Quinn de yerinden kalkıp ona yardım etti. Tam çakallar oraya varmışlardı ki merdiveni çekmeyi başardılar.
"Ne yapacağım şimdi?" diye sordu Quinn. "Vur onları."
"Çakalları mı vurayım?"
"Buraya tesadüfen gelmemişler."
"Onları duyan bir çakal kafasını kaldırıp yukarı baktı." "Sessiz ol," diye fısıldadı Quinn. Duvarın arkasına saklanıp tüfeği göğsüne bastırdı.
"Ufak çocukların peşindeler, Quinn." "Ne yapacağımı bilmiyorum."
"Evet, biliyorsun."
Quinn başını deli gibi salladı. "Hayır. Kimse bana çakalları vuracağımı söylemedi."
Brianna duvarın üzerinden hızla dışarı bir göz atıp tekrar başını eğdi. "Bu. Drake. O... Onda garip olan bir şey var."
Quinn bakmak istemiyordu ama Brianna'nın bembeyaz olmuş yüzü zaten onu görebileceği en korkunç şeylere hazırladı. Kafasını yolu görebileceği kadar yukarı kaldırdı ardından.
Drake Merwin, çakalların arkasından yürüyerek yaklaşıyordu.
Bir elinde de kalın, kırmızı bir kamçı vardı.
Tek sorun kamçıyı tutmuyor oluşuydu. Kamçı zaten onun koluydu.
"Vur onu," dedi Biranna birden. "Yap şunu."
Quinn silahı kavradı. Namluyu çatının kenarına yerleştirip nişan aldı. Drake koşmuyordu, kaçar gibi bir hali de yoktu. Tam caddenin ortasında açık bir hedef olarak duruyordu.
"Ona ateş edemem. Net nişan alamıyorum," dedi Quinn. "Yalan söylüyorsun."
Quinn dudaklarını yaladı. Nişan aldı. Parmağını tetiğin üzerine yerleştirdi.
O mesafeden ıskalamasına imkan yoktu. Drake en fazla on beş-yirmi metre

ilerideydi. Quinn daha önce tüfekle atış yapmıştı. Bir ağaç gövdesine nişan alarak ateş etmiş ve kurşunun nasıl ağacın gövdesini delip geçtiğini görmüştü.
Tetiği çektiği anda mermiler aynı şekilde Drake Merwin'in de gövdesini delip geçecekti.
Tetiği çek.
Drake önünden geçip gitti. "Gitti," diye fısıldadı Quinn. "Ben yapamadım..."
Aşağıdaki kreşten dehşet içindeki çocukların çığlıkları duyuldu.
Mary Terrafino berbat bir gün geçirmişti. O sabah kendi deyimiyle bir domuz gibi tıkınmıştı. İçinde büyük boy mısır cipslerinin bulunduğu bir koli bulmuş ve bir oturuşta yirmi dört paket mısır cipsini mideye indirmişti.
Ardından bütün yediklerini küsmüştü. Ancak bu bile vicdan azabını geçirmemiş olacaktı ki güçlü bir müshil ilacı almakta bulmuştu çareyi. O yüzden bütün gün defalarca kez tuvalete girmek zorunda kalmıştı.
Şimdi midesi berbattı, içi dışına çıkmış gibi hissediyordu ve yaptığı şey yüzünden kendine kızıp utanıyordu.
Mary her sabah günlük ilaçları olan Prozac ve vitaminlerini alırdı. Ancak gün içinde kendini o kadar bitkin hissetmeye başlamıştı ki sonunda annesinin ilaç dolabında bulduğu Diazepam'lardan birini de aldı. İlaç kafasında tatlı bir uyuşukluk hissi yarattı. İlacın etkisindeyken her şey son derece boş, bulanık ve ağır çekimde gibiydi. Diazepam'ın etkisini biraz geçirmek içi kendine bir bardak kahve koydu ve çocukların yanma geri döndü.
İşte tam o sırada Quinn'le karşılaştılar. Quinn'in elinde bir silah olduğu için çocukların onu görmelerini istemedi. Silah, gerçek hayatta çıplak gözle bakınca, filmlerde veya bilgisayar oyunlarında olduğundan çok daha rahatsız edici gözüküyordu.
Şimdi ise okuma saatiydi. Bir düzine çocuk oturmuş *Üç Yavrusu olan Anne Kedi ve Buffalo Fırtınası'ın* okuyordu. Bütün kitapları defalarca kez okuduğundan artık ezbere bile anlatabiliyordu Mary.
Diğer çocuklar da odanın köşelerine dağılmış ya oyuncaklarla oynuyor ya da boyama yapıyorlardı.
Kardeşi John da bebeklerin bezlerini kontrol ediyordu bu sırada.
Mary'nin yardımcılarından, Manuela ise dizleri üzerinde emekleyerek çocuklardan birini dizinde sallarken bir yandan da kıyafetindeki kalem lekesini silmeye çalışıyordu. Sürekli söylenip duruyordu bu sırada.
Geldiği günden beri de Mary'nin gölgesi gibi yanından ayrılmayan Isabella oturduğu yerden başını çevirip omzundan geriye baktı. Mary okurken parmağıyla her bir kelimenin üzerinden geçip Isabella'ya okumayı öğretebilmeyi hayal ediyordu.
Arka kapının açıldığını duyunca Quinn'in geldiğini sandı.

Bir çığlık.
Mary ne olduğunu anlamak için arkasını döndü. Çığlıklar ve ardından pis sarı renkte şekiller odaya doluştu.
Çakallar çocukların arasından geçip ortalığı birbirine katar ve eşyaları yere devirirken çığlıklar daha da arttı.
Küçük çocukların hepsinin yüzünde dehşet vardı ve hep bir ağızdan çığlıklar atıyorlardı.
Isabella panikledi. Göz açıp kapayıncaya kadar bir çakal üzerine çıkıp kızı yere devirdi. Dişlerini göstermiş, altında hareketsiz yatan kıza hırlıyordu. Ağzı kızın boğazından sadece birkaç santim uzaktaydı.
Mary bağırmadı veya ağlamadı. Onun yerine kükredi. Çocukların duymasını asla istemeyeceği küfürler savurarak ayağa fırladı. Kızın üzerindeki çakalı yumruklamaya başladı ardından.
"Kalk üzerinden!" diye haykırdı. "Kalk kızın üzerinden seni pis hayvan!"
John ona yardıma gitmek istedi ama tam o sırada boğulurmuş gibi haykırdı. Çakalın biri çocuğu kıyafetinin kapüşonundan yakalamış deli gibi sallayıp çeviriyordu. Hayvanın her bir hareketinde kıyafet John'un boğazını biraz daha sıkıp onu boğuyordu.
Manüela elleriyle ağzını kapatmış korkudan donup kalmış bir halde köşeden olup biteni izliyordu.
Çakallar vahşi bir şekilde etraflarında kim var kim yoksa üzerlerine saldırdı. Jackson adında bir çocuk onlara bağırıyordu. "Kötü köpek, kötü köpek!"
Hayvanlardan biri çocuğun bileğini kapıp ısırdı. Jackson acı içinde haykırdı.
"Mary. Mary!"
Daha yaşlı görünümlü bir çakal hırlayınca diğerleri biraz sakinleşir gibi oldu. Bütün çocuklar ağlıyordu. John titriyordu ve Manuela da çocuklardan ikisini kucaklamış cesur görünmeye çalışıyordu.
Derken Drake odaya girdi.
"Sen," dedi Mary öfkeyle. "Çocukları böyle korkutmaya nasıl cüret edersin?"
Drake yılan benzeri kolunu savurdu ve ucu Mary'nin yanağında ince kırmızı bir iz bıraktı.
"Kapa çeneni Mary."
Kamçının sesi çocukların bir kısmını susturmuştu. Her zaman koruyucuları olarak gördükleri kızın yüzündeki yaraya afallamış bir şekilde bakıyordular.
"Bu yaptığın Caine'in hoşuna gitmeyecek," diye uyardı Mary. "Her zaman çocukların güvenliğinin önemli olduğunu söylüyordu."
"Güvende olacaksınız," diye cevap verdi Drake. "Tabii çenenizi kapalı tutup dediklerimi yaptığınız sürece."
"Şu hayvanları çıkar buradan. Çocukların yatma vakti geldi." Sanki bu kelime

etraftaki köpeklere, bu canavarlara bir şey ifade edecekti.
Kamçı sesi bir defa daha duyuldu ve bu defa duyarga Mary'nin boğazına dolandı. Beynine pompalanan kanı hissedebiliyordu. Nefes almaya çalıştı ama başaramadı. Tırnaklarını onu tutan kırmızı şeye batırdı ama ondan kurtulmayı başaramadı.
"Kapa çeneni cümlesinin hangi kısmını anlamıyorsun?" diye sordu Drake. Kızı sürükleyerek yakınına getirdi. "Yüzün kıpkırmızı oldu Mary."
Kız direndi ama faydasızdı. Duyarga bir piton kadar güçlüydü.
"Şimdi bir şeyi anlaman gerekiyor Mary. Bu köpeklerin gözünde bu çocukların hepsi birer hamburger. Onları tıpkı tavşanları yedikleri gibi yerler."
Kızın boğazını sıkan duyargayı serbest bıraktı. Mary yere yığıldı ve güçlükle nefes almaya çalıştı.
"Ne istiyorsun?" diye sordu Mary. "Drake, bu çakalları buradan çıkarman gerekiyor. Beni rehin alabilirsin. Çocukların hiçbir şeyden haberleri yok ve korku içindeler."
Drake zalim bir kahkaha attı. "Hey, Sürü Lideri. Çocukları yemezsiniz, değil mi?"
Mary'nin dehşet dolu bakışları altında iriyarı çakal konuşmaya başladı. "Sürü Lideri katılıyor. Öldürmek yok. Yemek yok."
"Ta ki..." diye ekledi Drake.
"Ta ki Kamçı El söyleyene kadar."
"Kamçı El. Bana olan sevgilerini bu isimle gösteriyorlar." Bir köşeye sinmiş olan Isabella, elini öne doğru uzatıp sanki Sürü Lideri'ni sevmek istermiş gibi ona doğru geldi.
"Konuşabiliyor," dedi kız. "Yaklaşma," diye uyardı Mary.
Ama Isabella kızın dediğini duymamazlıktan geldi. Elini Sürü Lideri'nin boynuna koydu. Sürü Lideri'nin tüyleri dikleşti ve hırlar gibi bir ses çıkardı. Ama yine de kıza saldırmadı.
Isabella hayvanın sert kürkünü okşadı. "İyi köpekçik."
"Fazla yaklaşma," dedi Drake. "Çünkü iyi köpekçiğin karnı acıkabilir."
"Yemi yuttu," diye rapor etti Panda. "Yanında bir kız var. Acayip güçleri var kızın. Sanki, ne bileyim işte nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Eşyaları falan uçurabiliyor."
"Dekka olmalı," dedi Diana Ladris. "Onun başımıza iş açabileceğini tahmin etmiştik. O ve Brianna. Belki Taylor da, tabii eğer güçlerini geliştirebildiyse."
Sahibinin kim olduğunu bilmedikleri bir evin içindeydiler. Okulun bir blok uzağındaki arka sokaklardan birindeydi ev. Perdeleri çekmiş ve ışıkları buldukları gibi kapalı bırakmışlardı. Ön kapıdan kimse geçmiyordu.
"Kardeşim şimdi de kreşe doğru gidiyordur," dedi Caine. Sesindeki keyif belli

ediyordu kendini. "Balıklama atlayacaktır buna. Onun kahramanı oynayacağını ve peşimden geleceğini çok iyi biliyordum."
"Evet, sen bir dahisin," dedi Diana soğuk bir ses tonuyla. "Sen bütün planların efendisisin."
"Keyfim o kadar yerinde ki sen bile bunu bozamazsın." "Jack nerede?" diye sordu Diana. Caine kaşlarını çattı.
"Gördün mü? Hala senin sinirlerini bozmasını biliyorum." Diana, Jack'in anayolu bırakıp çöle daldığını biliyordu.
Panda ve Drake bunu rapor etmişti. Ancak ondan sonra olanları bilmiyordu. Eğer Caine onu ele geçirecek olursa o bilgisayar dehasının her şeyi öteceğinden emindi Diana. O zaman Caine ona ne yapardı acaba?
Bu süre zarfında, Diana oyunu akıllıca oynayıp Jack'in kaçışı, ihaneti ya da artık ona ne isim verilirse o konuda endişeleniyormuş gibi yapması lazımdı. Böylece Caine ve Drake durumu anlayamazdı.
Tabii Jack'i yakalamadıkları sürece.
İçindeki korkuyla savaşıp sakinleşmek için mutfağa gitti ve kendine bir bardak su koydu.
Evin içinde Caine ve Diana'dan başka, Howard, Chunk, Mallet ve Panda vardı. Panda, Sam ve Dekka'yla olan karşılaşmasında epey sarsılmıştı. Durmadan "Duvarda bir delik açtı, onun yerinde kafam da olabilirdi," deyip duruyordu.
Chunk onları daha önce milyon kere duydukları Hollywood hikayeleriyle eğlendirmeye çalıştı. Caine sonunda susmazsa onu Drake'e vermekle tehdit etmek zorunda kaldı.
Howard da en az onun kadar sinir bozucuydu. Oturduğu yerden ayaklanıp Orc'u aramaya gideceğinden bahsediyordu sürekli. "Ore bir askerdir, dostum. Eğer kurtulup buraya gelmeyi başarmışsa mutlaka bizi kaldığımız evde bekliyordun Ev o kadar da uzakta değil. Gizlice oraya gidebilirim. Yanımızda olursa işimize yarayabilir."
"Orc çölde öldü," dedi Panda. "O çakalların onu yediğini sen de çok iyi biliyorsun."
"Kapa çeneni, Panda," diye bağırdı Howard.
Evdeki diğer bir kişi de Lana'ydı. Kız iyileştirme güçlerini gösterdiğinden beri Caine onu sürekli yakınında tutuyordu. Diana için kız hepten bir gizemdi. Gözleri sanki sürekli uzaktaki bir şeye bakıyordu. Onunla konuşma çabaları sonuçsuz kalıyordu. Onlara kızgın olduğunu veya üzgün olduğunu gösteren bir şey yapmıyordu. Sanki kız tamamen faklı bir yerdeydi ve bambaşka bir şeyden korkup onların görmediği bir şeye bakıyordu. dı.
Lana'nm üzerinde bir gölge ve gözlerinde bir boşluk varCaine mutfakla salon arasında mekik dokudu. Bir ileri, bir geri, bir ileri, bir geri. Yine o salakça

huyuna dönmüş, başparmağını kemiriyordu. Sonunda dump Diana'ya döndü, "Nerede bu? Bug nerede?"
Bug en başından beri Caine'e sadık olan ucubelerden biriydi. RSGB'den önce Caine güçlerini ilk defa farkedip onları geliştirmeye başladığı ve kendi gibi olan diğerlerini etrafında toplamaya başladığından beri onun yanındaydı. O zamanlarda bütün mesele okul yönetimini ele geçirmekti. Coates hiçbir zaman güzel bir yer olmamıştı. Okuldaki çocukların zaten yarısı bir zamanlar türlü türlü başbelalarıydı. Caine de okuldaki bu serserilerin lideri olmayı kafaya takmıştı.
Diana'nın gözünde Bug, iğrenç sürüngenin tekiydi. Tek başına bir kıymeti olan biri olamamıştı hiçbir zaman. Ancak Howard ayarında biriydi, bir yardakçı, bir dalkavuk. On yaşında sümüklünün tekiydi. Bir gün Frederico onu tehdit edince gücü ortaya çıkmıştı. Bug, o korkuyla, gözden kaybolmuştu.
Tam olarak görünmez oluyor denemezdi, daha çok bir bukalemun gibi kamufle oluyordu. Orada olduğunu biliyorsanız hala onu görebilirdiniz. Ancak teni ve üzerindeki giysiler arkasındaki objelerin rengini alıp onu gizliyordu. Tuhaf sonuçları oluyordu bu yeteneğini kullanmasının. Örneğin bir kaktüsün önünde durursa rengi yeşile dönüp üzerinden dikenler çıkabiliyordu.
"Bug'ı bilirsin," dedi Diana. "Sam veya adamlarından biri onu yakalamadıysa mutlaka gelecektir."
O sırada ön kapı açılıp kapandı. Gözle görmesi çok zor olan bir şey odada hareket ediyordu. Sanki duvar kağıtları dalgalanıyor gibi gözüküyordu.
"İşte Bug da geldi," dedi Diana.
"Ne gördün, anlat bize," dedi Caine.
Bug kamuflajını kaldırıp kendi görüntüsüne geri döndü. Kısa boylu, kahverengi saçlı, çilli bir burnu olan dişlek bir çocuktu. "Çok şey gördüm. Sam tam kreşin orada. Bir şey yapıyormuş gibi bir hali yok."
"Bir şey yapmıyor derken ne demek istiyorsun?" "Orada öylece dikilip tavuk parçaları yiyor." "Ne?"
"Acıkmış herhalde, yemek yiyor."
"Drake ve Sürü Lideri'nin ufaklıkları rehin aldıklarını biliyor mu?"
"Sanırım."
"Ve öylece duruyor, öyle mi?"
"Ne yapmasını bekliyordun?" diye sordu Diana. "Çocukların bizde olduğunu biliyor. Ne istediğimizi duymak istiyor."
Caine başparmağını ısırdı. "Bir şeylerin peşinde. Onu izlediğimizi biliyor olmalı. O yüzden onu görebildiğimizden emin olmak istiyor. Bu sırada da bir işler çeviriyor kesinlikle."
"Ne yapabilir ki? Drake ve çakallar çocukları esir aldı. Başka seçeneği yok. Sen ne dersen onu yapmak zorunda." Caine ikna olmuşa benzemiyordu. "Bir şeylerin

peşinde."
Lana dönüp Caine'e baktı. Sanki onu ilk defa duyuyormuş gibiydi.
"Ne var?" diye sordu Diana.
"Yok bir şey," diye cevap verdi Lana ve köpeğini sevdi. "Yok bir şey."
"Bir şeyler yapmam gerek," dedi Caine.
"Planımız doğum günü saatine kadar beklemekti. Böylece ne yaparsa yapsın kaybedecek."
"Onun beni yenebileceğini düşünüyorsun, öyle değil mi?"
"Hazırlanmak için yeterince süresi olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi Diana. "Yanında da daha fazla adamı var. Üstelik yanındakilerin bir kısmı, özellikle de Coates'tan gelenler, senin ölmeni çok ama çok istiyorlar." Çocuğa iyice yaklaşıp tam karşısında durdu. "Her seferinde, Caine, beni dinleyip sana yapma dediğim ne varsa yaptın. Bize katılmak istemeyenleri bırakmanı söylemiştim ama sen Drake'in paranoyakça tavsiyelerini dinlemeyi seçtin. Sana buraya gelip yiyecek için hızlı bir pazarlık yapmanı söyledim ama sen gelip burayı fethetmeye çalıştın. Bundan sonra ne istersen yapabilirsin ama büyük ihtimalle her şeyi mahvedeceksin."
"Bana olan inancın gözlerimi yaşartıyor."
"Akıllısın. Çekicisin. Büyük bir gücün var. Ancak egon seni bitiriyor."
Normalde olsa Caine'in tepkisi çok sert olurdu ancak onun yerine çaresiz bir şekilde kollarını iki yana açtı. "Ne yapsaydım yani? Coates? Hepsi bu mu yani? Bunun ne büyük bir fırsat olduğunu hasıl göremezsin? Yeni bir dünyadayız. Ve bu yeni dünyadaki en güçlü insan benim. Yetişkinler yok. Ebeveynler, öğretmenler veya polisler yok. Her şey mükemmel. Daha iyi olamazdı. Tek yapmam gereken Sam ve birkaç kişinin daha icabına bakmak, sonra her şeyi ben yöneteceğim." Bunları kafasında canlandırırken ellerini yumruk yapıp havaya kaldırdı.
"Hiçbir zaman her şeyi yönetemeyeceksin Caine. Bu dünya sürekli değişiyor. Hayvanlar. İnsanlar. Kim bilir sırada ne var? Bu dünyayı biz yaratmadık, biz sadece onun üzerinde yaşayan zavallı aptallarız."
"Yanılıyorsun. Ben bir aptal değilim. Burası benim dünyam olacak," derken göğsüne vurdu. "Ben. RSGB'yi ben yöneteceğim, RSGB beni yönetmeyecek."
"Vazgeçmek için çok geç değil."
Çocuk sırıttı. Bir zamanlar çekici olan gülümsemesinin karanlık bir yankısıydı bu gülümseme. "Yanlış. Şimdi kazanma zamanı. Bug'ı Sam'e şartlarımı iletmesi için gönderme zamanı."
"Ben gideyim," diye gönüllü oldu Diana. Aptalca bir hareketti bu. Caine'in ne diyeceğini iyi biliyordu. Gözlerindeki şüpheyi de farketmişti.
"Bug. Ne diyeceğini biliyorsun. Git." Bug tekrar kamufle oldu. Kapı açıldı ve

ardından kapandı.
Caine, Diana'nın elini tuttu. Kız elini çekmek istiyordu ama bunu yapmadı. "Herkes dışarı."
Howard ve Lana ayağa kalkıp gittiler. Odada sadece ikisi kalınca, Caine kıza sarılıp onu kendine doğru çekti.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu Diana. "Bu gece büyük ihtimalle öleceğim."
"Bu biraz aşırı duygusal olmadı mı sence? Bir dakika önce yenilmezsin ama ondan sonra—"
Kızın dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurarak onu susturdu. Diana birkaç saniye onun bunu yapmasına izin verdi. Sonra da onu geri itti ama kendini çocuğun kollarından kurtarabilecek kadar bir güçle değil.
"Bu ne içindi şimdi?"
"En azından bana bu kadarını borçlusun, öyle değil mi?" "Sana borçlu muyum?"
"Bana borçlusun. Ayrıca sanırım, biliyorsun." Kendini beğenmişliği aksileşmesine yol açıyordu ve şimdi de aksiliği yerini utanç ve şaşkınlığa bırakmıştı.
"Bu işte pek iyi değilsin aslında, değil mi?" diye ona takıldı Diana.
"Ne diyebilirim ki? Çok çekicisin, tamam mı?"
Diana başını geri atıp güldü. "Çekici miyim? Bana bunu mu söyleyecektin? Bir dakika önce RSGB'nin efendisisin ve sonra bir bakıyorum ilk öpüşmesini yaşamaya çalışan zavallı, küçük bir çocuk oluvermişsin."
Çocuğun yüzü kararınca Diana o anda fazla ileri gittiğini anladı. Parmakları yüzünün etrafındaydı. Diana gergin bir şekilde az sonra gelecek enerji dalgasını bekledi.
Uzunca bir süre donmuş gibi öylece durdular. Diana nefes bile almıyordu neredeyse.
"Benden korkuyorsun, Diana," diye fısıldadı Caine. "Bütün bu tavırlarının altında aslında içten içe benden korkman yatıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum."
Kız cevap vermedi. Caine hala çok tehlikeliydi. Bu kadar yakınındayken kızı bir hamlede öldürebilirdi.
"İlk öpüşmesini yaşamaya çalışan zavallı, küçük bir çocuk gibi görünmek istemem. Bu yüzden bana istediğimi versen diyorum, ne dersin? Bundan sonra benim dediklerimi yapmaya ne dersin?"
"Beni tehdit mi ediyorsun?"
Caine başını evet anlamında salladı. "Senin de dediğin gibi, Diana, RSGB'yi biz yaratmadık, biz sadece burada yaşıyoruz. Bu sınırlar içinde önemli olan tek bir şey var o da güç. Ben ona sahibim. Sen ise değilsin."
"Sanırım yakında düşündüğün kadar güçlü olup olmadığını göreceğiz Caine."

Hala temkinliydi ama artık boyun eğmeyecekti. "Hep birlikte göreceğiz."

KIRK ÜÇ

0 2 SAAT , 2 2 DAKİK A

KREŞİN ŞEHİR MERKEZİNE bakan hiçbir penceresi yoktu. Sam camlardan birinden içeriye bir göz atabilmek için kimseye görünmeden ara sokaktan geçti. Çakalları gördü ve Drake'in kendisini farketmemesi için uğraştı.

Ancak çakallar onun varlığını hemen sezdiler. Onları atlatmak neredeyse imkansızdı. Drake, dosdoğru onun gözünün içine baktı ve kamçı kolunu kullanarak perdeyi yavaşça çekti.

Çocuklar birbirine sarılmış korku ve tedirginlik içinde televizyonda *Küçük Deniz Kızı* nı izliyorlardı.

Sam meydana geri döndü. Ne Drake ne de çakallar onu görebilirdi orada. Ancak yine de izlendiğini hissediyordu. Tam arkasında duran çocuğu farketti.

"Kimsin sen? Buraya nasıl geldin?"

"Bana Bug derler. İnsanları gizlice izlemek konusunda çok iyiyimdir."

"Tahmin edebiliyorum." "Sana bir mesaj getirdim."

"Öyle mi? Kardeşim ne istiyor?" "Caine diyor ki, ya sen ya da o." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Eğer onun dediklerini yapmazsan Drake ve çakalları çocukların üzerine salacak."

Sam, bu iğrenç tehditleri savuran bu küçük canavarı yumruklama isteğini güçlükle bastırdı. "Tamam."

"Tamam. Öyleyse bütün adamların açığa çıkmalı. Meydanda toplansınlar ki onları görebilelim. Saklanan birileri olursa neler olacağını biliyorsun."

"Başka?" '

"Adamların silahlarını ve başka ne varsa hepsini belediye binasının merdivenlerine bırakacak. Hepiniz kiliseye gireceksiniz ardından."

"Benden daha savaşmadan teslim olmamı istiyor öyleyse." "Karşı koyarsan, Drake'in her seferinde çakallara bir çocuğu yedireceğini söyledi. Eğer söylenilenleri yaparsan Caine'le birebir karşılaşabilirsin. Kazanırsan sorun yok, Drake çocukları serbest bırakacak. Hepiniz serbest kalacaksınız ve
Caine de Coates'a dönecek."

"Neden bunu yapıyorsun Bug? Bunlar hoşuna mı gidiyor? Küçük çocukların rehin alınması yani?"

"Dostum, Caine ve Drake'le karşı karşıya gelmeyi istemem."

Sam'in aklı şimdiden başka bir yerdeydi, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. "Caine'e ona bir saat sonra cevabımı ileteceğimi söyle."

Bug sırıttı. "Böyle diyeceğini söylemişti. Görüyor musun? O çok akıllı. Cevabını

benimle iletmen gerektiğini söyledi. Evet veya hayır. Başka bir şeyi kabul etmiyor."
Sam çan kulesine bir bakış attı. Astrid'in yanında olmasını diledi. Onun bir cevabı olabilirdi belki.
Şartlar kabul edilebilecek gibi değildi. Bir şekilde Caine kaybedip yenilgiyi kabullense bile şundan adı gibi emindi ki Drake öylece geri çekilip gitmezdi.
Öyle ya da böyle hem Drake'i hem de Caine'i yenmesi gerekiyordu.
Aklından binlerce düşünce geçiyordu. Binlerce korku üzerine saldırıyor, aklını bulandırıyordu. Bir cevap bekleyen Bug da ona bakıyordu. Efendisine bir yanıt götürmek için sabırsızlanıyordu. Aklını toparlaması ve plan yapması için yeterince vakit yoktu. Tam da Caine'in istediği gibi.
Sonunda Sam'in omuzları aşağı düştü. "Caine'e kabul ettiğimi söyle."
"Tamam," dedi Bug. Bütün bunlar onun hiç umrunda değildi sanki.
Tekrar kamufle oldu. Sam, onun değişimini ilgiyle izledi. Sonunda artık gözle seçilemez hale gelene kadar arkasındaki renk ve ışıklara uyum sağladı çocuk.
Sam telsizin düğmesine bastı. "Astrid. Şimdi." Edilio da hırdavatçıdaki yerinden olanları izliyordu. Koşarak fırladı birden.
Sam nefes alıp vermesini düzene koyup poker yüzünü takındı. Herkesin gözü üzerindeydi. Herkes ona inanmak istiyordu.
Uzun zaman önce, okul otobüsünde gittikleri o gün de Sam ortaya çıkıp kontrolü eline alana kadar çoğu kişi bir terslik olduğunun farkına bile varmamıştı. Bütün dünyanın gözü üzerinizde olduğunda ise cesur olmak gerçekten zor bir işti.
Astrid ve Edilio yanına gelince Sam hızlı bir şekilde Caine'in şartlarını sıraladı. "Çok az zamanımız var. Caine, o bukalemunu cevabımı ilettikten sonra tekrar casusluk yapmaya buraya yollayacaktır. Bize hazırlanmak için vakit bırakmak istemeyeceği için Caine çok hızlı hareket edecektir."
"Bir planın var mı?" diye sordu Astrid.
"Sayılır. Ufak bir plan diyelim. Biraz ağırdan almamız lazım. Bug, Caine'in yanına gidip sonra tekrar buraya geri dönecek. Caine buraya en az beş dakika mesafede bir yerde olmalı, belki biraz daha fazla. Daha sonra Bug gelip bize söylenilenleri yapıyor muyuz diye bakacaktır. Adamlarımızın ve Coates'lu çocukların ortaya çıkıp hepimizin kiliseye girdiğini görmesi lazım. Bunu gidip Caine'e rapor ettiğinde o da "Herkesin içeri girdiğinden emin ol," diyecektir.
"Vaktimiz var," dedi Astrid. "Acele etmeye gerek yok. Karşı çıkan olursa diğer çocukları da ikna etmemiz lazım. Haklısın, Caine, emin olana kadar ortaya çıkmayacaktır."
"Şanslıysak yarım saatimiz falan olmalı," dedi Edilio. Saatine baktı ama hava kararmış olduğu için saati görmek pek kolay olmadı.
"Tamam. Şu ana kadar yapabildiğim tek şey işleri batırmak oldu. O yüzden bu

plan da saçma bir plansa lütfen söyleyin bana."
"Sen bizim kahramanımızsın, Sam," dedi Edilio. Astrid de çocuğun elini tutup sıktı.
"O zaman şimdi şöyle yapıyoruz."
Mary okudu.
Şarkı söyledi.
Dans etmek de dahil her şeyi yaptı. Ancak çocukların kafasını dağıtıp yaşadıkları dehşeti unutturmanın imkanı yoktu. Üzgün ve korku dolu gözlerle Drake'in her hareketini izliyorlardı. Hepsinin gözü çocuğun kamçı elindeydi.
Çakalların bazıları uyumuştu. Gözlerini çocukların üzerinden ayırmayan çakalların bakışlarında ise tek bir ifade vardı, açlık.
Mary keşke yanında bir tane daha Diazepam olsaydı diye düşündü, belki de üç tane, hatta on. Elleri titriyordu. Midesi berbattı. Tuvalete gitmesi lazımdı ama çocukların yanından kalkmak istemiyordu.
Kardeşi John sanki sıradan bir günmüş gibi çocukların altını değiştiriyordu. Tek fark çocuğun dudaklarının yaşadığı korku yüzünden kontrol edilemez bir biçimde titremesiydi.
Mary okumaya devam etti, "Yumurta ve salam yemeyeceğim. Onları sevmiyorum, benim adım..."
Kafasının içinde ise sanki kontrolden çıkmış bir atlıkarınca gibi tek bir soru dönüp duruyordu: Ne yapacağım? Ne yapacağım eğer... O zaman ne yapacağım... Ne yapacağım?
Jackson adındaki çocuk elini kaldırdı. "Mary Anne? Bu köpekler çok pis kokuyor."
Mary okumaya devam etti, "Onları trende yemeyeceğim.
Onları yemeyeceğim..."
Çocuk haklıydı, çakallar çok pis kokuyordu. Pislik ve ölü hayvanların kokularının bir karışımı olan bu koku boğucu bir hal almıştı. Tuvaletlerini de rahatça her yere yapıyorlardı.
Ancak hayvanların rahat olduğu söylenemezdi. Hepsi oldukça gergin, sabırsız ve uzunca bir süredir kapalı bir yerde durdukları için huzursuzdular. İnsan gibi yaşamaya alışkın değillerdi. Sürü Lideri hırlamalar ve ulumalarla içlerinde düzeni sağlıyordu ama kendisi bile artık son derece huzursuz ve gergindi.
Rahat görünen tek kişi Drake'ti. Eskiden Mary'nin geceleri uyumak veya ufaklıkları beslemek için kullandığı uzun koltuğa kurulmuştu. Kamçı kolunu sağa sola çevirip ileri geri oynatıyor ve bunları yaparken de ona hayran hayran bakıyordu.
Çocukları mı kurtarsın? John'u mu kurtarsın? Birilerini kurtarması mümkün mü? Kendini bile kurtarabilecek miydi?

Ne yapacağım?
Çocukları öldürmeye başladıklarında ne yapacağım? Birden ortada bir kız belirdi. Taylor. Öylece odanın ortasında beliriverdi.
"Selam, yiyecek bir şeyler getirdim." Elindeki McDonald's tepsisi tepeleme pişmemiş hamburger köfteleriyle doluydu.
Çakalların hepsi yerinden fırladı. Drake yeterince hızlı davranamadı, hazırlıksız yakalanmıştı.
Taylor tepsiyi kreşin hırdavatçıya komşu olan duvarına fırlattı. Etler duvara yapışıp aşağı doğru kaymaya başladılar.
Drake'in kamçı elinin sesi duyuldu. Ancak Taylor gitmişti bile.
Çakallar sadece bir an için tereddüt etti. Ancak hemen ardından hepsi birden etlere saldırdı. Göz açıp kapayıncaya kadar hırlamalar, birbirini ısırmalar, itişip kakışmalar ve birbirinin üzerine tırmanmalar başladı.
Drake ayağa fırlayıp bağırdı, "Sürü Lideri, şunlart hizaya sok." Ancak Sürü Lideri de bu ansrztn ortaya çrkan ziyafetten kendi payını almak için curcunanın içine dahil olmuştu bile. Aynı anda iki şey meydana geldi. Duvar çatırdayıp parçalanmaya başladı ve ona yakın duran çakallar da yerden havalanıp pençelerini havaya savurmaya başladılar.
"Dekka," dedi Drake.
Gözleri kör eden yeşil-beyaz bir şimşek çaktı ve tıpkı ateşin kağıdı yakması gibi duvarın içinde kocaman bir delik açtı. Delik çocukların boyundan yukarıdaydı ama o sırada çaresiz şekilde havada asılı duran çakalların tam hizasındaydı. Şimşek çakallardan birine denk geldi ve onu ikiye böldü. Hayvan iki parça halinde hala havada süzülüyordu. Kan damlacıkları da yere düşemeden kırmızı balonlar gibi uçmayı sürdürdüler.
Çocuklar ve John çığlık atmaya başladı Drake duvardan uzaklaştı. Yerçekimsiz bölgeden kaçmaya çalışıyordu.
Deliğin içinden Edilio'nun kafası uzandı. "Mary. Yere eğilin."
"Herkes yere eğilsin!" diye bağırdı Mary ve John da kendini koridora fırlattı.
Edilio'nun sesi duyuldu tekrar. "Haydi, Sam!"
Daha aşağıda yeni bir delik açıldı, bu defa göğüs hizasındaydı. Bütün odanın içini şimşekler doldurdu. Duvarlardaki posterleri kavurup küle çeviriyor ve çakalları delip geçip onları yanan birer festival balonuna çeviriyordu.
"Tamam, Dekka," diye bağırdı bu sefer Edilio.
Çakallar yere sert bir şekilde düştüler. Bazıları çoktan ölmüştü, bazıları ise hala hayattaydı ama hiçbirinin savaşmaya niyeti yoktu. Kapı görünmeyen bir el tarafından açılınca hayvanlar birbirlerini çiğneyerek kaçmaya başladılar.
"Sürü Lideri!" diye haykırdı Drake. "Seni korkak!"

Yakıcı bir şimşek çocuğun üzerine doğru gelip onu yere devirdi. Drake küfürler ederek kapıya doğru yuvarlandı.
Quinn kreşle hırdavatçı arasındaki duvarın yıkılırken çıkardığı gümbürtüyü işitti. Birkaç saniye sonra ise çakalların panik içinde sokağa fırlayıp kaçarak etrafa dağıldıklarını gördü.
Arkalarından da Drake belirdi.
Quinn yine duvarın arkasına saklandı. Brianna ise cesur bir şekilde kalkmış neler olduğunu görmeye çalışıyordu.
"Bu Drake. Bu defa şansın var işte." "Eğil. Seni sersem."
Kız öfkeyle çocuğa döndü. "Silahı bana ver, seni ödlek." "Sen nasıl ateş edileceğini bile bilmiyorsun. Zaten çoktan gitmiştir. Koşuyordu."
Brianna kafasını kaldırıp tekrar baktı. "Saklanıyor. Çöp tenekesinin ardında."
Quinn bir bakış atmak için cesaretini topladı. Sadece hemen bakıp sonra tekrar çekilecekti. Brianna haklıydı. Drake çöp tenekesinin arkasına saklanmış, bekliyordu.
Hırdavatçının arka kapısı açıldı ve Sam yalnız başına dışarı çıktı. Sağa sola göz attı ama Drake'i farketmedi.
Brianna ona seslendi, "Sam, çöp tenekesinin arkasında." Sam arkasını döndü ama Drake çok hızlıydı. Kamçısını şaklatıp Sam'in koluna vurduktan sonra doğruca üzerine atıldı.
Sam yere devrildikten sonra hemen yana doğru yuvarlandı ama yeterince hızlı değildi. İnanılmaz bir hızla hareket eden kamçı havada kıvrılıp bükülüp Sam'in tişörtünün sırt kısmında bir kesik açtı.
Sam acıyla haykırdı.
Brianna demir merdiveni aşağı indirmeye başladı. Ancak bu defa hızı onun aleyhine işledi ve merdiveni elinden kaçırınca merdiven aşağı düşüp parçalandı.
Drake şimdi kamçısını Sam'in boğazına dolamış onu boğuyordu. Öldürecekti onu.
Quinn, Sam'in yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü. Sam ellerini omzundan arkaya uzatıp kör atışlar yapmaya başladı.
Şimşeklerden biri Drake'in yüzünü yalayıp geçti ama bu onu durdurmadı. Sam'i duvara sert bir şekilde fırlattı. Quinn, çocuğun kafasının duvara çarptığında çıkarttığı sesi duydu. Sam yarı baygın bir şekilde yere devrildi.
"Caine'i unut," dedi Drake. "Senin icabına ben bakacağım."
"Kamçısını tekrar havaya kaldırdı. Bu defa bütün gücünü toplayıp vuracak ve çocuğu ikiye bölecekti.
Quinn ateş etti.
Silahın tepmesi onu şaşırttı. Düşünmeden yapmıştı. Önceden öğrendiği gibi ne nişan almıştı ne de tetiği çekmesi gerektiği gibi çekmişti. Sadece içgüdüsel

olarak ateş etmişti.
Kurşunlar duvarda delikler açtı.

Drake arkasına dönünce Quinn, her ne kadar korkudan bayılmak üzere olsa da, çocuğun kendisini görebilmesi için ayağa kalktı
"Sen!"
"Kimseyi öldürmek zorunda kalmak istemiyorum," diye zorlukla konuşabildi Quinn.
"Bunu canınla ödeyeceksin, Quinn." Quinn yutkunup bu defa nişan aldı.
Drake o kadar da cesur değildi. Öfkeyle bağırıp sokaktan aşağı kaçmaya başladı.
Sam de yavaş yavaş kendine gelmiş ayağa kalkmaya çalışıyordu. Buzun üzerinde doğrulmaya çalışan yaşlı bir adama benzetti Quinn onu. Sonunda doğrulmayı başarınca Quinn'e bakıp bir selam verdi.
"Sana borçluyum Quinn." "Üzgünüm, onu haklayamadım."
Sam başını salladı. "Dostum, birini öldürmek istemiyorsun diye asla üzülme." Sonra da Brianna'ya döndü. "Breeze? Benimle gel. Quinn, kreşe yaklaşan olursa onları vurmak zorunda değilsin ama en azından havaya ateş et ki bizim de haberimiz olsun, tamam mı?"
"Bunu yapabilirim."
Sam meydana doğru koştu. Brianna'nm kendisine yetişeceğinden emindi. Kız da zaten birkaç saniye sonra yanında beliri verdi.
"Ne yapıyoruz?"

"Herkes sanki Caine'in şartlarını kabul etmişiz gibi davranacak. Şanslıysak, Drake gidip de kreşi kurtardığımızı söylemeden önce Bug gidip ona dediklerini yaptığımızı söyler."
"Drake'in peşinden gitmemi mi istiyorsun?"
"Hızını kullan ve onu bulmaya çalış ama sakın onunla savaşmaya kalkma, sadece gelip bana söyle."
Daha çocuk lafını tamamlayamadan kız gitmişti bile, "Dikkatli ol."
Sam, Brianna'nın yanında oldukça yavaş kalan bir hızla ilerledi. Kısa bir sürede toplayabildikleri kadar çocuk, normal olanlar, meydanın bir ucunda toplanıyordu. Sayıları belki yüzün üzerindeydi. Sam, Caine'in Perdido Sahili'nde toplam kaç çocuk olduğunu bilmemesine ve bu sayede bir kısmının şimdi evlerde saklandığını farkedemeyeceğine güveniyordu. Planın inandırıcı olması şarttı. Caine'in talebi bazılarının Edilio'yla beraber saklanabilmesine imkan tanımıştı.
Astrid, Küçük Pete, Dekka, Taylor ve diğer Coates'lular da kiliseye giriyordu bu sırada. Sahnenin inandırıcı olması için içlerinden bir kısmı direnip itiraz

ediyordu.
Sam meydandaki süs havuzunun kenarına çıktı. "Tamam, Bug, izlediğini biliyorum. Caine'e gidip istediklerini yaptığımızı söyle. Ona beklediğimi söyle. Korkağın teki değilse buraya gelip benimle bir erkek gibi yüzleşsin."
Meydandaki yüzden fazla çocuğun kendisine bakan kor ku dolu gözlerine aldırmadan aşağı indi.
Acaba Bug kreşte olanları görmüş müydü? Silah seslerini duymuş olmalıydı. Ancak belki de onların Drake'ten geldiğini düşünmüştür.
Bir diğer risk de Drake'in gidip Caine'i uyarması olasılığıydı. Çok geçmeden bunların cevaplarını öğrenecekti. Her ne olursa olsun Sam, Caine'in yine de karşısına çıkacağına inanıyordu. Egosuna karşı koyamazdı.
Sam'in telsizinden Astrid'in sesi yükseldi. Telsizin sesini kısıp kulağına götürdü.
"Sam."
"Kilisede işler yolunda mı?" "Hepimiz iyiyiz. Kreş peki?" "Güvende."
"Tanrı'ya şükür."
"Dinle, oradaki herkes yere yatsın. Sıraların altına girin hepiniz -böylece biraz daha güvende olursunuz."
"Burada kendimi işe yaramaz hissediyorum."
"Küçük Pete'i sakin tut. Saatli bomba gibi tıpkı. Neler yapabileceğini hiçbirimiz bilmiyoruz."
"Bence bir şişe nitrogliserin daha iyi bir benzetme olurdu. Bomba fâzla stabil bir şey."
Sam gülümsedi. "Böyle konuştuğun zaman çok çekici olduğunu biliyorsun, değil mi?"
"Neden yapıyorum sanıyorsun zaten?"
Kızın sadece birkaç metre uzaktaki o binanın içinde
üzüntü ve korku içinde olmasına rağmen hala cesur davranmaya çalıştığını bilmek Sam'in hüzünlenip gözlerinin yaşarmasına yol açtı.
Keşke Quinn, Drake'i oyundan düşürebilseydi diye diledi. Ancak böyle bir şey yapmış olsaydı arkadaşı büyük ihtimalle bunun psikolojik sonuçlarını bir daha hiç atlatamazdı. Bazı insanlar bunun gibi şeyleri yapabilirdi ama bazıları da yapamazdı işte. Bu ikinci grup büyük ihtimalle şanslı olanlardı.
"Gel haydi Caine," diye fısıldadı Sam. "Bitirelim şu işi."
Yanında Brianna belirdi. "Drake evine gitti. Hani şu her zaman kaldığı yere."
"Caine de orada mı?" "Sanmıyorum."
"İyi iş çıkardın Breeze. Şimdi sen de kiliseye gir. Bunu yavaşça yap ki Bug izliyorsa seni görebilsin."
"Yardım etmek istiyorum."
"Zaten senden bunu istiyorum, Brianna."

Kız arkasını dönüp gitti. Sam şimdi yalnızdı. Normal çocuklar da C-aine'in emrettiği gibi meydanın diğer ucunda toplanmıştı. Ucubeler -Sam bu kelimeden nefret ediyordu ama bir yandan da kulağa doğru gibi geliyorduise kilisedeydi.
İşin bundan sonrası o ve Caine arasındaydı artık. Caine gelecek miydi?
Yalnız mı gelecekti?

Sam saatine göz attı. Bir saatten biraz fazla vakti vardı ama zaten farketmezdi.
Yakınlarda.bir yerde bir çakalın uluduğunu işitti.

KIRK DÖRT

0 1 SAAT , 0 6 DAKİK A

"DEDİKLERİNİ YAPIYORLAR," diyerek kapıdan girdi Bug. "Güzel," diye cevap verdi Caine. "Şimdi şov zamanı.
Herkes arabalara."
Chaz, Chunk, Mallet ve sonunda üzerindeki koli bantlarından kurtulmuş olan Frederico garajdaki Subaru marka arabaya doluştular. Ne kadar öfkeli olduğu her halinden belli olan Diana da onları izledi. Panda da Lana'yı kolundan tutup kapıya doğru götürdü.
Tam o anda Caine birinin eksik olduğunu anladı. "Howard nerede?"
"Ben, bilmiyorum," diye cevap verdi Panda. "Gittiğini de görmedim."
"İşe yaramaz solucan. Orc olmadan bir işe yaradığı yok zaten. Boşverin onu."
Garajdaki diğer araba, açılır cam tavanı olan lüks bir Audi'ydi. Panda sürücü koltuğuna geçti ve yan koltuğa da elinde bir tüfekle Diana oturdu. Caine de arka koltuğa kuruldu.
Panda uzaktan kumandalı garaj kapsının düğmesine basınca iki kapı da açıldı.
Arabalar ilerlemeye başladı. Diğer çocukların kullandığı Subaru fazla hızlı çıkınca, Audi'nin yan tarafına sürttü.
Subaru'yu kullanan Chaz camı açıp "Özür dilerim," dedi. "Harika bir başlangıç," diye söylendi Diana.
"Devam edin," diye emretti-Caine.
Panda, aracı caddeye sürüp birden hızını arttırınca Subaru arkalarında kaldı.
Diana da bu sırada, "Bada bum bada bum bada bum bum bum," diye *William Tell'in Açılış Müziğini* mırıldanıyordu.
"Kes şunu," diye çıkıştı Caine.
Daha iki blok ilerlemişlerdi ki Panda frenlere asıldı. Bir düzine çakal caddeden koşarak geçiyordu.
Caine aracın tavan camını açıp bağırdı, "Ne yapıyorsunuz? Nereye gidiyorsunuz?"

Sürü Lideri durup alev gibi yanan gözleriyle ona baktı. "Kamçı El gitti."
"Ne? Kreşe ne oldu?"
"Kamçı El gitti. Sürü Lideri gitti."
"Olamaz," diye bağırdı Caine ve ardından Diana'ya döndü, "Kreşi kurtarmışlar, ne yapacağım şimdi?"
"Sen söyle. Korkusuz Lider."
Caine yumruğunu arabanın tavanına vurdu. "Tamam, Sürü Lideri, korkağın teki değilsen beni izle."
"Sürü Lideri Karanlık'ı izler. Diğerleri de Sürü Lideri'ni.
Sürü aç. Sürü yemeli."
"Bende sizin için yiyecek var. Meydan çocuklarla dolu." Sürü Lideri tereddüt etti.
"Çok kolay olacak. Benimle gelip istediğin kadar çocuk alabilirsin. Çakallarını topla. Hepsini getir. Açık büfe var."
Sürü Lideri sürüsüne emretti ve çakallar dönüp etrafında toplandılar.
"Bizi izleyin," diye bağırdı Caine. Artık kendini iyiden iyiye kaptırmıştı. "Meydana gidiyoruz. Varır varmaz çocuklara saldırın. Plan tıkır tıkır işleyecek."
"Ateş Yumruk orada mı?"
Caine kaşlarını çattı. "Kim? Ah. Sam. Ateş Yumruk demek ha? Evet, o da orada olacak ama onunla ben ilgileneceğim."
Sürü Lideri biraz kararsız gibiydi.
"Eğer Sürü Lideri korkuyorsa, belki de bir başkası Sürü Lideri olmalı."
"Sürü Lideri korkmaz." "Gidelim o zaman."
"Ah, dostum," dedi Howard. "Ah, ne oldu sana böyle, Orc?"
Caine'in yanından gizlice sıvışıp Orc'la beraber kaldıkları eve gelmişti. Kurtarıcısını ağırlığından dolayı kırılıp ezilmiş koltuğunun üzerinde otururken buldu. Her yerde boş bira kutuları vardı.
Orc elinde bilgisayar oyununun kumandasını tutuyordu. "Parmaklarım şu şeyi kontrol edemeyecek kadar büyük."
"Orc, abi, bu nasıl... Yani, sana ne oldu böyle?"
Orc'un yüzünün bir kısmı hala normaldi. Sol gözü, sol kulağı ve onun üzerinde duran bir tutam saç. Ağzı da hala Orc'un eski ağzıydı. Ancak geri kalanı sanki taş bir heykeldi. Eskiden olduğundan bir boy daha uzundu artık. Bacakları ağaç gövdeleri kadar büyük ve kolları da yangın muslukları kadar kalındı. Kıyafetleri genişleyen vücuduna dar geldiği için yırtılıp parçalanmış ve şimdi üzerinden paçavralar gibi sarkıyordu.
Költukta hareket edince sanki ıslak taşların birbirine sürtmesi gibi bir ses çıktı.
"Bu nasıl oldu, dostum?" "Bu, bana verilen ceza." "Ne demek şimdi bu?"
"Bette'i öldürdüğüm için. Bunu yapan Tanrı, Howard.

Bana bu cezayı O verdi."
Howard içindeki dönüp çığlıklar atarak kaçma arzusunu bastırdı. Orc'un insan olan gözüne bakmaya çalışırken kendini sarı bir istiridyeyi andıran taşın içine gömülü olduğu diğer göze bakarken buldu.
"Hareket edebiliyor musun? Ayağa kalkabilir misin?" Orc, Howard'ın beklediğinden çok daha kolay bir şekilde doğruldu.
"Evet, hala ayağa kalkıp tuvalete gidebiliyorum." "Bu şey ağzını da kapladığında ne olacak?"
"Sanırım yayılması durdu. Birkaç saatten beri yayılmıyor artık."
"Acıyor mu peki?
"Yok. Sadece yayılırken biraz kaşındırıyordu," derken kocaman parmaklarından biriyle yarısı insan yarısı kaya burnunu kaşıdı.
"Bu kadar iri olduğuna göre de oldukça güçlü olmalısın artık."
"Kesinlikle." Yanındaki mini buzdolabının kapağını açıp kendine bir bira çıkarttı. Kafasını geri atıp ağzını açtı ve kutuyu sıkıp patlattı. Aşağı dökülen biraları yuttu. Geri kalan bira da çenesinden aşağı süzülüp göğsüne döküldü. "Artık bunları sadece böyle açabiliyorum. Parmaklarım fazla büyük geliyor."
"Sen ne yaptığını sanıyorsun abi? Bütün gün burada öylece oturup bira mı içiyorsun?"
"Başka ne yapacaktım?" İnsan olan gözü ya ağlıyordu ya da sulanmıştı. "Sorun şu ki, biram bitmek üzere."
"Dostum, geri dönmek zorundasın. Dışarıda bir savaş var. Sen de bunun içinde yer alıp tarafını seçmelisin."
"Ben sadece bira istiyorum."
"Tamam o zaman. Biz de öyle yaparız, Orc. Gidip biraz bira alırız."
Yıldızlar gökyüzünü doldurdu.
Ay da çan kulesinin ardından kendini gösterdi.
Bir çakal bütün vahşiliği ve çaresiz bir hayaletin yakarışlarını andıran bir sesle uludu.
Sam zihninde kilisede bekleyen mutandan canlandırdı. Yanında bir avuç adamıyla apartmanların arasına saklanmış olan Edilio'yu düşündü. Elinde, kullanıp kullanmayacağı belli olmayan makineli tüfeğiyle Quinn geldi gözünün önüne. Meydanda neler olacağından habersiz korku içinde bekleşen çocukları gördü ardından. Sonra da kreşte bekleyen Mary ve ufak çocukları. Tabii kilisenin bodrumunda oturmuş gelecek yaralı ya da ölüleri bekleyen Dahra'yı.
Drake geri çekilmişti. Şimdilik. Orc ne yapacaktı peki?
Caine neredeydi?
Ve tam bir saat sonra, saat Sam'in on beş yıl önce doğmuş olduğu zamanı gösterdiğinde ona ve Caine adındaki hiç tanımadığı kardeşine ne olacaktı?

•Caine'i yenebilir miydi? Caine'i yenmek zorundaydı.
Drake'i de yok etmek zorundaydı. Sam -eğergiderse, büyük atlamayı yaparsa, puf olup uçarsa, Astrid'i Drake'in merhametine bırakamazdı.
Onu bekleyen sondan korkması gerektiğini biliyordu. Sam Temple'ı RSGB'den atacak olan o gizemli işlemden. Ancak kendisi için, Astrid için endişelendiğinden daha az endişeleniyordu.
İki haftadan daha kısa bir süre önce kız onun için ulaşılmazdı, bir hayaldi. Kızı ancak kendini açık etmeden uzaktan sevebilirdi. Oysa şimdi, kendi saati ani ve bir olasılık ölümcül bir sona doğru ilerlerken aklındaki tek şey o kızdı. Caine nasıl hareket edecekti? Aklının geri kalanının meşgul olduğu soru da buydu. Eski kovboy filmlerindeki silahşörler gibi mi gelecekti acaba?
Otuzar adım atıp sonra da ateş mi edeceklerdi. İkizlerden hangisi daha güçlüydü? Şimşekler gönderebilen kardeş mi yoksa eşyaları hareket ettirebilen mi?
Hava karanlıktı.
Sam karanlıktan nefret ederdi. Sonu geldiği zaman bunun hava karanlıkken olacağını tahmin etmişti hep.
Karanlık ve yalnız. Caine nerede?
Bug onu şu anda da izliyor mudur?
Edilio, Quinn'in yapamadığı şeyi yapabilecek mi? Caine ona ne gibi bir sürpriz hazırlıyor?
Birkaç adım uzağında Taylor belirdi. Sanki şeytanla bir söyleşiden gelmiş gibi bir hali vardı. Yüzü bembeyazdı ve kocaman açtığı gözleri sokak lambalarının ışığında parlıyordu. "Geliyorlar."
Sam omuzlarını dikleştirdi ve kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti. "Güzel."
"Hayır, o değil," dedi Taylor. "Çakallar." "Ne? Nerede?"
Taylor, çocuğun omzunun arkasında kalan bir noktayı gösterdi.
Sam arkasını döndü. Çakal sürüsü iki yönden koşarak savunmasız bekleyen çocukların üzerine doğru geliyordu.
Sanki sınıflarda izledikleri doğayla ilgili belgesellere benziyordu. Aslan birazdan avı olan antilop sürüsünün üzerine atılacaktı. Ancak bu sefer sürü, insan sürüsüydü ve antiloplar kadar hızlı koşamazlardı.
Savunmasızdılar.
Çocuklar panikledi ve ortaya doğru çekilmeye çalıştılar ama uçlarda kalan çocuklar pençeleri görünce sonlarının geldiğini anladı.
Sam bir elini kaldırıp koşmaya ve bir hedef aramaya başladı. Birden arabanın motorunun gürlemesi duyuldu.
Sam bir an durup arkasına baktı. Kilisenin yanından geçen farlar birbirleriyle

yarışıyorlardı. Kirli bir arazi aracı. Şehir meydanını çevreleyen alçak duvara çarptı ve kaldırıma çıkarak zar zor durdu.
Arkasından da başka arabalar geliyordu.
Çakallar insan sürüsüne yaklaştıkça çığlıklar arttı.
Sam elini kaldırınca şimşekler sürünün sol tarafına doğru gitti.
Diğer taraftakilere ateş edemiyordu çünkü önlerini panik halinde kaçışan çocuklar kapıyordu. Hepsi kendilerini koruması için Sam'e doğru koştukları için Sam'in nişan alması imkansızdı.
"Eğilin, eğilin, eğilin," diye bağırdı. "Hepiniz yere!" Ancak faydasızdı.
"Kurtar beni!" diye yalvardı arazi aracından inen Bilgisayar Jack.
Audi patinaj yaparak kilisenin önünde durdu. Aracın üzerindeki cam tavandan biri çıkmıştı dışarı.
Acı ve dehşet dolu çığlıklar. Çocuğun biri yere devrilmiş kendisini sürükleyen iki katı büyüklüğündeki çakaldan kurtulmaya çalışıyordu.
"Edilio! Şimdi!" diye bağırdı Sam.
"Kötü bir akşam mı geçiriyorsun, kardeşim?" diye coşkuyla haykırdı Caine. "Emin ol, daha da kötüleşecek."
Caine ellerini kaldırdı ama nişan aldığı yer Sam değildi. Bütün gücünü kiliseye yöneltmişti. Sanki görünmez bir dev, bir dinozor büyüklüğündeki bir yaratık eski binanın üzerine yaslanıyordu. Duvarlar çatladı, vitraylar patladı, binanın en zayıf noktası olan kapısı içeri doğru lime lime olarak patladı.
"Astrid!" diye bağırdı Sam.
Meydandaki çocukların çığlıkları üzerlerine saldıran çakalların hırlamalarına karışıyordu.
Birden makineli tüfeğin sesi duyuldu. Kreşin çatısından ateş ediliyordu. ilk günkü yangında yanmış olan binadan fırlayan Edilio, arkasındaki üç adamıyla beraber çakallarla savaşmaya başladı.
Caine bir kez daha gücünü kullandı ve bu sefer o inanılmaz enerjiye sahip görünmez canavar kilisenin ön tarafına daha büyük bir güçle yüklendi.
Binanın yan taraflarındaki bütün eski ve yeni vitraylar patlayınca etrafa cam yağmuru yağdı. Çan kulesi sallanmaya başladı.
"Onları nasıl kurtaracaksın Sam? Bir kez daha gücümü kullanacağım ve ondan sonra bina çökecek."
Garip bir şekilde, Sam'in ayaklarının dibindeki Jack inanılmaz bir güce sahipti ve çocuğu itip yere devirdi.
Sam düştüğü sırada nişan alamadan Caine'e doğru bir şimşek gönderdi.
"Ben seni kurtarabilirim! Ama önce sen beni kurtar!" diye yalvardı Jack. "Büyük atlayış. Seni ondan kurtarabilirim." Sam yere sert bir iniş yaptı ve Jack'in kendisini tutan ellerine bir tekme attı. Tekrar serbest kalınca da tam zamanında

ayağa kalkıp kilisenin ön duvarının içe doğru ağır ağır çöktüğünü gördü.
Çatı da çatırdayıp eğildi. Kule yana doğru yatsa da yıkılmadı. Ancak tonlarca ağırlıktaki tuğlalar, beton ve devasa kalaslar sanki dünyanın sonu gelmiş gibi büyük bir gürültüyle aşağı düştüler.
Sam çaresiz bir şekilde tekrar bağırdı. "Astrid!"
Arkasındaki katliamı unutarak dosdoğru Caine'in üzerine doğru koştu. Çığlıkları, hırlamaları ve silah patlamalarının hiçbirini duymuyordu.
Nişan alıp ateş etti.
Şimşek Caine'in arabasının ön tarafına isabet etti. Arabanın ön tarafı parçalanıp yanarken, Caine tavan penceresinden ve Sam'in umrunda bile olmayan diğerleri kapılardan çıkıp arabayı terkettiler.
Sam bir daha ateş etti ve Caine yere eğildi.
Bir enerji dalgası ona çarpıp sanki duvara toslamış gibi durdurdu. Gözleri delirmiş gibi Caine'i arıyordu. Nerede? Nerede?
Binadan gelen çığlıklar, kilisenin duvarlarının çatırtılarına ve arkasındaki cehennemi andıran sahneden yükselen acı dolu haykırmalara, annesini isteyen çocukların yakarışlarına karıştı.
Bir anlık bir hareket ve Sam yine ateş etti.
Caine de karşılık verdi ve süs havuzunun üzerindeki heykel parçalanarak sulara gömüldü.
Sam ayağa kalkmış koşuyordu. Caine'i bulmak zorundaydı. Onu bulacak ve öldürecekti. Evet öldürecekti.
Silah seslerinin arasında Edilio'nun sesi işitildi. "Hayır, hayır, hayır. Ateşi kesin. Çocukları vuruyorsunuz!"
Sam, yanan Audi'nin etrafını dolaştı. Caine biraz ilerisinde koşarak uzaklaşıyordu.
Sam bir şimşek daha gönderince Caine'in ayaklarının altındaki kaldırım alev aldı. Etrafı simsiyah dumanlar kapladı birden. Kaldırım yanıyordu. Caine sokağa doğru savrulup yuvarlandı ve hızlı bir şekilde dizinin üzerinde doğruldu. Sam birden göğsüne isabet eden güçlü darbeyi hissetti ve sırtüstü yere savruldu. Ağzından ve kulaklarından kan geliyordu ve hareketsiz kalmıştı. Kolları ve bacakları hissizdi, bir türlü.... bir türlü...
Caine'in vahşi, kanlı ve haykıran yüzü.
Sam içindeki nefretin alev alev ellerinden dışarı çıktığını hissetti.
Caine yana kaçmaya çalıştı ama çok yavaştı. Yakıcı şimşekler yan tarafına isabet etti. Gömleği alev almıştı. Caine çığlıklar atıp üzerine vurarak alevleri söndürmeye uğraştı.
Sam ayağa kalkmaya çalıştı ama başı dönüyordu.
Caine, Sam'in olayların başladığı gün küçük kızı kurtarmak için girdiği yanmış

binaya aynı kapıyı kullanarak daldı.
Sam biraz sendelese de onun peşinden koşuyordu. iMerdivenleri çıkıp hala is kokan koridordan geçti. En üst kat yanarak harabeye dönmüştü. Etrafı kaplayan pis bir yanık kokusu vardı ve sağdan soldan sarkan kalaslar ve borular ortalığı savaş alanına çevirmişti.
Caine yine bir enerji darbesi gönderince Sam darbenin isabet ettiği duvarın parçalandığını gördü.
"Caine, gel de bitirelim şu işi."
"Gel de yakala beni kardeşim," diye karşılık verdi Caine. Sesinden acı içinde olduğu belli oluyordu. "Burayı ikimizin de üzerine yıkacağım."
Sam sesin geldiği yönden çocuğun yerini çıkartıp koridorda koşmaya başladı. Ellerinden ölümcül şimşekler çıkarken tepesindeki yanmış kalasların arasından yıldızlar parlıyordu.
Caine yoktu.
Menteşeleri güçbela tutan, etrafındaki duvarın yarısı gitmiş olan bir kapı yavaşça aralanıyordu.
Sam kapıya bir tekme attı ve içeri ateş etti.
Kırık kalaslar üzerine doğru uçmaya başladı. Sam bir tanesinden kaçmak için tam zamanında eğildi ama hemen arkasından gelen sol dirseğine isabet edip kolunu kırdı. Molozlar yağmur gibi üzerine gelince Sam gerilemek zorunda kaldı.
Birden Caine belirdi, çocuktan sadece birkaç adım uzaktaydı.
Ellerini havaya kaldırmıştı. Sam de yaralı kolunu sağ eliyle tutuyordu.
"Oyun bitti, Sam."
Birden Caine'in arkasında bir şey belirdi ve Caine yana savruldu. Başını ellerinin arasına almıştı.
Brianna, elinde çekiciyle onun başında dikildi.
"Kaç, Breeze!" diye bağırdı Sam ama çok geçti. Caine geriye doğru sendelerken yakın mesafeden bir enerji darbesi gönderdi ve Brianna arkasındaki duvara doğru uçup duvarı delip geçti.
Caine ayağa kalkıp duvarda açılan delikten geçip kızın peşinden gitti.
Sam duvara ateş edip bir delik açtı. Kendi açtığı delikten Caine'in bir yandaki duvarı da parçaladığını görebiliyordu. Sam üzerinde durdukları zeminin çatırdadığını hissediyordu.
Bina çökmek üzereydi.
Dönüp kaçmaya çalıştı ama birden ayaklarının altındaki zemin kaybolunca boşlukta buldu kendini. İçinde bulunduğu binayla beraber düşüyordu. Duvarlar üzerine doğru devriliyordu.
Düştü ve bina da üzerine yıkıldı.

KIRK BEŞ

1 4 DAKİK A

QUINN, KORKU içinde donup kalıp çocukların üzerine saldıran çakalları izledi.

Sam'in ateş edip ıskaladığını görüyordu.

Caine kiliseye saldırınca Sam'in ne büyük bir acı çektiğine şahit oldu.

Sam kiliseye doğru koştu. "Hayır!" diye bağırdı Quinn. Nişan aldı.

"Sakın çocukları vurma, sakın çocukları vurma," diye kendi kendine tekrar etti ve ardından tetiği çekti. Çakal sürüsünü hedef alıyordu. Daha önce olmadıkları kadar kalabalıklardı.

Çakallar çocuğu farketmedi bile.

Bir tanesi kıvranarak yere düştü ve bir daha yerden kalkamadı.

Başka çakal vurma şansı olmadı çünkü şimdi çakallar çocukların arasına dalmıştı. Merdivene doğru koşup aşağı kaydı ve yere sert bir iniş yaptı.

Beyni ona kaçmasını söylüyordu. Geriye, sahile doğru üç adım attı. Kumsala doğru kaçacaktı. Ancak birden, sanki görünmez bir güç onu engelliyormuş gibi durdu.

"Kaçamazsın, Quinn," dedi. "Kaçamazsın."

Bunları söylerken kreşe doğru koşuyordu. Kollarına aldığı bir çocuğu korumaya çalışan Mary'nin yanından geçip meydana doğru gitti. Sımsıkı tuttuğu tüfeğini sallayarak koşarken bir yandan da aklını kaçırmış gibi çığlıklar atıyordu. Elindeki tüfeğin kabzasını bir sopa gibi önündeki çakalın kafasına indirdi sonunda.

Edilio da oradaydı ve çocuklar ateş ediyordu. Edilio'nun, "Hayır, hayır, hayır," diye bağırdığını duydu. Sonrasında ise Quinn'in gözlerinde kan vardı. Beyninde ve her yerde kan vardı. O anda aklını kaybetti. Tüfeğini savuruyor, çığlıklar atıyor, vuruyor, vuruyor, vuruyordu.

Mary, Isabella'yı kucaklayıp John'un yanına gitti. Dışarıdaki çılgınlığın sesleri kulaklarına geliyordu. Çığlıklar, hayvanların hırlamaları ve silah sesleri.

"Yüce İsa bizi koru, Yüce İsa bizi koru," diye sürekli tekrar ediyordu biri, ağlar gibi. Sonra Mary bunu yapanın aslında kendisi olduğunu farketti.

Drake gecenin içinde yankılanan çakal ulumasını işitince bunun ne anlama geldiğini hemen anladı.

Yaralarını sardığı yeterdi. Savaşa geri dönmeliydi.

"Zamanı geldi," dedi. "Onlara günlerini gösterme zamanı geldi."

Evinin kapısını tekmeleyerek açtı ve bağırarak meydana doğru koşmaya başladı. Bu sırada keşke o da çakallar gibi uluyabilse diye düşünüyordu.

Silah seslerini duyunca kendi silahını belinden çıkardı ve kamçı elini savurmaya

başladı. Kamçının çıkardığı ses hoşuna gidiyordu.
Az ilerisinde iki şekil ondan uzaklaşıyordu. Şekillerden bir tanesi çok ufaktı. Ama hayır, aslında diğeri imkansız derecede büyük olduğu için küçük gözüküyordu. Görüntüsü çok acayip olan, kayayı andıran bir yaratıktı bu.
İki şekil sokak lambasının ışığının altından geçerken Drake küçük olanı hemen tanıdı.
"Howard, seni hain," diye bağırdı.
Howard durdu ama yanındaki yaratık yürümeye devam etti.
"Başına iş almak istemezsin, Drake," diye uyardı Howard.
Drake kamçısını savurdu ve Howard'm gömleğinin önünü yırttı. Çocuğun göğsünde karanlıkta zar zor farkedilebilen bir kesik vardı şimdi.
"Sam'i yenmelerine yardım etmeye git hemen," dedi Drake.
Devasa canavar durdu birden. Yavaşça geri dönüp onlara doğru yürüdü.
"Bu da neyin nesi?" "Sen," dedi canavar.
"Orc?" Drake'in sesi korku ve dehşetten çığlık gibi çıkmıştı.
"Senin yüzünden bunu yaptım," dedi Orc.
"Yolumdan çekilin. Bir savaş var. Ya benimle gelirsiniz ya da ölürsünüz."
"Sadece biraz bira istiyor, Drake," diye açıkladı Howard ortalığı sakinleştirmek için. Bu arada göğsündeki yaraya bastırmıştı elini. Acısı çok fazlaydı ama hala zekice davranıp kontrolü eline geçirmeye çalışıyordu.
"Bu bana Tann'nın bir cezası."
"Seni budala ahmak," diye bağıran Drake kamçısını havada döndürüp bütün gücüyle Orc'un omzuna indirdi.
"AHHHH!" Orc acıyla inledi. "Yürümeye başla, seni moron."
Orc yürümeye başladı. Ama meydana doğru değil. "Kamçı El'in tadına tekrar mı bakmak istiyorsun, seni ucube? Seni ikiye böleceğim."
Astrid sırtındaki ve bacaklarının üzerindeki ağırlığı hissetti. Yüzüstü bir şekilde Küçük Pete'in üzerinde yatıyordu. Biraz sersemlemiş olsa da sıkışıp kaldıklarını anlayacak kadar aklını toparlayabildi.
Derin bir nefes aldı.
"Petey," diye fısıldadı. Kemiklerinden gelen sesleri duyuyordu. Kulakları da çınlıyordu.
Küçük Pete hareket etmiyordu.
Ayaklarını kıpırdatmaya çalıştı ama faydasızdı. "Petey, Petey!"
Gözlerindeki kir, ter ve tozu silip göz kapaklarını kırpıştırdı ve kardeşine bakmaya çalıştı. Vücudunu ona siper edip tepelerine yağan duvardan koruyabilmişti çocuğu ama sırt çantası büyüklüğünde bir sıva parçası çocuğun başına isabet etmişti.
Paniğe kapılmamaya çalışarak iki parmağını çocuğun boynuna bastırdı ve

nabzını bulmaya çalıştı. Vücudunun altındaki çocuğun göğsünün inip kalkmasından nefes aldığını hissedebiliyordu.
"Yardım edin," diye boğuk bir sesle bağırabildi. Kulağındaki çınlama yüzünden bağırıyor mu yoksa fısıldıyor mu bilmiyordu.
"Biri bana yardım etsin. Biri bize yardım etsin. Kardeşimi kurtarın. Yardım edin ona," diye yalvardı ve bir süre sonra dua etmeye başladı. "Sam'i koru. Hepimizi koru."
Çok uzun zaman önce duyduğu bir dua aklına gelince onu tekrarlamaya başladı. Sesi sanki çok uzaklardan, bir başkasının sesi gibi geliyordu.
6l "Baş Melek Aziz Michael, bizi savaşlarda koru. Şeytanın kötülüğüne ve tuzaklarına karşı bizim koruyucumuz ol." Kendi sesini duyamıyor ama ağladığını hissedebiliyordu. Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu.
Sanki imdat çığlığına gelen alaycı bir cevap gibi cam ve alçı yağmuru yağdı üzerlerine.
"Tanrım, sen bizi Şeytan'ın gazabından koru. Naçizane dualarımızı kabul et. Ve sen, cennetteki babamız, Tanrı'nın adıyla."
Küçük Pete kendine gelip inledi. Çocuk kafasını kaldırınca kız başındaki derin yarayı farketti.
"Şeytan'ı ve günahsız ruhları kirletmeye çalışan iblislerini Cehennem'in derinliklerine geri gönder."
Üzerindeki molozların başında birinin durduğunu hissetti. Başını güçlükle çevirip bakınca yeşil yıldırımların arasında karanlık bir yüzün siluetini gördü.
"Amin."
"Benim pek de melek olduğum söylenemez," dedi Dekka. "Ama yine de seni bunlardan kurtarabilirim."
Caine binanın yıkıntılarının arasından çıktı.
Başarmıştı. Yapmıştı.
Sam, tonlarca betonun altında gömülüydü artık.
Ama bunun keyfini sürebilecek hali yoktu. Yaralanan sol tarafının verdiği acı dayanılmaz gibiydi. O yeşil-beyaz şimşekler etini yakarak gömleğini ona yapıştırmıştı ve sonuç hayatı boyunca tatmadığı kadar büyük bir acıydı.
Yıkık kiliseye doğru sendeleyerek yürüdü. Etrafında olup bitenlere bir anlam vermeye çalışıyordu. Artık silah sesleri kesilmişti ama hala çığlıklar ve hırlamalar yükseliyordu. Ayrıca bir şey daha vardı, bir yerlerden arka arkaya şaklayan bir kamçının sesi geliyordu. Tabii bir de kafasının içinde durmadan çalıp duran o davulun sesi.
Caine bir an durup etrafına bakındı ve acısını bile bir an için unuttu.
Belediye binasının merdivenlerinde Drake ve kaya görünümlü bir canavar arasında büyük bir savaş veriliyordu.

Drake kamçısını savurup silahını ateşledi.
Canavar hantal hareketlerle kollarını savurup her defasında ıskalarken Drake onun çevresinde dans edip kırbacını arka arkaya canavara indiriyordu. Ancak canavar bir türlü yıkılmıyordu.
Canavar bir kez daha kolunu savurup Drake'i birkaç santimle ıskaladı. Yumruğu belediye binasının girişindeki sütunlara isabet etti. Sütun çatladı ve neredeyse yıkılacaktı. Etrafa mermer parçaları sıçradı.
Boğuk ve hırlamayı andıran bir ses gelince Caine'in bakışları sesin geldiği tarafa yöneldi.
"Dişi, Sürü Lideri'ne dur dedi," diye öfkeyle konuştu Sürü Lideri.
"Ne?" Caine karşısında dikilen Diana'yı görene kadar buna bir anlam veremedi. Kızın saçları havada uçuşuyordu ve gözleri öfkeden alev alevdi.
"Bu iğrenç yaratığa durmasını söyledim," dedi Diana. "Neyi durduracakmış?"
"Hala çocuklara saldırıyorlar. Kazandık. Sam öldü. Onları geri çek, Caine."
Caine dikkatini tekrar Drake ve canavar arasındaki savaşa verdi. "Onlar çakal," dedi ardından, soğuk bir ses tonuyla.
Diana çocuğun üzerine doğru yürüdü. "Sen aklını kaçırmışsın Caine. Buna bir son vermelisin. Kazandın zaten. Bitir artık şunu."
"Ya da ne, Diana? Ya da ne? Git Lana'yı getir. Yaralıyım.
Sürü Lideri, canın ne istiyorsa onu yap."
"Belki de bu yüzden annen terketti seni işte," dedi Diana. "Senin sadece kötü olduğunu görmesinin yanı sıra bir şekilde ne kadar sapkın, hastalıklı ve yoldan çıkmış olduğunu da anladı."
Caine bir anda ne kadar güçlü olduğunu unutup anlık bir öfkeyle hareket etti ve kızın yüzüne bir tokat attı.
Diana darbenin etkisiyle geriye doğru sendeleyip kaldırımın üzerine yıkıldı.
Birden etrafı aydınlatan kör edici yeşil-beyaz ışık sayesinde Caine, kızın yüzünü çok net görebildi.
Bu ışığın sadece tek bir kaynağı olabilirdi.
Işık sanki yerden gökyüzüne uzanan bir sütun gibiydi.
Molozları etrafa fırlatıp yıldızlara uzanıyordu adeta.
"Hayır!" diye haykırdı Caine.
Ama ışık, molozları ve binanın yıkıntılarını yakıp kül etmeye devam etti.
"Hayır," dedi Caine bir kez daha ve ışık birden kesildi.
Caine'in arkasında Drake ve Orc arasındaki savaş tüm hızıyla sürüyordu ama Caine'in gözleri şimdi sadece yığınların arasından çıkıp kendisine doğru yürüyen, her yeri isten simsiyah olmuş ama gözleri ışıl ışıl parlayan şekli görüyordu.
Caine ellerini kilisenin yıkık haldeki ön cephesine çevirdi. Ardından ellerini

Sam'e döndürünce koca bir yığın halindeki yıkıntı çocuğun üzerine doğru uçtu.
Sam ellerini kaldırdı ve yeşil alevler üzerine doğru uçan yığını patlatıp beton ve ahşap parçalarını etrafa saçtı. Geri kalan parçalar da ona değmeden önce yanıp kül oldu.
Dekka, Astrid ve Küçük Pete'in üzerindeki yığınları kaldırdı.
Ancak bu pek kolay bir iş değildi. Yer çekimini yok etme yeteneği Astrid'in bulunduğu yeri de etkiliyordu. Kız ve kardeşi moloz yığınlarıyla beraber havada uçmaya başladılar.
Dekka bir elini uzatıp Astrid'i o alandan dışarı çekti. Astrid, Küçük Pete'le beraber yere yuvarlandı.
Dekka ellerini indirince havada asılı duran yığınlar korkunç bir gürültüyle yere düştü.
"Teşekkürler."
"Burada sıkışıp kalmış daha bir sürü insan var." Ardından hiç vakit kaybetmeden diğerlerine yardım etmeye gitti. Astrid eğilip Küçük Pete'i kaldırmayı denedi. Çocuk baygın olduğu için kızın ağırlığını taşıması oldukça zordu. Kollarını çocuğun göğsüne sarıp sanki koca bir bebeği kucaklıyormuş gibi onu kendine çekti. Ardından çocuğu sürükleyerek kilisenin giriş kapısının yakınlarına getirdi.
Lana onu iyileştirebilirdi ama kız ortalarda yoktu. Aklına tek gelen, çocuğu bodrum kattaki Dahra'nın yanma indirmek oldu. Ancak Dalıra ne yapabilirdi ki? Zaten içerideki yıkıntıların altında kalan girişe erişip çocuğu oraya indirmesi bile mümkün olabilir miydi ki?
O anda kilisenin duvarının tamamen yıkılmış olduğunu farketti. Kafasını kaldırdığında yıldızları ve gökyüzünü görebiliyordu. Aynı zamanda o korkunç yeşil ışığı da görebiliyordu.
Kulağındaki çınlama azaldıkça tekrar sesleri duyabilmeye başladı. Hayvanların seslerini, bir kırbacın bir yere vurdukça çıkardığı sesi ve birbirine karışan çığlıkları duyabiliyordu.
Birden etrafındaki yıkıntılar uçmaya başladı.
Astrid yere düşerken Küçük Pete'in üzerine siper etti kendini. Her zaman önce kardeşini korumaya çalışıyordu. Etraflarındaki beton parçaları, ahşap kalaslar ve metal inşaat direkleri sanki pistten havalanan bir uçak gi.bi büyük bir hızla gökyüzüne yükseldi ve kilisenin yıkık ön tarafından uçup gitti.
Yeşil şimşekler bir kez daha çaktı ve bir patlama sesi işitildi. Parlak bir ışık hala etrafı aydınlatıyordu.
Yıkıntıların uçması son buldu.
Astrid, Küçük Pete'i de yanında sürükleyerek dışarı doğru ilerlemeye devam etti.
Sokaktan biri koşarak ona doğru geliyordu. Çocuk nefes nefeseydi ve korkmuş bir hayvan gibi kaçıyordu.

"Caine," diyebildi Astrid.
Caine cevap vermedi. Kız onun yaralanmış olduğunu farketti. Acı çekiyordu. Yüzü ter ve kir içindeydi. Kıza sanki bir hayalet görmüş gibi baktı.
Birden çocuğun gözlerinde tehlikeli bir ışık belirdi. "Harika," diye fısıldadı Caine.
Astrid havaya kalktığını hissetti. Çaresiz bir şekilde kardeşine tutundu ama çocuk ellerinin arasından kaydı ve yere düştü.
"Gel de biraz oynayalım, kardeşim," diye bağırdı Caine. "Yanımda bir arkadaşın var."
Astrid çaresiz ve güçsüz bir şekilde havada süzülmeye başladı ve Caine de onu bir kalkan gibi kullanıp peşinden gitti. Birlikte kiliseden çıkıp merdivenleri indiler. Karşılarında bir kabusu andıran, insanların vahşi hayvanlara karşı verdiği savaş tüm korkunçluğuyla gözüküyordu.
Merdivenlerin aşağısında Sam bekliyordu. Üstü başı yara bere ve kan içindeydi. Bir kolu vücudunun yanında hareketsiz bir biçimde sarkıyordu.
"Sam, gel de yak beni şimdi. Haydi, kardeşim, ne kadar güçlüymüşsün göster bana."
"Bir kızın arkasına mı saklanıyorsun Caine?"
"Beni gaza getirebileceğini mi sanıyorsun? Bütün mesele savaşı kazanabilmek, nasıl olduğu önemli değil."
"Seni geberteceğim, Caine."
"Hayır, bunu yapmayacaksın. En azından kız arkadaşını öldürmeden olmaz."
"Bir dakika sonra ikimiz de yok olacağız, Caine. İkimizin de vakti doldu."
"Senin için bu doğru olabilir, Sam. Benim içinse böyle bir durum geçerli değil. Kurtulmanın yolunu biliyorum. Burada nasıl kalınacağını biliyorum." Ardından bir zafer kahkahası attı.
"Sam, bunu yapmak zorundasın. Yok et onu!" diye bağırdı Astrid.
Diana da merdivenleri çıkıyordu.
"Evet, Sam, yok et beni," diye dalga geçti Caine. "Gücün var. Kızın üzerinde bir delik aç ve beni hakla."
"Caine, kızı yere bırak. Bir kez olsun bir erkek gibi davran hiç değilse," dedi Diana.
"Kızı yere indir, Caine," dedi Sam. "Her şey bitti. On beş yaşma girdik. Bunun nasıl bir şey olacağını bilmiyorum. Belki ölümün ta kendisidir ve bu kadar masum kişinin kanı ellerindeyken ölmek istemezsin."
Caine neşesiz bir kahkaha attı. "Beni tanımıyorsun bile. Kim olduğunu bilmeden büyümek nasıldır bilemezsin. Kendini kafandaki ideallere göre şekillendirmek ve kendi ayakların üzerinde durmak zorunda kalmadın hiç."
"Ben de babam olmadan büyüdüm. Üstelik bana da gerçekler asla söylenmedi.

Bunca zaman hiçbir şeyden haberim olmadan yaşadım. Tıpkı senin gibi."
Caine saatine baktı. "Senin zamanın doldu, Sam. İlk sen gidiyorsun, hatırladın mı? Ve gitmeden önce bilmeni istediğim bir şey var. Ben bundan kurtulacağım. Ben hala burada olacağım. Ben, senin sevgili Astrid'in ve RSGB. Artık hepsi benim."
"Sam, atlamayı yenmenin yolu—" diye söze başladı Diana.
Caine kıza dönüp ellerini havaya kaldırdı ve kızı cümlesini tamamlayamadan yakaladı. Kız geriye doğru bir takla atıp yukarı yükseldi ve sokağın karşısındaki meydanın çimenlerinin üzerine düştü.
Ancak bu hamle Caine'in dikkatini dağıtmıştı. Astrid'i yere düşürdü bu sırada.
Sam elini ileri doğru uzattı.

KIRK ALTI

0 1 DAKİK A

NET BİR ATIŞTI.
Tek bir hareketiyle Caine'i öldürebilirdi.
Ancak birden etrafındaki dünya silikleşti. Merdivenlerin üzerinde yatan Astrid saydamlaşmıştı. Etraftaki bütün nesneler renksizdi şimdi. Caine'in kendisi de bir hayalet gibiydi.
Çıt çıkmıyordu. Çocukların çığlıkları bir anda kesildi. Drake ve Orc arasındaki savaş yavaş çekimde devam ediyordu. Çakalların saldırıları ve diğer her şey kare kare ilerliyordu adeta.
Sam'in vücudu hissizleşti. Sanki bedeni ölmüş ve bedeninin içinde yaşayan bir tek beyni kalmıştı. Etrafını saran beyaz bir ışığın içindeydi şimdi.
Vakit geldi dedi bir ses.
Bu sesi çok iyi tanıyordu ve ses sanki bir bıçak gibi midesine saplandı.
Annesi tam önünde duruyordu. Her zaman olduğu gibi çok güzeldi kadın. Saçları çocuğun hissedemediği bir esintide dalgalanıyordu. Masmavi gözleri her zamankinden daha da maviydi sanki.
"Doğum günün kutlu olsun," dedi kadın.
"Hayır," dedi çocuk aslında kımıldamayan dudaklarıyla. "Artık gerçek bir erkek oldun," dedi kadın hafif bir gülümsemeyle.
"Benim küçük erkeğim." "Hayır."
Elini çocuğa doğru uzattı. "Gel." "Gelemem."
"Sam, ben senin annenim. Seni seviyorum. Benimle gel." "Anne..."
"Sadece elini bana ver. Korkulacak bir şey yok. Seni tüm bunlardan uzaklara götüreceğim."
Sam çok yavaş hareketlerle başını iki yana salladı. Sanki bataklık gibi bir şeyin içinde boğuluyordu. Zamana bir şey olmuştu. Astrid nefes almıyordu. Hiçbir şey

hareket etmiyordu. Çevresindeki bütün dünya donmuştu.
"Tıpkı eskiden olduğu gibi olacak her şey," dedi annesi. "Hiçbir zaman..." diye konuşmaya başladı Sam. "Bana yalan söyledin. Bana hiç anlatmadın..."
"Sana asla yalan söylemedim," dedi kadın ve hayalkırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarını çattı.
"Bana anlatmadın. Bir kardeşim varmış. Bana bunların hiçbirini—"

"Sadece benimle gel," dedi kadın. Artık sabırsız davranıyordu. Küçükken çocuğun caddede sözünü dinlemediği zamanlarda olduğu gibi elini sabırsızca oynattı. "Benimle gel Sam. Buradan uzakta, güvende olacaksın."
Sam içgüdüsel olarak hareket etmeye başladı. Şimdi yine küçük bir çocuk olmuş ve 'anne' sesine, 'bana itaat et' sesine tepki veriyordu. Kadına doğru yaklaşıp elini uzattı.
Sonra birden elini geri çekti.
"Yapamam," diye fısıldadı. "Biri var. Onun için burada kalmalıyım."
Annesinin gözlerinde öfke belirdi. Yeşil bir ışık, gerçeküstü bir şey, bir an için annesinin gözlerinde belirdi ve sonra aniden kayboldu.
Sonra birdenbire, bu gerçek olmayan dünyanın içinde Caine ortaya çıktı.
Sam'in annesi Caine'e gülümsedi ve çocuk da kadına meraklı gözlerle baktı. "Hemşire Temple."
"Annen," diye düzeltti kadın. "Oğullarımın bana katılma vakti geldi. Benimle gelin, buradan uzaklaşalım."
Caine büyülenmiş gibi gözlerini o narin, gülümseyen surattan ve masmavi gözlerden alamıyordu.
"Neden?" diye sordu Caine, küçük bir çocuğun sesiyle. Anneleri cevap vermedi. Bir kez daha kadının gözlerinde o yeşil ışık belirdi ve sonra geldiği gibi kaybolup gözleri tekrar buz mavisi rengine geri döndüler.
"Neden o, neden ben değil?" diye sordu Caine.
"Artık benimle gelmelisiniz," diye ısrar etti anneleri. "Yeniden bir aile olacağız. Buradan çok uzaklarda."
"Önce sen, Sam," dedi Caine. "Annenle git." "Hayır."
Caine'in yüzü öfkeden karardı. "Git, Sam. G-it Git. Onunla git." Artık bağırıyordu. Sam'i kadına doğru itmek ister gibi kolunu uzattı ama bu hareketler tıpkı rüyalardaki gibi son derece yavaş ve hedefini bulamayan hamlelerdi.
Sonunda Caine pes etti. "Jack sana anlatmış," dedi sakin bir şekilde.
"Kimse bana bir şey anlatmadı," diye cevap verdi çocuk. "Burada yapmam gereken işler var."
Anneleri kollarını onlara doğru uzattı. Bekletildiği için öfkeli ve şimdi daha ısrarcıydı. "Bana gelin. Bana gelin."

Caine de başını yavaşça salladı. "Hayır."
"Ama sen artık evin erkeğisin Sam. Benim küçük erkeğim. Benim."
"Hayır. Ben sadece kendime aidim."
"Ben de asla sana ait olmadım," dedi Caine. "Çok geç artık anne."
Kadının yüzü dalgalandı. Yüzünü kaplayan deri sanki bir yap-bozun parçalarıymış gibi ayrıldı. O narin yüzü ve güzel dudakları eriyip aktı. Onun yerine diken gibi dişleri olan bir ağız belirdi. Gözlerinden yeşil bir ateş çıkıyordu.

"Hala sizi ele geçirebilirim," diye ani bir öfkeyle kükredi canavar.
Caine korku dolu gözlerle ona baktı. "Nesin sen?"
"Ben ne miyim? Ben senin geleceğinim, Caine. Bana kendi isteğinle geleceksin. Karanlık yere geleceksinKendi rızanla bana teslim olacaksın."
"Hayır."
Canavar bir kahkaha attı. Bir pirananın ağzına benzeyen ağzından zalim bir ses yükseldi.
Canavar yavaş yavaş ortadan kayboldu. Etraflarını saran beyaz ışık sönükleşti. Sam ve Caine'in etrafındaki dünyanın renkleri tekrar eski haline döndü. Orc ve Drake tekrar normal hızla savaşlarına devam ediyorlardı. Havada tekrar barut kokusu vardı. Astrid nefes almaya başladı.
Sam ve Caine karşı karşıyaydılar.
Dünya tekrar eski halini almıştı. Kendi dünyaları. RSGB. Diana onlara baktı. Astrid derin bir nefes alıp kafasını Sam'e çevirdi.
Caine oldukça hızlıydı. Ellerini ileri uzattı.
Ancak Sam daha hızlıydı. Caine'in üzerine atılıp sağlam olan elini çocuğun kafasının üzerine koydu.
Eli, Caine'in kafasının tam üzerindeydi. Parmaklan saçlarının arasına girdi.
"Beni bunu yapmaya zorlama," diye uyardı Sam.
Caine kaçmaya çalışmadı. Öfke ve başkaldırı dolu gözlerle kardeşine bakıyordu.
"Durma Sam," diye fısıldadı.
Sam başını salladı. "Hayır." "Merhamet mi gösteriyorsun?"
"Gitmen gerek, Caine. Seni öldürmek istemiyorum ama burada kalamazsın."
Brianna yanlarında belirip elindeki silahı Caine'e doğrulttu. "Eğer Sam seni öldürmezse, ben öldürürüm. Breeze'den daha hızlı değilsin."
Caine kızın dediğine aldırış bile etmedi. Artık Sam'e saldırma şansı kalmamıştı ancak. Brianna ondan çok. daha hızlı hareket ederdi.
"Beni öldürmemen çok büyük bir hata Sam," diye uyardı. "Biliyorsun, geri döneceğim."
"Sakın. Sakın geri dönme. Bir dahaki sefer..."

"Bir dahaki sefere birimiz diğerini öldürecek," diye cümleyi tamamladı Caine.
"Git buradan. Bizden uzak dur."
"Asla," derken Caine gösterişli bir tavır takındı. "Diana?" "O burada kalabilir," dedi Astrid.
"Kalabilir misin Diana?" diye kıza sordu Caine.
"Dahi Astrid," dedi Diana alaycı bir tavırla. "Son derece zeki ve bir o kadar da saf."
Diana, Sam'in yanına gidip bir yanağına elini koydu ve çocuğun yüzünü kendisine doğru çekti. Ardından çocuğun dudağının kenarına ufak bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm, Sam. Kötü kızın yeri kötü çocuğun yanı. Dünyada işler böyle yürüyor. Özellikle de bu dünyada."

Caine'in yanına gitti. Çocuğun kendisine uzattığı eli tutmadı ve hatta ona bakmadı bile. Ancak çocuk merdivenleri inerken onun yanında yürüdü.
Drake ve Orc arasındaki savaş berabere bitmek üzereydi. Drake kamçı elini son bir defa kaldırıp Orc'un taştan omzuna vurmak istedi ama hareketleri kolu kurşundanmış gibi ağırdı.
"Kes şunu, Drake," dedi Diana. "Kavga ne zaman biter hala öğrenemedin mi?"
"Asla," diye cevap verdi Drake, nefes nefese.
Caine elini kaldırdı ve gelişigüzel bir şekilde Drake'i peşinden sürüklemeye başladı.
Çakallar, daha doğrusu hala hayatta olanları, şehirden çıkarken onları takip ettiler.
Edilio tüfeğini kaldırıp uzaklaşmakta olan canavarlara nişan aldı. O ve Brianna her an saldırmaya hazırdılar.
"Hayır, dostum. Savaş bitti artık," dedi Sam. Edilio gönülsüz bir şekilde silahını indirdi. "Sen de, Breeze. Bırak gitsinler."
Brianna biraz rahatlamış bir şekilde söylenileni yaptı.
Quinn merdivenleri çıkıp Edilio'nun yanında durdu. Her yerinde kan vardı. Silahını aşağı fırlattı sonra. Sam'e üzgün bir bakış attı.
Patrick koşarak yanlarına geldi. Lana da köpekle beraber koşuyordu. "Sam, bırak da koluna bakayım."
"Hayır," dedi Sam. "Ben iyiyim. Diğerlerinin yanına git. Kurtar onları Lana. Ben yapamadım. Belki sen yaparsın. Küçük Pete'le başla işe. O... o çok önemli."
Astrid kardeşini bulmak için kilisenin içine girdi. Az sonra da kollarının arasında taşıdığı kardeşiyle geri döndü. "Bana yardım et," diye bağırınca Lana kızın yanına koştu.
Sam de Astıid'in yanına gitmek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ancak bitkinliği buna engel oldu. Sağlam olan elini Edilio'nun omzuna koydu.

"Sanırım, kazandık."
"Evet," diye onayladı Edilio. "Gidip kepçeyi alsam iyi olacak yalnız. Kazmam gereken çok çukur var."

FİNAL

YEMEKLERİN AĞIRLIĞI YÜZÜNDEN neredeyse masalar kırılacaktı. Hindi, garnitürler, böğürtlen sosu ve Sam'in bugüne kadar gördüğü en zengin turta menüsü karşılarındaydı.
Başta masalar meydanın güney tarafına kuruldu ama Albert insanların kuzey tarafındaki mezarlardan uzak kalmak istemediklerini farketti. Onlara yakın oturmak istiyorlardı. Bu Şükran Günü kutlamasına ölüler de dahil edilmeliydi.
Plastik tabaklar ve çatallar kullanıldı. Sandalyeleri de çok az olduğundan çoğu, çimenlerin üzerine oturdu.
Her taraftan gülüşmeler yükseliyordu.
Bilgisayar Jack'in kurduğu müzik sisteminden ortama güzel şarkılar yayılıyordu.
Lana durmadan uğraşıp iyileştirilebilecek herkesi iyileştirdi. Dahra da onunla beraber çalışıp daha acil olan hastaları ilk sıralara yerleştiriyor ve beklemesi gerekenlere ağrı kesiciler veriyordu. Cookie savaşı kaçırmıştı ama Dahra'nın sadık hemşiresi oldu ve fiziksel gücünü kullanıp insanların taşınmasına yardım etti.
Mary de büyük ziyafet için ufaklıkları hazırladı. Kardeşi John'la beraber onlar için de sofralar kurdular. Kendi yiyemeyecek kadar küçük olanları beslediler ve çocukların altlarını değiştirdiler.
Orc, Howard'la beraber bir köşede oturdu. Orc, Drake'le amansız bir mücadeleye tutuşmuştu ama kendisi de dahil hiç kimse Bette'i unutmamıştı hala.
Meydan felaket bir haldeydi. Yıkılan binanın enkazı olduğu yerde duruyordu. Kilisenin artık sadece üç duvarı vardı ve bir fırtına çıkacak olursa kule de kesinlikle buna dayanamazdı.
Çakalların ölülerini yakmışlardı. Hayvanların küllerini ve kemiklerini doldurmak için düzinelerce çöp bidonu gerekti. Sam biraz uzakta durarak tüm bu hazırlıkları izledi. Sağlam olan koluyla yemek yerken üzerine dökmemeye çalışıyordu.
"Astrid, delice bir fikirse söyle: Yemeklerden artan olursa Coates'a göndermeye ne dersin?" diye sordu Sam. "Bilirsin işte, barış işareti olarak."
"Hayır. Hiç de delice değil," diye cevap verdi kız ve kolunu çocuğun beline doladı.
"Biliyor musun, aklımda ne zamandır bir plan var," dedi Sam.

"Ne planı?"

"Sadece ikimizin kumsalda oturmasıyla ilgili bir plan." "Sadece oturacak mıyız?"
"Şey..."
"Bu imalı ses tonundan teklifinin altında daha başka şeyler yattığını seziyorum."
Sam gülümsedi. "Ben her zaman imalı konuşurum zaten."
"Büyük atlaman sırasında neler olduğunu bana anlatacak mısın?"
"Elbette anlatacağım. Ama bugün değil." Sonra da elindeki yemek tabağıyla ileri geri sallanmakta olan Küçük Pete'i işaret etti. "İyi olmasına sevindim."
"Evet," diye kısa bir cevap verdi Astrid. "Sanırım o yara, kafasına aldığı darbe... her neyse boşver. Bir kereliğine Petey'den bahsetmeyelim hiç değilse. Konuşmanı yap da gidip bakalım senin şu 'imalı' sözlerin ne anlama geliyormuş."
"Konuşmam mı?" "Herkes seni bekliyor."
Ona ne şüphe diye düşündü Sam. Bütün gözler beklentiyle kendisine dönmüştü. Hala tamamlanmamış bir işi olduğunu belli edercesine bekliyorlardı.
"Kullanabileceğim güzel vecizelerinden kaldı mı?"
Kız bir an düşündü. "Tamam, bir tane var. Kimseye kin gütmeden, herkese merhamet göstererek, senin bize buyurduğun gibi haklının yanında, başladığımız işi bitirmemize ve ülkemizin yaralarını sarmamıza yardım et Tanrım. Başkan Lincoln."
"Ben de aynen böyle bir konuşma yapacağım, görürsün."
"Herkes hala biraz korkuyor," dedi kız ama sonra cümlesini düzeltti. "Hepimiz hala korkuyoruz."
"Henüz bitmedi," dedi Sam. "Bunu sen de biliyorsun." "En azından bugün için bitti."
"Turtamız var," dedi ve sonra da bir iç çekip süs havuzunun kenarına tırmandı. "Evet, millet."
İlgilerini çekmek pek zor olmadı. Herkes çocuğun etrafında toplandı. Ufaklıklar bile gülüşmeleri biraz olsun azalttılar.
"İlk olarak, Albert ve yardımcılarına bu güzel yemek için teşekkür etmek istiyorum. Gerçek Mc Baba için büyük bir alkış lütfen."
İçten bir alkış tufanı ve gülüşmeler etrafta yankılandı. Albeıt da eliyle insanları selamladı. Gerçi kendisine takılan lakap McDonald's yönetmeliğine pek uymadığı için biraz bozuldu da.
"Lana ve Dahra'dan bahsetmeden olmaz. Onlar olmasa burada bu kadar kalabalık olamayabilirdik."
Şimdiki alkış tufanı deminkinden kat kat fazlaydı. "RSGB'de ilk Şükran Günümüz," diye devam etti alkış biraz dinince.

"Umarım son olur," diye bağırdı biri.
"Doğru söyledin," dedi Sam. "Ama şu anda buradayız. Burada olmayı biz seçmedik. Ve korkuyoruz da. Size bundan sonrasının kolay olacağını söylersem yalan söylemiş olurum. Çünkü hiç kolay olmayacak. Zor günler bizi bekliyor. Sanırım bir süre daha korkacağız. Ve tabii üzüleceğiz de. Yalnız başımızayız. Korkunç şeyler yaşadık. Öyle korkunç şeyler ki..." Bir an dıraksadı ama sonra tekrar devam etti. "Yine de minnettarız ve Tann'ya şükranlarımızı sunuyoruz. Ona ve kadere veya sadece kendinize inanıyor olmanız farketmez, hepimiz hala buradayız."
"Sana, Sam," diye bağırdı biri.
"Hayır, hayır, hayır," diyerek bunu kabul etmedi. "Hayır. Şurada gömülü olan on dokuz kardeşimize şükranlarımızı sunuyoruz." İlerideki mezarları işaret etti. Her birinin başına özenle hazırlanmış tahta mezar taşları dikilmiş ve üzerlerine orada yatanın ismi yazılmıştı. Bette ve diğerleri.
"Ayrıca aramızda oturmuş hindilerini yemekte olan kahramanlarımıza da şükranlarımızı sunuyoruz. O kadar çok isim var ki, üstelik isimlerini saymaya başlarsak bazıları utanabilir. Ancak biz onların kimler olduğunu çok iyi biliyoruz."
Aralıksız bir alkış koptu ve yüzler Edilio, Dekka, Taylor ve Brianna'ya çevrildi. Tabii bir de Quinn'e.
"Bunların bir gün biteceğini umuyoruz. Umarım yakın bir zamanda sevdiklerimizin olduğu dünyaya geri döneriz.
Ama şimdilik buradayız. RSGB'deyiz. Ve bu işi birlikte başaracağız. Birbirimize sahip çıkacağız ve yardım edeceğiz." "Bir çoğumuz Perdido Sahili'nden ve bir kısmımız da Coates'lu. Bazılarımız, şey, biraz tuhaf." Kıkırdaşmalar oldu. "Bazılarımız da değil. Ancak şimdi hepimiz buradayız ve bu işte beraberiz. Hayatta kalacağız. Şimdilik burası bizim dünyamızsa, ki öyle gözüküyor, ona göre yaşayacağız. O yüzden burayı elimizden geldiğince güzel bir yer yapmaya çalışalım."
Sam aşağı inerken çıt çıkmadı.
Sonra yavaş yavaş alkışlar duyulmaya başlandı ve birileri "Sam, Sam, Sam," diye tempo tuttu. Çok geçmeden diğerleri de onlara katıldı ve herkes - ufaklıkların bazıları dahil olmak üzereismini haykırmaya başladı.
Quinn, Edilio ve Lana çocuğun yanına geldiler.
Sam, Quinn'e döndü. "Bana bir iyilik yapıp Küçük Pete'e göz kulak olur musun?"
"Sorun değil, kardeşim."
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Edilio.
Sam, Astrid'in elini tuttu. "Kumsala gidiyoruz." "Gelmemizi ister misin?" diye

sordu Edilio.
Lana kolunu çocuğunkine doladı. "Hayır, Edilio. İstemezler."
Çocuk, vücudunun yan tarafındaki yarı iyileşmiş yarayı tutarak yavaşça ilerledi. Çakal biraz ilerisinde yürüyor ve ona
çöl boyunca rehberlik ediyordu. Batıda batmakta olan güneş, çalıların ve diğer nesnelerin gölgelerinin boylarını uzatırken dağların kendisine bakan yüzlerini tuhaf bir turuncuya boyuyordu.
"Daha ne kadar kaldı?" diye sordu Caine.
"Yakında," diye cevap verdi Sürü Lideri. "Karanlık çok yakında."